

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BOOK TWO

WHAT ECHOES RIN THE DARK

S. M. GAITHER

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

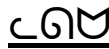
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

KARANLIKTA YANKILANAN NE?

ÖLÜMDEN NELER ÇİÇEK AÇAR?
KİTAP 2

S.M. GAITHER

Telif hakkı © 2026 S.M. Gaither/Yellow Door Publishing'e aittir.

Kapak resmi Lila Raymond (@lettersbylila_) tarafından yapılmıştır.

Aleks'in çizimi Chrissa Barton'a (@chrissabug) aittir.

Her hakkı saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz; ancak kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması bu kuralın istisnasıdır.

WHAT
ECHOES
IN THE
DARK

S.M. GAITHER

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37
Bölüm 38
Bölüm 39

BİR

Aleksander

Zihnimin karanlık derinliklerinde, yumuşak bir ses yankılandı.

Sadece adımı tekrar tekrar söylüyordu, sanki onu unutmamı engellemek için çaresizce çabalıyor gibiydi. Hayal gücümünden mi, hafızamdan mı yoksa tamamen farklı bir yerden mi kaynaklandığını söyleyemezdim. Bir zamanlar düşüncelerimi barındırdığım oyuk yerlerde ne kadar süredir yankılandığını söylemek daha da zordu.

Sesin başlangıcını hatırlamıyorum.

Böyle bir sonun geleceğini aklım almıyordu.

Ama bir noktada konuşanı tanıdım.

Ya da en azından, sese uyan bir yüz hayal etmeyi başardım: Parlak mavi gözler. Fildişi tenin üzerine dökülen koyu saçlar, yarı iyileşmiş, perde gibi yara izleri.

O izler...

Midem bulandı.

Nova.

Gözümü kııptım ve o gitmişti.

Onun sesi de kayboldu.

Onsuz, karanlık daha da mutlak görünüyordu. Geçilmezdi. Başka hiçbir şey yoktu—hiçbir zaman başka bir şey olmamıştı. Zifiri sessizlikte ne kadar çok zaman geçirirsem, Nova'nın gerçekten orada olup olmadığını o kadar çok sorgulamaya başladım.

Odaklan. Şimdi kendi sesim, uyanık kalmam, farkında olmam için yalvarıyor. Karanlığa teslim olmamam için. Bir şey gözlerimi kapatıp teslim olmamı istiyordu. Direnmeyi bırakmamı. Zihnimin etrafında kıvrılan bir baskı, beni daha da derine, içine doğru itiyordu.

Savaşım.

Nereye baktığımı kontrol edemiyordum, ama görüşüm bulanık olsa da yine de görebiliyordum.

Ve gördüklerim, epey zaman önce olmuş gibi görünen bir savaşın ardından kalanlardı: yıkık binalar, toz içinde kalmış ve buruşmuş bedenler, kırık taşların arasındaki oluklarda kurumuş simsiyah kan. Bütün bunların arasında amaçsızca ilerledim. Anılar yüzeye çıkmaya çalıştı, etrafımda duman gibi uçuştular, yakından bakmak için yakalamaya çalıştığım anda uçup gittiler.

Ayaklarım beni köprünün kalıntılarına götürdü. Çıkıntılı destek kirişlerinin üzerinden tırmanıp birkaç tehlikeli açıklıktan atladıktan sonra, çatısı çökmüş dairesel bir odanın kapısında duruyordum. Ortasında, yüzü paramparça olmuş ve moloz yığını tarafından yarı yarıya yutulmuş bir kürsü vardı.

Kırık kapı çerçevesinin altında dururken, duman ve anılardan çok daha güçlü bir şeyin yükselip içimde dalgalandığını hissettim. Garip, açıkça büyümlü bir enerji mekânda asılı kalmıştı, ama bunun altında başka bir şey daha vardı: ham ve tamamlanmamış bir şiddet lekesi.

Burada korkunç bir şey oldu.

Gözlerimi kapatmaya çalıştım. Düşünmeye çalıştım. Bu girişim keskin bir direnişle karşılandı. Sanki önümde uzanan her türlü dehşetten kendimi korumak istercesine ellerimi yüzüme doğru götürmeye çalıştım.

Daha fazla direniş.

Birdenbire ne olduğunu fark ettim: Bedenimi kontrol edemiyordum.

Lorien öyleydi.

Ve neden olduğu yıkımı görmek istiyordu.

Başımı yavaşça çevirdi, katliamı adeta saygıyla inceledi. İçimde bir tatmin duygusu dalgalandı, bu bana ait değildi. Ama bunun üzerine başka bir şey daha gölge düşürüyordu diye düşündüm—belirsizlik gibi bir şey. Korku.

Onun mu, benim mi?

Geri çekilmeye, vücudumu döndürmeye, kontrolünden kurtulmak için tek bir adım atmaya çalıştım; her şeyi denedim.

"Enerjini boşa harcıyorsun, Aleksander."

Benim sesim. Ama bu sözleri söyleyen ben değildim. Hatta sesli olarak söylenip söylenmediğinden bile emin değildim. Sanki bir kâbustan fırlamış gibi, kafamda yankılanıyorlardı.

Ne kadar çabalasam da uyanamadım.

iki

Nova

Bir zamanlar görkemli bir kütüphane olduğu anlaşılan yapının enkazının arasından geçerken, botlarımın altında tahta döşemeler gıcırdadı ve inledi. Neredeyse her yüzey tozla kaplıydı. Boğucu hava, anılar ve melankolinin karışımıyla yoğun bir hal almıştı; bedenime yapışıp her adımımı bir öncekinden daha ağır hissettiriyordu; bu kucaklama, rahatlatıcı ve boğucu garip bir karışım oluşturunuyordu.

Son zamanlarda neredeyse sürekli yanımda olan Thalia, arkamdaki yıkık dökük kapıdan içeri girdi, gelirken örümcek ağlarını kenara itti. Yavaş ve şaşkın bir nefes verdi. Mor gözleri hafifçe irileşti, geniş odanın ortasına doğru yürürken etrafımızda yükselen rafları inceledi. Esmer tenini ince bir ter tabakası kaplamıştı ve formda olmasına rağmen göğsü zorlanarak inip kalkıyordu—bu yerin sahip olduğu tuhaf ağırlığın bir başka belirtisiydi bu...

Ve son bir aydır yeteneklerimi geliştirmek için ne kadar çabalasam da, sihrimin bizi bu ağırlıktan korumaya yetmediğine dair daha fazla hatırlatma aldım.

“Kardeşin yaptıklarımızı öğrenince inanılmaz kıskanacak,” dedi Thalia, en yakın rafa doğru ilerleyip deri ciltli bir kitaba uzanırken. Kitabın kapağı çatlamıştı, zar zor bir arada duruyordu. Kırılğan sayfaları, dikkatlice karıştırırken kuru yapraklar arasında esen rüzgar gibi hışırdıyordu.

“Hiç şüphe yok,” diye onayladım. Bastian, elinde tuttuğu o tek ciltlik kitabı ele geçirmek için bile kendinden geçmiş olurdu, hele ki burada, aynı

derecede eski ve ilgi çekici görünen binlerce başka kitapla çevrili olmak... “Eamon da öyle olacak. Ama sanırım, onlara takıntılı bir şekilde inceleyebilecekleri bolca malzeme getirdiğimiz sürece bizi affedeceklerdir.”

Başını sallayarak kitabı nazikçe rafa geri koydu ve sıradaki diğer kitapları incelemeye başladı, parmaklarını bükülmüş ciltlerin üzerinde gezdirerek hangilerini seçeceğine karar vermeye çalıştı.

Nereden başlayacağımı bilemedim.

Bu, son bir ay içinde harabe halindeki Nerithys diyarına ve merkezindeki Midna krallığına yaptığım beşinci seyahatti; ilk, felaketle sonuçlanan seyahati saymazsak, o seyahatte burada bulunan hayat veren büyüünün kontrolü için mücadele ederken Lorien Blackvale adlı bir canavarla karşı karşıya gelmiştik.

Şu anda sürünerek ilerlediğimiz saray, daha önce de kötü durumdaydı. Şimdi ise, Lorien ile olan savaşımızda arenamız olarak hizmet verdikten sonra, daha da kötü bir haldeydi; her tahta gıcırtısı ve ışık-gölge değişimi, her an her şeyin çökeceği korkusuyla bizi geriuyordu.

Ama en azından hâlâ buradaydı.

En azından geri dönebildim.

Lorien'den kıl payı kurtuluşumuzun ardından, bu harap olmuş krallığa açılan portal arkamızdan aniden kapanmış gibiydi. Şiddetli bir düellonun şiddetli bir sonu.

Ama bu son olmamıştı. Aslında değildi.

Günler sonra—kendi diyarım Noctaris'teyken—orta diyardaki büyüünün yeniden canlandığını hissettim. Adeta beni çağırıyordu. Burada keşfedilecek daha fazla güç, daha fazla tarih olduğunu, anlamlandırılacak daha çok şey olduğunu söylüyordu.

İlk seferinde yalnız dönmüştüm. Şimdi geriye dönüp bakınca, pervasızca bir hareketti. Ama doğrusunu söylemek gerekirse, kendi başıma geçebileceğimi hiç beklemiyordum. Gölge büyüümle sadece denemeler yapıyordum ki, bir şeye takılıp kalmış ve beni alemleri ayıran perdenin ötesine çekmeyi başarmıştı.

İlk ziyaretim kısa sürmüştü. Yapılabileceğini kavramak için yeterince uzundu, ancak bunu yapmak beni adeta paramparça olmuş gibi hissettirmişti; bu his, şimdi bile devam ediyor.

Thalia'nın gözlerinin bana kaydığını hissettim. "Devam edebileceğinden emin misin?"

"Hiç bu kadar iyi olmamıştı."

Bana uzun uzun, değerlendirici bir bakış attı.

"Yalancı," diye bitirdi sözlerini, kendine özgü dobra üslubuyla.

Belki de öyleydim, ama yine de devam edecektim.

Başka bir seçenek gerçekten yoktu.

Diyarlar arasındaki yaşam ve sihir döngülerini kontrol etmekten sorumlu bir varlık olan Vaelora'lardan biri olarak, bizi Midna'ya taşıyabilecek tek kişi bendim. Burası, Noctaris ve Soltaris diyarları hâlâ birleşikken merkez krallık olmuştu ve efsanelere göre, burayı yöneten son kral ve kraliçe, Vaelora'ların dünyanın yaşam ve sihir döngülerini daha hassas bir şekilde kontrol etmelerini sağlayan diğer araçlarla birlikte Aetherstone'u da yaratmıştı.

Elbette, her zaman iki Vaelora olmuştu. Işık ve Gölge. Yaşam ve Ölüm. İkisi de uyum içinde, birlikte çalışıyordu. Gücün nereye yönlendirileceği konusunda sırayla hareket ediyorlardı. Ama şimdi...

Artık burada yalnızdım.

Ve denklemin dışında kalan Işığı düşünmek istemezdim, düşünemezdim de. Ne kadar kararsız veya dengesiz hissetsem de fark etmezdi.

Denge iyileştirilebilir.

Yani kendimi geliştirmeye devam etmem gerekecek.

Bu, sarayın içine şimdiye kadar girmeyi başardığımız en derin noktaydı. Hareket ederken bedenimden sürekli olarak sihir akıyordu; nefesimi ve onunla birlikte gölgelerimi kontrol etmeye odaklanıyor, havadaki istikrarsız enerjiyi bize karşı dayanılabilir bir ağırlıkta tutacak şekilde gücümü ayarlıyordum.

"Umarım bir dahaki sefere Bastian'ı da getirebilirim," diye düşündüm kendi kendime. "Ve belki diğer müttefiklerimizden bazılarını da. Tek yapmam gereken büyümün boşlukları doldurma, buradaki havanın gücünü dengeleme yeteneğini geliştirmek. En azından Eamon öyle söyledi; bu yeteneğin benim ulaşabileceğim bir şey olduğunu düşünüyor."

"Hım."

"...O ses tonu pek ikna olmuş gibi gelmedi."

Thalia omuz silkti. "Eamon aşırı derecede iyimser."

Ona hafifçe gülümsedim. "Bu konuda onunla ortak noktamız var, değil mi?"

Dudaklarının kenarı seğirdi, sanki benim gülümsememe karşılık vermeyi düşünmüş gibiydi. "Umarım ikiniz de haklısınızdır," diye yanıtladı, ancak gözleri şüpheyile bulanmıştı.

Bu şüpheyi fark etmemiş gibi davrandım.

Ve elimden geldiğince, gücümün getirdiği kısıtlamaları hissetmiyormuş gibi davrandım.

Hızlı ama kararlı bir şekilde ilerledik, olabildiğince çok bilgi kaynağı topladık. Thalia neredeyse benim boyum kadar büyük bir bez çanta getirmişti; kısa sürede her boyutta kitap, birkaç sıkıca ciltlenmiş parşömen, notlarla karalanmış parşömen parçaları ve birkaç yırtık, sararmış haritayla dolup taşı.

Sağ tarafta, mermer büstlerle çevrili, ilginç görünümlü bir niş fark ettim; büstlerin birkaçı büyük ölçüde sağlam görünüyordu. Noctaris'e geri götürebileceğimiz bir şey yoktu, ama yine de bu heykellerin kimi temsil ettiğini merak ediyordum.

Ancak mekana yaklaşırken, bedenimi koruyucu bir şekilde çevreleyen gölgeler aniden geri çekilerek, beni neredeyse yere devirecek kadar şiddetli bir şekilde göğsüme çarptı.

Burada asılı duran diğer büyü'nün yoğunluğu çok bunaltıcıydı; onu dengelemek için yeterince kendi büyümü çağıramadım.

Yavaşça geri çekildim, havanın nasıl değiştiğini ve dalgalandığını inceledim, güçlerimin sinir bozucu sınırlarının fazlasıyla farkındaydım.

"Bu gezi şimdiden başarılı geçti," dedi Thalia yanıma gelerek. "Geri dönmeliyiz." Genellikle soğukkanlı olan yüz ifadesi bir endişe belirtisi taşıyordu; hissettiğimden daha da kötü görünmüş olmalıyım.

İstemeyerek de olsa başımı salladım. Güçlerimin sınırına hızla yaklaştığımı biliyordum, ama bu pes etmeye hazır olduğum anlamına gelmiyordu.

"Bizi eve götürmeye hazır mısınız?" diye sordu Thalia.

"Hazırız," diye yanıtladım, evden bahsedilince boğazımda oluşan yumruyu yutarak.

Geri döneceğimiz saray için doğru kelimenin bu olduğundan hala emin değildim.

Doğduğum yerdi. Yirmi yıldan fazla bir süre öldüğüne inandığım kardeşimi burada bulmuştum. Ve evet, ait olduğum yerde olabileceğimi hissetmeye başlamıştım...

Ama ev bir yerden daha fazlasıydı.

Benim için ev, bir insandı.

Ve artık o kişi gitmişti.

Yine de Noctaris beni bekliyordu. Halkı beni bekliyordu. Bana ihtiyaçları vardı. Bu yüzden omuzlarımdaki gerginliği atarak, onlara geri dönmeye odaklandım.

Midna'ya ilk girdiğimiz noktaya geri döndük. Varışımızın izleri hala havada parıldıyordu; mor renkli enerji girdapları, bizi tekrar Aşağı'ya çekmeye hazır bir şekilde etrafımızda dönüyordu. Enerji şimdi daha zayıftı, daha yavaş hareket ediyordu. Ne kadar süreceğinden emin değildim. Gezilerimizin hiçbirinde birkaç saatten fazla kalmaya cesaret edememiştik ve şimdi en uzun ziyaretimizin süresini zorluyorduk.

Yine de, Aetherstone'un odasından geriye kalanlara bakmaktan kendimi alamadım.

Thalia, ne yapacağımı bildiği için onaylamayan bir iç çekişle karşılık verdi, ama bunun dışında itiraz etmedi. Ben tamamen hareketsiz kalırken, yorgun bedenimin son bir sihir daha yapabilmesi için çabalarken, o sadece beni izledi.

Derin bir konsantrasyon nefesiyle, ruhumun bir parçasını bedenimden ayırdım ve onu bir hayalete dönüştürdüm. Yıllardır kullandığım eski bir numaraydı, ancak son birkaç ayda gerçek benliğim uyandıka daha da güçlenmişti; bu hayalet, eskiden çağırdığım ruhlardan çok daha sağlam, bilinçli ve yetenekliydi.

Onu kısmen çökmüş bir köprüden geçirerek, bir zamanlar tüm diyarlardaki en güçlü sihir iletkeni olan efsanevi Vaeloran taşının bulunduğu odanın kalıntılarına doğru yönlendirdim.

Gölge benliğimin güvenliğinden, taşın artık neye dönüştüğünü gördüm: kararmış, çatlamış bir monolit, hafif bir enerjiyle uğultu çıkarıyordu. Hâlâ canlıydı, hâlâ ham, apaçık bir güçle titreşiyordu... ama sönükleşmişti. Tıpkı ölen bir yıldız gibi.

Eğer tamamen ortadan kaybolsaydı ne olurdu?

Şimdiye kadar denediğim hiçbir şey ona daha fazla hayat vermemiştii. Noctaris'in yaşam akışına katmaya çalıştığım büyü'nün akışını hiçbir şey artırmamıştı. Kendi güçlerim ve üzerlerindeki kontrolüm ne kadar artarsa artsın, bu en hayati nesne üzerinde daha fazla etki kazanamıyordum.

Saraydan topladığımız eşyalarda cevaplar bulabileceğimizi ummaktan başka çarem yoktu.

Bunu aklımda tutarak, derin bir dalıştan sonra nefes almak için yüzeye çıkar gibi, nefes nefese kalarak bedenime geri döndüm.

Thalia beni beklentiyle izliyordu. Çoğu insan bu numaramdan rahatsız olurdu. Ama o onlardan biri değildi.

"Peki?" diye sordu.

"Hâlâ bir miktar güç akıyor ondan. Ama bence giderek zayıflıyor."

"En azından tamamen atıl duruma gelmedi. Bu da bir şey, değil mi?"

"Hiçbir şey hissetmedim."

"Yıllarca Yeraltı Dünyası'nda, her şeyin hayata zar zor tutunduğunu izledikten sonra, bu bana çok daha fazlasını ifade ediyor." Thalia omuz silkti. "Umutsuzluk okyanusunda bir damla umudun neler yapabileceğini hafife almayın."

Sadece başımı sallayabildim.

Daha önce söylediklerim doğruydu; bir zamanlar son derece iyimserdim.

Ama etrafımdaki olumlu yönleri görmek giderek zorlaşıyordu.

"Belki de içine tekrar biraz daha sihir katmayı denemeliyim?" diye isteksizce önerdim.

"Şu anda olduğu yerde yere yığılacak gibi görünen kadın söylüyor bunu." Beni dönen, soluklaşan portala doğru dürttü. "Hadi gidelim. Cansız bedenini Rivenholt'a geri sürüklemek zorunda kalmak istemem. Ölü bedenini geri getirebilsem bile, kardeşinden bunun sonunu asla duymam."

Kabul ettim, ama kabul etmeden önce odaya son bir kez umutsuz bir bakış attım.

Neyse ki, geri dönmek her zaman gitmekten daha kolaydı; tek yapmam gereken gözlerimi kapatmak ve içimdeki büyüün altımızdaki o dünyanın enerjisine ulaşmasına izin vermektir – bir zamanlar Cehennem diye düşündüğüm o dünyaya. Benzer benzeri çekerdi, bu yüzden dengemi korumayı düşünmeme gerek yoktu; sadece gölgelerimin Noctaris'in üç krallığında, toprağında, havasında yoğunlaşmış karanlığa ulaşmasına izin vermem yeterliydi.

O enerjilerin birbirinin üzerinden akıp gittiğini hissetmek, yavaşça denize adım atmaya, karanlık suların etrafımı sarmasına, beni ıslatmasına ve sonra da beni aşağıya, aşağıya, aşağıya doğru çekmesine benziyordu.

Bir zamanlar boğulmaktan korkuyor olabilirdim.

Ama artık değil.

Korkmaya hakkım yoktu.

Elimi uzattım. Thalia tereddüt etmeden hafifçe elimi kavradı ve gölgelerimin onun üzerine de yayılmasına izin verdim. Portal karanlık ve

kadifemsi bir şekilde dalgalandı.
Bunu hep birlikte atlattık.

ÜÇ

Nova

Geri dönmek her zaman rahatsız ediciydi. Portaldan geçip ayaklarım yere değene kadar geçen o an, her zaman havada süzülen bir hayalet gibiydim, sürüklenip giden, hiçbir somut aleme bağlı olmayan bir haldeydim.

Bazen, üzerime çökmeye çalışan tüm o ağır şeyleri görmezden gelerek, sadece havada süzölmeye devam etmenin ne kadar güzel olacağını düşünürdüm—bu geçici, mutluluk dolu düşünce, Thalia ile tozlu, siyah zemine indiğimiz anda paramparça oldu; bedenlerimiz yeniden madde ve yüklerini alırken birbirimizi dengeledik.

Phantom, her zamanki siyah köpek haliyle, onu bıraktığımız yerde, sadakatle yakındaki bir tepenin üzerinde, altın sarısı, parıldaayan yaprakları olan büyük bir ağacın yanında bizi bekliyordu.

Thalia, Midna'dan ganimetimizi güvence altına almakla meşgul olurken yanımdan uzaklaştığında, bakışlarım altın ağacın altındaki toprağa saplanmış bir bıçağın parıltısına takıldı. Bıçağın kabzası, çok sayıda boncuk ve parlak renkli ipliklerle süslenmiş bileziklerle sarılmıştı.

O bıçağı yere sapladığımdan beri bir ay geçmişti. Bir zamanlar güçlerimi dizginleyen bilekliklerim olmadan geçen bir ay.

Bu bağlar, yeteneklerimin gerçek derinliğini ve uyumunu anlamadan, Soltaris'in Işık aleminde, yukarıda yaşadığım zamanlarda gerekli bir kötölüktü. Eski koruyucum ve akıl hocam Orin (sonradan Thalia'nın babası olduğu ortaya çıktı), büyümü yönlendirmek, onu kucklamaya hazır olana kadar beni bunaltmasını engellemek için yaratmıştı.

"Ben iyiyim."

Omuz silkti ama endişesini önemsemedim, baş dönmesiyle birlikte dengemi sağlamak için Phantom'un omzuna uzandım. Parmaklarım tüylerine kenetlendi. Daha da yaklaştı, patisini botumun üzerine koydu, ağırlığı rahatlatıcı bir dayanak noktası oldu.

Thalia, hem sevgi hem de bıkkınlıkla karışık bir şekilde, "Ahmak," diye mırıldandı.

İtiraz etmeye başladım ama tam o anda görüşüm bulanıklaştı ve bacaklarım yine titremeye başladı. Kendime geldiğimde, Thalia bana bakıyordu, eli koluma dayanmıştı; bu, arkadaşlığımızın ne kadar ilerlediğinin bir kanıtıydı; mecbur kalmadıkça kimseye dokunmayı sevmezdi.

Yavaşça parmaklarını tenimden çekti, ancak gözleri hâlâ bana dikilmişti.

"Sakın kardeşime söyleme," diye mırıldandım.

"Bana ne söyleme?"

Bastian'ın sesini duyduğum yöne doğru döndüm, o da hemen arkamızdaki yolda belirdi.

Mükemmel.

Rivenholt Krallığı'nın naibi yorgun ve endişeli görünüyordu; sanki sabah boyunca çevredeki bölgelerin çeşitli liderleriyle yaptığı toplantılar iyi geçmemişti.

Birdenbire yorgunluğumu belli etmemeye kararlı bir şekilde dik durdum. Krallığımız birçok sorunla karşı karşıyaydı; kardeşimin ve danışmanlarımızın omuzlarına yük olmak istemiyordum.

Yaklaşırken bana değerlendirici bir bakış attı, tıpkı her karşılaştığımızda yaptığı gibi; hâlâ sapasağlam olduğumdan emin olmak için kontrol ediyordu. Antrenman seanslarım sırasında oluşan yeni darbeleri veya morlukları her zaman ilk fark eden o olurdu. Yeterince yemek yediğimden, yeterince uyuduğumdan, yeterince nefes aldığımдан emin olan ilk kişi de oydu.

Bazen, sanki aramızda geçen onca yılın acısını, yirmi beş yıllık kardeşlik sevgisini her etkileşime sığdırmaya çalışarak telafi etmeye çalışıyormuş gibi geliyordu.

"Bana ne söylemeyeceksin?" diye tekrarladı, kaşını kaldırarak.

"Midna Sarayı'nda bulduğumuz ama sonra geride bırakmak zorunda kaldığımız tüm kitaplar ve eserler hakkında," dedi Thalia. "Orada çürüyen

bilgi miktarına hayret ederdiniz. Tabii ki taşıyabildiğimiz kadarını geri getirdik.” Topladığımız ganimetlerin bulunduğu çantayı onun kollarına tutuşturdu.

Dikkat dağıtma taktiği işe yaradı; gri gözlerindeki endişe yerini meraka bıraktı, bir kitap seçti, çantasını omzuna taktı ve ardından hışırtılı sayfaları yavaşça karıştırmaya başladı.

“...Kaba bir halde,” diye mırıldandı bir an sonra. “Ama yine de anlam çıkarabileceğimiz okunabilir kısımlar var, değil mi?” Kendi kendine konuşuyor gibiydi ve kendi sorusunu da cevapladı. “Bunları Eamon’la paylaşacağım ve hepsinden ne çıkarabileceğimizi göreceğiz.”

“Öyleyse öğleden sonranız planlanmış oldu,” dedi Thalia, imalı bir şekilde. “Zaten orta alemin tozunu üzerimizden atmaya gidiyorduk.” Bastian itiraz etmeden önce beni kenara çekmek için sırtıma dürttü.

Geriye bakmadan saraya doğru aceleyle ilerledik. Phantom’u girişte kaybettik, dikkati ön basamaklardan hızla geçen iki sincaba takılmıştı.

Kemirgenler hoş bir görüntüydü; hayatın geri dönüşünün bir başka işaretiydi. Bu tür yaratıklar yavaş yavaş dünyamıza yeniden kazandırılıyordu. Muhtemelen yakındaki Tarnath şehrinin merkezindeki kutsal alandan gelmişlerdi; burada kraliyet bilginleri, bu diyarın uzun süren çöküş döneminde her türlü bitki ve hayvanı yetiştirip koruyorlardı.

Noctaris’in geri kalanı toz ve hayaletlerle dolu bir çorak araziye dönüşürken, Tarnath saraydan yayılan sihir sayesinde korunmuştu. Şimdi, Noctaris’in diğer bölgeleri hayata geri dönmek için mücadele ederken, biz de daha küçük yaratıkların daha geniş alanlara girmesine izin vererek nasıl başa çıkacaklarını test ediyorduk.

Bu sincaplar şu ana kadar oldukça hareketli görünüyordu.

Umarım benim aşırı hevesli köpeğime de dayanabilirler.

İçeri girdiğimizde, tanıdık, yorgun bir yüzle karşılaştık: Aveline. Soluk saçları sıkı bir örgüyle geriye doğru taranmıştı. Giydiği parlak mavi, fırfırlı elbise unla kaplıydı. Şeker ve baharat kokuyordu, bu onun için alışılmadık bir durum değildi; muhtemelen bütün gün fırında bir şeyler pişirmiş, siyasi ziyaretçilerimizi daha sakin ve mantıklı tartışmalara ikna etmek için ikramlıklar hazırlamıştı. Bunun için kesinlikle alabileceğimiz tüm rüşvet ve yardıma ihtiyacımız vardı.

Bastian’ın yaptığı gibi, o da dağınık halime endişeli bir bakış attı.

"Uzun bir gün geçirdik," diye bilgilendirdi Thalia onu.

"Öyle demeliyim," diye yanıtladı Aveline, elini beline koyarak. "Sanki o günün bir ucundan diğer ucuna sürüklenmişsin gibi görünüyorsun."

"Daha kötü hallerde de göründüm," diye belirttim.

Dudaklarını büzdü. "Yine de bu akşam halletmeniz gereken birkaç yükümlülüğünüz var ve bu kadar önemli liderin olacağı toplantıya bu kadar... bakımsız bir halde giremezsiniz."

Bu akşam kiminle görüşeceğimi nereden bildiğini sormadım; bu sarayda onun haberi olmadan hiçbir şey olmazdı, gerçekte onunla ilgisi olmasa bile.

"Benimle gel," diye emretti, beni işaret ederek ve cevabımı beklemeden ya da onu takip edip etmediğimi görmeden yürümeye başladı. "Seni temizleyip canlandıracağız. Havuzlar da hazır olmuştur diye düşünüyorum."

Kendimi bir görevliden diğerine atılan bir bavul gibi hissettim. Ama başım o kadar çok ağrıyordu ki tartışacak halim yoktu, bu yüzden Aveline'in söz konusu havuzlara doğru yol göstermesine izin verdim; sarayın doğu kanadının altında oyulmuş birkaç odadan akan sıcak, doğal kaynaklar. Noctaris'e yeniden hayatın geldiğinin bir başka işaretiydi bu; bu durumda kelimenin tam anlamıyla. Bir hafta önce yer sarsılmıştı ve ardından uzun zamandır ilk kez buharlaşan mineral sular kayalık, boş havuzlara sızmaya başlamıştı.

Saray kayıtları, bu doğal hamamların bir zamanlar hem kraliyet ailesinin hem de ziyaretçilerin en sevdiği buluşma yerlerinden biri olduğunu gösteriyordu. Aveline, bu mekanı eski ihtişamına kavuşturmakta ısrar etmişti; ben de bu planı gönülden desteklemiştim.

Yürürken birkaç kez bana doğru baktı. Verdiği öğütler genellikle Bastian'ın veya Thalia'nınkiler kadar sert değildi, ama beni süzerken dilini ısırıldığını, son tehlikeli görevim hakkındaki fikrini söylememek için kendini zor tuttuğunu anlayabiliyordum.

Bakışlarımı ileriye diktim. "Biliyorsun, kendi işimle de ilgilenebilirim. Başka işlerin varsa."

"Yapmam gereken diğer şeyleri boş ver. Onlar bekleyebilir."

Burnumdan derin bir nefes aldım ve yavaşça nefes verdim.

Havlu ve kişisel bakım ürünlerini toplamak için durduktan sonra, inatçı bir kararlılıkla beni ileriye doğru yönlendirdi. "Bu hafta o tehlikeli orta bölgeye ikinci kez gidiyorsunuz, değil mi? Bir dahaki sefere gitmeden önce

daha uzun bir ara vermeniz belki iyi olur diye düşünüyorum, eğer bir şansınız varsa..."

"Meşgul olmayı tercih ederim."

Sebebini detaylandırmadım.

Bunu yapmama gerek yoktu, o zaten biliyordu.

Dudaklarını büzdü ama sessiz kaldı.

Kendi kendime vardığım, dile getirilmeyen çözüm şuydu: Eğer günlerimi eğitim seanslarıyla, Midna'ya yapılan görevlerle ve sayamayacağım kadar çok diplomatik toplantıyla doldurursam—tüm bu yorucu, zihin uyuşturan ama gerekli şeylerle—o zaman neyi kaçırdığımı düşünmeye vaktim kalmazdı.

Özlediğim kişi.

Aleksander'in yatak odasının bulunduğu koridordan geçiyorduk.

Haftalarca, kapısının önünden geçerken başka yöne bakmıştım. Onu kaybettikten sonraki gün ona bakmak bir hataydı. Şimdi, ne kadar güçsüz ve aptalca hissetsem de, bu hatayı tekrarlamayacaktım; çünkü bir kapıya bile bakamıyordum, sanki içimde dipsiz bir uçurum açılıyormuş gibi.

Bakma.

Gözler ileride.

Yürümeye devam edin.

Bir tür trans halinde Aveline'i takip ederek yürümeye devam ettim ve bir şekilde bir süre sonra soyunmuş halde buharlaşan bir su birikintisine batmış buldum kendimi.

Uzun, koyu renkli dalgalı saçlarımı başımın tepesinde dağınık bir topuz yaparken, Aveline katlanır paravanlar yardımıyla banyoların bir bölümünü ayırdı. Çeşitli peeling ve yatıştırıcı yağlar, gümüş bir tepside sunulan çeşitli taze meyveler ve nihayetinde en sevdiğim elbiselerden biri olan, altın işlemeli, üzerime tam oturan kırmızı bir elbiseyle birkaç kez gidip geldi; bu elbise bana her zaman alevlerde dövülmüş bir kraliçe gibi hissettirirdi.

İhtiyacım olan her şey artık buradaydı. Toplantımdan önce odama dönmeme gerek kalmayacaktı. Aleksander'in boş odasının önünden bir daha geçmek zorunda kalmayacaktım ve Aveline'in bunu bilerek mi planladığını merak ettim.

Onu tanıdığım kadarıyla... evet.

Bu saraya ilk geldiğim andan itibaren bana göz kulak olmuştu ve bu hiç değişmemişti.

Bu düşüncenin verdiği sıcaklıkla, günün yorgunluğunu üzerimden atmaya çalışarak, buharlaşan suya daha da battım.

Phantom sonunda o alana girdi. Sıcak suyu sevmedi ama havuzların kenarındaki sıcak taşlara bayıldı; kısa sürede onların üzerinde kıvrılıp uykuya daldı. Karanlık taraflarının düzenli bir ritimle inip kalkmasını, sakın nefes alışverişine ayak uydurmaya çalışmasını izledim.

İlk başta sıcaklık rahatlatıcıydı, ta ki içimdeki en karanlık noktaları bile okşayıp aydınlatan o büyü, sıcak ışığın anısını tetikleyene kadar.

Tüylerim diken diken oldu.

Midem düğüm düğüm oldu.

"O burada değil," diye kendime şiddetle hatırlattım. Sahip olduğun tek şey sihirin. Şimdilik bu yeterli olmalı.

Sorun şuydu ki, kendi ayaklarım üzerinde durmak için ne kadar çok çalışırsam çalışayım, gücüm onun gücüyle, kalbimle de ayrılmaz bir şekilde iç içe geçmişti.

Bu sessiz, yalnız havuzların sıcaklığında, onun büyüsunü içimde yaşayan bir anı gibi hissettim. Gözlerimi kırptığımda yüzünü gördüm... eğer ona sık sık eşlik eden yumuşak, yankılanan ses olmasaydı, bu görüntü hoş bir manzara olurdu. Onun sesi değil, bedenini çalanın sesiydi bu—Lorien'in sesi.

Yine de, Aleksander'in sesinin araya girmeye çalıştığını hissettiğim anlar da oldu. Sözlerinin, aramızdaki canavarın sesinin üzerinden, yüksek ve net bir şekilde yükseldiğini duydum.

Bir keresinde bana, "Biz bir trajedi değiliz," demişti.

O sözlere tüm gücümle tutunuyordum.

Diğer tüm yükümlülüklerimi göz ardı edememek, her şeyi bırakıp sadece onun olduğu yere ulaşmaya, onu kurtarmaya odaklanamamak beni mahvediyordu.

Ama bunun hesaplı bir çaba olması gerektiğini biliyordum; Lorien'in gerçekten ne yaptığını, ne yapmakta olduğunu ve neler yapabileceğini öğrenmemiz gerekiyordu.

Üstelik Noctaris'in geri kalanıyla da ilgilenmem gerekiyordu.

Şimdilik, yapabileceğim işlerle meşgul olmaya devam edeceğim.

Sonsuz toplantılarıma ve diğer kraliyet görevlerime odaklanırdım. Kapalı kapısını ya da ardındaki boş odayı düşünmezdim ve çok uzun süre hareketsiz kalırsam beni yutacakmış gibi hissettiren o sonsuz mide çukurunu görmezden gelirdim. Çünkü bir zamanlar mahkum edilmiş olan

bu dünya Şimdi açılmanın eşiğindeydi, kırılmaya ya da çiçek açmaya hazırđı.

Ve onun bana ihtiyaçı vardı, benim yas tutmak için zamana ihtiyacım yoktu.

DÖRT

Nova

Başım dik, elbisemin etekleri arkamda alev şeritleri gibi dalgalanarak dairesel toplantı salonuna girdim.

Bu özel toplantıya dokuz lider katılmıştı. Kardeşim Thalia ile en güvendiğimiz danışmanlarımız ve korumalarımızın karşısında, dokunulmamış gibi görünen yiyecek ve içeceklerle dolu bir masa ile ayrılmış halde, kaskatı oturuyorlardı.

Ziyaretçilerimiz farklı yetki seviyelerini temsil ediyordu: lordlar ve leydiler; haberciler ve elçiler; hatta kendi başlarına krallar ve kraliçeler. Çoğu, bir zamanlar komşu krallıkları kontrol etmiş hükümdarların soyundan geliyordu. Bu krallıkların büyük bölümleri artık çorak arazilerden ibaretti, ancak bu ziyaretçilerin yaydığı güç elle tutulur derecede hissediliyordu.

Noctaris'in Midna'daki sihir kaynağından koparılmasından bu yana geçen beş yüz küsur yıl içinde, çeşitli güçlü soylar, sığınak şehirleri olarak adlandırdığımız yerlerde bir araya toplanmıştı. Rivenholt Sarayı ve başkentinin ayırabildiği fazladan sihirin büyük bir kısmı onlara verilmişti; bu da çok azdı. Bu, soyu ve liderliği korumak için umutsuz bir girişimdi; bu seçilmiş azınlık, kendi güvenli bölgelerinde nispeten normal bir şekilde yaşayan, yaşlanan ve üreyen tek kişilerdi.

Sözde kutsal şehirlerdeki tebaalarına da ölümden korunmaları için sihir verilmişti, ancak bu sihir onların bir tür askıda kalmış halde var olmaya devam etmelerine yetecek kadardı. Bazıları onlara hayalet diyordu.

Hayaletlere benziyorlardı, ama biraz daha somut ve bilinçliydi. Ve umarız ki hepsi sonunda yeniden canlandırılıp altüst olmuş hayatlarına geri dönebilirlerdi.

Varoluşlarını zar zor sürdüren sığınak şehirleri ile şu anda bulunduğumuz saray arasındaki farklar... çok büyüktü.

Bu da odanın üzerinde patlamaya hazır bir fırtına bulutu gibi asılı duran gerginliğin nedenlerinden biriydi.

Dış dünyadan farklı olarak, burada ya da yakındaki başkent Tarnath'ta hiçbir zaman doğal olmayan bir ölüm veya çürüme yaşamadık. Ben gelmeden önceki son Gölge Vaelora olan Calista, bu bölgenin tamamını yıkım ve sefalet denizinin ortasında parıldayan bir adaya dönüştüren bir koruma büyüü yaparak bunu sağlamıştı.

Sık sık onun bu yeri nasıl seçtiğini merak ederdim. Burayı diğerlerinden ayıran neydi? Koruma altındaki çemberimizin dışındaki birçok canlı acı çekerken, neden buradakileri kurtarmıştı?

Çok fazla soru ve çok az cevap.

Umarım burada topladıklarımız, ilerisi için daha net bir yol çizmemize yardımcı olur.

Görünüşüm aralarında karışık tepkilere neden oldu. Bazıları bana şokla -ve belki de biraz saygıyla- sanki bir kehanetin tezahürüymüşüm gibi baktı. Diğerleri ise gözlerini kısarak, maskemin düşüp tehlikeli bir şeyi, canavarca bir şeyi ortaya çıkarmasını bekliyormuş gibi izledi. Sadece biri bana gülümseyerek selam verdi: Daha önce birkaç kez karşılaştığım Leydi Zara Virelle. O, bir zamanlar son derece zengin olan Kaedren Krallığı'nın başkenti olan Durnhelm adlı kutsal şehrin hükümdarıydı.

Yanıdaki, tanımadığım koyu saçlı adam ilk konuşan oldu. "Demek bu, taşın gücünü tamamen lehimize çevirmeyi başaramayan Gölge Vaelora'ymış."

"Ama en azından bize bir umut ışığı verdiler," dedi Zara ve -benim rahatlamam için- etrafında oturanlardan birkaçı da onaylayarak işaret etti veya mırıldandı.

Adam kaşlarını çatarak, "Umut ölüleri hayata geri getirmeyecek," dedi.

"Belki de tek başına umut yeterli değil, Lord Renvar. Ama umudun da bir rolü var."

Yerime oturdum, zehirli yılanlarla dolu bir çukura iniyormuş gibi hissetmeme rağmen soğukkanlılığımı korudum.

Renvar'ın bakışları ben hareket ettikçe beni takip etti, koyu gümüş rengi gözleri hesapçı bir şekilde, sanki bana karşı kullanabileceği en keskin sözleri—en iyi silahı—seçmeye çalışıyormuş gibiydi.

Konuşmaya başladı ama gölgelerin arasından buyurgan bir zarafetle bir adam çıkınca, kusursuzca parlatılmış zırhı loş ışıktayınca, sözü kesildi.

Bakışlarım bu adama, Rivenholt ordusunun en seçkin alayının lideri Yüzbaşı Darien Voss'a takılınca biraz olsun rahatladım.

Aleksander ve ben, birleşik güçlerimizin sınırlarını anlamaya ve test etmeye ilk başladığımızda, Rivenholt'taki Graykeep olarak bilinen kalede hareketsiz halde bulunan ölümsüz askerlerden bazılarıyla birlikte Voss'u da diriltmeyi başarmıştık. Voss kısa süre sonra bizimle birlikte Midna'daki Lorien ile olan savaşa katılmıştı ve o savaş kaosa dönüştüğünde beni de o taşıyarak o gün ve o günden beri her gün güvenliğimi sağlamıştı.

Kaptan, "Dilinize dikkat edin," diye uyardı.

Renvar, adamın yakıcı bakışları altında biraz geri çekildi, ancak kardeşimin sağında oturan adam alaycı bir şekilde, "Eğer gerçekten Vaelora'lardan biriye, neden ona bu kadar nazik davranıyoruz?" dedi.

Konuşmacıya doğru başımı eğdim; ince, kartal burunlu, sesi soğuk çelik gibiydi—ölçülü, kasıtlı, keskin. Bu adamı tanıyordum. Rivenholt'un güneyinde yer alan Drynland'ın Kralı Marius Thentros'tu. Koruma çemberimizden yayılan büyü'nün çok azı onun topraklarına ulaşmıştı—ki bu topraklar bir zamanlar Noctarisan İmparatorluğu'nun tarımının beşiğiymiş gibi görünüyordu.

Bilgeliği ve bağlantıları, diğer şeylerin yanı sıra, krallığımızın gıda depolarının ve bunun etrafında dönen ticaretin yeniden canlanmasında çok önemli rol oynayacaktı. Kardeşim bunu birden fazla kez vurgulamıştı; bu yüzden, bilinen bir kışkırtıcı olmasına rağmen saraya davet edilmişti.

Kral Marius'un kayıtsız bakışları üzerimde sabit kalırken, cevabımı içimde tuttum.

"Mystralith. Dünyayı şekillendiren," diye alay etti. "Krallığım bir zamanlar onun türüne bu adı verirdi. Öyleyse bırakın da sözde güçlü ellerini kullansın ve şekillendirmeye devam etsin."

O ana kadar her zamanki parlak ve meraklı dikkatiyle konuşmayı izleyen Eamon, daha dik oturarak, "Son haftalardaki sihir konusundaki ilerlemesi etkileyici. Yeteneklerini genişletmeye ve geliştirmeye devam ediyor, ayrıca Midna'daki Aetherstone'u ve onu çevreleyen her şeyi de

izliyor. Tüm bunlara gerçek bir yönlendirici el koymak daha fazla zaman alsa bile, bize gelecek için umut verecek kadar çok şey şekillendirdi bile." dedi.

Marius, "Çok daha fazlasını yapabilirdi," diye karşılık verdi.

Eamon, keskin bir gülümsemeye ve hiç değişmeyen neşeli sesiyle, "O da yalnız başına duruyor," diye hatırlattı.

"Mesleği de öyle düşünüyordu, değil mi?"

Bu söz uzun bir sessizliğe yol açtı. Eamon bile sustu, dağınık, kıvılcık-sarı saçlarını eliyle düzeltti, gözleri düşünceli bir şekilde dalıp gitti.

Marius sonunda şöyle devam etti: "Lorien Blackvale, bir asırdan fazla bir süredir Soltaris üzerinde sihir ve gücün dengesini parlak bir şekilde korumayı başardı. Aetherstone'u ve onun büyüsünü yönlendirmede hiçbir yardımı yoktu. Yine de Yukarı, o büyü sayesinde gelişti, biz ise Aşağı'da hepimiz eriyip gittik."

"Evet—eğer Işık Vaelora bunu yapabildiyse, neden Gölge Vaelora'mızı yapamasın?" diye ekledi Lord Renvar. "Soltaris'in bizim çektiğimiz acıları yaşamasının zamanı çoktan geldi."

Odanın içinde yankılanan çekingen onay fısıltılarıyla kalbim hızla çarpıyordu.

Kardeşim başını salladı. "Eğer bir denge şansı varsa, uzun vadede bu daha iyidir."

"Denge mi? Saçmalık. Artık gelişme sırası bizde değil mi?"

Anlaşmaya dair söylentiler artıyor, şimdi daha da cesurlaşıyorlar.

Eamon boğazını temizledi. "Durum, bazılarınızın görmek istediği kadar siyah beyaz değil. Büyü değişti. Vaelora değişti. Diyarımızın eski ihtişamına dönme şansı çok az. Daha büyük umut, Lorien ve onun yolsuzluğuyla başa çıkmak ve ardından ardında bıraktığı enkazın içinde yeni bir şey yaratmakta yatıyor. Artık basit bir karşılıklı mücadele, Işık ve Karanlık arasında bir çatışma değil."

Bastian sakın bir şekilde sözlerine şöyle devam etti: "Hepinizi buraya ileriye dönük yolu görüşmek için getirdik. İstikrara doğru bir yol. Yeniden doğuş. Belki de içe dönmeyi, sınırlarımızı yeniden tanımlamayı, böylece kaynakları daha verimli bir şekilde tahsis edebilmeyi ve geriye kalanları koruyabilmeyi gerektiren bir yol."

Bu söz üzerine birkaç kişi kaskatı kesildi.

Lord Renvar, parlak masa tablasına parmak uçlarıyla vurarak, "Sınırları yeniden tanımlamak," dedi. "Görünüşe göre krallığınızı zaten olduğundan

daha güçlü bir şeye dönüştürmek için bazı şeylerden fedakarlık etmeye niyetlisiniz."

Kardeşim derin bir nefes aldı.

Öfkem tehlikeli derecede patlama noktasına gelmişti. "Hiçbir savaş fedakarlık yapılmadan kazanılmamıştır," dedim sakın ama kararlı bir şekilde.

Etrafımızı dikenli bir sessizlik çiti sarmıştı.

Kardeşim birkaç dakika sonra bu engeli aştı. "...Bundan sonra ne olursa olsun -nasıl gelirse gelsin, ne zaman gelirse gelsin- buna dayanabilmek için hazırlıklı olmalıyız. Planlar ve anlaşmalar. Antlaşmalar. Her şeye medeni bir şekilde yaklaşmalıyız."

Marius buruk bir kahkaha attı. "Ömrünün tamamını medeni bir yaşam sürerek geçirmiş birinin ağzından çıkmış gibi."

"Sanki biz de kendi zorluklarımızla boğuşmuyormuşuz gibi konuşuyorsunuz," diye çıkıştım.

"Görünüşe göre her şey yolunda gidiyor." Önümüzdeki masada duran, dokunulmamış yemeği işaret ederek, koyu renk gözlerini bana dikti. "Altın yaldızlı salonlarınız, bolca akan şaraplarınız ve şık elbiselerinizle."

Çok sinirlendiğim için hemen konuşamadım, yumruklarımı sıktım.

Ona cevap veren Thalia oldu, sesi buz gibi ve sakindi. "Karşılaştığı canavarlar, daha sıradan hükümdarları tamamen ezerdi." Onu baştan aşağı süzdü, onu bu sıradan hükümdarlardan biri olarak gördüğünü gizlemeye bile çalışmadı. "Bu yüzden böyle şeylerle karşılaşmak zorunda kalmadığınız için şükredin; o sizin adınıza bunlarla yüzleşti, üstelik de süslü elbiseler giyerek."

Toplananlardan birkaçı kıkırdadı. Marius öfkelenildi. Bastian, Thalia'ya hafifçe kaşlarını çattı, ama Thalia onu görmezden geldi ve bakışlarını Marius'a dikerek cevap vermeye cesaret etmesini bekledi.

"...Sanırım bu gece için bu kadar yeter," dedi Bastian ayağa kalkarak. "Daha konuşacaklarımız var, ama aramızdakilerden bazıları bu krallığa yaptıkları yolculuktan hala iyileşiyor. Dinlenmeleri gerekiyor. Yarın, küçük bir grupla birlikte yeniden canlanan çemberin dış kenarındaki kamplara doğru yola çıkacağız ve işlerin nasıl ilerlediği konusunda sizinle daha net notlar paylaşacağız."

Bunun üzerine, Kral Marius, Lord Renvar ve birkaç yüksek sesle karşı çıkan kişi dışında, kalabalığın çoğu dağıldı. Kardeşim de bu grupla konuşarak, şikayetlerini daha da hafifletmeye çalıştı.

Arkamı dönüp yardım etmeye gitmek üzereydim ki Thalia koluma elini koydu. "İyidir. Bu tür pisliliklerle başa çıkma konusunda çok tecrübeli."

Eamon yaklaştı ve söz konusu ahlaksızları görmemi engelledi.

"Biraz dinlenmelisin," dedi ve Thalia da odamı işaret ederek cesaret verici bir şekilde başını salladı. "Burada her şeyin kontrol altında kalmasına yardımcı olacağız, endişelenme."

Tartışmaya hiç vakit kaybetmedim. Yorgundum ve akşamı özel odamda geçirmeden önce halletmem gereken son bir görevim daha vardı.

Onlara iyi geceler dileyerek derin bir nefes aldım ve toplantı salonunun dışındaki merdivenlerin tepesine vardığımda sağa değil sola dönerek sarayın sessiz, çoğunlukla boş olan salonuna doğru ilerledim.

Bu koridorun sonunda, Lorien Blackvale'in bir başka kurbanını, Zayn Caldor'u tuttuğumuz oda vardı. Aleksander'in kuzeni ve bir ay öncesine kadar Lorien'in ev sahibiydi.

On yıllar önce, Vaelora ikilisinin o canavarca diğer yarısı, Aleksander'i ele geçirme girişiminin başarısızlıkla sonuçlanmasının ardından Zayn'in bedenini ele geçirmişti. Neredeyse yirmi yıl boyunca Zayn'in derisinde dolaşmış, onun sesiyle yalan söylemiş ve Zayn'in sahip olabileceği her ilişkiyi ve ittifakı zehirlemişti.

Lorien'in özünü çıkarmayı başarmıştık, ancak o zamandan beri sürekli olarak bilinci gidip geliyordu. Çoğunlukla bilinci kapalıydı. Uyandığı birkaç seferde ise tamamen şaşkın haldeydi, hayata tutunmasını sağlayacak kadar maddeyi yutmaktan başka bir şey yapamıyordu.

Son uyanışının üzerinden birkaç gün geçmişti.

Gerçek Zayn'den geriye ne kaldığını, Lorien'in onda ne tür bir çürüme veya yozlaşma bıraktığını söylemek imkansızdı. İyileştirme konusunda ne kadar yetenekli olsa da Aveline'in bile sunabileceği pek bir umut veya içgörü yoktu.

Boğazımdaki yumruyu yutmak için duraksayarak, yatağının başındaki hizmetçiyi selamladım. "Bugün nasıl?"

Konuşurken bir yandan da yastık kılıflarını değiştirmekle meşgul oldu. "Hâlâ aynı, Majesteleri—gerçi daha önce onunla konuşurken cevap vermeye çalışıyor gibiydi. Zayıf bir girişimdi ama..."

Derin bir nefes aldım, sesinde duyduğumu sandığım o ufak umut kırıntısını içime çekmeye çalıştım. "Denemeye devam et."

Başını öne eğdi.

Gözlerim bir kez daha Zayn'e kaydı. Orada sabitlendi. Bakışlarımı ondan ayıramıyordum. Onunla konuşabilmek için uyanmasını ne kadar çok istediğimi düşünmeden edemiyordum.

Midna'daki yıkık saray gibi, onun da içinde cevaplar saklı olduğundan şüpheleniyordum. Ama tıpkı o saray gibi, o da kırılmış ve harap haldeydi, çökmeye ve bu dünyanın karmaşık geçmişinin çok büyük bir kısmını da beraberinde götürmeye hazırды.

"Onunla ilgilendiğiniz için teşekkür ederim," dedim sessizce.

"Elbette."

Gitmek için döndüm, ama kendimi kapı aralığında oyalanırken buldum, bir dakika daha onu izledim, hayatta olduğuna dair bir işaret, bir geri dönüş sözü umdum.

Tamamen hareketsiz kaldı.

Bir yanım daha fazla kalmak istese de kendimi hareket etmeye zorladım.

Ve şimdi günümün en zor kısmı geldi.

Her zaman, her zaman en zoru, günlerimin sonsuz sayıda zor şeyle dolu olduğu zamanlarda bile.

Yatak odam bir türbe gibiydi. Kadife perdeler, yaldızlı duvarlar ve mis kokulu çarşafarla kaplı bir mezar. Ama oraya çekilmek zorundaydım. Beni bekleyen kabuslara rağmen dinlenmeye çalışmalıydım, çünkü yarın yapılması gereken işlerle, çözülmesi gereken sorunlarla dolu başka bir gündü ve bunların hepsini uyurgezer gibi geçiremezdim.

Yatağa girmek için hazırlandıktan sonra, şaraplarımı sakladığım dolaba gittim, en büyük şişeyi alıp biraz sersemlemiş ama ustaca hareketlerle mantarını açtım.

Kapıya gelen bir tıkırtıyla irkildim ve koyu kırmızı sıvının bir kısmı bileğime sıçradı.

"...İçeri gelin," diye isteksizce seslendim.

Aveline'i ya da belki de iyi niyetli yardımcılarından birini bekliyordum. Sürekli olarak bana temiz çarşaf veya başka küçük eşyalar getirme bahanesiyle gelip beni kontrol ediyordu; odanın köşesindeki fazladan battaniye ve yastık yığını bu noktada tam anlamıyla müstehcen bir hal almıştı.

Ama kapıyı açıp içeri giren Aveline değildi; kardeşimdi.

"Bu kadar geç saatte araya girdiğim için özür dilerim."

Özür dilemesini umursamadım ve dikkatimi şarabımı doldurmaya verdim.

Bastian, "Yarın sabahki planlarda küçük bir değişiklik oldu," dedi. "Kral Marius, sınır kamplarına yapacağımız yürüyüş sırasında bize eşlik etmekte ısrar ediyor."

Uzunca bir yudum aldım.

"Size bir uyarıda bulunmamın faydalı olacağını düşündüm."

Bir yudum daha. Yakıcı, acı, rahatlatıcı. Bir yudum daha, sonra bir yudum daha—bardak boşalana kadar. Alarm verici derecede hızlı bitirmiştım. Düşüncelerimin kenarında hafif bir uyuşma hissi vardı, belki de bu beni "Marius yarın sabah tüm lanet ordusunu da yanında getirebilir, umurumda değil" diyecek kadar cesur kılmıştı.

Bastian'ın gözlerinde endişe vardı, ama başıyla onaylayarak dikkati önce elimde tuttuğum bardağa, sonra da sehpanın üzerindeki, hâlâ açık ve benim kendime daha fazla doldurmamı bekleyen şişeye çevirdi.

Şişeye doğru ilerledim ve aynen öyle yaptım.

"Sabah çok fena baş ağrısı çekeceksin," diye yorum yaptı kardeşim.

"Üstesinden gelirim."

Hemen cevap vermedi. Bir dakika geçtikten sonra bir adım daha yaklaştı ve "Aveline bana bunun senin için endişe verici bir ritüel haline geldiğini söyledi," dedi.

"Genel olarak bakıldığında, bu pek de endişe verici bir durum değil."

"Dinlenmenize yardımcı olacak başka bir şey de olmalı."

"Başka her şeyi denedim."

İçini çekti. "Kendine bunu yapmaya devam edemezsin."

Donakaldım. "Yeterince ayık uyanıyorum. Ve bu odanın dışında hiçbir şeyi kaçırmadım, değil mi? Her toplantıya katıldım. Her eğitime. Her diplomatik görüşmeye. Kapalı yatak odamın kapılarının ardında ne yaptığının ne önemi var? Lord Renvar, Marius ve diğer tüm karşı çıkanların ne düşündüğüne rağmen, dışarıda rolümü mükemmel bir şekilde oynadım. Öyleyse ne önemi var?"

Bastian, sesi şimdi daha yumuşak bir tonda, "Bu önemli çünkü kendini kapalı kapılar ardına kilitlediğin an seni önemsemeyi bırakmıyorum," dedi. "Mükemmel olman da umurumda değil. İster bu odanın dışında olsun ister başka bir yerde."

Yüzümü buruşturarak bardağı dudaklarıma götürdüm, şarabın acı tatlı aromasını içime çektim—ama gözlerim Bastian'ınkilerle buluşunca bir

yudum bile almadan durdum.

Kendi kendime söylenerek bardağı daha sıkı tuttum ve pencereye doğru yürüyüp karanlığa baktım.

"Bana kızmayın," dedi Bastian.

"Kızgın değilim."

"HAYIR?"

"Hayır," dedim dürüstçe. "Bu tür şeyler gerçekten... tuhaf."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu kadar çok insanın beni önemsemesi... Önceki hayatım, yukarıdaki hayatım, bambaşkaydı."

"Orin senin yanındaydı, değil mi? O sana değer veriyordu."

"Orin." diye alay ettim. "Beni çoğunlukla kendi halime bırakan ve..."

Bastian hiçbir şey söylemedi, sabırla benim kelimeleri bulmamı bekledi.

Yavaşça nefesimi verdim. "Benden bunca yalan söyleyen ve bunca şeyi saklayan, yıllar önce kendi kızı Thalia'yı terk eden kişi kim? Bütün bunlar, ondan hissettiğim her bir sevgi kırıntısını sorgulamama neden oluyor."

"...Karmaşık bir adam," diye itiraf etti Bastian.

Omuzumun üzerinden geriye bakarak homurdandım. "Onun hakkında konuşmak istemiyorum."

"Öyleyse gerek yok."

Başımı sallayarak bir yudum aldım. Artık alışkanlık olmuştu.

Bu gerçekten de bir alışkanlık haline geliyordu.

Bastian'ın arkamda odanın içinde dolaştığını duydum. Şarap kadehini dudaklarıma götürmeye her başladığımda, dilini biraz daha sertçe ısırıldığını hayal ettim.

"Sesinin içeri girmesini engelleyen tek şey içmek," dedim, yatıştırıcı sıvının son yudumunu da içtikten sonra. Sözlerim kısık ve titrek çıkmıştı, kendimi tutmaya çalışmaktan dolayı. "Lorien'inkini kastediyorum. Ve... ve bazen Aleksander'inkini de."

Kardeşimin gözlerinin bana doğru kaydığını hissettim. Huzursuzluk beni sardı. Odada birkaç tur attıktan sonra nihayet yatağa yerleştim.

"Vaelora'nın paylaştığı doğuştan gelen bir bağ mı, yoksa savaşımız sırasında olan bir şey mi... bir büyü kalıntısı mı, yoksa başka bir şey mi bilmiyorum... ama son zamanlarda onları burada daha sık duyuyorum. Ve her zaman en yüksek sesle gece, uyumaya çalışmak için gözlerimi kapattığımda duyuluyor." Bardağı çevirdim, içinde kalan birkaç damla

kırmızıyı inceledim. “Alkol, Aveline’in uyku ilaçlarının hiçbirinin başaramadığı bir şekilde zihnimi uyuşturuyor. Beni... koruyor.”

Bastian cevap vermeye başladı ama birden sustu. Hafif bir iç çekerek yanıma, yatağa oturdu ve yatağın kenarına iyice gömüldü. Öne eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı. Konuşması uzun zaman aldı.

"Keşke tüm bunların nasıl durdurulacağını bilseydim," dedi.

Bunun durmasını istiyor muyum?

Bu soru, zihnime sessizce süzülürken beni şaşırttı.

Lorien'in sesini duymak işkenceydi. Aleksander'in sesini duyup da ona cevap verememek de pek daha iyi değildi.

Ama Aleksander'in sesini bir daha hiç duymamak beni muhtemelen tamamen mahvederdi.

Bunların hiçbirini sesli söyleme cesaretini bir türlü bulamadım, ama kardeşim yine de her şeyi anlıyormuş gibi beni dinliyordu.

Kucağımdaki ellerime baktım. Omuzlarıma bir kolunu doladı ve beni kendine doğru çekti. Gücü rahatlatıcıydı, tıpkı mürekkep ve eski kitapların yanı sıra çocukken hazinelerimi sakladığım küçük sedir sandığı hatırlatan odunsu bir koku gibi kokusu da öyleydi.

Onun kollarının arasında bir şey beni altüst etti ve tüm akşam boyunca bastırmaya çalıştığım kelimeleri yüzeye çıkardı.

"Onu özlüyorum," diye kekeledim.

Bastian tutuşunu biraz daha sıkılaştırdı, basit ve istikrarlı bir baskıyla beni yere sabitledi. "Biliyorum," dedi. "Ve ben de o acının nasıl dineceğini bilmek isterdim."

BEŞ

Nova

Bastian'ın tahmin ettiği gibi hafif bir akşamdan kalma haliyle uyandım, ama neyse ki zonklayan başımda hiçbir ses yoktu.

Birisi komodinin üzerine bir bardak su ve bir şişe ağrı kesici bırakmıştı. İkisini de hızla içtim ve giyindim; içeriye herhangi bir yabancı sesin girmesine veya bugün yapmam gerekenler hakkında çok fazla düşünmeme izin vermeyecek kadar oyalanmayı reddettim.

Kısa bir süre sonra ahırlardaydım, Bastian ve Kral Marius'u karşılıyordum. İkisi de Noctaris'in sert koşullarına ve gölgelerine dayanacak şekilde özel olarak yetiştirilmiş olan kırbaç aygırlarını hazırlamakla meşguldü. Aygırlar, bedenlerinin güçle dalgalanması ve ara sıra havaya buharlaşmış siyah enerji kıvrımları göndermesiyle, karanlığın canlı vücut bulmuş halleri gibiydiler. Gözleri, nispeten güçlü sabah ışığında bile ürkütücü derecede parlak bir şekilde yanan alevler gibiydi.

Phantom, bu heybetli atlardan birinin şeklini almıştı. Ama yine de bir köpek gibi oturuyor, bana yaklaşırken başını yana eğiyordu.

(Geç kaldın), diye bilgilendirdi beni.

"Öyleyse kaybettiğimiz zamanı telafi edelim, ne dersin?" dedim esneyerek ve sırtına çıkabilmek için diz çökmesini işaret ettim.

Saatlerce bisiklet sürdük.

Yeniden canlandırdığımız bölgenin yayıldığı alan çok geniş değildi, ancak sınırlarına doğru ilerlerken yol boyunca birçok durak vardı: konuşulacak insanlar, gözlemlenecek yeniden büyüme, alınacak detaylı

notlar. Bastian, her bölgeye atadığımız görevlilerle sakın ve dikkatli bir şekilde konuştu, ölçülü teşvik ve sessiz, metanetli yönlendirmeyi eşit oranda dağıttı.

Kral Marius uzaktan gözlem yaptı, asla atından inmedi, kendisine soru sorulmadıkça konuşmadı. Bana kalırsa o da kendi tarzında notlar alıyordu; tıpkı delilleri gözlemleyen bir yargıç gibi.

Bu davada vereceği kararın adil olacağına dair pek umudum yoktu.

Sonunda, yeniden canlanan bölgemizin en batı ucuna ulaştık. Burada, Aetherstone'un yaşam veren büyüünün gergin sınırları hızla belirginleşti. Yeşil, bodur ve seyrek bitki örtüsü vardı ve halkımız basit sulama hatları ve kaba barınaklar inşa etmeye başlamıştı, ancak toprak hala kuruydu ve parmaklarımızın arasında ufalanıyordu ve havada bir gerginlik vardı; aldığımız her nefesle artan bir gerilim hissediliyordu.

Uçurumun ötesinde, Noctaris'in büyük bir bölümünü oluşturan çorak araziye görebiliyordum. İçindeki hayaletleri görebiliyor, alçak, iniltili mırıltılarını duyabiliyor ve manzarada süzülürken kaldırdıkları tozu koklayabiliyordum. Güvenli bir mesafeden izliyorlardı, ara sıra ölü gözlerle sığınağımıza bakıyorlardı ve -tahmin ediyorum- gördüklerinin farkında değillerdi ya da neyle ilgilenmiyorlardı.

Onlardan hiçbiri yeniden canlanan bölgeye geçmeye çalışmadı.

Ona yaklaşımadılar bile.

Kutsal şehirlerden bazı hayaletleri toplayıp bu şifa bölgelerine getirmekte daha başarılı olmuştuk; Noctaris'in kırılğan yeniden doğuşunu zar zor ayakta tutan kaynakları tüketmemeye özen gösterirken, cesaret edebildiğimiz kadarını getirmiştik. Ancak bu bile şaşırtıcı derecede hassas bir süreç olmuştu; uzun süre karanlıkta kaldıktan sonra onları ışığa çıkarmak oldukça zordu.

Fakat bu boşluğu mesken tutan gölgeleri kurtarmak daha da zor olmuştu. Eşiği geçenlerin çoğu, kurtuluşa ikna edebildiğimiz kişiler değil, bir şekilde seçim şansı verilmeyenlerdi; bir ay önce Aetherstone'dan yayılan güç, bu bölgeye neredeyse hiç yönlendirme veya kısıtlama olmadan çökmüş, ele geçirdiği tüm gölgeleri şiddetle hayata -ya da en azından hayatın başlangıcına- geri itmişti.

Bu şiddetli yeniden uyanışın uzun vadeli etkileri henüz görülememiştir.

Yine de devam ettik ve en iyisini umduk. Bu batı ucu, bilinçli olarak buradan genişlemeye karar verdiğimiz yerdı. Son birkaç haftadır, yeniden canlanan varlıklarla ve buraya yerleştirdiğimiz askerlerle çalışarak,

gelecekteki tüm yeniden canlanmamızın genişleyebileceği uygun bir ana kampın temellerini attık.

Ama orada durup, yarı inşa edilmiş yapıların arasında sürünerek ilerleyen, toprakla boğuşan, birçoğunun yüzünde tuhaf bir boş ve hüzünlü ifade taşıyan yeniden doğmuş insanları izlerken...

Şu an için, hâlâ olup bitenlerden habersiz olanları ve eşiği geçmekteki tereddütlerini neredeyse anlayabiliyorum.

Hayalet olabilirlerdi, ama o boş varoluşun getirdiği belli bir mutluluk olduğunu hayal ettim.

Kral Marius, atını kardeşimle benim aramıza çekerek, "Çevrenin daha geniş olmasını bekliyordum," dedi. "Diriliş ve kurtuluş hakkındaki tüm bu konuşmalar biraz abartılıydı, değil mi?"

Kardeşim tuzağa düşmedi. Sadece, "Koca bir dünyayı yeniden hayata döndürmek elbette yavaş bir süreç," dedi.

Marius homurdandı. "Beni endişelendiren kelime 'tamamen'."

Bastian, toynaklarını yere vuran aygırının boynunu okşayarak onu sakinleştirdi. "Bana tam olarak endişelerini anlatsana, Marius?"

İlk defa olmasa da, kardeşimin sabrına hayran kaldım.

"Burada çok fazla kaynak tüketiyoruz, Bastian," diye homurdandı Marius. "Bunu görebiliyor olmalısın." Yeniden canlanan bölgenin ötesindeki gri alana işaret etti ve bana hızlı, onaylamayan bir bakış attı. "Eğer buradaki Gölge Vaelora'mız bu çabayı daha büyük bir şeye dönüştüremezse, düzgün bir imparatorluğa benzeyen bir şey yeniden inşa etme umudumuz yok. Dün gece önerdiğin gibi içe kapanmak yeterli olmayacak. Yapılması gereken fedakarlıkları düşünmek bile beni ürpertiyor."

Söylediklerine rağmen, fedakarlık fikrinden hiç de etkilenmiş görünmüyordu.

"Planlarınızı bu kadar çok kişiye anlatmamalıydınız, ya da bu yeniden uyanışta söz sahibi olmaları için onları davet etmemeliydiniz," diye devam etti. "Şimdi hepsi aç kurtlar gibi sarayınıza üşüştiler, her biri elini uzatmış durumda. Peki ya onların doymak bilmez iştahlarını doyuracak sihiriniz tükendiğinde ne olacak?"

"Öyleyse haberi sadece sana mı göndermeliydim?" diye sordu Bastian.

Marius, içten olmayan bir gülümsemeyle, "Mahkemelerimiz arasındaki uzun süredir devam eden ittifaka saygı gösterebilirdin. Bu bir başlangıç olurdu." dedi.

"Bu dünyadaki neredeyse her şey bir ölüm ve yeniden doğuş sürecinden geçiyor," diye araya girdim, daha fazla sessiz kalamıyordum. "Eski ittifaklarımızın da değişime tabi olmayacağını neden varsayıyorsunuz?"

"Bu diyarın sadakatini ve ittifaklarını anlamamı beklemiyorum," dedi bana bir kez daha küçümseyen bir bakış atarak. "Anladığım kadarıyla, bu dünya çürürken sen hayatının çoğunu yukarıdaki dünyada prensesçilik oynayarak geçirdin."

"Evet." Gülümserken dişlerimi sıktım. "Ve şimdi o prenses kraliçe oldu ve çürümüş krallığınızın yeniden canlanma şansı olmasını istiyorsanız, benim yanımda sözlerinize ve davranışlarınıza çok dikkat etmenizi tavsiye ederim."

Marius acı ve kısa bir kahkaha attı. "Tacı olmayan bir kraliçe, insanlardan çok hayaletlerin yaşadığı bir krallığı yönetiyor. Önünüzde eğilmek için acele etmediğim için beni affetmelisiniz."

Bastian, bir şekilde sakinliğini koruyarak, "Önünde diz çökmeyi seçseniz de seçmeseniz de, o Rivenholt'un kaderindeki kraliçesidir," dedi.

Marius tekrar güldü. Ama sonra şansını hesaplıyor gibiydi, gözleri kardeşimle benim aramda gidip geliyordu. Sessiz kaldı, ama bana verdiği bakış, sırtıma dayalı hançere uzanma isteğimi uyandırmaya yetti.

Phantom altımda gerginleşti, bu adama olan tahammülü açıkça sınırına ulaşmıştı.

Ama dilimi tutma ve hangi savaşımlara gireceğimi seçme konusunda yavaş yavaş daha iyi hale geliyordum, bu yüzden hançerimi kapma dürtüsüne direndim. Sadece Phantom'un yelesini daha sıkı kavradım ve uzaktaki gölgelere baktım—ama Marius'u da göz ucuyla izlemeye devam ettim.

"Bana işin aslını anlat, Vekil," dedi, zekice bakışlarını kardeşime çevirerek. "Planlarınızda koca bir dünya yok, değil mi? Bu yeniden doğuş vahasını ne kadar küçük tutmayı düşünüyorsunuz gerçekten? Ve Rivenholt ortada kalacak diye tahmin ediyorum. Ne kadar güçlü bir merkez olacak, değil mi?"

Bastian, alışılmadık derecede soğuk bir ses tonuyla, "Planlarım sürekli gelişiyor, tıpkı her dürüst liderin planları gibi," dedi.

Üçümüz birkaç dakika daha etrafımızı inceleyerek ayakta durduk, ardından Drynland kralı, "İkinizin ne kadar dürüst olduğunuz henüz belli değil sanırım," dedi.

Bunun üzerine atını aniden döndürdü ve uzaktaki çeşitli, yeni ekilmiş mahsul sıralarını gözlemlemek için dörtmala uzaklaştı.

Bir an sonra Phantom'un sesi kafamda yankılandı. (Senin hakkında böyle konuştuğu için göğsünü parçalamalıyım.)

Burnumdan yavaşça nefes verdim. "Bunun bir şeyi çözeceğinden emin değilim."

(Bu beni daha iyi hissettirirdi. Ve burada önemli olan da bu değil mi?)

Ona güçsüz bir gülümseme verdim ve boynunu okşadım. "Belki bir dahaki sefere."

Bastian bana yaklaştı. "Çok yorucu bir herif, değil mi?"

"Evet. Ama belki de haklıdır," dedim sessizce.

Kardeşim kaşını kaldırdı.

"Eamon'la ne kadar aptalca pratik seansı yaparsam yapayım, bu dünyaya kendi başıma daha fazla sihir çekemezsem ne olacak? Dün kontrol ettiğimizde taş neredeyse hiç titreşmiyordu. Ve denediğim hiçbir şey onu yeniden uyandırmadı. Noctaris'e sızan sihir miktarı gerçekten acınası durumda ve Midna'ya yaptığımız her yolculuk bir öncekinden daha işe yaramaz geliyor."

Başını salladı. "Dün inanılmaz miktarda bilgi getirdiniz; bu bilgiler, sonraki adımlarımızı planlamak için kullanabileceğimiz bilgiler. Bu oldukça faydalı."

"Dünyamızın diğer liderleri sabırsızlanırsa, bilgi savaşın çıkmasını engelleyemez. Lorien'in tehdidinden ve yukarıdan planladığı her türlü kaostan bahsetmiyorum bile. Sanki bir uçurumun kenarında dengede duruyoruz, değil mi?"

Bastian, azgın aygırının koyu renkli tüylerinin üzerinden birkaç yatıştırıcı okşama daha yaptı; yaratığın gözleri fal taşı gibi açılmış, kulakları ve kuyruğu seğiriyordu. Huzursuzdu ve uzak gölgelere doğru kaçıp arkasına bakmamaya hazırды.

Düşünceyi anladım.

Bastian, "İster ara alemde olsun ister başka bir yerde, cevaplar mevcut," diye ısrar etti. "Daha kalıcı, daha kapsamlı bir çözüme giden yollar var. Sadece henüz onları bulamadık."

Kalbimdeki ağırlığı görmezden gelerek ona inanmaya çalıştım. "Getirdiğimiz şeylerin bir kısmını çözmeyi başardın mı?"

Başını salladı. "Eamon, notlarımızı incelemeniz için ofisinize bırakmayı planlamıştı," dedi. "Bu sabah onu bıraktığımda çılgın bir tempoda

alışıyordu; sanırım hiç uyumadı. Bu yüzden, başka bir şey olmasa bile, incelemeniz için bir sürü yarım yamalak not olacak."

Derin bir nefes aldım ve etrafımızdaki kampa son bir kez baktım. tesindeki engin karanlığın yanında çok cılız görünüyordu.

Ofisime kapanıp bize daha fazla umut verecek bir şey, herhangi bir şey arama fikri birdenbire inanılmaz derecede cazip görünmeye başladı.

"Yeterince gördüm," dedim Bastian'a. "Geri dönelim."

GERİ DÖNDÜĞÜMÜZDE SARAY HAREKETLİLİKLE DOLUYDU: MERMER zeminlerde huzursuz botların tıkırtısı; ödünç alınmış odalarda tartışan ziyaretçilerimizin sesleri; her şeye bir düzen getirmeye çalışan muhafızlar ve hizmetkarların koridorlarda koşuşturmaları.

İkinci kattaki ofisime doğru ilerlerken her şeyi görmezden geldim, sadece odama girip yatağında bıraktığım not destesini almak için kısa bir ara verdim. Phantom, ısrarım üzerine o yatakta kaldı; onu ofisime her getirdiğimde dikkat dağıtıcı bir g oluyordu, her zaman sıkılıyor ve sürekli olarak odada volta atıyor ya da kendimi odaya kapattığım ilk saat içinde benimle oyun oynamaya çalışıyordu.

Odamdan ofise yürürken kendimi gölgelere brndrdm, karanlığın tenimden yumuşak, ince dalgalar halinde yayılmasına izin verdim. Bu g iki yönlü işledi; hem geçtiğim her ışığı söndürdü hem de bu snmenin ardından gelen karanlığā karışmama yardımcı oldu.

Bu şekilde, büyük ölçüde fark edilmeden sığınağıma girdim, kapıyı arkamdan kapattım ve bir anlığına ona yaslandım. Ağır kapının ardındaki sessizlik, uzun zamandır beklenen hoş bir kucaklama gibiydi.

Gözlerimi kapattım ve gün boyunca alabildiğim en derin nefesleri aldım. Mürekkep, eski kitaplar ve mum kokusu beni sarıp sarmaladı, içten dışa ısıttı.

"Sizin hiç gelmeyeceğınızı düşünmeye başlamıştım."

Gözlerim birden açıldı. Sese doğru döndüm ve nefesim kesildi, notlarım elimden kayıp yere saçıldı.

Aleksander, masama rahatça yaslanmış bir şekilde beni bekliyordu.

ALTI

Nova

Adını söylemeye çalıştım.

Ağzımızdan nefes dışında hiçbir şey çıkmadı.

Nefesim bir kere çıktıktan sonra geri alamadım. Göğsüm ikiye ayrılıyormuş gibi hissediyordum, ciğerlerim iki yarım arasındaki uçuruma çöküyordu ve... nasıl nefes alabilirdim ki? Nasıl nefes alacaktım ki?

O buradaydı.

Tam... burada.

Sanki beni hiç terk etmemiş gibiydi.

Masanın üzerindeki kararmış gümüş bir mumlukta bir mum yanıyordu. Yumuşak, titrek ışığında, ayrıldığımızdan beri beni rahatsız eden her anıdaki kadar güzeldi. Ama ışıktaki başka bir şey daha vardı; ait olmayan bir şey. Gözlerinde uğursuz bir şey. Hareketlerinde tehditkar bir şey.

Gözlerimi kırıştırdım, odaklanmaya, her şeyi çevreleyen enerjiyi görme sihirli yeteneğime erişmeye çalıştım.

Beklendiği gibi, onun aurası ezberlediğim auradan farklıydı. Daha karanlıktı. Bu da karşımda duran adamın Aleks olmadığını hatırlatıyordu.

Tam olarak değil.

Başını yana eğdi, uzun kirpiklerinin altından bana baktı. Konuştuğunda sesi tamamen yanılttı, tamamen Lorien Blackvale'e aitti, Aleks'ten eser yoktu.

“Merhaba, Kaos.”

Derin bir nefes aldım.

"Seni çok özledim."

"Hayır," diye fısıldadım. Hayır. Söyleyebileceğim tek kelime buydu—kendime bir uyarı. Aleks beni özlemiş olabilir, ama Lorien özlememişti. Bu tamamen bir oyundu.

Masadan uzaklaştı ve ağır adımlarla öne doğru yürüdü.

Zorlukla yutkundum. Yerimde durdum. Nefes almayı başardım, sonra da biraz hareket edip arkamdaki kapıya baktım.

Muhafızlarım o kapının hemen ötesindeydi. Onları ne kadar uzaklaştırmaya çalışsam da, benden asla uzaklaşmıyorlardı; Bastian bunun için gerekli önlemleri almıştı. Onları çağırmak akıllıca olurdu. Silahsızdım, bitkin ve kafam karışık. Lorien beni bekliyordu, beni yalnız yakalamayı umuyordu. Muhtemelen daha önce de beni izliyordu... Yoksa bu sessiz sığınağıma nadiren başkalarını aldığımı nereden bilebilirdi ki?

Lorien'in ne tür oyunlar oynamayı sevdiğini biliyordum.

Şimdi pes etmezsem muhtemelen kaybedeceğimi biliyordum.

Peki neden yardım çağırmadım?

Karşımdaki adam, sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi sırıttı. "Eğer korumalarınızı çağırırsanız, yapmamız gereken konuşmayı yapamayız."

Aleksander'in sesi.

Bu sefer Aleksander'in sesiyle konuşmuştu.

Aramızdaki mesafeyi kapattı.

"Hareket et," diye emrettim titreyen bedenime. "Hareket et!"

Kapı kolunu tuttuğum anda eli elimi kavradı. Parmakları sıkıca kavradı, tutuşunun gücü o kadar büyüktü ki neredeyse acıdan çığlık atacaktım.

Dokunuşundan o kadar sertçe uzaklaştım ki, kapının yanındaki küçük bir arabaya çarptım ve araba devrildi. Bana ait olan mesaj ve diğer belgeler her yöne saçıldı.

Arabayı düzelterip ona yaslanarak dengemi sağladığımda Lorien gülümsedi. "Ne oldu Nova?"

"Onun sesini kullanmayı bırak, hırsız."

Durmadı. "Şu anda kim bana hırsız diyor? Belki de bu odur, umutsuzca bir kez daha sizinle konuşmaya çalışıyordur."

"Sessiz ol!"

"Bunca haftadan sonra sesini duyduğunuza sevineceğinizi düşündüm."

Derin bir nefes aldım. İçeri. Sonra dışarı. Nefes almaya devam etmek zorundaydım. Çünkü onu tekrar görmek, tekrar duymak için her şeyi verirdim elbette—ama böyle değil.

Böyle değil.

Odayı tarayarak silah olarak kullanabileceğim her şeyi not aldım. Pek bir şey yoktu. Muhafızlara bir kez daha bağırmayı düşündüm.

"Rol yapmayı istemiyor musun?" diye sordu. "Bir anlığına bile olsa?"

Siktir git. Bu sözler göğsümde bir savaş çılgılığı gibi yükseldi ama bir türlü ağzımdan çıkaramadım.

"Kuyu?"

"Seninle hiçbir şeymiş gibi davranmak istemiyorum."

"Ama bence öyle düşünüyorsun." Gözleri, duman bulutlarının arasında aniden beliren gün ışığı gibi, göz alıcı bir altın rengine büründü.

Aleksander'in altını.

Göğsüm sıkışırken istemsizce küçük, endişeli bir ses çıktı ağzımdan.

Kıkırdadı. Gözlerini kırıştırarak, Lorien'in gözleri olarak tanıdığım o yanık kırmızı renge geri döndü, ancak sesi hâlâ Aleksander'inkine benziyordu. "Duyguların çok açık, Nova. Bunun üzerinde çalışmalısın. Kalbini avucunda taşıyan bir kraliçe, kalbinin kırılmasını adeta istiyor."

Arabayı o kadar sıkı tuttum ki parmaklarımda hissizlik başladı.

"Böyle burada olmak ilginç." Diz çöktü ve gelişigüzel bir şekilde arabadan düşen kağıtların bir kısmını toplamaya başladı. "Aleks'in seninle aynı odada olmaya nasıl tepki vereceğini merak ediyordum ve şimdi biliyorum; sana olan arzusunun hâlâ burada, yüzeyin altında olduğunu bilmek seni rahatlatıyor mu? Neredeyse dışarı sızıyor, sana duyduğum muazzam küçümsemeyi neredeyse bastırıyor." Yığını arabaya geri koydu, bana tamamen tanıdık gelen bir şekilde baktı—aynı baş eğikliği, gamzelerini vurgulayan aynı hafif gülümseme.

Hareketlerinin ne kadar benzer olduğu şaşırtıcı olmamalıydı sanırım.

Ama yine de rahatsız ediciydi.

Hayır...korkunç.

O kadar korkunçtu ki, bir an için olduğum yerde donakaldım. Damarlarıma buz doldu ve o bana yaklaşıp elini yanağıma götürdüğünde sadece titreyebildim.

Tenime dokunurken ortadan kaybolmak istedim. Gözlerimi kapatıp, karşımda gerçekten Aleks'in durduğunu ve bana teselli sunduğunu hayal etmek istedim. Rivenholt'a geldikten sonra sık sık sığınağım olmuştu. Etrafımı saran tehlikeli siyaset ve ölümcül düşmanların fırtınalı denizlerinin ortasında güvenli bir liman.

Buna şimdi her zamankinden daha çok ihtiyacım vardı.

Ama ne kadar çok istesem de, onun dokunuşunun benim dayanağım olmasına izin vermedim.

Bunun yerine, kendimi tekrar zorlayarak, çalınmış bedenini çevreleyen büyülu enerjiyi algılamaya çalıştım. Yalanların ardına bakmaya ve sonra da elini kenara itmeye çalıştım.

"Lorien, burada ne işin var?" diye sordum.

Önce soruyu görmezden geldi, vurduğum ele sanki gerçekten şaşırmış gibi baktı. Sonra uzaklaştı, loş odanın içinde dolaştı, arada sırada kitapları ve bibloları alıp inceledi.

Sonunda sesini tekrar kendi gerçek tona, alçak, ipeksi, kıvrımlı bir tona çevirdi ve sordu: "Gerçekten de aramızdaki ilişkinin bittiğini mi sandın?"

"Hayır. Ama bana pusu kurmak senin tarzın gibi görünmüyor."

"Şey, bir görüşme ayarlamak için nazik bir mesaj göndermeye çalıştım. Hatta iki kez. Ama size ulaşmamış gibi görünüyorlar."

Kafam karışık ve şüphe beni ele geçirmişti.

"Belki de aşırı korumacı bir ağabey araya girmiştir?"

Yüzüm kızardı. Ağzım kurudu. Doğruyu söylediğine inanmak istemiyordum ama bu, Bastian'ın beni güvende tutmak için yapacağı bir başka yanlış girişim gibi geliyordu.

Lorien, doğru tahmin ettiğine inanarak, karanlık ve sessiz bir kahkaha attı. "Bu alemde seni hafife alıyorlar, değil mi? Ne kadar garip, onları gerçekten kurtarabilecek tek kişi sensin; yine de her fırsatta senden şüphe ediyorlar ve seni sorguluyorlar. Türümüzün bir zamanlar sahip olduğu saygınlık çok düştü. Bununla ilgili ne yapmalıyız acaba?"

"Biz diye bir şey yok," diye tısladım. "Ve bu diyarda sahip olduğum saygı hakkında ne biliyorsun ki?"

"Bolca." Tekrar yaklaştı, tüm dikkati üzerime yoğunlaşmıştı ve bu yoğunluk ense tüylerimi diken diken etti. "Ve ayrıca son haftalarda Midna'yı ziyaret ettiğini, bu zavallı, talihsiz diyarı nasıl ileriye götüreceğin konusunda umutsuzca cevaplar aradığını da biliyorum." Konuşurken etrafımda dolandı, tıpkı avını tuzağa düşürmeye çalışan bir yılan gibi.

Dikkatlice ve sakince onun ulaşamayacağı bir mesafeye çekildim. "Öyleyse ne olmuş yani?"

"Maceralarınız sırasında ilginç bir şeyle karşılaştınız mı?"

"Sizinle paylaşmak istediğim hiçbir şey yok."

"Çok kötü." Beni tuzağa düşürme girişimine devam etti, masama doğru geri itti. Elimle masaya yaslandım, parmaklarımın masanın ortasındaki sivri

mektup açacağına ne kadar yakın olduğunu fark ettim. Bıçağımı odamda bırakmıştım, aptalcaydı; mektup açacağı kötü bir alternatifti ama gerekirse idare edebilirdim.

Keşke Aleksander'in vücudunu bununla delme düşüncesi bile midemi bulandırmıyaydı.

Lorien dudaklarını yaladı, sanki benden yayılan korkuyu tadıyormuş gibi. Tadını çıkarıyordu. "Birlikte başarabileceğimiz çok şey var, biliyorsun. Benimle savaşmaktan daha kolay olurdu."

"Kelimenin tam anlamıyla, seninle birlikte olmakla hiç ilgilenmiyorum."

"Ne yazık ki, her halükarda sana ihtiyacım var."

"Bu çok üzücü. Özellikle de sizin için."

"Hım...ama neyse ki elimde bir pazarlık kozu var, değil mi?"

Kalbim göğüs kafesime çarptı. Onun ustalaştığı o soğukkanlı, sakın tonda konuşmaya çalıştım ama başardığımdan emin değilim. "Anlamıyorum. Bana neden ihtiyacınız var?" Kral Marius'un sözleri zihnimde yankılandı—

Lorien Blackvale, yüzyılı aşkın bir süre boyunca Soltaris üzerinde sihir ve gücün dengesini parlak bir şekilde korumayı başardı. Hiç kimseden yardım almadı...

"Aleks'e, bedenine ve büyüüne sahipsin," dedim. "Benden çaldığın büyüye de sahipsin. Her zamankinden daha güçlü olmalısın."

Kısa bir an için yüzünde bir tür belirsizlik belirdi. Ya da belki de pişmanlıktı?

Ama hayır, ikisi de mantıklı değildi.

Canavarlar bu duyguların hiçbirini hissedemezdi.

"Bu sorunun cevabı zor," dedi. "Ve hassas. Başka bir yerde yapılması gereken bir konuşma; bu oda gerçekten umduğum ortamı sağlamıyor. Bu yüzden yazdım ve başka bir toplantı yeri ayarlamaya çalıştım."

Elimi yavaşça mektup açacağına yaklaştırdım ama yine de almadım.

Evet, içten içe onun oyunlarına gelmemem gerektiğini biliyordum.

Ama diğer taraf onun ne planladığını öğrenmek için can atıyordu.

Sessizce, "Gönderdiğiniz iddia edilen mesajlarda neler vardı?" diye sordum.

"Davetiyeler."

"Nereye?"

“Midna Sarayı'ndaki ana taht odası. Yarın akşam orada buluşalım, neden olmasın? Yalnız gel.”

"Yalnız mı?" Acı bir kahkahayı zor tuttum. "Neden? Beni öldürmeyi bitirmek için mi?"

Gülümsemesi tüylerimi diken diken etti. "Keşke her şey bu kadar basit olsaydı."

Parmaklarım mektup açacağıının sapını kavradı. Dışarıda sesler duydum —nöbet değişimi başlamıştı ve notlar ile emirler alışverişinde bulunuyorlardı. Şu anda dışarıda en az sekiz kişi olmalıydı. Belki de Lorien'i alt etmeye yeterlerdi.

Ya da belki de değil.

"Sözünü tutuyor musun?" diye sordu. "Yoksa boyun eğene kadar onu biraz daha acı çektirmem mi gerekiyor?" Sesi sonlara doğru daha yumuşaktı, neredeyse kendi kendine konuşuyordu—ya da belki de Aleks'e. "Seçimini yap, Nova."

Ses tonundan, başka seçeneğim olmadığına inandığı açıktı. Beni köşeye sıkıştırdığını, sinip istediğini yapacağımı düşünüyordu.

“MUHAFAİZLAR!” Bu kelime boğazımdan bir hıçkırık gibi koptu ve bir an sonra koridorda botların yere vurma sesleri yankılandı.

Lorien başını salladı. "İnatçılığın can sıkıcı."

Hiç beklemeden, boğazıma saldırdı.

Kaçırdı.

Neredeyse hiç kıpırdamadım, yine de eli tam solumdaki duvara çarptı. Acı dolu bir tıslama ile şaşkınlık çığlığı arasında bir ses, boğuk bir şekilde havayı yırttı; elini hızla çekti ve parmaklarını büktü.

Yukarı baktım ve gözlerinin tekrar değiştiğini, parlak, yakıcı bir altın rengine döndüğünü gördüm. Bu sefer renk daha uzun süre kaldı. Yıpranmış bir gün ışığı parıltısı değil, karanlığı kovmaya kararlı yükselen bir güneşti.

“...Alex?”

Bakışları benimkilerle buluştu.

Zaman adeta yok olup gitti.

Belki daha sonra sadece saniyelerin geçtiğini fark ederdim, ama o an, ona bakarken, sendeleyerek öne doğru uzanırken, umutsuzca çabalayan parmaklarım sonunda bileğini kavramayı başarana kadar, sanki sonsuzluk hissetmiştik.

Geri çekildi.

Sesimi sanki çok uzaktan duyuyordum, sadece kendi sesimin yankısını duyabiliyordum: "Hayır! BEKLE!"

Aleksander'in bedeninden ışık sızarak onu bir kozaya sardı. Ateşli, cehennemvari bir ışık. Yer titredi. Duvarlar sallandı. Bir tablo düştü, yaldızlı çerçevesi ve cam yüzeyi yere çarptığında paramparça oldu.

Karşımdaki yaratık başını kaldırdı ve bana dik dik baktı. Gözlerinde Aleks'ten eser kalmamıştı artık.

"Bekliyor olacağım," dedi. "Nerede olduğunu biliyorsun."

Sonra gitti, kırık tablo onun orada olduğuna dair tek kanıtı.

Her şey bulanıktı. Gözlerim. Düşüncelerim. Hiçbir şey gerçek gibi gelmiyordu. Dizlerimin üzerine çöktüm ve kırık cam parçalarının arasında el yordamıyla yolumu bulmaya çalıştım, birini alıp sağlamlığına kendimi ikna etmeye çalıştım. Onu bir elimle sıkıca kavradım. Diğer elimle, boğazımın sağ tarafında uzanan yara izlerini, kabarık derinin dallarını titrek parmaklarımla takip ettim—bu da bir başka topraklama egzersiziydi.

Zihnimde acımasızca net bir anı belirdi: Bu yaraları aldığım an, Lorien hakkındaki gerçeği ilk fark ettiğim ve onunla yüzleştiğim an. O gün benden çok şey çalmıştı. Kendimi çok boş, çok kayıp, çok... kırılmış hissetmişim.

Ama bu, şu an hissettiklerimle kıyaslanamaz bile.

Yaraları açıp yeniden canlandırmak için garip bir arzum vardı. Sıcak kanın tenimde aktığını hissetmek, en azından enkazın arasında hayatta olduğuma dair parlak, kan birikintilerini görmek istiyordum.

Ve muhafızlarım -ardından Thalia ve Phantom da hızla- beni şöyle buldular: Boynuma dayalı kırık bir cam parçasıyla.

Nefesi kesilen Thalia öne fırladı ve hızla atan kalbimin keskinliğini dindirdi. "Ne halt ediyorsun?"

Hâlâ yumruğumdaki cam parçasını sıkıca tutuyordum; avucumun derisine batmasını hissetmek beni uyandırdı ve gözlerimi onun gözlerine çevirmeyi başardım.

İyiymi, ona anlatmaya çalıştım.

Yalan dudaklarımdan dökülmüyordu.

"Nova?"

Ayağa kalktım ve her ne kadar bedenimin diğer her parçası paramparça oluyormuş gibi hissetsem de, şaşırtıcı bir şekilde sesim titremeden, "O buradaydı," dedim.

YEDİ

Nova

“Bu kabul edilemez,” dedi kardeşim, Lorien’in ziyaretini anlattıktan sonra muhafızlarıma dönerek. “Kesinlikle kabul edilemez.” Sesi, ofisimin küçük alanında yankılandı. Onu hiç bu kadar öfkeli görmemiştim; muhafızlar sanki kaçma isteğine karşı koymaya çalışıyor gibiydiler.

Bir an geçti, ama sonunda içlerinden biri cesaretini toplayıp öne çıktı ve cevap verdi: “Çok az kaynağımız var, Majesteleri. İzlememizi istediğiniz ziyaretçiler ve yeniden doğuş projelerine yardım etmek için gönderdiğimiz askerler arasında sayımız...”

“Öncelik kelimesinin ne anlama geldiğini biliyor musunuz?”

“Bastian.” Ses tonum sertti. “Bitti. İyiyim. Muhafızlarımdan beni boğmamalarını istedim—aslında benim hatam. Sadece mesafeyi korumaları yönündeki emirlerimi yerine getirdiler.”

Öfkesinden köpürmeye devam eden adamın bakışları, muhafız ile Lorien'in büyüleriyle yere kazıdığı iki işaret arasında gidip geliyordu.

Eamon, işaretleri incelemeyi bırakıp bize doğru dönerken, "Lorien'in düşmanlarından kaçmanın yollarını bildiğini biliyorsun," dedi. "Ne deneyimli muhafızlarımız ne de diğerleri, kimsenin tahmin edemeyeceği hileler bunlar."

Bastian'ın bakışları, kapıda bekleyen muhafıza dikildiğinde biraz daha sakinleşti. "Git Yüzbaşı Voss'u bul ve ona saat başı kamarada benimle buluşmasını söyle," diye emretti. "Konuşacak çok şeyimiz var."

Başını eğerek eğildi ve aceleyle uzaklaştı.

Bastian, geri kalan muhafızları dışarıdaki salona gönderdi. Onları yönlendirdikten sonra kapıda durdu, belli ki kendini toplamaya çalışıyordu. Bize dönüp, "Herkesin yanından nasıl sıyrılıp geçtiğini anlamıyorum," derken sesi her zamanki sakinliğine biraz daha yakındı.

"Tıpkı gözümün önünde kaçtığı gibi," dedim, dalgın dalgın Phantom'un kulaklarının arasını kaşırken. "Vaelora halkı bir zamanlar alemler arasında istedikleri gibi gidip gelebiliyordu, değil mi?"

"Haklı," dedi Eamon. "Ve Aleksander'ın bedeninde bulunan sihirle yeniden birleştiği için şimdi daha güçlü. Nova'dan çaldığı ve Aetherstone ile olan etkileşimlerinden almış olabileceği şeylerden bahsetmiyorum bile." Tereddüt ettikten sonra ekledi, "Ayrıca Nova ve Aleks'in geliştirdiği bir bağ da var. Güçleri ne kadar sık birlikte çalışırsa ve birbirlerine ne kadar yakın olurlarsa olsunlar..."

Gözlerimi kaçırdım, bizden geçmiş zaman kipinde bahsetmesinden nefret ediyordum.

"Ne olmuş yani?" diye ısrar etti kardeşim.

"...Büyüleri o kadar iç içe geçmişti ki, Lorien'in ona geri dönebilmesi hiç de şaşırtıcı değil. Sanırım bu, tıpkı kendine dönmek gibiydi."

Thalia içinden bir küfür savurdu. "Bunu yapabileceğini tahmin etmeliydik."

Uzun ve ağır bir sessizlik oldu; sanki her yönden yaklaşan savaşa karşı kendimizi dengelemeye çalışıyorduk.

Her açıdan nasıl koruma sağlayabiliriz ki?

"Aramızdaki bu bağ..." diye sözümü kestim, devam etmeden önce birkaç derin nefes aldım. "Yalnız kaldığımda Lorien'in sesini kafamda duymamın sebebi bu mu? Gözlerimi her kapattığımda bazen yüzünü görmemin sebebi bu mu?"

"Büyük olasılıkla öyle," dedi Eamon.

Kabuslarım ve gerçeklik arasındaki bir başka çizgi daha bulanıklaştı.

Eamon, duruma iyimser bir ışık tutmak için arayış içindeydi; bir sonuca varması uzun zaman aldı. "Ancak eski Vaelora'lar gibi sürekli olarak birbirinize bağlı olduğunuzu sanmıyorum. Sonuçta Lorien yozlaşmış bir varlık. Ve siz güçlerinize normalden çok daha geç kavuştunuz. Bu yüzden aranızdaki bağ istismar edebilir, ancak aranızdaki bağın mutlak olmadığını söyleyebilirim."

Thalia, "Onunla herhangi bir bağ kurmasından hoşlanmıyorum," dedi.

“Aleks’e ne dersin?” diye sordu Eamon. “Onun sesini de bazen duyuyorsun, değil mi?”

Uyuşmuş bir halde başımı salladım.

“Belki de onu Lorien’in etkisine tamamen teslim olmaktan alıkoyan şey tam olarak budur. Belki de o da aranızdaki bağ sayesinde sizi Lorien kadar net duyabiliyordur. Ve sizinle Lorien arasında bir tür kama görevi gördüğü sürece...”

Bu düşünceyle kalbim biraz rahatladı.

"Aleksander'le olan bağlantının Lorien'le olan bağlantıdan daha güvenli olduğuna ikna olmuş değilim," dedi kardeşim.

Ensem yanıyordu ama sesimi nazik tutmaya çalıştım, konuşurken bir yandan da kırık tabloyu temizlemekle meşguldüm. "Bir zamanlar ona güvendin. Müttefiklerimize de bunu söyledin. Haftalar önce ne dediğini hatırlamıyor musun? Nova'ya bağlılık yemini etti. Bu benim için yeterli."

"Elbette hatırlıyorum."

"Onun bu krallık için nasıl savaştığını hatırlıyor musunuz?"

"O zamandan beri çok şey değişti."

"Benim için değil." Lorien ona ne yapmış olursa olsun, o hâlâ Aleks'ti.

Bastian hafifçe iç çekti. Ancak başka hiçbir şey söylemedi, konuyu kapatmaktan memnun görünüyordu.

Ama zorlu konuşmaların etrafında dolanıp durmaktan yorulmuştum, bu yüzden doğrudan gözlerinin içine baktım ve "Lorien bana bu akşamdan önce bana ulaşmaya çalıştığını söyledi. Mesajları kesintiye uğramış anlaşılan." dedim.

Bastian bunu yalanlamadı, bu da benim öfkemi daha da alevlendirdi.

"Demek doğruymuş. Bunu benden saklıyordun."

"Konuyu sakın ve mantıklı bir şekilde ele alıyordum," diye yanıtladı.

"Notların kökenini araştırıyordum, meşru olduklarından emin oluyordum, bu tür şeyler. Size yakında bunlardan bahsedecektim."

"Ne zaman?"

"Bunu yapmanın güvenli olduğunu düşündüğüm zaman."

"Lütfen beni güvende tutma gibi aptalca fikirden vazgeçer misiniz?" diye öfkeyle söylendim.

Çenesini sıktı.

Gözlerimi diktim.

Thalia masamın yanındaki sandalyeye oturdu. Phantom da onu takip ederek başını kucağına koydu ve okşanmak istedi, parlak mavi gözleri ise

keskin bir şekilde bana dikilmişti.

Eamon, tahmin edilebileceği gibi, kardeşler arasındaki tartışmayı görmezden geldi ve Lorien'in büyüünün geride bıraktığı izlere dönerek spekülasyonlarına ve incelemelerine devam etti. Parıldayan izlerin üzerinde parmaklarını gezdirerek, "Bu üçlü bağlantı en hafif tabirle ilginç. Ancak hâlâ çözemediğim şey, Aleksander'ın Lorien'in üzerindeki etkisinden nasıl kurtulmayı başardığı." dedi.

"Acaba gerçekten ilerleme kaydediyor mu, yoksa Lorien onu Nova'ya daha fazla eziyet etmek için yeterince uzun süre serbest mi bırakıyor?" diye mırıldandı Thalia.

"Bu da yerinde bir soru," diye kabul etti Eamon. "Ancak bunu çocukken de yapmıştı; o zamanlar onu neredeyse tamamen saf dışı bırakmıştı. Ve bu, Nova ortaya çıkmadan önceydi."

Tekrar resmi temizlemeye koyuldum; bu soyut başyapıt, aslen yatak odamda asılıydı. Aleks her zaman bu resmi beğenmişti; çocukken ilk tanıştığımız avluyu hatırlattığını söylerdi ve ben de ona katılırdım—sarı ve beyaz girdaplar bana bir zamanlar o avluda yetişen çiçekleri düşündürürdü.

Onu kaldırdım, yüzeyine yapışmış kırık cam parçalarını silkeledim. Sanat eserinin kendisi hasar görmemişti. Etrafındaki her şey paramparça olmuş olsa bile, hâlâ parlak, hâlâ güzeldi.

Eamon, "Aleks hakkında anlamadığımız daha çok şey var," dedi.

Kardeşim onaylar gibi ağzını açtı ama ona öldürücü bir bakış attığımda tereddüt etti.

Neyse ki—ya da belki de şanssızlık eseri—tartışmamız daha fazla uzamadan bölündü; telaşlı görünen bir hizmetçi odaya sendeleyerek girdi.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi nefes nefese.

Bastian özrü eliyle geçiştirdi. "Ne var ki?"

"Elarith lordu uyandı." Hizmetkar telaşlı bir bakışı bana doğru savurduktan sonra gözlerini yere indirdi. "Leydi Nova ile yalnız konuşmak istedi."

Nefesim bir anlığına kesildi.

Arkadaşlarım arasında hemen bir itiraz dalgasının oluştuğunu hissedebiliyordum. Ama insanların benim adıma karar vermesinden, kimse için güvenli olmayan bir dünyada beni güvende tutmaya çalışmasından bıkmıştım. Bu yüzden resmi hızlıca ama dikkatlice masama koydum ve "Eğer isteği buysa, onunla yalnız konuşacağım" dedim.

ODAYA GİRDİĞİMDE ZAYN'İN BAŞUCUNDA SADECE BİR HEMŞİRE duruyordu. Diğer ikisi odanın kenarlarında dolaşıyor, ara sıra birbirlerine fısıldaşıyor ve yatağa doğru tedirgin bakışlar atıyorlardı. Bundan sonra ne olabileceğinden korkuyorlardı, diye tahmin ettim; Lorien'in eski ev sahibinde bıraktığı bir oyun kalmış olabilirdi.

Ben de tedirgindim ama belli etmedim.

Başım dik bir şekilde odanın karşısına geçtim ve bakışlarımı Zayn'e diktim. Ona yaklaşırken ve onu tam olarak gördüğümde geri çekilme dürtüsüne karşı koymak zorunda kaldım.

Ya da daha doğrusu, ondan geriye kalanlar.

Önceki ziyaretlerimde hep bandaj ve battaniye yığınlarının arasında kaybolmuş olurdu, loş ışık durumunun en kötü yönlerini gizlerdi. Ama şimdi oturmuş, zayıf yüzü tamamen görünür haldeydi. Yakındaki pencerenin perdeleri çekilmişti, öğleden sonranın geç saatlerindeki güneş, zayıflamış bedeninin üzerine parlak bir şekilde vuruyordu.

Tanıdığım o yakışıklı, her zaman gülen genç adam gitmişti. Gözlerinin ve ağzının etrafında yorgunluk çizgileri vardı. Cildi solgundu. Kaslı vücudu endişe verici derecede zayıflamıştı, kollarını kaplayan dövmeler bu zayıflığı bozuyordu. O dövmeler arasında, her iki yanından hilal şeklinde kıvrılan bir daireyi aramaya başladım—Işık Vaelora'nın işareti.

Lorien'in Zayn'in bedeni üzerindeki iddiasının da ortadan kalktığını görünce rahatladım. Büyümü kullanarak bedeninin yaydığı enerjiyi de kısaca inceledim ve Lorien'in enerjisi olmadığından emin oldum.

En azından hiçbir şey görünür değildi. Ama Lorien'in eski bedeninde hiçbir iz bırakmadığını düşünmek aptallık olurdu—artık onları göremiyor olsam bile—bu yüzden yine de temkinli yaklaştım.

Zayn'in sıcak kahverengi gözleri odaklanmamış bir şekilde, yatağının ayak ucuna doğru hareket eden hemşireye bakıyordu, ancak hemşirenin ötesinde boş bir duvardan başka hiçbir şey olmamasına rağmen, bakışları onun ötesine kaymıştı.

Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Zayn Caldor, Kuzey Bölgeleri Lordu."

Gözleri hâlâ boşluğa dikilmişti, ama ağzının kıvrımı onu hatırladığım adama biraz daha benzetiyordu. "Çok resmi," diye kıkırdadı, "bunca şeyden sonra bile."

Yatağının yanına bir sandalye çektim ve içimde sel gibi akan endişeye rağmen sakın bir şekilde oturmaya kendimi zorladım. "...Gerçekten neler yaşadığımızı hatırlıyor musun?"

"Bana daha ince detayları anlatmanız gerekebilir." Konuşurken hâlâ bana bakmıyordu. "Ve daha korkunç kısımları atlamaktan çekinmeyin."

"Bu durumda anlatılacak pek bir hikaye kalmazdı."

"Evet." Gerindi, bunu yaparken yüzünü buruşturdu. "Bundan korkuyordum."

Yere düşen metal bir fincanın sesi beni ürküttü; yatağın ucundaki hemşire fincanı yerden aldı ama neredeyse tekrar düşürüyordu.

"Bizi yalnız bırakın," diye emrettim.

O da bunu yapmaktan son derece mutlu görünüyordu, kapının yanında bekleyen iki hizmetçiye katılmadan önce reverans yaptı. O iki hizmetçi onu sanki cehennemin derinliklerinden çekip alıyormuş gibi yakaladılar. Bize son bir endişeli bakış attıktan sonra aceleyle uzaklaştılar, fısıltılı sesleri gözden kaybolduktan çok sonra bile yankılanmaya devam etti.

"Çok ürkek şeyler, değil mi?" diye yorum yaptı Zayn.

"Onların savunmasında, esasen ölümden geri dönen bir adama şahit olduklarını söyleyebiliriz. Üstelik bu adam yakın zamanda korkunç bir iblis tarafından ele geçirilmişti."

"Yine de, bu durum sizi hiç etkilemiş gibi görünmüyor."

Omuz silktim. "Ölümden hiç korkmadım. Bana hayattan daha doğal geliyor."

"Bunu doğru hatırlıyorum."

"Başka neler hatırlıyorsunuz?"

Uzun süre sessiz kaldı.

"Zayn?"

Yavaş ve nazik hareketlerine rağmen tekrar acı çekerek daha da dik oturdu. Ama ne kadar acı çekiyor olursa olsun, ayakta kalmayı başardı. "Çok net bir anım var. Uykuya dalmaya çalışırken tekrar tekrar gözümün önünden geçen bir anı."

Onu yakalayıp sarsarak aradığım tüm cevapları ağzından dökmek istememe rağmen, sabırla bekledim.

“Bir vizyon...” diye başladı yavaşça, düşünceli bir şekilde gözlerini kısarak, “yıkılan bir sarayın vizyonu. Ve ondan uzaklaşan bir köprü. Kılıçlar... bir kapıda iki kılıç. Bunların hepsi yeterince açık, ama sonra çok gürültülü, çok kaotik oluyor ve acı var. Bazen oradasın. Görüş alanımın köşesinde bir gölge. Aleks de öyle—tam önümde daha parlak bir güç. Sonra göğsüne saplanan bir bıçak görüyorum ve kayboluyor. Hiçbir zaman net bir görüntüsünü alamıyorum, ama birkaç kez ellerimde garip bir ağırlıkla uyandım, sanki bıçağı tutan benmişim gibi.”

Altımdaki yastığı sıkıca kavrayarak kendimi dengeledim.

"Belki de sadece bir kabustur," dedi neredeyse umutlu bir şekilde.

"Hayır." Yutkundum. "Yani... Anlattığın şey bir bakıma Midna'da olanlara benziyor. Ama kimseyi bıçaklamadın. Gerçek bir bıçak değildi ve senin suçun da değildi. Ama Aleks..."

Yüzünü bana doğru çevirdi.

Cümlemi tamamlayamadım.

Gözlerini kapattı. Ağır bir an geçti. Sonra, "O gitti," dedi.

Bu bir soru değil, acı dolu bir kabulleniş.

"Hâlâ yaşıyor," diye fısıldadım. "Ama o..."

"Alınmış?"

Başımı öne eğdim, gözyaşlarımı silene kadar yüzümü sakladım. "Lorien'i senden çıkardıktan sonra Luminor'un içinde hapsettiğimizi sanmıştık. Ama kılıç parçalandı. Parçaları neredeyse beni delecekti ve eğer Aleks araya girmeseydi..."

Zayn titrek ve uzun bir nefes verdi. "Bu, o aptalın yapacağı bir şeye benziyor."

Göğsümdeki acı ağırlığa rağmen neredeyse gülecektim—çoğunlukla rahatlamadan, çünkü bu sözler tanıdığım Zayn'den bekleyebileceğim türden şeylerdi. Hâlâ tanıdığıma inanmak istediğim Zayn'den. Belki de bazı konuşmalarımız, bazı etkileşimlerimiz bir şekilde samimi ve Lorien'in etkisinden arınmıştı.

Peki aradaki farkı nasıl anlayacağız?

İlişkimizin hangi yönlerinin gerçek ve korunmaya değer olduğunu nasıl bilebiliriz ki?

Sanki düşüncelerimin Lorien etrafında dönüp durduğunu anlamış gibi, Zayn aniden sordu: "O buradaydı, değil mi?"

Aklıma bir açıklama geldi. "Onu hissettin mi? Bu yüzden mi uyandın?"

Yüzünü pencereye doğru çevirdi. “Bir şey hissettim... Derimin altında bir kaşıntı. Kemiklerimde, uzun zaman önce kırılmış bir şeyin ağrısı gibi bir sızı. Ve... evet. Sanırım bu yüzden uyandım.”

“Onunla olan bağlantınız, Aleks'i geri getirmenin ve sayısız başka şeyin anahtarı olabilir.” Sakin görünmeye çalıştım. Asil. Kafası karışık küçük bir kız çocuğu gibi travmasını anlamlandırmaya çalışmaktan ziyade, bir tanığı sorgulayan bir kraliçe gibi. “Lorien'in gerçek doğası hakkında bildiğiniz her şeyi bana anlatmanızı istiyorum.”

Gözlerini tekrar kaçırdı, yüzüne aniden bir karanlık çöktü.

"Zayn. Lütfen."

Başını salladı. "Onun zihnine geri dönmeye çalışmak... tıpkı boğulmaktan son anda kurtulduktan sonra isteyerek tekrar suya dalmak gibi."

“Bunun kolay olmadığını biliyorum. Bunların hiçbirisi kolay değil. Ama ben—”

“Gitmelisin.” Bu bir yalvarış gibiydi. Öyle yorgun ve öyle yürek burkan bir çaresizlikti ki, itiraz edemedim.

Yavaşça ayağa kalktım. Oda genişliyor gibiydi, kapı benden uzaklaşıyordu. Ulaşmam gereken her şey çok uzakta gibi geliyordu. Gitmek istemiyordum, ama Zayn'i çok zorlarsam onu tamamen kaybedebileceğimden de korkuyordum—bir kez daha.

Artık uyanık olduğuna göre, ona bakmaları için daha fazla hemşire gönderecektim. Gücü geri gelecekti ve o zaman daha çok konuşabilecektik. Buna inanmak zorundaydım.

Buna inanıyorum.

Kapıya doğru yarı yoldaydım ki şu sözleri duydum: "Özür dilerim."

Ne istediğimi sormadan durdum.

İkimizin de özür dileyebileceği o kadar çok şey vardı ki. Bunların hiçbirisi gerçekten onun hatası değildi. Belki de ona bunu söylemeliydim, ama bir türlü konuşamıyordum.

Özür, aramızda titrek bir şekilde asılı kaldı.

Neredeyse yürüyüp gidecektim ki sonunda boğazımı temizlemeyi başardım ve bir soru ağzımdan kaçtı. "Size bir şey sorabilir miyim?"

Cevap yok.

“Lorien hakkında değil, Aleks hakkında.”

Yüzünü bana çevirdi.

Ofisimde o kısa, umutsuz anda Aleksander'in gözlerinin benimkilerle buluşmasının görüntüsü beni daha da ileriye itti. Ne yaptığımın farkına bile varmadan Zayn ile aramdaki mesafeyi kapattım.

Gözlerini kaçırmadı, ben de konuşmaya devam ettim. "Sadece onun hâlâ, o canavarın pençesinde bir yerlerde, bütün olduğunu bilmem gerekiyor. Onun bana geri dönebileceğini bilmem gerekiyor."

Zayn gözlerini o kadar uzun süre kapattı ki, tekrar uykuya dalacağını sandım. Ama sonra gözlerini açtı ve dedi ki, "Şimdi ne kadar bütün olduğumu bilmiyorum. Gerçekten neye döndüğümü de bilmiyorum. Ama bedenim tamamen bana ait olmadığı zamandan beri her şeyi unutmadım. Ve Aleks'in bildiği kadarıyla, her zaman olduğumuz gibi aynı kuzenlerdik. Bana Lorien'e söylemeyeceği şeyleri söyledi, belli ki—belki de sana bile söyleme fırsatı bulamadığı şeyleri. Ve..."

Nefesimi tuttuğumu fark ettim.

Başım dönmeye başlayınca kendimi bıraktım ve yatak başlığına tutundum. "...Peki ya sonra?"

"Ve biliyorum ki, ne pahasına olursa olsun sana geri dönmek için mücadele edecek."

BIÇAK, PAKETLEMEM GEREKEN SON ŞEYDİ.

Aleksander'inkiydi—sapına safirler işlenmiş, güzel beyaz bir bıçak—ve birlikte geçirdiğimiz son kader dolu günde odasında bıraktığı birkaç şeyden biriydi. O günden beri o odayı pek kurcalamadım. Kısmen içeri girmeye kendimi zor ikna ettiğim için, ama aynı zamanda geri döndüğünde her şeyin onu bıraktığı gibi beklediğini görmesini istediğim için.

Belki de hiçbir şey olmamış gibi onu geri getirebileceğimi düşünmek aptallıktı.

Ama yine de deneyecektim.

"Benim bilmem gereken bir şeye mi hazırlanıyoruz?" diye sordu Thalia aniden, beni yerimden sıçratarak.

Bıçağı hızla çantamın iç cebine soktum ve ona doğru döndüm.

Thalia, dudaklarını b  zerek   antaya ve bana baktı. "Sanırım bir sırrı ortaya   ıkardım."

"Beni korkuttun, hepsi bu. Kapıyı   almadın."

"Kapı a  ıktı."

"...O kadar dalgınmı  ım ki kapatmayı unuttum," dedim, ona de  il de daha   ok kendi kendime.

"Bir   eyler planlıyorsun," diye su  ladı.

"Ne olmu  u yani? Ben Rivenholt'un kaderinde yazılı krali  esiyim. G  nlerim planlar yapmakla ge  iyor."

"Evet, ama g  zlerinizdeki o ifade bana bunun danı  manlarınızla ya da sizi   onemseyen herhangi biriyle onayladığınız bir plan olmadığını s  yl  yor."

"Sonunda beni   onemsedi  ini itiraf etmen   ok tatlı."

Ka  larını   attı.

G   s  me ba  ladığım kemeri ayarlamaya ge  tim.

"Sanırım bunun Lorien ile bir ilgisi var?"

Ona cevap vermek yerine, Grimnor'u komodinin   zerindeki t  rensel kılıfından aldım ve ka  amın hizasına yerle  tirdim.

Efsanevi G  lge Kılıcı bana yaslanırken hafif  e u  uldadı, b  y  s  n  n ince ritmi kalp atı  ımla uyum sa  ladı. Kılıcın varlı  ından heyecanlanmış gibi tenimde soluk g  lgeler belirdi. Kısa bir s  re Grimnor'un sapını kavradım, o karanlık girdapları kılıcın i  ine y  nlendirdim ve birbirleriyle birle  melerine izin verdim.

Midna sava  ından beri, birkaç kısa antrenman seansı dı  ında, bu kılıcı hi   kullanmamı  tım. Umarım bu gece kullanmama gerek kalmazdı.

Her iki durumda da hazırlıklı olurdum.

Thalia ona baktı, y  z   gergindi. "Kendini a  ıkla."

Son zamanlarda burada sık sık yanımda durdu  u i  in, ona aynı   eyi bor  lu oldu  uma karar verdim.

      ekerek, az   nce   antamdan sakladığım bı  ağı   ıkardım ve uylu  umdaki kılıfına yerle  tirdim. Bunu yaparken, Lorien'in d  n beni ziyaretini anlatırken atladı  ım tek kısmı da ortaya   ıkardım. Bana s  yledi  i son s  zler, beni Midna Sarayı'ndaki taht odasında onunla bulu  maya davet ediyordu - hayır, emrediyordu. Yalnız gelmemi istiyordu.

Tahmin edilece  i   zere, Thalia bu plana katılmadı.

"Bunu tek ba  ına yapamazsın Nova. Bunu d    nmek bile aptallık."

Midna'nın öngörülemeyen dünyasında ihtiyaç duyabileceğim temel hayatta kalma malzemeleriyle dolu çantamı kapattım ve sırtıma astım.

Kararımı çoktan vermiştim.

"Talimatlarına uymadığım takdirde ne yapacağından korkuyorum," dedim.

"Ve bu korkunun sizi kontrol etmesine izin mi vereceksiniz?"

"Beni harekete geçiren sadece korku değil. Rollerimiz tersine dönmüş olsaydı, Aleks'in beni kurtarmak için gerekirse tek başına bile olsa cehenneme gireceğini biliyorum."

"Mesele bu değil," dedi sert bir şekilde. "O da senin kendini riske atmanı istemezdi."

O zaman beni ona bu kadar umutsuzca aşık etmemeliydi.

Malzemelerimin ve silahlarımın ağırlığını dengelemeye çalışarak, "Anlayacaktır." diye düşündüm.

Başını salladı.

"Ve bu sadece ikimizden ve onu geri alma konusundaki umutsuz ihtiyacımdan daha büyük bir şey," diye ısrar ettim. "Eamon'un ne dediğini duydun—üçümüz arasında garip bir şeyler dönüyor. Gücümüz, bağlarımız, sihrin kırık döngüsü... ne kadar çok düşünürsem, bunların hepsinin birbiriyle bağlantılı olduğundan o kadar çok korkuyorum. Lorien'le tam olarak ilgilenmeden Noctaris'i kurtaramayız. Bu da Aleks'i de kurtarmak anlamına geliyor."

Konuşmaya başladığımızdan beri yüzünde taşıdığı somurtkan ifade daha da derinleşti.

"Haklı olduğumu biliyorsun."

"Bir konuda karar verdiğinde sinir bozucu derecede inatçı olduğumu biliyorum."

"Bazı insanlar bunu bir kişide erdemli bir özellik olarak görür."

"Ben sıradan insanlar değilim," diye mırıldandı.

Özür dileyen bir gülümsemeyle ona baktım. "Gitmem gerekiyor."

"Bu konuda benimle aynı fikirde olamazsın."

"Böyle bir şey beklemiyordum. Sadece ayrıldığımı bilmeni istedim. Ne olur ne olmaz diye..."

"Hiçbir ihtimal yok," diye tısladı. "Eğer kendi iyiliğinizi biliyorsanız, sağ salim geri döneceksiniz."

"Tehditleriniz tuhaf bir şekilde rahatlatıcı."

"Ben ciddiylim."

“Biliyorum. Geri döneceğim, söz veriyorum.” “Söz veriyorum” kelimesinde sesim hafifçe titredi ve yüzü biraz yumuşadı. Midna veya Lorien söz konusu olduğunda hiçbir şeyin kesin olmadığını ikimiz de biliyorduk. Hele ki bir plan ikisini de içeriyorsa durum daha da kötüydü.

Yine de Thalia yavaşça elini kaldırdı ve kalbinin üzerine iki kez dokundu; bu, bir süre önce birlikte bulduğumuz bir hareketti. Birbirimize dokunmadan sevgi göstermenin, bir söz vermenin bir yolu.

Elim kalktı ve tereddüt etmeden aynı hareketi tekrarladı.

"Çabuk olsan iyi olur," dedi. "Bekleyeceğim."

SEKİZ

Aleksander

Onu görmek istemiyordum.

Güvenli değildi.

Güvende değildim.

Burada, onu böyle beklememeliydim. Onu kışkırtmamalıydim. Ama alternatif...

"Alternatifini biliyorsun," diye yanıtladı Lorien, sesi zihnimin derinliklerinde hafif bir tıslama gibi yankılandı.

Tahtlardan birine çöktüm ve kalbimin gümbür gümbür atışını sakinleştirmeye çalışarak, dikkatimi etrafıma bakmaya verdim.

Midna Sarayı'nın kalıntıları, batan güneşin ışığında tuhaf bir şekilde etkileyici görünüyordu. İlginç bir şekilde, bu orta krallık, buradaki havada hakim olan kaotik enerjiye rağmen, gündüz ve gece döngülerini normal bir şekilde sürdürüyordu. Beklediğim taht odası, alacakaranlığın çöküşünü kucaklamak için konumlandırılmış gibiydi; kemerli pencereleri son altın ışınları yakalıyor ve çatlak mermer zemine uzun gölgeler düşürüyordu. Eski savaşların ve unutulmuş soyların duvar halıları, solan ışıktaki daha az tozlu görünüyordu, renkleri güneşin ayrılık parıltısıyla kısa süreliğine canlanıyordu. Tavanın bir kısmı çökmüştü, ancak alevli turuncu ve indigo girdaplı gökyüzünü bir tablo gibi çerçeveleyecek şekilde düşmüştü.

Buranın çok daha görkemli bir şeyin yıkıntı halindeki yankısı olduğunu neredeyse unutabilirdiniz; en azından rüzgar kırık kemiklerinin arasından sızıp, şüphesiz boş ve ürkütücü bir şekilde uluyana kadar.

Bakışlarım kapı aralığının kalıntılarına kayd1. Nova'sız geçen haftalardan sonra, her an bu odaya gireceğini bildiğim için g zlerimi ondan ayırmak imkansızdı.

Lorien'in neden beni g rmesini istediğini biliyordum. Onu kendi iradesine, kendi planlarına boyun eğdirmek için kullandığı bir araçtım ben; bu planları, ne kadar iğrenç bir şekilde birbirimize bağlanmış olsak da, h l  tam olarak kavrayamıyordum.

Hangisinin daha k t  olacağından emin değildim: Onu kendim mi selamlayacaktım, yoksa Lorien'in selamlamasına izin mi verecektim. Her iki durumda da işkenceydi.

Her iki durumda da tehlikedeydi.

Elbette o da bunların hepsini biliyordu. Ama bu onu durduramazdı. Geçtiğimiz aylarda ne kadar değişmiş olsa da, bazı şeyler aynı kalmıştı: O hala benim korkusuz, inatçı, kaotik k  k canavarımdı.

İşte b ylece buradaydık.

İçimde bir huzursuzluk hissettim. Ayağı kalktım ve odada volta atmaya başladım, giderken toz yığınlarını, yırtık halı parçalarını ve yere d şm ş bayrakları tekmeleyerek kenara ittim.

Zihnim haftalardır olduğından çok daha berraktı. Adımlarım hafifti, hareketlerim p r zs z d — nk  tamamen bana aitti. Lorien, senaryoya sadık kaldığım s rece hareketsiz kalacağına yemin etmişti. şimdiye kadar s z n  b y k  l de tutmuştu—zihnimin derinliklerine sinsi sinsi geri d nm ş, d ş ncelerimin hemen altında ağır ama sessiz, kıvrılmış bir varlık olarak varlığını s rd rm şt .

Onu orada tutabileceğıme inanmak çok cazip geliyordu.

Peki, varlığınızın ta kendisine pençelerini geçirmiş bir d şmandan nasıl kurtuldunuz?

Soruyu iyice d ş necek kadar bile odaklanamadım; plan yaptığımı anlardı.

Duvarlardaki neredeyse her çatlağı, zemindeki her çukuru ve kırık s t nlar arasındaki her  r mcek ağını ezberledikten sonra, bir kez daha tahtlardan birinin k fl  minderlerine g m ld m. Ağır taları ve daha ağır seçimleri, bir zamanlar bu tahtlarda h k m s rm ş olanları d ş nd m - g ya tanrıların rehberliğinde.

Midna, umutsuz başlangıçların ve şiddetli sonların yaşandığı bir yerdi.

şu anda hangisinin eşiğinde olduğumuzu merak ettim.

Bize ne olursa olsun, Nova bu ıssız diyara adım attığı anda onun varlığını hissettim. Büyüsü, özü, tanıdık bir kıyıya dönen bir gelgit gibi üzerime yayıldı; istikrarlı, amansız, beni dibe çekmeye hazır.

Çaresizce, son haftalarda aramızda oluşmuş gibi görünen zihinsel bağ aracılığıyla onu tekrar uyarmaya çalıştım. Nasıl işlediğini anlamıyordum, sadece sesini bazen -en karanlık, en paramparça anlarımda bile duyduğumu biliyordum ve tüm kalbimle onun da beni duyabileceğini umuyordum.

Uzak dur. Lütfen, tanrım, uzak dur. Seni görmek istemiyorum. Burada değil, böyle değil.

Ben yapmadım.

Yemin ederim yapmadım.

Ama sonra, yıkık kapının parçalanmış kemerinden içeri adım attığını gördüm. Son titrek gün ışığı huzmelerine karşı silueti keskinleşmişti, bedeni altın ve tozdan bir hale ile çevriliydi.

Onun duruşu—başı dik, omuzları gergin—nefesimi kesti.

Ve bir an için onu görmek istemediğimi unuttum.

Ayakta duruyordum.

Odanın öbür ucundaydım, güçsüz bir aptal gibi ona doğru uzanıyordum, elimi onun eline uzattım ve onu kendime doğru çektim. Kollarımın arasında kaskatı kesildi, bana bakarken bakışlarında umut ve korku çarpışıyordu. Gözleri daha koyu bir turkuaz tonuna bürünürken teninde hafif gölgeler belirdi.

Büyü.

Elbette, o sihirini kullanarak benim hakkımdaki gerçeği ortaya çıkarmaya çalışıyordu.

O an kendimi kontrol altında hissediyordum, yine de onun ne görebileceğinden korkuyordum. Korkum, farkında olduğumdan bile daha fazla kontrolden çıkmış olmam, Lorien'in gücünün değişken, hain katmanları arasında beni bulamamasıydı.

O bile beni tanıyamıyorsa, ben kimim ki?

Saniyeler, başımızın üzerinde ileri geri sallanan bir bıçak gibi, kesmeye gittikçe yaklaşarak geçip gidiyordu.

Sonunda elini yanağıma götürdü ve fısıldadı, "Sensin."

Dudaklarım istemsizce onun dudaklarına doğru yaklaştı, ama bir şekilde kendimi tuttum, dudaklarım onunkilere tam değmeden, "Buraya gelmemeliydin," dedim.

"Biliyorum."

"Buraya gelmeni istemiyordum."

"Umurumda değil."

"Güvenli değil."

Bakışlarını meydan okurcasına kıstı. "Sanki bu beni senden uzak tutabilirmiş gibi."

Onu öptüm. Çok aptalcaydı ama kafamda yankılanan tüm uyarıları susturacak kadar sert öptüm. O kadar derin ve şiddetli öptüm ki, duyduğum tek şey nefesinin kesilmesi ve kalp atışlarının hızlanmasıydı.

Dili, vahşi ve ateşli bir dansla benimkiyle buluştu. Ellerim saçlarına dolandı. Parmakları sırtıma saplandı, sıkıca kavradı ve beni kendine daha da yaklaştırdı. Bedenlerimiz birbirine bastırılırken, göğsümde tehlikeli ve kararlı bir şey açığa çıktı; sadece ikimize ait olan ve başka kimseye ait olmayan bir şey.

Lorien'in tahammül edemediğı bir şey.

Sırtımda saplanan bir bıçak gibi, yaklaşan varlığını hissettim. Saplanmadan önce, Nova'nın yüzünü ellerimin arasına aldım ve biraz geriye çekilerek fısıldadım: "Beni dinle, Kaos."

Ses tonum karşısında gözleri faltaşı gibi açıldı, daha önce yaşadığı korku yeniden ortaya çıktı. Bunu görmek beni kahrediyordu. Buna sebep olanın ben olduğumu bilmek... Ama kendimi konuşmaya devam etmeye zorladım:

"Seninle ne tür bir anlaşma yapmaya çalışırsa çalışsın, kabul etme. Benim için asla. Onun seni bana karşı kullanmasına izin verme. Tek amacı bu. Anladın mı?"

"Alex—"

"Bunu bana yemin et."

Ağzı açıldı ama hiçbir şey çıkmadı.

"Anladığınıza yemin ederim."

Başını sallamaya çalıştı ama ben onu daha sıkı tuttum, bakışlarım umutsuzca yüzüne kilitlenmişti, sanki dalgalar beni sulara sürüklemeyi önce kıyı şeridini son kez görüyordum.

Sonra, inanılmaz bir güç dalgasının içinde boğuluyordum.

Tıpkı boğazımı hızla saran bir el gibi, Lorien'in kontrolü ortaya çıktı ve nefesimi kesti. Bizim ciğerlerimizi. Onun ciğerlerini.

Söylemeyi planladığım sözler havada uçup gitti—

Seni seviyorum.

Defalarca o kelimeleri düşündüm ama bir türlü söyleyemedim.

Nova, neler olduğunu fark ederek geriye doğru sendeledi.

“Ne kadar da işbirlikçi olmayan bir ev sahibi.” Lorien’in sözleri ağzımdan alçak ve zehirli bir tonda döküldü. “Gerçekten çok yorucu olmaya başladı.”

Nova bir adım daha geri çekildi, sonra aniden durdu, kendini zorlayarak yerinde durdu, sırtını dikleştirdi, çenesini yukarı kaldırdı. “Seni şerefsiz.” Eli Grimnor’un kabzasına gitti, tutuşu titrek ama emindi. “Sen canavar. Sen hırsız. Sen... sen... lanet olası.”

Lorien gülümsedi, bakışları kılıcının üzerinde gezindi. “Eğer bir lanetsem, bunun tek sebebi sizden önceki kişinin beni böyle yaratmış olmasıdır.”

Nova, Grimnor’u geri çekip tehditkar bir şekilde aramızda tutarken, “Suçların için başkasını suçluyorsun,” diye hırladı. “Ne kadar da tahmin edilebilir.”

“Yine de acı verici derecede doğru.” Sözler havada asılı kaldı, soruları davet ediyordu—kurulmuş bir başka tuzak. “Yani, bana küfretmesiyle ilgili kısım.”

Uzun bir sessizliğin ardından, “Ne demek istiyorsunuz?” diye sordu.

“Bu çok açık değil mi?”

Hayır. Bu sefil hayatınızda bir kez olsun açık konuşabilir misiniz?

Gülümseyerek dişlerini gösterdi. “Nasıl isterseniz,” dedi ve doğuya, bu taht odasını Aetherstone’un odalarına bağlayan köprüye bakan pencerenin kalıntılarına doğru yürüdü.

Nova mesafesini korudu ama bizi izlediğini hissedebiliyordum; Grimnor’un gücü onun ellerinde coşkuyla titreşiyordu.

Lorien, harap haldeki o yere doğru başını sallayarak, “Efsanevi odaya erişmeyi başardıktan sonra bu lanetin sona ereceğini düşünmüştüm,” dedi. “Eşyalarını oraya gömdüğünü varsaymıştım. Bu yüzden, odanın mühürlü bölmelerinin sonuncusunu açtıktan sonra bile aradığımı bulamadığımda yaşadığım hayal kırıklığını tahmin edebilirsiniz.”

“Nelerden bahsediyorsunuz? O odada güç ve kontrolden başka bir şey aramıyordunuz.”

“Bu daha kolay bir anlatı olmaz mıydı? Kesinlikle daha basit olanı. Aydınlık ve karanlık. Yaşam ve ölüm. Kahramanın kötü adamı alt etmesi.” Karanlık bir şekilde kıkırdadı. “Ama hayır—maalesef, bundan daha fazlasını arıyordum. Kendimi arıyordum.”

"...Kendin?"

"Yaptıklarından sonra bulunması neredeyse imkansız bir şey."

Aramızda uzun bir sessizlik daha oluştu, ta ki Nova, "Yaptığı şey... Calista'dan bahsediyorsun, değil mi?" diyene kadar.

Eski Gölge Vaelora'nın adı geçtiğinde öfkesi dalga dalga yükseldi. Bu duygu o kadar yoğundu ki, bir anlığına diğer tüm duyuları yuttu ve aramızda çekmeye çalıştığım çizgiyi kemirdi.

Dalgalar hızla yatıştı, ancak öfkesi yüzeyin hemen altında hâlâ için için yanarken sessizce şöyle dedi: "Calista böylesine sadist, intikamcı bir kaltak olmasaydı, bu dünyadan çoktan ayrılmış olurdum. Bu dünyanın ve büyüünün karşılaştığı her türlü istikrarsızlık onun yüzünden."

"Yalan söylüyorsun," diye çıkıştı Nova.

"Ben öyle düşünmüyorum. Şahsen, acı bir gerçekten daha çok sevdiğim bir şey yok. Ama yalan söyleyenlerin kim olduğunu biliyor musun? Senin o cehennem sarayındaki herkes. Kardeşin. Danışmanların. Seni güvende tutmak isteyenler, bu, dünyamızın ortak tarihinin daha tatsız kısımlarından bazıları hakkında seni karanlıkta bırakmak anlamına gelse bile."

Nova gözlerini kaçırdı.

"...Ama büyüün yalan söylemez, değil mi?" Lorien aralarındaki mesafeyi kapatarak çenesinden tuttu ve bakışlarını kendisine dikti.

Onun sıkı tutuşundan dolayı irkildi ve ben de onu bırakması için kendi parmaklarımı kırmak istedim.

"Eşyalardan geçmişi çıkarmakta çok yetenekli hale geldin, değil mi?" diye mırıldandı Lorien. "Bence koca bir odanın sırlarını sana açığa çıkaracak kadar yeteneklisin."

Nova'nın çenesinde bir kas seğirdi.

Ona kulak asma, diye düşündüm.

Gözlerini kırptırdı, bir an için şaşkın görünüyordu; sanki sesimi bir şekilde duymuştu.

Ona tekrar ulaşmaya çalışmadan önce Lorien, "Midna'ya gelmeni neden istediğimi biliyor musun?" diye sordu.

"Çünkü sen benim krallığımda benimle yüzleşmekten çok korkan bir korkaksın, diye düşündüm."

Alçak ve boğuk bir kahkaha attı. "Tam olarak değil."

Alaycı bir şekilde güldü, ama bakışlarında merak parıltısı vardı. "Öyleyse neden?"

“Çünkü olay burada oldu.” Kadını bıraktı ve elini odanın arka tarafındaki iki kapıya doğru uzattı. “Taht odasının hemen ötesinde, işte orada.”

“Nerede ne oldu?”

"Neden gelip görmüyorsun?" Davetine uyup uymayacağını beklemeden kapılara doğru ilerledi.

Yine de, keşke yapmasaydı diye düşündüm.

Yine de hiçbir faydası olmadı.

Kadın uzaktan onu takip etti, Grimnor hâlâ sıkıca elindeydi.

Lorien eşikte durdu, onun yanına gelmesini bekledi. Toz ve kirle kaplı cam duvarları olan orta büyüklükte bir odanın önündeydik. Kir katmanlarına rağmen aydınlıktı; geçen günün turuncu parıltısı, yıpranmış sandalyelerin, kırık vazoların ve aşınmış ahşap zeminlerin üzerine sıcaklık yayıyordu... ancak bu sıcaklık, mekânı saran belirgin melankoli duygusunu dağıtmaya yetmiyordu.

Nova yaklaştıkça Lorien'in heyecanla gerildiğini hissettim; avı sıçrama mesafesine kadar yaklaşan bir yırtıcının heyecanı gibiydi bu.

"Birlikte daha güçlüyüz," dedi ona bakarak. "Bu da demek oluyor ki ben senin güçlerini artırabilirim, sen de benimkileri aynı şekilde artırabilirsin. Bu odanın hatırladığı her şeyi görmek istersen, sana yardım edebilirim. Birlikte çözemeyeceğimiz hiçbir şey yok. Tabii ki, ortaya çıkarabileceğin gerçekten korkmuyorsan."

Nova'nın son sözleriyle büyüsünün değiştiğini hissettim; derisinin altındaki gölgeler öfkeli bir protestoyla yukarı kalktı, korkmadıklarını kanıtlamaya hazırdı.

Diz çöktü ve parmak uçlarıyla eğrilmiş döşeme tahtalarının üzerinde gezindi.

Kısa bir süre konsantre olduktan sonra, sessizce, “Burada felaket niteliğinde bir şey oldu. Kan vardı. Acı.” dedi. Sanki o acıyı bizzat hissediyormuş gibi keskin bir nefes aldı. “Öfke. Umutsuzluk.”

Bu aslında bir soru değildi, ama Lorien yine de başını salladı. Calista'nın adının geçmesiyle onu saran öfke geri dönmüştü, ancak bu sefer onu dizginlemek için daha çok çaba sarf etti. Ağır, kaşıntılı bir pelerin gibi etrafımızı sardı.

O ağırlık gittikçe daha da derine işledi, sonunda kime ait olduğunu anlamak zorlaştı; bana mı, ona mı?

Lorien ve Calista'yı çevreleyen efsaneler, tüm tarihlerimize musallat olan hikayeler... Sanırım ben de kendi gözlerimle görmek isteğine karşı koyamazdım.

Bu yüzden Nova'nın bundan sonra ne söyleyeceğini zaten biliyordum.

Lorien de aynı şekilde, daha "Bana nereye bakmam gerektiğini göster" demeden önce dudaklarında bir gülümseme belirmişti.

DOKUZ

Nova

Ayağa kalktım ve Lorien elini belime dokundurarak beni odanın ortasına doğru yönlendirdi ve yerdeki bir sembole işaret etti.

Midna'da birkaç yerde daha bu sembolü görmüştüm; çapraz olarak asma ile sarılmış bir kılıçla bölünmüş bir daireydi. Daire genellikle açık ve koyu renklerin dönüşümlü olarak kullanıldığı bir yapıya sahipti; bu özel olan ise altın ve gümüşle damgalanmıştı—üst yarısı tamamen altın, alt yarısı gümüş. Kılıç, asma ve üzerindeki yapraklar da aynı şekilde dönüşümlü renklerdeydi. Her ne kadar parıldasa da, tozun altında neredeyse kaybolmuştu.

Dikkatlice diz çöktüm ve elimi oraya bastırdım.

Kolumda karıncalanma hissi yayıldı. Gözlerimi kırtım ve oda sanki parçalara ayrılıp etrafıma saçıldı. Yavaş yavaş oldu, sonra birdenbire—tıpkı bir uçurumun kenarında durup, uçurumun parça parça yıkılıp sonunda tamamen çökmesini izlemek gibi.

Düştüm.

Ağırlıksız bir şekilde yuvarlandım ve az önce bulunduğumuz aynı odaya geri düştüm. Ancak şimdi oda, bozulmamış, el değmemiş ve ısıllı parlıyordu. Botlarım cilalı ahşap zemine değdiği anda gözlerim sulanmaya ve yanmaya başladı.

Bir kez daha gözümü kırtım ve geçmişe dair bir vizyonun içine tamamen dalmıştım; aslında daha önceki vizyonlarımın hiçbirinde

yaşamadığım bir şekilde onu yaşıyordum. Bilmemem gereken şeyleri fark ettim. Bana hiç söylenmemiş ayrıntıları biliyordum.

Lorien'in gücü ve anıları benimkilerle birleşiyordu. Bu bağı istemesem de, beni nereye götüreceğini görmek istediğimi inkar edemezdim.

Ben de kendimi tamamen bu işin içine bıraktım.

Bulunduğumuz yer, Midna'nın son hükümdarı Kraliçe Octavia'nın en sevdiği mekanlardan biri olan, gösterişli bir güneşlenme odasıydı. Cam duvarlarında göz kamaştırıcı bir dizi vitray deseni vardı ve her biri gün ışığının her değişiminde yeni renk desenleri oluşturunuyordu. Mekânı, hanımeli ve adaçayı kokusuyla sıcak bir atmosfer kaplıyordu. Burası en seçkin konuklar için ayrılmış bir yerdi; güzelliğinin tadını çıkarmaya çok az kişi izin verilmişti.

Ancak bugün bu güzellik kanla gölgelendi.

Ahşap döşeme tahtaları üzerinde kızıl bir iz kıvrılarak ilerledi ve odanın ortasında, ahşaba işlenmiş amblemin üzerinde birikerek son buldu.

Lorien, mavi-beyaz bir ışıkla çevrili, omzundan kanlar akarken bu patikanın sonunda duruyordu. Kendi, orijinal bedenindeydi. Kan kaybına rağmen gururlu omuzları ve güçlü duruşu vardı. Ter ve kan karışımıyla bej tenine yapışmış, şakaklarına nemli bir şekilde kıvrılan koyu kahverengi saçları vardı. Soğuk ama yakışıklı yüzünde daha fazla kan lekesi vardı. Luminor, düzensiz bir şekilde titreşen bir ışık demetiyle varlığına bağlı olarak yanında süzülüyordu.

Calista gölgelerin arasından çıktı, simsiyah saçları güneşte parlıyordu. Sesi yumuşaktı. "Görünüşe göre kararını verdin."

Lorien irkilerek döndü. Yüz ifadesi öfke, belirsizlik, suçluluk gibi çeşitli duygular arasında gidip geldi, ardından neredeyse sevgiye varan bir ifadeye dönüştü.

"Hiç şüpheye düştünüz mü?" diye sordu. "Gerçekten karar vermeniz gereken bir durum oldu mu?"

"Belki de sana göre değil."

Lorien başını salladı. "Sadece ben değil. Bu seçimleri hepimiz için yaptım."

Calista sustu. Lorien ona doğru yaklaşırken tamamen hareketsiz kaldı, ancak gözlerinin yeşili onu süzdükçe daha da koyulaştı, yükselen Gölge büyüyle kararmış zümrütlere dönüştü.

"Geleceğimizin ipliklerini gördüm," dedi Lorien. "Birlikte neye dönüşeceğimizi gördüm. Tarikat yenildi. Aşağılık olan ışığa yükseldi. Beni

seviyorsun ve olabileceğimiz her şeyi..." Onu geçip cam duvara doğru ilerledi ve dışarıya bakarken kan damlattı.

Calista, onun gidişini izlerken fısıldadı: "Seni gerçekten sevdim. Ama hayallerin mutlak değil."

Lorien onu duymuyor gibiydi, kendi planlarına o kadar dalmıştı ki dinlemeye vakti yoktu. "Diyarlar yeniden yaratılacak," diye devam etti, camın ötesindeki dünyaya işaret ederek. "Sen ve ben her şeyi yeniden şekillendireceğiz. Göremiyor musun?"

Calista sağ elini kaldırdı. Avucunun üzerinde karanlık semboller parladı ve havada spiral şeklinde yükseldi.

Artık çok geçti, Lorien ona baktı.

Gerçekten de, onu baştan aşağı süzdüm.

"Ne yapıyorsun—"

"Yapmam gerekeni." Kelimeler ağır ve yoğun bir şekilde, kederle sarılmış ama çelik gibi dövülmüş bir halde ağzından döküldü. Bir adım ileri attı.

Gölgeleri onunla birlikte yükseldi.

Odayı bir ışık patlaması kapladı. Günün sıcak altın rengi değil, Lorien'in gücünün umutsuz, sert parlaklığıydı bu. Gölgeler onunla buluştuğunda, iki güç kör edici bir parlaklık ve soğuk, ıssız bir karanlığın şiddetli bir gösterisiyle çarpıştığında, Lorien çığlık attı. Cam duvarlar titredi. Ahşap zeminler parçalandı ve patladı. Hava tısladı.

Düşen güçler aniden yok oldu ve Calista'yı ve avucunun ötesine yayılmış, her iki kolunda kıvrılarak boynuna doğru tırmanan karanlık sembolleri ortaya çıkardı.

Hâlâ sesini yükseltmedi. "Lorien Blackvale."

"Bunu yapmayın."

Yüz ifadesi değişmemişti. Kararlıydı. Ellerini göğsünde birleştirdi ve sanki bir ders anlatıyormuş gibi, sıkıca ve hissizce bir şekilde, bir sonraki büyüsunü var etti:

*"Işığınızı söndürüyorum."
ve arzuladığınız her şey,
Artık tek umudunuz bağlı.
Shadow'un kaybına
Zihin tek bir aleme indirgenmiş,
Kalbi bir sonrakine taşı,*

"Tanruların unuttuğu yerlerde beden sürüklenmeye devam edecek..."

Daha birçok söz söylendi, ancak bunlar savaşan büyüünün sesi içinde kayboldu.

Lorien'in ışığı yeniden parladı, son bir hamleyle Calista'yı geri püskürtmeye çalıştı. Gölgeleeri amansızca baskı yaptı. İlahi büyüleri tekrar tekrar çarpıştı, sonunda onu dizlerinin üzerine çöktürdü.

Nefesi kesildi, ışığı göğsünün ortasında tek bir parçaya indirgendi. O parçayı o kadar sıkı tuttu ki, ışığı neredeyse yumruğunun içinde kayboldu. "Bunun beni öldüreceğini mi düşünüyorsun?"

Calista'nın yanaklarından sessizce gözyaşları süzüldü. "Hayır."

Parça parmaklarının arasından kayıp gitti, bir an için parmaklarının arasında havada asılı kaldı.

"Ama benim niyetim bu değil."

Işık parçalandı ve tavanın ortasındaki dairesel ışıklık penceresinden üç ok gibi yukarı doğru fırlayarak pencereyi paramparça etti.

Cam parçaları gözümün önüne saçılınca irkildim ve nefes nefese kalarak kendime geldim. İlk baktığım yer tavan oldu ve ortadaki parıldayan, girintili çıkıntılı dişleri fark ettim; bir zamanlar etkileyici olan tavan penceresinden geriye kalan tek şey buydu.

Çok uzun zaman önce paramparça olmuştu, ama kanıtlar hâlâ duruyordu.

O günün diğer hangi etkileri hâlâ dünyayı rahatsız ediyordu?

Lorien ve Calista'nın lanetli aşk hikâyelerini biliyordum. Calista'nın Lorien yerine insan kralı Argoth'u seçtiğini biliyordum. Sonra Lorien'in kıskançlık krizinde onu öldürdüğü ve sonraki yüzyıllar boyunca Noctaris'in onun seçimlerinin bedelini ödemesini, hiçbir Gölge Vaelora'nın kolayca yükselip onun yerini almamasını sağlamakla uğraştığı söyleniyordu.

Rivenholt Sarayı'ndaki ve kraliyet şehrindeki herkes bu hikâyeleri biliyordu; aylar önce aralarına zorunlu iniş yaptığım günden beri bana anlatıp duruyorlardı.

Onlardan hiçbiri az önce şahit olduğum sahneden bahsetmemişti. Lanetlerden ya da Lorien'in kanlar içinde yere serilmesinden söz etmediler... neyden dolayı?

O gün tam olarak ne olmuştu?

Başım dönüyordu. Lorien'i hiçbir şekilde mağdur olarak görmek istemiyordum, yine de kendi kendime "Neden yaptı bunu?" diye sorduğumu

duydum.

Lorien tereddüt etti.

"Mutlaka bir sebebi vardı."

"...Bizim türümüze yapılan muameleyi değiştirmek istedim. O –ya da daha doğrusu sevdiği o aptal insan kralı– planlarıma katılmıyordu."

"Hangileriydi...?"

"Önemsiz."

Bana önemli görünüyorlardı, ama konuşmanın orada tıkanmasına izin veremeyecek kadar çok başka sorum vardı. Odanın ortasına, yerdeki dairesel sembole baktım ve sordum: "Alevinizi dağıtmaktan bahsettiğinde... üçe ayrıldığını izlediğim o parça, sizin... sizin..."

Ruh.

Kelime dilimin ucundaydı ama orada kaldı. Belki de onun bir ruhu olabileceği ihtimalini, hele ki Calista'nın ondan bu kadar acımasızca kopardığı bir ruhu olabileceği ihtimalini kabul etmek istemiyordum.

Kollarını göğsünde kavuşturdu, parmaklarıyla pazusuna vurdu. "Bu yüzden bunca zamandan sonra bile ilerleyemedim. Bu yüzden, olmam gereken ilahi bir varlık olmak yerine, bir bedenden diğerine sürünmeye, lanet olası bir parazit gibi kalmaya zorlandım."

"Neden seni öldürmedi ki?"

"Sanırım Soltaris'in büyüsunü şiddetli bir şekilde bozacağından ve sevgili Kral Argoth'un sonuçlarına katlanmak zorunda kalacağından korktuğu için böyle yaptı. Bu yüzden onun yerine ben acı çekmek zorunda kaldım."

Sözlerinin ağırlığı altında rahatsızca kıpırdandım, arkalarındaki anlamı kavramaya çalıştım.

Onun ölümsüzlüğünün bir lanet olabileceğini hiç düşünmemiştim.

"Elbette, sonuçta büyü'nün akışını bozdu, değil mi?" Lorien, gözleri donuklaşmış bir halde kırık tavan penceresine baktı. "Denge o gün sonsuza dek değişti... muhtemelen onun istemediği şekillerde."

Noctaris'e yeniden hayat verme mücadelem aklıma geldi. Tüylar ürpertici bir olasılık beni etkiledi: Acaba Aetherstone'un ne yaparsam yapayım daha fazla sihir açığa çıkarmamasının bir başka sebebi bu muydu? Her şey neden bu kadar... karmaşık hissettiriyordu?

Ona lanet okumuştı.

Onu öldürmüştü.

Gücümü giderek daha fazla kullanmaya başlasam da, Vaeloran Döngüsü hâlâ anlayamadığım şekillerde hasar görmüş gibiydi ve dünyamızın ve büyüünün ne kadar harap olduğunu ancak yeni yeni kavramaya başladığımdan korkuyordum.

Başımı hafifçe salladım, içime sızan umutsuzluk duygusundan kurtulmaya çalıştım. Her şeyi kurtarmanın bir yolu olmalıydı. Ne kadar küçük olursa olsun, bir umut ışığı.

Umut.

“Shadow’un fedakarlığına bağlı bir umuttan bahsetti,” dedim. “Bununla ne demek istedi?”

Lorien beklentiyle yüzünü bana doğru çevirdi, sanki kendi soruma cevap vermemi bekliyordu.

Gerçek yavaş yavaş ortaya çıktı. "Gölge... büyü mü? Benimki gibi mi? Ondan aldığı şeyi geri getirebilecek tek şey bu mu?"

Gökyüzüne baktı. "Elbette, Calista'nın yanında sönük kalıyorsun. Ama senin gibi zayıf bir Gölge'nin bile bir şeyleri çözebileceğini varsayabiliriz."

"Sana yardım edebilecek tek varlığa hakaret mi ediyorsun?" dedim kuru bir sesle. "Bu cesur bir strateji."

Sanki ben konuşmamışım gibi devam etti. “Kılıcını çalmanın ve ardından Aetherstone’un odasındaki tüm mühürlü bölmeleri açmanın yeterli olacağını düşünmüştüm. O cadının benden kopardığı parçaların zamanla orada toplanacağını, o mekânda bulunan sihir tarafından oraya çekileceğini sanmıştım. Buna işaret eden belirtiler gördüğüme inanıyordum. Ama...”

“Yanılmışsınız.”

"Öyle görünüyor."

O anda hissedebileceğim her şey arasında, beni saran şey tuhaf, karıncalanma hissi veren bir güç duygusuydu.

Benim yardımım olmadan dağılmış parçalarını bile bulamadı.

Peki bu güçle ne yapacaktım ki?

Odanın içinde dolaştım, düşündüm. Planlar kurdum. Ona dönüp baktım ve dedim ki, "Ve tüm yaptıklarından sonra bana yardım edeceğimi düşündüğün için mi beni buraya çağırdın?"

“Ya yardım etmezsen ne olur acaba?” diye sordu Lorien gülümseyerek. “Söyle bakalım: Vaeloran gücünün tamamını kucakladığın şu an Noctaris'te işler nasıl gidiyor? Ölü dünyana daha fazla sihir sıkıştırmak için Aetherstone'un odasına kaç kez gittin?”

Kötü bir hisse kapıldım, o sorunun cevabını zaten biliyordu.

"Yalnız başına sana boyun eğmeyecek, değil mi?" diye sordu.

"Bunu başarmanın bir yolunu bulacağım."

"Ya yapmazsanız?"

Ona öfkeyle baktım.

"Hatırlarsan, en başından beri birlikte çalışmak istiyordum." Yaklaştı, ancak zeminin ortasındaki sembolün üzerine geldiğinde durdu. "Görünüşe göre bizden daha büyük güçler aynı şeyi istiyor," dedi, botuyla sembolü kaplayan tozu kenara iterek. Kaşlarını çatarak sembole baktı ve şöyle dedi: "Aramızdaki bu şiddetli dansı sürdürebiliriz, altımızdaki her şeyi istikrarsız bırakabiliriz. Ya da sonunda birlikte çalışabiliriz ve... kim bilir?"

"Birlikte." Grimmor'u daha sıkı kavradım. "Sanki sana hiç güvenecekmişim gibi."

"Bana güvenmemelisin." Sözleri kolay ve akıcıydı; bu, bana diktiği bakışlardaki yırtıcı keskinlikle rahatsız edici bir tezat oluştuyordu. "Ama istediklerimi yapmamanın daha acil sonuçlarının farkında olmalısın."

Aklımda çok daha fazla soru vardı.

Daha birçok şüphe var.

Ama sonra gözleri bir an Aleksander'in altınlarına takıldı ve tüm sözlerim boğazımda düğümlendi.

"Onu yok edeceğim," dedi, sesi hâlâ ürpertici derecede yumuşak ve kayıtsızdı. "Ve işim bittiğinde, devam etmek için başka ev sahipleri olacak —ve ben acı çekmeye zorlandığım sürece, sizin değerli Noctaris diyarınızın da acı çekmeye devam etmesini sağlayacağım. Bunu yapmak için gerçek bedenime ve tam gücüme ihtiyacım yok. Muhtemelen artık başkalarının elleriyle şeyleri yok edebilecek yeteneğe sahip olduğumu anlamışsınızdır."

"Ya Soltaris de aynı şekilde zarar görürse?" diye sordum, sesimi titretmemeye çalışarak. "Aramızdaki istikrarsızlık artmaya devam ederse?"

"Öyleyse öyle olsun."

"Sizin için koca bir dünya rehin mi alınacak? Gerçekten mi?"

"Kendi varlığıma çok değer veriyorum."

"Canavar."

Karanlık bir şekilde kıkırdadı. "Hayatta kalma ustası. Canavar. İkisi arasındaki çizgi çoğu zaman bulanıklaşıyor, bunu fark ettim."

Bunu çürütecek kelimeleri bulamadım, bu yüzden sessiz kaldım.

"Peki, anlaştık mı?"

Hayır, diye düşündüm içimden. Bu aptalca.

Ama ona defolup gitmesini söylemem gerektiğini biliyordum, bunun yerine kendi kendime şöyle dedim: "Öncelikle benim de bir talebim var."

Cevap vermeden önce bir an merakla bana baktı. "Elbette."

Hiç tereddüt etmedim. "Onu bana geri verin."

"Bir kere yapacağım—"

"Hayır. İleride değil. Şimdi."

"Ya yapmazsam?"

"O zaman aramızdaki o şiddetli dansa geri döneriz."

"Bütün dünyanın acı çekmesi anlamına gelse bile mi?"

"O zaman bile."

Kaşları kalktı. "Onun için bütün dünyayı riske atar mıydın?"

"Onun varlığına çok büyük saygı duyuyorum."

Gülümsemesi neredeyse... gururluydu. "Pazarlıkta çok sıkı davranıyorsun, Küçük Gölge."

Bu lakaba sinirlendim ama başımı dik tuttum ve o an kararlılıktan başka bir şey göstermemeye özen gösterdim.

Omuzlarındaki gerginliği silkeleyerek, "Anlaştık o zaman. Elbette dünya, anlaşmamızın kanıtını isteyecektir," dedi.

"...Kanıt?"

"Elini ver."

Tereddüt ederek de olsa teklif ettim.

Gülümsemesi sinsî bir hal aldı. Gözleri gözlerimle buluştu ve koyu kızıl derinliklerinde yüzlerce yaşam bir anda gözümün önünden geçti. Yüzyıllar boyunca süren güçlü, acı dolu duyguları sadece birkaç nefeste gördüm, hayır, yaşadım.

Sonunda elimi bıraktığında, başım dönerek, Işık Vaelora'nın işaretinin bileğimde belirmediğini izledim: Ortadaki güneşin iki yanından kıvrılarak uzanan iki hilal... ama hepsi soluk ve parıldayan bir haldeydi, sanki yıllardır orada olan bir yara izi gibi.

Sembolün üzerinde, daha koyu, X şeklinde bir işaret hafifçe yanıp sönüyordu.

X'ten yayılan ve koluma doğru yükselen ısı muazzamdı, ama Aleksander'in bedeninin endişe verici bir şekilde hareketsiz kaldığını görünce bir an sonra bunu unuttum. Başı öne eğikti. Vücudunun her zerresinden ışık sızıyor, çerçevesini yakıcı bir parlaklıkla çerçeveliyordu. Etrafımızdaki hava garip bir şekilde sihirle ağırlaşmış, sadece onun silüetini

bulanıklaştırmıştı; sanki güneşin kalın bir sisin içinden yolunu açmaya çalışmasını izliyorduk.

O ışık sonunda titredi ve Aleksander'in göğsünün önünde tek bir noktaya yoğunlaşarak bir an orada asılı kaldı...

Ve sonra doğrudan Grimnor'a daldı, o kadar şiddetli bir çarpışma oldu ki kılıcı neredeyse düşürüyordum.

Bıçak bir anlığına göz kamaştırıcı mavi-beyaz ışık huzmeleriyle parladı, sonra tekrar her zamanki kadifemsi siyah rengine döndü. Nefesim kesilmiş bir şekilde ona baktım. Işık azalırken metalden çok hafif bir fısıltı çıktı, o kadar sessiz ve uzaktı ki hayal ettiğime inanmak istedim.

Yine de, bir şekilde, bunu yapmadığımı biliyordum.

Lorien... kılıcıma mı bağlanmıştı?

Bunu da, haftalar önce Luminor'a yaptığı gibi, paramparça edebilecek miydi?

Aleks sendelerken onu yakalayabilmek için Grimnor'u hızla kılıfına soktum. İkisinin de ağırlığı üzerime çöktü ve bununla birlikte az önce yaptığım şeyin, aldığım riskin ağır farkındalığı da geldi.

Sonrasında ne olacağına dair binlerce soru zihnimde belirdi, ama hiçbirine odaklanamadım.

Aleks sonunda tekrar kollarımdaydı, bu yüzden o an gölgelerimden başka hiçbir şey düşünmedim; onları dikkatlice ikimizin etrafına sardım ve bizi eve götürmelerini diledim.

ON

Nova

"Kardeşin bundan memnun olmayacak," dedi Eamon kaşlarını çatarak bileğimi tekrar kaldırdı, çevirdi ve Lorien'in bıraktığı izi inceledi.

"Hayatımın en büyük hafife alması." Bakışlarımı hedefe değil, Aleks'in huzur içinde uyuduğu yatağıma diktim.

Onu geri getirmeyi başardığıma hâlâ inanamıyordum.

Onu gece yarısı sessizce saraya sokmak küçük bir olaydı; huysuz bir Phantom ve inanmayan bir Thalia'yı da işin içine katmıştı. Onu taşımama ve karşılaştığımız hizmetkarları ve muhafızları oyalamama yardım etmişlerdi, ama yine de çok fazla dikkat çekmiştik. Yaptıklarımızla ilgili fısıltılar çoktan yayılmaya başlamıştı, büyük ihtimalle; Bastian'ın henüz kapımı çalmamış ve cevaplar istemiyor olmasına şaşırdım.

Bu sırada Eamon, hâlâ uyanık ve Midnasya metinlerini çevirmekle meşguldü—son zamanlarda burada sık sık yaptığı gibi—ben de yarı baygın Aleks'i omzumda taşıyarak odasının önünden sendeledim. İlginç bir koku almış meraklı bir köpek yavrusu gibi bizi takip etmişti ve şimdi yanımdan ayrılmıyordu.

Şikayetçi değildim. Çünkü Lorien'in söylediği ve yaptığı garip şeyleri çözmeme yardımcı olabilecek biri varsa, o da Eamon olurdu.

Bakışlarımı takip etti ve Aleksander'e doğru kaşlarını çatarak, "Ve şunu söylemeliyim ki, bu senin için bile biraz pervasızca görünüyor." dedi.

"Bunu gerçekten söylemek zorunda mıydın?"

Bileğimdeki işarete tekrar baktığında kaşları daha da çatıldı. Uzun bir süre işareti inceledi ve bu sırada ben giderek daha da gerildim. Ondan daha fazla ayrıntı, daha fazla ders, her şey vermesini çok istiyordum. Sessizliği rahatsız ediciydi; sihir söz konusu olduğunda her zaman söyleyecek bir şeyi olurdu.

"Peki?" diye ısrar ettim, gergin bir şekilde. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Ben... bilmiyorum." Bu sözler ondan gelince garip geliyordu. "Bu benim bilgimin ötesinde, Nova. Muhtemelen kimsenin bilgisinin ötesinde. Bu tipik Vaeloran büyüsü değil; biz çoktan o aşamayı geçtik. Ve eğer Lorien'in bahsettiği lanet gerçekse, eğer Calista kendi bozulmuş büyüsünü onun üzerine uyguladıysa, o zaman karşı karşıya olduğumuz güçler..." Sözünü yarım bırakıp başını salladı.

Bu sefer iyimser olmaya bile çalışmıyordu.

Karnımda zaten var olan etkileyici düğüm koleksiyonuna bir düğüm daha eklendi.

"...Sadece bundan bahsetmedi, Eamon," dedim sesimi titretmemeye çalışarak. "Calista'nın ona bununla vurduğu anı bizzat gördüm. Ve geçmişte kehanetlerim genellikle güvenilir olmuştur."

Dikkatini bileğimden pencerenin yanına koyduğum kılıcıma çevirdi. Ona doğru ilerledi. Bu sırada, ona doğru bakmaya bile zor dayanıyordum; Lorien'in yaşam gücünü ona bağlamış gibi görünmesinden beri dengesiz hissediyordum. Tıpkı muadili Luminor'a yaptığı gibi onu parçalamasını ya da daha da kötüsünü yapmasını bekliyordum.

Eamon, kılıcı eline alıp dikkatlice kınından çıkardı ve inceledi. Normalde, koyu renkli çeliği sadece dumanlı beyaz enerji kıvrımlarıyla titreşirdi. Ama şimdi ara sıra onu bozan açık mavi, girintili çıkıntılı çizgiler vardı. Sanki gece gökyüzünde hakimiyet için savaşıyor iki fırtınayı izliyordu.

Sessizce sordum: "Sence mahvoldu mu?"

"...Vaeloran büyüsünün her iki tarafı da aynı güce dayanıyor, bu yüzden birbirlerini yok edecekleri kesin değil. Aslında, yeterince zaman verilirse ve düzgün bir şekilde birleşirlerse, Grimnor'u daha güçlü hale getirebilirler."

Lorien gibi birinden güç alma düşüncesi bile göğsümü sıkıştırdı.

Eamon sözlerine şöyle devam etti: "Hatta Grimnor ve Luminor'un bir zamanlar tek bir kılıç olduğunu söyleyen bazı efsaneler de var. Verinor, Gerçek Kılıç, kırılmıştı. Hikayelerin hiçbirisi bunun nasıl olduğu konusunda hemfikir değil, ancak hepsi bu kılıcın parçalarının iki ayrı silahı dövmek için kullanıldığını söylüyor."

“Grimnor’u daha güçlü bir şeye dönüştürmeye yardım etmeyi amaçladığını hayal edemiyorum. Eminim ki bir hile var işin içinde.”

"Şey, işin püf noktası şu ki, bu küçük onarım görevine onun için gitmen gerekiyor, değil mi?"

Sanırım o kısmı hâlâ kabullenmek istemiyordum, bu yüzden hiçbir şey söylemedim.

“Grimnor’a, sana bağlanması ve bu laneti, bu zayıflığı ortaya çıkarması çok çaresiz bir hamle gibi görünüyor...” Eamon duraksadı, düşündü. “Bunu yapmasının bir nedenini düşünemiyorum, eğer gerçekten tek umudunun sen olduğuna inanmıyorsa.”

Yanına gidip kılıcı elinden aldım ve kılıfına geri koydum. Kabzasındaki kırmızı değerli taşları kavrayınca, bıçağın etrafında eğri büğrü bir kobalt kıvılcımı çıtırdadı. Kolumda oluşan sıcak enerji karıncalanmasını olabildiğince görmezden gelmeye çalıştım.

Bu... yanlış hissettirdi.

Pencereden dışarı baktığımda, dikkatimi dağıtan bir şeyle karşılaştım: Uzakta gökyüzü aydınlanıyordu ve bu sadece yaklaşan şafaktan kaynaklanmıyordu.

Bunun sebebi sihirdi.

Yukarıdan gelen bir sihir.

Midna'dan.

Sarayın içinde dururken, daha açık renkli gökyüzünün altındaki uzak diyarı göremiyordum, ama artan büyüünün Noctaris üzerinde olumlu, canlandırıcı bir etki yarattığından şüpheleniyordum—ve umuyordum. Vücudumun uykuya çok ihtiyacı olmasına rağmen, en kısa sürede gidip kendim incelemeyi planlıyordum. Belki de şüphecilerimi bir süreliğine susturacak kadar yeni bir yaşam belirtisi olurdu.

Üstelik, eğer bu riskli kararlar daha fazla yeniden doğuşa yol açmış olsaydı, kardeşim bana kızamazdı, değil mi?

Bunun nasıl gerçekleştiğini hiç önemsemiyorum.

Eamon da uzaktaki, potansiyel umut işaretine bakıyordu. Bir dakika sonra, "Bundan sonra ne olursa olsun," dedi, "enerji akışı ikinizin daha yakın hizalanmasına tepki veriyor gibi görünüyor. Yani bu en azından bir hediye."

Bir hediye.

Buna inanmak istedim.

Ama Lorien bana daha çok meydan okuyor, anlaşmamızın şartlarını yerine getirmem halinde neler olabileceğine dair bir işaret veriyormuş gibi geldi.

Aleks aniden kıpırdandı. Öksürerek yana döndü, eliyle yatağın yanındaki su bardağını aradı. Bir yudum almayı ve boğazını temizlemeyi başardı. Bir an sonra dudaklarından benim adım döküldü.

Bu sesi duyunca kalbim yerinden fırladı.

Eamon gözlerini ikimiz arasında gezdirdi. "Sizi yalnız bırakayım, olur mu?"

"...Evet. Teşekkür ederim."

Odayı terk etmeden önce hafifçe eğildi. O gider gitmez, mekan küçülmüş gibiydi; görünmez bir güç içeri doğru sıkışıp beni yatağa doğru itti.

Lorien'in geride bıraktığı etkilerden korkuyordum, kendimi buna hazırlıyordum ama yine de hareket etmeye devam ettim.

Yatağın kenarına oturduğumda, Aleks yavaşça gözlerini açtı. Sonra sıkıca kapattı. Bunu tekrar tekrar yaptı, sonunda gerçekten beni gördüğünü kabul etmiş gibiydi.

"Senin odandayım," diye mırıldandı. "Rivenholt Sarayı'ndayım."

"Evet."

"Ne zamandır buradayım..."

"Çok uzun sürmez. Birkaç saat."

"Hayır. Yani... ne kadar süre... ne kadar süre..."

"Ah." Birdenbire ağzım inanılmaz derecede kurudu. "Aşağı yukarı dört hafta."

Kaşları çatıldı, gözlerini daha da sıkıca kapattı, sanki o haftaların anısını zihninden silmeye çalışıyordu.

Ben de aynısını yapmaya meylettim.

Kelimeler biraz peltek bir şekilde, "Onu nasıl kovdunuz?" diye sordu.

Cevap vermeye kendimi bir türlü ikna edemedim.

"Nova." Kendini hazırlıyormuş gibi yatak örtüsünü avuç dolusu sıktı. "Ne yaptın?"

Yorgun bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Elbette, kaotik bir şey."

Uzun bir süre geçti ama sonunda o da bana cılız, çarpık bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Tanrım, o gülümsemeyi çok özlemişim.

O an hızla kayboldu, yerini kalbimi yerinden oynatan ciddi bir ifade aldı. Gözleri aralandı ve soğuk, hesapçı bir şekilde tavana dikildi.

O bakış bana bu alemde ilk karşılaştığım Aleks'i hatırlattı. İkimiz de umutsuz, öfkeli ve şaşkındık, geleceğimiz hakkında cevaplardan çok daha fazla sorumuz vardı. Sanki o başlangıç noktasında, önümüzde karanlıktan ve üzerimizde beliren lanetlerden başka hiçbir şey yokken orada duruyormuşuz gibi hissetmemek zordu.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordum.

Cevap vermedi.

Belki de aptalca bir soruydu. Cevabı tahmin etmek yeterince kolaydı: Bok gibi. Ama sorabileceğim başka bir şey, söyleyebileceğim teselli edici bir şey düşünemedim.

Elimi yorganın altına sokup onun elini buldum ve parmaklarımızı birbirine kenetledim.

Sonunda, bakışları kısa bir an bana kayarken, "İçimde... bir boşluk hissediyorum," diye yanıtladı. "Sanki o gitti ama benden parçalar da götürdü. Tutunabilmem gereken parçalar."

Bu düşünceden içten içe irkildim. Dışarıdan ise sakın kalmaya çalıştım, parmaklarımı onun parmaklarıyla daha da sıkıca kenetledim. Ancak bu yeterli gelmedi, bu yüzden yanına yatağa girdim ve sanki ikimizi de bir şekilde sabitleyebilecekmişim gibi bedenimi ona bastırdım.

Çok geçmeden tekrar huzursuz bir uykuya daldı.

Uykusuz yattım, bu mekanın nispeten güvenli ortamından ayrılmamın an meselesi olduğunu biliyordum. Bu saraydaki herkes, bana dair tüm soruları ve beklentileriyle uyanacaktı.

Parmaklarım dalgın bir şekilde Aleksander'in dağınık, soluk dalgalı saçlarının arasından geçti. Ona böyle dokunduğumda düşüncelerini duyabildiğime yemin edebilirdim, sanki Lorien yönetimi ele geçirdiğinde daha da güçlenen Vaeloran bağı hâlâ devam ediyordu.

Tıpkı benimki gibi, onun kafası da başlangıcı ve sonu belirsiz, karmakarışık bir soru yığınıyla dolu gibiydi.

O, hiçbir zaman gerçek ve derin bir uykuya dalmayı başaramadı.

Sonunda pes etti, kendini doğrultup yatak başlığına yaslandı. Beni göğsüne çekti. Çıplaktı ve hafifçe terle ıslanmıştı—Noctaris'e döndüğümüzden beri ateşi vardı—ama teninin dokunulduğunda neredeyse dayanılmaz derecede sıcak olması umurunda değildi.

Diri diri yansam bile ona karşı durmaya devam ederdim.

Yine de, onun kollarında sık sık olduğu gibi kendimi rahatlatamadım. Sıcak, belirsiz bir sessizlik içinde, güneşin doğuşunun duvarları koyu kırmızı ve altın tonlarıyla boyamasını izledik, ta ki sonunda cesaretimi toplayıp "Midna'da olanlardan bir şey hatırlıyor musun?" diye sorana kadar.

Yer değıştirdi, kendini daha da yatak başlığına yasladı. Kolları beni daha sıkı sardı, sıcaklığı sırtımı yakıyordu.

Hayır diyeceğini bekliyordum, ama sonra sessizce şu sözleri tekrarladı: "Zihin bir aleme, kalp bir diğerine oyulmuş, beden ise tanrıların unuttuğu yerlere sürüklenmeye mahkum..."

İçimden geçen ürpertiği hissetmiş olmalı, çünkü beni bundan sonra ne olursa olsun koruyabileceğini düşünerek tutuşunu daha da sıkılaştırdı.

"Daha fazlası da var, biliyorum." Dudakları saçlarıma değdi, sözleri kulağımda titreşerek bambaşka bir ürpertiye neden oldu. "Bütün bunları anlamlandıramıyorum," dedi, "ama bu sözler onu çok uzun zamandır rahatsız ediyor. Ve onları her düşündüğünde onu saran umutsuzluk..."

"Biliyorum. O anı gözümde canlandırdım, Calista'nın o laneti onun üzerine yağdırdığı anı, onun çaresizliğini ve... şey, neredeyse onun için üzüldüğümü hissettim."

"Hım."

"Neredeyse," diye vurguladım.

Cevap vermedi.

Yüzümü onunkine bakacak şekilde yana eğdim. "Peki, bu lanetle ilgili ne yapacağız?"

Derin bir nefes alırken göğsü inip kalktı. "Bilmiyorum."

İç çekerek, ona daha da iyice yaslandım. Sabah güneşi daha parlak, daha sıcak hale gelmişti, ama buna rağmen—ve Aleks'in sıcaklığıyla birleşince bile—hala ihtiyacım olan tüm cevapların imkansız derecede yukarıda olduğu, soğuk ve karanlık bir çukurun dibinde oturuyormuş gibi hissediyordum.

Çukurda birkaç dakika daha oturdum, ancak sonunda kendimi dışarı çıkmaya ikna edecek gücü bulabildim.

"Ağabeyimle konuşmaya gidiyorum," dedim Aleks'e. "Sen şimdilik dinlenmelisin."

Ayağa kalkmaya çalışırken elimi tuttu.

İlk başta hiçbir şey söylemedi. Sadece beni sağlam, emin bir şekilde tuttu; güneşin doğuşu yüzüne vuruyor, gözlerini parlatılmış altın gibi ışıltıyordu.

Ona şaşkın bir bakış attım. "Bu nedir?"

"Seni seviyorum."

Tamamen hareketsiz kaldım.

"Dün gece Midna'da sana söylemeye çalıştım," dedi. "Ve bunu çok daha önce söylemeliydim."

Yavaşça rahatladım, içimde bir sıcaklık yayıldı ve dudaklarımda hafif bir gülümseme belirdi. "Açıkçası, birkaç hafta önce benim için birden fazla neşter yediğinde sevginin ima edildiğini düşünüyorum. Ve bu beni kurtardığın ilk sefer bile değildi."

Başını salladı. "Bu yeterli değil. Belki de şimdi zamanı değil, ama bu sözleri gerçekten duymanı istedim. Bundan sonra ne olursa olsun, onları asla unutamayacak hale gelene kadar tekrar tekrar duymanı istedim."

Daha da dönerek kucağına oturdum ve doğrudan gözlerinin içine baktım.

Bir anda, başım döndü: Bu konuşmayı kafamda kaç kez prova ettiğimi, onun bana o üç kelimeyi söylemesini kaç kez beklediğimi. Kendi kendime kaç kez düşündüğümü. Onun her yönüne -iyisine, kötüsüne, dağınık haline- nasıl aşık olduğumu ve bunların hiçbirini kaybetmeyi ne kadar çok istemediğimi hatırladım.

Bundan sonra ne olursa olsun.

Öne eğildim ve dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım. Ellerini saçlarımdan arasına soktu, parmaklarını başımın arkasına daha sıkı bir şekilde dolayarak beni kendine daha da çekti.

Birkaç dakika boyunca, yumuşak öpücükler ve güneş ışığı denizinde kaybolduk; bizi az önce atlattığımız gecenin dehşetinden ve sorularından uzaklara taşıyan sıcaklık dalgalarına kapıldık.

Sonunda bizi gerçekliğe döndüren şey, tanıdık, uzaktan gelen bir borazan sesiydi: Kapıdaki muhafızlar ziyaretçileri duyuruyordu. Muhtemelen uzun bir günün habercisiydi ve kardeşimin daha fazla toplantıya dalmadan önce onunla konuşmam gerektiğini hatırlatıyordu.

Bu düşünceye karşı gözlerimi kapattım. Tekrar açtığımda, Aleks hâlâ bana sarılıyordu, elleri sahiplenici bir şekilde yanlarımda duruyordu. Ama pencereden dışarı bakıyordu.

Belki de sadece ışığın değişmesiydi—sabah güneşinin batmasıydı—ama bakışları daha karanlık görünüyordu.

Kapı bekçi kulübesinden bir başka korna sesi daha geldi ve beni harekete geçirdi.

Aleksander'ın yanağına son bir yumuşak öpücük kondurdum ve geri çekilirken fısıldadım: "Ben de seni seviyorum."

ODAMDAN ÇIKTIKTAN SONRA PHANTOM'LA KARŞILAŞTIM. KORİDORUN ortasında oturuyordu, sanki beni yargılayıcı bakışlarıyla süzmek için fırsat kolluyormuş gibiydi.

Tipik.

"Ne?" diye sordum.

(Onu ne kadar süre saklayabileceğinizi gerçekten düşünüyorsunuz?)

"Onu saklamıyorum, sadece..."

Burunundan bir ses çıkardı.

Bize doğru gelen bir grup hizmetçiyi fark edince, koridor boyunca eşit aralıklarla yerleştirilmiş birkaç küçük çalışma odasından birine girdim. Phantom da hemen arkamdan geldi, yerleşti, gerindi ve patilerini kadife halının üzerinde ileri geri hareket ettirerek yoğurmaya başladı.

"Eğer bu son gelişmeden bu kadar endişeleniyorsanız, gidip yatak odanın kapısını bekleyebilir ve kimsenin onu rahatsız etmemesini sağlayabilirsiniz," dedim. "Biliyorsunuz, bir kerecik de olsa yardımcı olmak isterseniz."

(Her zaman yardımseverim.)

"Her zaman" cömert bir kelime seçimi, diye yanıtladım, kulaklarının arasını kaşıyarak.

Odanın köşesinde bir şey kıpırdadı ve yalnız olmadığımızı fark ettim.

"Hâlâ köpeğinle garip garip konuşmaya devam ediyorsun, anlaşılan," dedi Zayn. Eskimiş bir koltukta uzanmış, ayaklarını da aynı derecede yıpranmış bir pufun üzerine uzatmıştı.

Belki de yanındaki şöminenin sıcak ışığıydı ama bana çok daha sağlıklı görünüyordu. Çok daha... canlı.

Phantom, dikkatlice botlarını koklayarak ona doğru yaklaştı.

"Hâlâ benimle sohbet başlatmaya çalışıyor." Omuz silktim. "Cevap vermemek kabalık olur gibi geliyor."

Zayn buna hafifçe gülümsedi, doğrulup Phantom'un koklaması için elini uzattı. Phantom'un tüyleri diken diken oldu, ama incelemesini bitirdi ve sonunda rahatlayarak Zayn'in alnındaki beyaz tüy yamasını okşamasına izin verdi; kim okşarsa okşasın, başını okşatmayı geri çevirecek biri değildi.

"Endişeli görünüyor," diye yorumladı Zayn. "Aynı şekilde sen de öyle."

"Olaylarla dolu bir geceydi."

"Kulaktan duyma dedikodulara dayanarak böyle anladım."

"Bu durum hızla yayıldı."

"Hiçbir zaman öyle olmaz." Sesi biraz alçalarak bana baktı ve sordu: "Peki... bu sefer ne yaptınız Prenses?"

"Aslında çoğu kişi bana artık Kraliçe diyor." Saçımın örgülerinden gevşeyen bir tutamı düzelttim. "Gerçi henüz resmi bir taç giyme töreni yapılmadı."

"Not aldım." Başını yana eğdi. "Ama konuyu değiştiriyoruz, değil mi?"

"Ya öyleyse?"

"Bu durum, sakladığınız şey hakkında merakımı daha da artırıyor, hepsi bu."

Phantom, sanki "Size söylemiştim" dercesine, anlamlı bir şekilde küçük bir homurtu daha çıkardı.

İçimden bir ah çekerek Zayn'in karşısındaki sandalyeye çöktüm ve olan biten neredeyse her şeyi ona anlatmadan önce sadece bir an tereddüt ettim.

Belki de ona karşı bu kadar açık olmak aptalcaydı. Sonuçta, onun ne kadarının... yani, kendisi olduğunu hala bilmiyordum. Ama Lorien'le olan bu bağ, benim de konuşmaya bu kadar istekli olmamı sağladı; çünkü bana anlatabileceği her şeyi öğrenmek istiyordum.

Ve güven karşılıklı olmalıydı.

Aleks'in geri döndüğüne dair söylentilerin doğru olduğunu öğrenince şaşırılmış gibi görünmedi.

"Bir ışık büyüü dalgası hissettiğimi sandım," dedi.

Aleksander'in mi, yoksa Lorien'in mi?

Kime benzediğini sormaya korktum.

Aradaki farkı anlayabilir miydi?

"Aleks, tüm sabah beni rahatsız eden bir şey söyledi," dedim Zayn'e. "Kendini boşalmış hissediyormuş, sanki Lorien giderken içinden parçalar da götürmüş gibi." Bakışlarımı kırpmamaya, sesimi titretmemeye zorladım. "Sen de öyle hissediyor musun?"

Zayn soruyu bir an düşündü. "Aslında tam tersi. Daha çok, onun beni etkisi altına aldığı dönemde kaybettiğim her şey birdenbire üzerime yığılmış gibi. Kaybettiğim koca bir hayatın ağırlığı bir anda üzerime çöktü ve şimdi bunu tekrar nasıl taşıyacağımı öğrenmeye çalışıyorum."

İçi boş, ağır... Hangisinin daha kötü bir işaret olduğunu bilemedim.

Tek bildiğim, ikisinin de ayaklarımızın altındaki toprağa bir tehdit gibi hissettirdiğiydi ve ikisini de nasıl düzeltereğimi bilmiyordum.

“Taşıdığımız ağır yüklerden bahsetmişken...” Zayn’in bakışları bileğime, Lorien’in bıraktığı ize kaydı. “Söyle bakalım, bu ne anlama geliyor?”

İşaretin üzerinden elimi geçirerek sesimi alçalttım ve Lorien ile yaptığımız anlaşmayı daha ayrıntılı bir şekilde açıkladım.

Lanet ve ona eşlik eden tüm gizemli sözler hakkında bir fikri olacağını umuyordum. Ancak konuşmamı bitirdiğimde, Zayn sadece bana baktı ve inanmazlıkla başını salladı. "Onunla isteyerek anlaşma yapmayı seçtin."

"Pek fazla seçeneğim yoktu."

"Doğru. Tabii ki. Ve bu açıkça izlenecek en iyi yoldu."

Kaşımı kaldırdım.

"Evet, kötü sonuçlanma ihtimali yok bence." Öksürdü. Sanki gülmeyi gizlemeye çalışıyormuş gibiydi.

"Bu hiç komik değil," dedim.

"Kahkaha attıracak bir şekilde değil, hayır. Ama vay canına, işimiz çok kötü, öyle bir durum."

"İyileşeceğiz," diye ısrar ettim, inatla.

"İyimserliğiniz takdire şayan. Aptalca ama takdire şayan."

"Sanırım baygınken seni daha çok beğeniyordum," diye mırıldandım.

"Doğrusu, ben de öyle düşünüyordum," dedi esneyerek.

"Şaka yapıyordum."

"Ben değilim. Komada olmanın ne kadar kolay olduğunu biliyor musun?"

"İtiraf etmeliyim ki, kendim de denemek istiyorum."

"Ama yapmayacaksın."

"Öyle değil mi?"

"Hayır. Çünkü sende aptalca ama cesur bir yan var. Aleks'te de var. İşte bu yüzden siz aptallar birbiriniz için mükemmelsiniz."

Sözlerini hakaret mi yoksa iltifat mı olarak algılamam gerektiğinden emin değildim. Her iki durumda da, bana geri istediğim Zayn'i hatırlattı, bu yüzden biraz daha sıcak bir ses tonuyla, "Gidip onunla konuşmalısın. Güvende olduğunu ve iyileştiğini öğrenince sevinecektir," dedim.

Kasıldı. Zar zor fark ediliyordu ama yine de anladım. Ardından gelen sessizlik boğucu derecede yoğundu.

Boğazımı temizledim. "...Sanırım kolay bir konuşma olmayacak."

Cevabı tamamen ifadesizdi. "Yine de, sana bağlanmış olan lanetli, ölümsüz iblisle ilgili olarak kardeşinle yaşayacağın tartışmadan

muhtemelen daha kolay."

Yüzümü buruşturdum. "Hatırlattığın için teşekkürler."

Yüzündeki sırıtış, önceki halinden daha da geniş bir şekilde geri döndü. "Hangimizin ilk konuşma cesaretini bulacağına bahse girelim mi?"

Ona yan gözle baktım. "Ne üzerine bahse giriyoruz?"

Bir an için derin düşüncelere dalmış gibi yaptı. "Kaybeden, sarayın ana avlusunda çıplak bir şekilde dans ediyor."

İçimden bir kahkaha attım. "Bütün eleştirmenlerim buna bayılırdı. Bu, benim dengesiz ve bu alemin herhangi bir yerini yönetmeye uygun olmadığım yönündeki iddialarını güçlendirirdi."

"...Öyleyse, daha az suçlayıcı bir şey olsun," diye kabul etti, omuz silkip tekrar düşürerek. "Kaybeden diğerlerine içki ısmarlar."

"Meydan okumayı kabul ediyorum." Elim uzattım, o da büyük bir ticaret anlaşmasını kabul eden bir kralın ciddiyetiyle elimi sıktı. "Konuşmadan sonra, onu gerçekten dinlenmeye ikna etmeye çalış."

"Söz veremem. Bahsi geçen lanetli iblisin manipülatif güçleri yanımdayken bile onu dinlemeye ikna edemedim. Kendi başıma onu herhangi bir şeye ikna edebileceğimi sanmıyorum."

"Peki, elinizden gelenin en iyisini yapın."

"Elimden geleni yapacağım," diye yanıtladı, ayağa kalkıp parmaklarını çıtlatarak.

Gözlerimi devirdim ama dürüst olmak gerekirse, onun mizah anlayışına minnettardım; şakalarımız ne kadar kasvetli olsa da, bir şeylere tekrar gülmek iyi geldi.

Ama kardeşimin ofisine gidip kapısını çaldığımda o kahkaha çoktan unutulmuştu.

ON BİR

Nova

Eamon ve Thalia'nın zaten Bastian'ın yanında olduğunu görünce rahatladım; bu da en azından her şeyi açıklama sorumluluğunun bana kalmayacağı anlamına geliyordu.

Düşüncelerimin şu anki durumunu göz önünde bulundurursak, bu iyi bir şey.

Kardeşimin yüz ifadesinden, Eamon ve Thalia'nın ona en kötü şeyleri çoktan anlattığı anlaşıyordu. Yavaşça yaklaştım, son saatlerde yaşanan olayları tutarlı bir konuşmaya dönüştürmenin bir yolunu bulmaya çalışıyordum.

Bastian ilk konuştu. "Evet. Aleksander burada."

Ona ve diğer ikisine baktım. "Her şeyi zaten açıkladılar mı?"

Eamon kaşlarını çatarak, "Elimizden geldiğince yaptık," dedi. "Ama hâlâ çok fazla soru işareti var; hiçbir şeyi gerçekten anlamlandırdığımızı hissetmiyoruz."

Kardeşim gözlerinin arasındaki boşluğu ovuşturdu; uykusuzluktan kan çanağına dönmüş ve koyu halkalarla belirginleşmiş gözleri. "Bütün bunlar Lorien'in yapmaya çalıştığı tehlikeli bir oyun gibi geliyor. Gerçekten de onun oyununa mı geleceğiz?"

"Alternatifin ne olduğunu düşünüyorsun?" diye sordum. "Onu görmezden gelmek de aynı derecede tehlikeli."

"Onu görmezden gelmeyi önermedim."

"Öyleyse ne öneriyorsunuz?"

Cevap vermedi.

“Keşke onu öldürebilsek dünya daha iyi bir yer olurdu,” diye mırıldandı Thalia. “Ama hiçbir şey o kadar kolay olamaz, değil mi?”

Düşüncelere dalmış bir şekilde sessizliğe büründük.

Eamon, aklından birçok şey geçtiğinde sık sık yaptığı gibi, ara sıra dalgın bir şekilde dalgalı saçlarını karıştırıp çekiştirerek elini saçlarının arasından geçirdi. Dikkatlice, "Bu görevi üstlenmek, onu gerçekten öldürmenin tek yolumuz olabilir," dedi.

Bastian birdenbire daha uyanık görünüyordu. "Neyden bahsediyorsun?"

“...Şey, Nova'nın gördüğü anıya göre, Calista Lorien'e bu lanetle onu öldürmeyi amaçlamadığını söylemiş. Bana kalırsa tam tersiydi; özünü dağıtarak onu ölümsüz kıldı. Onu parçalara ayrılmış halde dolaşmaya, sonsuza dek acı çekmeye mahkum etti... onu zayıflattı ama tamamen yok etmedi.”

“Yani, eğer onu tamamen yakalayabilirsek, tamamen de ortadan kaldıracabiliriz?” diye teori üretti Thalia.

Eamon neredeyse fark edilmeyecek şekilde başıyla onayladı; ancak bakışları endişeliydi, sanki bu teorinin çok basit olduğunu biliyordu.

Ama ne kadar kırılgan olursa olsun, her türlü umuda tutunmaktan kendimi alamadım. "Bu, Vaeloran Döngüsünü de sıfırlayabilir," diye belirttim. "O anıyı gördükten sonra bana bir şey söyledi: Ve böylece alemlerin dengesi sonsuza dek değişti. Calista'nın bunu istediğini sanmıyorum, ama onun kırılmış ve aktarılamaz durumda olmasının bir yan etkisi bu: Vaeloran Döngüsü de kırıldı. Şimdiye kadar başka bir Işık Vaelora olmalıydı."

Bastian, "Onu tekrar bir araya getirmek, tüm gücünü de tekrar bir araya getirmek anlamına gelecek," diye belirtti. "Ve bu gücü kontrol edebileceğimizin veya onunla yıkıcı bir şey yapmadan önce onu ortadan kaldırabileceğimizin hiçbir garantisi yok."

“Bununla nasıl başa çıkacağımızı bulmak için zamanımız olacak,” diye ısrar ettim. “Benim güçlerim de giderek artıyor. Ve Aleks geri döndü, ki bu da—”

"Bu da işleri daha da karmaşıklştırıyor."

"O bizim tarafımızda."

“Lorien ile olan bağı eskisinden de daha güçlü. Bir de kuzeni meselesi var. İkisi de tahmin edilemez.”

"Onlara güveniyorum."

Kardeşim başını salladı. "Neden istediğini anlıyorum ama... bu inanılmaz derecede riskli."

"Nova'nın Midna'ya geri d n p bu aleme daha fazla sihir sokmaya  alışmasına izin vermekten daha mı riskli?" diye sordu Thalia a ık s zl  bir şekilde. "       o da pek işe yaramıyordu."

Bastian ona  ld r c  bir bakış attı.

D ş ncelerini dile getirmekten asla  ekinmeyen Thalia, kollarını g ğs nde kavuşturup doğrudan ona baktı. "D nyamızın  zerinde oturduğu temellerin   kmekte olduğu d ş n ld ğ nde, her şey bir risk," diye ekledi.

"...Daha acil olan şey," diye araya girdi Eamon, "bu g revi  stlenmeyi se ersek nereden başlayacağımız konusunda hi bir fikrimizin olmaması.  alışmalarımda karşılaştığım ipu larını d ş nmeye  alıştım ama Lorien'in s zde zihni, bedeni ve kalbinin nerede saklı olabileceğini g steren hi bir şey aklıma gelmiyor. İzlenecek harita yok ve lanetin s zleri bu par aları birden fazla alemde bulacağımızı g steriyor, bu da işi daha da zorlaştırıyor."

Katılmaya başlamıştım ki aklıma bir fikir geldi—Thalia ile birlikte Midna'daki yıkık k t phaneyi keşfederken hissettiğim o garip enerjinin anısı. O k t phane, Calista'nın Lorien'i lanetlediği odaya  ok yakındı. Orada daha fazla ipucu olabilir miydi?

O noktayı saran, a ık a  ok g  l  b y n n etkisi altında kalmıştım, ama belki Aleks ve onun g c  yanımda olursa...

Bastian, "Bunun peşini bırakmamanın iyi sonu lanacağını h l  d ş nm yorum," dedi. İ ini  ekerek, "Yine de, en azından daha yakından incelenmeyi hak ettiğini de inkar edemem," diye ekledi.

"Evet," diye onayladım, her umut ışığına yeniden kapılmaya hazır bir şekilde. "Ve en azından nereden aramaya başlayacağımı biliyorum sanırım."

ABİMİN OFİSİNDEN AYRILDIKTAN SONRA, MIDNA'YA YAPACAğIM BİR sonraki yolculuk i in hazırlık yapmak  zere doğruca odama y neldim.

Bastian'ın planlarımızı fazla d ş nmesi i in ne kadar az zamanı olursa o kadar iyi olur.

Aşırı derecede bitkindim, uykusuzluktan sayıklamaya çok yakındım. Ama artık bir planım vardı. Bir hedefim. Beni düşünmeye gerek duymadan ileriye taşıyan bir amacım.

Daha önce Zayn ile konuştuğum çalışma odasının önünden geçtim, içeri girip hâlâ orada olup olmadığını kontrol ettim—yoktu. Acaba kuzeniyle konuşmaya cesaretini toplamış mıydı diye düşündüm. Ve sonra ne oldu?

Bizimle gelir mi?

Bizimle gelmeli mi?

Kardeşimin, Lorien'in Zayn ve Aleks'te bıraktığı görünmez izler konusunda endişelenmesi haklı mıydı?

Elbette haklı.

Haklı olduğu zamanlar itiraf etmek istediğimden daha fazlaydı ve bu sinir bozucuydu.

İçime sızan şüphelerden kurtulmak için başımı salladım. Tedbirli olmak iyiydi. Ama onları geri almıştık, değil mi? Zayn tamamen özgürdü—Lorien'i ondan nasıl acımasızca kopardığımızı hâlâ hatırlıyordum; o anla ilgili çok fazla canlı kabus görmüştüm, unutamazdım.

Aleks'e gelince...

Daha önce Zayn'in oturduğu sandalyeye ellerimi dayadım, yıpranmış kadifesini o kadar sıkı kavradım ki ellerim uyuşmaya başladı. Şöminedeki sönmekte olan közlere bakarken kendime bir söz verdim: Aleks benimdi, ben de onundum ve ne olursa olsun, bizden alınamayacak bazı şeyler vardı.

Kapıya doğru geri dönerken, Lord Renvar ile neredeyse çarpışıyordum.

Belli ki beni takip etmişti—hem de sessizce. Şimdi bile, odaya girerken bir avcının sessiz, sinsice ilerleyen zarafetiyle hareket ediyordu. Bana çok yakın bir yerde durdu, kapıya giden yolu kasıtlı bir şekilde kapattı.

"Lord Renvar." Çenemi kaldırdım. "Beni korkuttunuz."

Hafifçe, biraz da alaycı bir şekilde eğildi. "Özür dilerim. Kendimi tanıtmak isterdim ama zaten siz kendi düşüncelerinize dalmış olduğunuz için beni fark etmemiş gibiydiniz."

"Geçtiğimiz gün bana üzerinde düşünmem gereken çok şey verdi."

"Evet; koridorlarınızdaki konuşmalar bana da üzerinde düşünmem gereken birçok şey verdi."

Yutkundum. "Gitmem gerekiyor."

"Bu sabah sizi bu kadar aceleye getiren nedir? Edge'deki kamplara bir başka gezi mi?"

"HAYIR."

"O halde belki de görüşmemiz gereken daha acil bir konu vardır?"

"Korkarım ki bu şu an için danışmanlarım ve benim aramda kalacak bir konu."

"Misafirlerinizden sır saklamak ne kadar da kaba bir davranış."

Bakışlarım kapıya kayd, lordun iri ve güçlü bedeninin engellemediği o küçük boşluğu inceledim. Bana göre çok açık bir fiziksel üstünlüğü vardı, ama belki onu hazırlıksız yakalayıp dengesini bozarsam içeri girebilirdim.

"Biliyorsunuz," dedi, "Bir zamanlar Rivenholt Sarayı, tüm kraliyet sarayları arasında en zarif ve yardımsever olanlardan biri olarak kabul edilirdi."

"Geçtiğimiz yüzyıllarda çok şey değişti."

"Gerçekten de öyle." Bana daha da yaklaştı.

Yerimde durdum. "Çekil yolumdan, Renvar."

"Önce benim sorumu cevapla. Bu sabah ne planlıyorsun?"

Gergin nefesimden başka bir şeyle çağrılmayan soğuk bir enerji aramızda esti. Gölgeler, sulu boya gibi tenime yayıldı, küçük uzantılar yavaşça yükselip tehditkar bir şekilde geriye doğru kıvrıldı.

Kavga etmek için bir bahane mi arıyordu yoksa sadece paniğe mi kapıldı bilmiyorum ama Renvar hızla tepki verdi; bir eliyle yanımda duvara bastırıp beni sıkıştırırken, diğer eliyle de çenemi kavrayıp sıkıca sıktı ve bakışlarımı kendisine dikmeye zorladı.

Gölgelerim kaotik bir şekilde dönüp duruyordu.

Ama ben karşılık veremedim şömine daha da alevlendi. Duvarlardaki aplikler bir anda yandı ve ardından öyle ani ve yoğun bir enerji dalgası geldi ki nefesimi kesti.

Lord Renvar, ani parlaklık karşısında irkilerek kapıya doğru döndü.

Birkaç saniye sonra ışık biraz daha dağılarak Aleks'in orada dikilip öfkeyle baktığını ortaya çıkardı.

Rabbin ağzı birkaç kez açılıp kapandıktan sonra sözler döküldü. "Bu...?"

"Öyle," diye yanıtladı Aleks, içeriye doğru yavaşça yürürken.

Renvar'ın başı bana döndü. "Demek doğruymuş. İşte sır bu; yaptığınız bir diğer pervasız, şüpheli seçim, bu canavarın salonlarınızda özgürce dolaşmasına izin verdiniz."

Aleks alçak ve ölümcül bir sesle, "Ondan uzak dur," diye uyardı.

Renvar dinlemedi. Eli yine aynı yere gitti, beni duvara doğru sıkıştırdı. Ancak bu sefer diğer eli boğazıma doğru uzandı.

Bir hata.

Aleks, bir anda küçük odayı geçip adamın ensesinden yakaladı. Korkunç bir kolaylıkla onu benden koparıp en yakın duvara fırlattı.

Lord hemen sinmeye başladı, kendini duvara dayamaya çalıştı ama Aleks orada durmadı. Renvar'ı boğazından yakalayıp yukarı doğru çekti, eli onu yerinde asılı tutan bir ilmek gibiydi.

Bu şiddetli hareket karşısında o kadar şok olmuştum ki, bir an duraksayıp "Bırak onu, Aleks" diye komut verebildim.

Vücudunun etrafında şiddetli bir ışık çatırdarken, tutuşu daha da sıkılaştı.

Lord Renvar öksürdü ve boğuldu, ayakları kayarak ve sendeleyerek yere basmaya çalıştı, boğazındaki baskıyı azaltmak için yere uzanmaya gayret etti.

"Dur!" diye yalvardım.

Aleks tamamen hareketsiz kaldı. Hem etrafındaki hem de odanın her yerindeki ışık azaldı. Ama tutuşu hiç değişmedi. Ve ondan yayılan güç hiç de azalmış gibi hissettirmiyordu. Sanki bizi tamamen yutabilir, toz haline getirebilirdi.

"Aleks. Lütfen."

Yavaşça elini çekti ve bir adım geri çekildi.

Lord Renvar dizlerinin üzerine çöktü, bize nefret ve öfkeyle baktı. Bir an için, geriye kalan onurunu toplamaya çalıştı, sonra yavaşça ayağa kalktı ve tek kelime etmeden oradan ayrıldı.

Aleks odadan çıktıktan sonra yüzünü bana doğru çevirdi. "İyi misin?"

Kalbim gümbür gümbür atarken, nasıl cevap vereceğimi bilemeden bakakaldım.

Onun burada olup benim için savaşmasını özlemiştim, evet. Ama az önce gözlerindeki ifade... korkutucuydu.

Ve o güç hala ondan yayılmaya devam ediyor...

Aklımdan bir düşünce geçti ve tüylerim diken diken oldu.

Bu, kaybettiğim Aleksander değil.

Bunu önemsemedim. Çünkü elbette farklı biri olarak geri dönecekti. Nasıl dönmesin ki? Kendisi de söylemişti: Lorien giderken ondan parçalar almıştı. O boşlukları doldurmak, tamamen eski haline, normal kontrolüne geri dönmek zaman alacaktı.

"İyiyim," dedim. "Ama Lord Renvar böylesine şiddetli bir enerjiye, hatta herhangi bir enerjiye değmez."

Aleks, sanki hâlâ o yabancı diplomatı yakalayıp bana dokunduğu için daha ağır bir bedel ödetmeyi düşünüyormuş gibi kapıya doğru baktı.

Yine bir ürperti tüm vücudumu sardı.

"Hadi gel," dedim aceleyle kolundan tutarak. "Endişelenmemiz gereken daha önemli şeyler var."

Çenesindeki bir kas seğirdi, ama sonunda pes etti ve onu çalışma odasından çıkarıp odama doğru yönlendirmeme izin verdi. Elim ona değdiği anda hızla rahatlamış gibiydi, ancak büyüğü etrafımızda hâlâ titreşiyordu.

Tehlikeli.

Tehlikeli hissettirdi.

"Dinlenmen gerekiyordu," diye hatırlattım ona, aslında hissetmediğim bir sakinliği sesime zorla yerleştirmeye çalışarak.

"Büyünüz endişeli görünüyordu. Bunu görmezden gelemedim, bu yüzden sizi bulmaya geldim."

Yanaklarım kızardı, aramızdaki büyüğün ve bağın derinliğini bir kez daha düşündüm.

"Ve o adamın sana dokunduğunu gördüğüm an..." Sözünü yarım bıraktı, başını salladı ve elimi tutarak, yürürken başparmağıyla avucumu okşadı. Sonra aniden beni durdurdu, yüz yüze geldiğimizde elimi daha sıkı kavradı.

"...İyiym," diye tekrarladım. "Her şey yolunda ve... orada olduğun için mutluyum." Gözlerinin içine baktım, kendimi rahatlatmaya, onlarda hiçbir şeyin değişmediğine ikna etmeye çalıştım.

Yaşananları kafamda tekrar tekrar canlandırmaktan kendimi alamıyordum; Lord Renvar'a gerçekten zarar vermiş olsaydı ne kadar felaket olurdu, diye düşünüyordum. Ya da daha kötüsü.

İyi değildim.

Bunların hiçbiri aslında öyle değildi.

Ama diğer her şeyle birlikte buna da fazla kafa yoramazdım. Konuyu değiştirmek için can atarak, bunun yerine kardeşimle yaptığım görüşmeyi ve birlikte yaptığımız tüm planları anlattım.

"Midna için bavullarımızı hazırlamamız gerek," dedim Aleks'e. "Şimdiden oraya geri dönme düşüncesinden pek heyecan duyduğumu söyleyemem ama..."

Elimi hafifçe sıktı. "Birlikte olduğumuz sürece her şey yolunda olacak," diye beni temin etti.

Birlikte olduğumuz sürece.

Başımı hafifçe salladım. Şiddet dolu anılar zihnimi kasıp kavurmaya devam etse de, parmak uçlarımda yükselip onu öptüm ve bizi ayırmaya çalışan her şeyi düşünmeyi reddettim.

ON İKİ

Nova

Aleks yanımda olduğu için Midna'da hareket etmenin ne kadar daha kolay olduğunu görmek olağanüstüydü. Tam olarak olmam gereken yerde, yürümem gereken yolda olduğumu hissetmek çok güzeldi; nereye varacağını henüz bilmesem bile.

O hissten sıkıca tutundum, ta ki o ürkütücü, yıkık sarayın derinliklerine doğru ilerleyene kadar.

Aleks, Thalia, Zayn ve Eamon'ı, birkaç gün önce aniden gelen ve kontrol edilemez bir enerji patlamasıyla boğulduğum kütüphanedeki o noktaya götürdüm.

Daha önce olduğu gibi, mekana adımımı attığım anda yine aynı şeyle karşılaştım: ham, tuhaf bir güç dalgası omurgamdan aşağıya doğru bir ürperti gönderdi ve geri çekilmek istememe neden oldu.

Ama bu sefer yalnız değildim.

Aleks elini belime koyarak beni sessizce sabitledi. Aramızdaki boşluğa ışık büyüğü yayıldı. Gölgelerim karşılık verdi ve iki enerjimiz bir araya gelerek hepimizin içinde kendimizi koruyabileceğimiz dengeli bir tür koruma kalkanı oluşturdu.

Karanlığımın içinde kıvrılarak ilerleyen soluk altın ışık şeritlerini izlemek rahatlatıcı ve tanıdıktı... Dün sorduğum, onun gerçek büyüğü ve gücü hakkındaki tüm sorular hâlâ zihnimde yankılanıyordu.

“Size bahsettiğim o garip dalgalanmayı işte burada hissettim,” dedim, sadece önümüzdeki sorunlara odaklanmaya kararlı bir şekilde. “Ve az önce

yine hissettim. Bu köşede önemli bir şey gizleniyor, bundan eminim. Bizi dengeden çıkarmaya ve uzaklaştırmaya çalışan bir şey.”

Bir süre mekânı inceledik, son ziyaretimde ilgimi çeken büstleri ve onların karşısındaki duvarda asılı olan sanat eserlerini gözden geçirdik.

"Bu heykeller... sanırım Midna'nın kralları ve kraliçeleri?" diye sordu Aleks.

Eamon başını salladı, bir büstün altına sabitlenmiş levhalardan birinin üzerinde parmaklarını gezdirerek, parlak metalin üzerine kazınmış eski kelimeleri tercüme etti.

"Ciddi görünümlü bir grup, değil mi?" diye yorum yaptı Zayn.

"Midna'nın tarihinin büyük bir kısmı, bir zamanlar Nerithys İmparatorluğu olarak bilinen yerin merkezi krallığı olarak güçlerini korumak için yapılan kanlı savaşlar ve umutsuz planlardan oluşuyor," dedi Thalia. "Ve diyarlar Yukarı ve Aşağı olarak ikiye ayrıldıktan sonra, ortada kaldılar ve bu yüzden aralarındaki barışı korumakla görevlendirildiler. Tanrılar bu krallardan ve kraliçelerden çok şey istediler; siz de ciddi bir görünüme sahip olmalısınız."

Zayn, onu ancak yarım yamalak dinliyor gibiydi. Heykellerin karşısında asılı duran, çeşitli renkli canavarları ve özenle işlenmiş, güzel figürleri, yalnızca sihir olabilecek girdaplarla çevrili resimler dikkati dağılmıştı. Tahminime göre bunlar ilahi varlıklardı ve bu krallığın tanrılarla olan derin bağlarının bir başka kanıtıydı.

Aleks kendi kendine, "O zaman bile ciddi bir ifade takınacağından şüpheliyim," dedi.

Thalia gözlerini Zayn'e doğru devirdi.

Gülümsedim, taş gibi sert cetvellerden birine uzanırken içime sızan uğursuz hissi savuşturmaya çalıştım.

Şaşırtıcı bir şekilde, heykel sadece elimi hafifçe dokundurduğumda bile hareket etti. Dikkatlice kaldırmaya çalıştım ve hafif, neredeyse içi boş olduğunu fark ettim. Kaidesinden kolayca kalktı.

Ve işte orada, altında, sıva parçaları ve tozla yarı örtülü halde, geçmişe dair vizyonumda gördüğüm aynı sembol, kraliçenin cam duvarlı oturma odasının zeminine kazınmış halde duruyordu.

"Bu nedir?" diye sordum, silerken. "Calista'nın Lorien'e lanet okuduğu odada gördüm. Midna'da birkaç başka yerde de fark ettim."

Eamon bana doğru döndü. Bakışları benimle açıkta kalan iz arasında gidip geldi ve gözleri irileşti. "Başka nerelerde gördün?" diye sordu,

heyecanla bana doğru yaklaşıp, burunlarımız neredeyse birbirine değecek kadar. "Bana ayrıntılı bilgi ver."

"BENCE..."

Thalia, adamın paltosunun kapüşonunu kavrayarak onu daha sosyal olarak kabul edilebilir bir mesafeye çekti. "Hepimiz yürüyen kayıt defterleri değiliz," diye hatırlattı ona kuru bir sesle. "Ya da senin gibi titiz not tutanlar da değiliz."

"Evet, elbette hayır. Ama Nova..." Bana yalvarır bir bakış attı. "Hatırlamaya çalış."

"Şey... yani... sanırım hiç özellikle dikkat çekici yerlerde olmadı?"

"...Evet, bu mantıklı."

"Öyle mi?"

"Evet. Ama merak ediyorum..." Düşüncesini uzun süre havada bıraktı.

Zayn boğazını temizledi. "O korkutucu derecede zeki küçük kafanın içinde neler olup bittiğini bize anlatacak mısın? Yoksa sadece tahminlerde bulunmaya mı başlayalım?"

Eamon hâlâ hemen cevap vermedi. Ama kaşlarının çatılmasından ve gri gözlerindeki parıltıdan, sessizliğinin cevabı bilmediği için olmadığını; aksine, konuşmadan önce hatırlayabildiği her ayrıntıyı hatırlamaya çalıştığını anlayabiliyordum.

Sonunda, "Boşluk Tarikatı," dedi. "Bu isim, bu sembolle birlikte, bu diyardan incelediğim metinlerde ve diğer eserlerde birkaç yerde karşımıza çıkıyor. Çoğunlukla sadece geçici olarak bahsediliyor... ama önemli yerlerde. Örneğin, Midna kralları ve kraliçelerinden gelen yazışmalarda olduğu gibi. Anladığım kadarıyla bu Tarikat, Vaeloran Döngüsünü gizlice denetlemeye yardımcı olmuş."

"Işık Muhafızları gibi bir şey mi?" diye sordu Aleks.

"...Sanırım o Muhafızlardan bazılarının bir zamanlar bu tarikatın üyeleri olması mümkün; Aetherkinler hizmetkarlıklarını farklı bir yöne çevirmiş olabilirler." Bir an daha düşündükten sonra ekledi: "Evet, en azından bir örtüşme kesinlikle olmuş olmalı."

"Acaba bir zamanlar Gölge Muhafızları da var mıydı?" diye sordum. "Ya da onlara karşılık gelen bir grup, adları ne olursa olsun? Bunu hep merak etmişimdir."

"Belki çok bilinmiyordu ama kesinlikle Gölge'ye bağlı Aetherkin'lerin örgütlü grupları vardı. Orin bir zamanlar bildiğim en büyük gruplardan biriyle, Umbral Hands ile bağlantılıydı. Ancak bu grupların hepsi,

Calista'nın ölümünden bir sonraki halefinin doğumuna kadar geçen uzun süre içinde ortadan kayboldu. Başka bir deyişle, Orin'in Nova'yı Yukarı'da koruma görevine başlamasından çok önce.”

Acı bir şekilde, "Yine de tüm bunlardan bahsedebilirdi," diye düşündüm.

Ama ben hiçbir şey söylemedim; eski akıl hocam hakkında konuşmak istemiyordum hâlâ. Thalia'nın da istemediğinden şüphe ediyordum; birdenbire taşıdığı sihirli asadaki mücevherleri ayarlamakla çok ilgilenmeye başlamıştı.

Eamon, yeniden açmış olabileceği duygusal yaraların farkında olmadan yoluna devam etti. Hâlâ coşkulu bir şekilde konuşuyordu, sadece etrafımızdaki eserleri daha yakından incelemek ve bu gizemli tarikatın izlerini aramak için durduğunda susuyordu.

“Bence bu Tarikat, herhangi bir Vaelora bireyinden ziyade, büyüünün genel döngüsüyle daha çok ilgileniyordu,” dedi. “Onların tanrı tarafından dokunulmuş, tıpkı Vaelora'ların kendileri gibi ilahi olarak seçilmiş olduklarına dair göndermeler var. Ancak güçle değil, bilgelikle. Tabii ki bunun doğru olup olmadığı tartışmalı...”

“Eğer Midnasya liderleri dengeyi koruma rollerini yerine getirmek için daha fazla yardıma muhtaç olsalardı, bunun doğru olduğuna inanmak istemeleri mantıklı olurdu,” dedim.

Aleks sözlerine şöyle devam etti: "Ve muhtemelen onları sarayda kollarını açarak karşıladılar. Bu da izleri açıklıyor."

“Peki, onlar iyilik için mi yoksa kötülük için mi bir güçtü?” diye merak ettim.

Eamon, "Kesin olarak söyleyebilmek için daha fazla veri toplamam gerekiyor," dedi.

"Böyle bir şeyden emin olmak mümkün mü acaba?" dedi Zayn omuz silkerek.

"Elbette, insan her zaman daha fazla araştırma yapabilir," diye karşılık verdi Eamon, kütüphanenin ana salonuna doğru özlemle bakarak.

"Ve bu ihtimalden dolayı aşırı heyecanlı görünüyorsun," diye yanıtladı Zayn.

Onlar bilginin faydaları, yükleri ve eksiklikleri hakkında hararetli bir tartışmaya girerlerken, Aleks ve ben az önce ortaya çıkardığım işarete daha da yaklaştık.

Aleks ilk önce ona uzandı, parmak uçlarından yayılan ışık sembolü daha da aydınlatıldı.

Onun ne yaptığını dikkatle izliyordum, ama aynı zamanda Thalia'yı da göz ucuyla takip ediyordum. Kendi içine kapanmıştı; muhtemelen hâlâ onu terk eden babasını düşünüyordu.

Eninde sonunda Orin'i görmemiz gerekecekti. Dünyamızın tarihi ve büyüyle o kadar iç içe geçmişti ki, sonsuza dek görmezden gelinemezdi. Ve içimden bir ses, onunla yüzleşip benden sakladığı her şey için açıklama istemek istiyordu; bu da onunla yeniden bir araya gelmeyi tuhaf bir özlem ve korku karışımıyla beklememe neden oluyordu.

Önümdeki duvar şiddetli bir şekilde sarsılınca irkildim.

Nefesimizi tutarak, tavana kadar uzanan ince bir çatlağı izledik.

Başka hiçbir şey olmadı.

Ancak gözlerimi başka yöne çevirmeye cesaret ettiğimde, Tarikat işaretinin üst yarısının parladığını fark ettim; sanki Aleks'in onu aydınlatmak için kullandığı büyüün bir kısmını emmiş gibiydi.

"...Gölge büyüünü eklemeyi denesen iyi olur mu?" diye önerdi Aleks, sarmaşıkla kaplı kılıçla ikiye ayrılan dairenin alt yarısını işaret ederek.

İçine siyah bir girdap gönderdim, ama hiçbir etkisi olmadı.

Başta.

Ama geri adım atmaya başladığımda, altımdaki zemin duvardan daha da şiddetli bir şekilde sarsıldı. İlk çatlağa bir çatlak daha eklendi. Bu, duvardaki yarığı genişletmeye ve diğer tarafta bir şeyin görünmesine yetti.

Belki de hayal gördüğümü sandım, ta ki Aleks "Bu duvarın arkasında gizli bir oda var" diyene kadar.

Kaide üzerindeki sembol, birleşik gücümüzle gittikçe daha da parlıyordu ve karanlık ile ışığın dengesiyle daha kaç sırrın ortaya çıkabileceğini merak ediyordum.

Kısa bir aramanın ardından, heykellerin kaidelerinin etrafına gizlenmiş daha fazla Tarikat işareti bulduk. Bunları da ilk işaretlerle aynı şekilde etkinleştirdik. Teker teker yanıt verdiler, hafifçe uğuldayarak ışık saçmaya başladılar. Kısa süre sonra, tüm duvarda çatlaklar oluşmaya başladı ve devasa çift kapıların şeklini belirginleştirdi. Ardından bu kapılar loş bir ışıkla titreşti, yavaşça birbirinden ayrılıp her iki taraftaki gizli kanallara doğru kayarak, uzun bir uykudan uyanan taş devler gibi gıcırdadı ve inledi.

Ötesindeki alan küçük görünüyordu, ancak kesin sınırları gölgeye ve hareket eden duvarların kaldırdığı toz bulutlarına karışmıştı; uzun bir süre

boyunca hiçbir şey göremedik—sadece yıllar sonra dağılmış, eski parçacıklarla parıltıyan havayı gördük.

Sonra tozlar yavaş yavaş yatışmaya başladı ve yüksek taş tavana oyulmuş üç dar ışıklıktan içeriye bolca ışık girdi. Soluk ışınlar, yer yer simsiyah yanmış duvarları ve zemine kazınmış, bazıları hafifçe parlayan garip, eğri büğrü damarları olan bir odayı ortaya çıkardı. Ayrıca pençe izleri de vardı ve bunlar her yerdeydi. Midemi endişeyle titreten derin, şiddetli izlerdi bunlar.

En parlak ışık huzmesi doğrudan odanın ortasına düştü ve koyu renkli, uzun süre kurumuş kana benzeyen bir maddeyle kaplı sunağa odaklandı.

Bu sunağın kenarına yığılmış bir ceset, başı yas tutar gibi ya da utançtan öne eğilmişti.

Hepimiz durduk ve ona bakakaldık.

Thalia kendi kendine bir şeyler fısıldadı; dua gibi geldi.

Eamon daha yakından bakmak için cesaret toplamaya çalışıyor gibiydi.

Zayn öksürerek, "Bizi bu ürkütücü cesede götürme işini de büyücüye bırakalım," dedi.

Birisi onu yanından dürttüğünde -muhtemelen Aleks- homurdandı, ama ben yavaşça ilerlemeye o kadar odaklanmıştım ki arkamda olup bitenlere pek dikkat etmedim.

Bu cesette bir gariplik vardı...

Garip orantısız bir vücut yapısına sahipti; kolları ve bacakları uzunluk bakımından uyumsuz görünüyordu ve boynu, başının göğsüne garip bir şekilde sarkmasına neden olacak şekilde bükülmüştü. Sirtında beyaz bir cübbe vardı ve bu cübbe, parçalanmış bir omurgayı gizliyormuş gibi orada toplanmıştı.

"Calista'nın bahsettiği ceset mi?" diye umutla sordu Aleks.

Eamon'ın başını sallamasına şaşırmadım. "Bu Lorien'in bedeni değil."

"Elbette hayır," diye mırıldandı Thalia. "Bu çok kolay olurdu."

Ona ne kadar uzun süre bakarsam, onun bir insan ya da Vaelora ırkından biri olduğuna o kadar az ikna oluyordum. Etrafını saran enerji, mezarlıklara yapışan enerjiye benziyordu. Ama onda çok daha az huzurlu bir şey vardı.

Çok daha güçlü bir şey.

Çok daha kaotik.

Birbiri ardına, açıklama almak için Eamon'a bakmaya başladık.

Tereddüt etti, ama sonunda, "Sanırım bu... bir nöbetçi kulübesi olabilir. Ya da ondan geriye kalanlar." dedi.

"Neyden geriye ne kaldı?" diye sordum.

Eamon cevap vermedi.

Thalia kaşlarını çatarak bir adım daha yaklaştı. "Büyü hocalarımdan birinin bunlardan bahsettiğini hatırlıyorum. Ama ben bunların sadece bir efsane olduğunu sanıyordum. Tanıdığım hiç kimse bunların gerçek bir tezahürünü görmedi."

"Evet, ama bu tam olarak neyin bir tezahürü?" diye sordu Zayn.

Eamon bu sefer açıklamaya pek istekli görünmüyordu, bu yüzden Thalia devam etti: "Muhafızlar, son derece güçlü Vaelora büyüsünün bir yan ürünüdür. Bu tür büyüler dünyada kalıcı bir iz bırakır ve geride kalan artık enerji genellikle canlı bir varlığa dönüşür. Genellikle yarı ilahi, zeki yaratıklardır ve Vaelora'nın belirli bir yere yaptığı büyüyle bağlantılı bir amaca hizmet ederler."

"Yani bu, Calista'nın bu sarayda son derece güçlü sihir kullandığının bir başka kanıtı mı?" diye sordu Aleks.

"Öyle görünüyor."

Daha yakından inceledim. Uzuvarları, doğal olmayan derecede ince ve garip eklemliydi. Derisi, korkunç bir gri tonundaydı ve birçok yerde çok gevşek sarkıyordu. Yüzü, gölgede ve başının eğikliğiyle gizlenmişti... Bu açıdan, açık kalmış, keskin diş sıralarıyla donmuş bir ağız zar zor seçebiliyordum.

İlahi bir varlığa benzemiyordu.

Bir canavara benziyordu.

Ve Lorien'deki laneti öğrendiğimden beri ilk kez olmasa da, Calista'nın yaptıklarının ardındaki motivasyonları ve sonuçlarını merak etmeye başladım.

"Eğer bu, Calista'nın Lorien'e karşı kullandığı büyüünün bir yan ürünü ise, muhtemelen büyüünün detaylarını biliyordu," dedim.

Aleks kapı aralığına tedirgin bir bakış attı. "Belki de bu yüzden biri onu bu duvarların ardına hapsedip ölüme terk etti. Birileri o lanetin bozulmasını istemedi. Sanırım gizemli Tarikat dostlarımız?"

"Ben de aynı fikirdeyim," diye onayladı Eamon, kasvetli bir ifadeyle.

Sonraki adımı atmam sadece bir anımı aldı. "Hafızasını okumaya çalışmak istiyorum."

Diğerleri arasında bir belirsizlik dalgası yayıldı, ama ben ısrarcı oldum.

"Zor olmamalı, değil mi?" dedim. "Ömür boyu birikmiş karmaşık düşünceleri ayıklaması gerekmiyor ki. Ve eğer gerçekten de

anlamlandırmaya çalıştığımız lanetin yaşayan bir örneğiye –ya da öyleydi– o zaman denemek zorundayım.”

Hiç kimse buna karşı ikna edici bir argüman ortaya koymayı başaramadı.

“...Dikkatli olun,” dedi Aleks.

"Ben her zaman öyleyim," diye yanıtladım.

Bunu duyunca sessizce, itiraz edercesine güldü ve ardından etrafımda nazikçe bir ışık sarmalı oluşturdu.

Onun koruyucu sıcaklığı bedenime yaslanırken, nöbetçinin cesediyle aramdaki kalan mesafeyi de kapattım.

Odanın geri kalanı sanki yavaş yavaş kayboldu, geriye sadece ben ve o beyaz cübbe yığını ve korkunç uzuvlar kaldı. Ben ve saniyeler geçtikçe daha da soğuyan hava. Ben ve aniden dilimi kaplayan keskin kül ve tuz tadı...

Elimi yaratığın uzun boynuna koydum.

Bir şekilde kolumu sabit tutmayı başardım, oysa ki direğe dokunmak elimi buz gibi suya daldırmak gibiydi. Parmaklarım uyuştı. Bu his yavaşça başıma doğru yayıldı ve düşüncelerimi donduracak gibiydi.

Aleksander'in büyüünün sıcaklığı uzak bir anı haline geldi.

Sakin ol, diye emrettim kendime ve tenimin altında filizlenmeye başlayan gölgelerime.

Muhafızın anılarına dalmaya kalkışmadan hemen önce, kalbimi ve ciğerlerimi saran ani, kıvrımlı bir baskı hissettim. Sonra gevşedi. Sonra tekrar kavradı. Sanki bir ipin bir ucunu tutuyordum ve başka bir şey de diğer ucuna pençeleriyle vurarak, sihriime sıkıca tutunmaya çalışıyordu.

Tam olarak kavradığı anda, ani ve şiddetli tutuşuyla ayaklarım neredeyse yerden kesildi.

"Bırak gitsin." Kelimeler dudaklarımdan titreyerek döküldü.

Çekim gücü giderek arttı ve zihnime fısıldayan bir ses duyduğuma yemin edebilirdim. Sadece tek bir kelime söyledi—

Bana ait.

Bu yaratık, güçlü bir nekromansinin yan ürünüydü; acaba bir kısmı hâlâ varlığını sürdürmeye çalışıyor, beslenmek için daha fazla Gölge büyüüne mi ihtiyaç duyuyordu?

Büyümü Calista'nın büyüüyle mi karıştırdı?

Etrafımdaki hava sanki üzerime doğru daralıyormuş gibi hissettim.

BANA AİT!

"Beni serbest bırak!" diye düşündüm, sakın kalmaya çalışarak. "Bu gölgeler üzerinde hiçbir hakkın yok!"

Göğsümdeki o his son bir kez daha sıkıştı, sonra nihayet gevşedi. Baskı azalırken gergin bir nefes verdim ve dikkatimi toplamaya çalışmak için birkaç kez göz kırptım.

Nöbetçi hareket ediyordu.

Elbiseleri dalgalanıyordu. Altındaki beden şişkin görünüyordu. Sırtındaki kambur kıpırdıyor, beyaz kumaşın kıvrımlarını yırtarak bir şeyi ortaya çıkarıyordu... Beklediğim gibi parçalanmış, çıkıntılı omurga değil, ama...

Kanatlar.

Kanatları vardı; ancak çoğunlukla kemikten oluşmuşlardı ve o kadar ince bir zarla kaplıydılar ki, zayıf bedenini bile kaldırabileceklerini hayal edemiyordum.

Kasları kasıldı ve titredi. Kül rengi derisi parıldadı. Gözleri açıldı, erimiş gümüşten iki parlak çizgi doğrudan gözlerime dikildi.

Geriye bakarken, zihnimin bir köşesinde o fısıltıyı tekrar duydum, ama bu sefer daha netti; sesi ürkütücü, vahşi ve uyarı doluydu—tıpkı yaklaşan bir fırtınanın esintisine yakalanmış bir ormanın gıcırdayan dalları gibi.

Demek beni özgür bırakmak için geri döndünüz.

"...Geri?"

Kanatlarını gerdi ve birkaç hızlı kanat çırpışıyla toz ve gölgelerimin parçalarını havaya kaldırdı.

"Seni ben yaratmadım."

Zihnimde yankılanan bir başka rahatsız edici fısıltı daha vardı: Hapishanemi sen yarattın.

"Yine yanıldın."

Ben aptal değilim. Gözlerinizi hatırlıyorum. Duvarın öbür tarafından izliyordunuz.

Tartışmanın bir anlamı olmadığını düşündüm. Bu yüzden daha doğrudan bir soru sordum: "Nasıl yaratıldığınızı, nereden geldiğinizi biliyor musunuz?"

Başını yana eğdi, hareketi neredeyse kuş gibiydi. Aklıma iki kelime daha geldi.

Lanet Bekçisi.

"...Doğru," dedim dikkatlice. "Öylesin. Bu da bana yardım edebileceğin anlamına geliyor."

Başını daha da yana eğdi. Sonra ağzı korkunç bir sırtışıla açıldı, keskin dişleri aralanarak havlama ile uluma arasında bir ses çıkardı. Belki de kahkaha. Dizlerimin üzerine çöküp ellerimi kulaklarımın üzerine kapatmak istedim.

Tek bir kanat çırpışıyla, kanatlarının beklenenden daha işlevsel olduğu ortaya çıktı ve onu vahşi, beceriksiz bir sıçrayışla yukarı doğru fırlattı. Tavana doğru hızla yükseldi, ancak şiddetli bir şekilde dönerek tekrar aşağı daldı ve doğrudan bana doğru yöneldi.

Yana doğru yuvarlandım ve tam onun ulaşamayacağı bir yere çömelerek indim.

Taş zemine çarptı, çok uzun kolları öne doğru uzandı, destek aldı, büküldü ve ardından hemen tekrar uçuşa geçti. Boğazından gelen bir çığlık atarak daha yükseğe fırladı, köşeye kondu, ağırlığı altında bükülen ve inleyen tahta bir kirişin üzerinde dengesini korudu.

Uzun boynunu bir şaklatmasıyla yaratık, gölgeyle karışmış bir sis nefesi püskürttü. Havayı yeniden tuz ve kül tadı doldurdu. Sis gölgelerimle buluştuğunda, sanki onu emiyormuş gibi, gölgelerim de dalgalandı. İki gücümüzün ağırlığının birleştiğini hissettim, o kadar ağırdı ki neredeyse paniğe kapılacaktım, ta ki farkına varana kadar...

Eğer büyümüz aynı karanlıktan doğduysa, neden ondan korkmalıyım?

Diğerlerini uyarmak, bu işin üstesinden gelebileceğime dair onları temin etmek için arkamı döndüm, ancak onların çoktan gitmiş olduklarını gördüm.

ON ÜÇ

Nova

Beni arkadaşlarımdan daha önce durduğu yerden ayıran kalın bir siyah örtü vardı. Mor ve mavi renklerin kaotik titreşimleriyle delinmiş, dalgalanan ve öfkeyle savrulan bir gölge duvarıydı.

Bu ne zaman ortaya çıkmıştı?

"Öyleyse sadece ikimiz kalalım," diye mırıldandım nöbetçiye dönerek, elimi kaldırdım ve avucumdan daha fazla karanlık güç dalgası yayılmasına izin verdim.

Grimnor'u Noctaris'te bırakmıştım; kılıcın ve Lorien'in özünün buradaki büyüye nasıl tepki vereceğinden endişeleniyordum. Bu yüzden gölgelerimi sivri bir noktaya dönüştürdüm ve onu bir kılıç gibi savurdum.

Nöbetçinin parlak gözleri ona dikildi.

Bir sonraki kalp atışında, korkunç sesi kafamı doldurarak bana doğru fırladı.

Ben Lanet Bekçisiyim!

"Evet," diye hırladım, pençe gibi, iskelet parmaklarından kaçmak için eğilerek, alçaktan süzülüp saçlarıma uzanmaya çalışırken. "Bunu zaten belirledik."

Duvara çarptı ve sekerek hızını ikiye katladı. İkinci kez kaçamadım; iki kolumu da şiddetli bir şekilde kavradı. Kanatları gibi, uzun parmakları da görüldüğünden çok daha güçlüydü, bileklerimi o kadar sıkı sardı ki ellerimde hissizlik oluştu.

Elini iyice açtı, sanki kollarımı vücudumdan koparmak istiyormuş gibi çekti. Bir o yana bir bu yana kıvrıldım, baskıyı azaltmaya çalışırken aynı zamanda boğazımı keskin, parıldayan dişlerle dolu ağzından uzak tutmaya çalıştım. Ağzını bana korkunç derecede yaklaştırırken tutuşu daha da sıkılaştı, çürümüş ve nemli toprağın iğrenç kokusunu doğrudan yüzüme üflledi.

Ey büyücü, neden beni dirilttin?

Bu soru, mücadelemi kısa bir süreliğine durdurdu.

Az önce hissettiğim o tuhaf çekme hissi...

Onu yeniden canlandırmaya çalışmıyordum; o kadar gelişmiş bir büyüü hiç başaramamıştım. En yaklaştığım şey Phantom'un ölümünü tersine çevirmektir, ama bu tam bir büyü değildi, kasıtlı da değildi.

Ama az önce yaptığım şey farklı hissettirmişti. Gücümün iplerinin kayıp gittiğinin farkındaydım ve kontrol altındaydım, belki de bilinçsizce onu ele geçirmeye teşvik etmişim ki onu mezardan çekip çıkarabileyim. Ne pahasına olursa olsun cevaplar almak için çok çaresizdim, belki de...

"Neden beni dirilttin, büyücü?" diye tekrarladı.

Cevap vermek yerine, özgürleşmeye çalışmaya geri döndüm.

"Neden?" diye bana bağırdı.

Bir zamanlar yaslandığı sunağın üzerine kazınmış bir Tarikat sembolünü görünce, kendi sorumla konuyu değiştirdim: "Neden bu odaya kilitlenip ölüme terk edildiniz?"

Bu sefer anlaşılmaz sözlerle bir uluma daha çıkardı. Etrafımızda dönen gölge enerjisi daha da yoğunlaştı. Daha da kaotik hale geldi. Daha da fazlasını çağırmaya odaklandım, nöbetçiyi dengesizleştireceğini umduğum bir şiddetle çağırdım.

İşe yaradı; hızla uzaklaştı, gıcırdadı ve giderken beni yere savurdu.

"Sizi burada ölüme kim terk etti?" diye tekrar sordum, sendeleyerek ayağa kalktım ve bu sefer gölgelerin bir kısmını ellerim için birer bıçağa dönüştürdüm. "Ve neden?"

Nöbetçi kuş çığlıklarını kesti. Yavaşça bana doğru geri süzüldü, tüm ağırlığıyla yere indi ve inerken yeri sarstı.

Etrafını saran yoğun büyüü araladım ki gözlerinin içine daha yakından bakabileyim. Açıklığın içinde tüm boyuna ulaştı, gümüş rengi gözleri karardı. Hesap yapıyordu. Kanatlarını tekrar iyice açtı. Yavaş ve hırıltılı bir nefes verirken üzerime soğuk bir enerji yayıldı.

Onun parıltısı altında sinmemeye kendimi zorladım.

“Peki neden?” diye tekrarladı, bu sefer yüksek sesle konuşarak—ama sesi tamamen değişmişti. Neredeyse insana benzeyen, başka bir varlığı, belki de onu öldüreni taklit eder gibi bir ses. “Neden mi? Çünkü ölümler sırlarını saklar.”

Atılım yaparken yana doğru sıyrıldım.

"Benden değil, yapmazlar," dedim dişlerimi sıkarak ve bıçaklarımdan birini daha esnek bir şeye, hızla fırlayan ve nöbetçinin uzun boynunu yakalayıp durduran bir gölge kırbacına dönüştürdüm.

Ayaklarımı yere sağlamca bastım ve çektim. Onu içeri çekmek için gücüm yoktu ama gölgelerim vardı; büyümün bir başka şiddetli kasılmasıyla, birbirimizden birkaç santim uzakta duruyorduk.

Hiç vakit kaybetmeden elimi korkunç yüzüne doğru uzattım ve parmaklarımı çukur yanaklarına sapladım. Derisi, kurbağa derisi gibi pütürlü ve hafif yapışkandı.

“Bildiklerini açıklayacaksın,” diye emrettim. “Kim olurlarsa olsunlar, sakladığın lanetle ilgili gizlemeye çalıştıkları bilgiyi bana göster.”

Gözlerini kapattı ve soğuk bir enerji dalgası daha dışarı verdi. Odanın tamamı aniden yoğun bir sisle kaplandı. Tüm sesler kayboldu.

Uzun ve gergin bir an için her şey ortadan kayboldu.

Sonra, durgun suya düşen bir damlanın etrafında halka gibi yayılan, bana doğru gelen bir titreşim hissettim. Gözlerimi kırıştırdım.

Oda değişti.

Karşımda, hayattayken olduğu gibi duran nöbetçi yaratık vardı: Çok küçük bir kafese hapsedilmiş bir aslan gibi huzursuzca ileri geri yürüyen güçlü bir yaratık. Daha az zayıf, daha kaslı. Gözleri paslanmış gümüş yerine yıldız ışığı gibiydi. Hala canavarca görünüyordu... ama tüm vücudunu saran, şüphe götürmez bir ilahi parıltı vardı.

Bir yerlerden sesler yükseldi. Beden imgeleri, sihirli girdaplar ve farklı duyguların fırtınası etrafımızı sardı; bu yaratığın gördüğü ve atlattığı birçok şeyin birer örneği olduğunu fark ettim.

Şimdiki zamanın hayaletimsi, ceset benzeri bir muhafız görüntüsü, anıdaki halinin yanında belirdi. Bakışlarımı ona diktim, zihnim yalnızca bana göstermesini emrettiğim şeye odaklanmıştı.

Düşüncelerim yoğunlaştıkça, bakışlarının da aynı şekilde yoğunlaştığını hissettim. Gümüş rengi gözleri gözlerime dikildi ve içimdeki sihir rezervuarına daha fazla baskı uygulandı. Bu sefer direnmedim; aynı

gölgelerimden doğan bu canavarın benimle tamamen iç içe geçmesine izin verdim.

Sürünerek öne doğru geldi ve alnını avucuma dayadı.

Ve birdenbire görebildim.

Etrafımızdaki kaos dindi ve Calista'nın nöbetçi kulesinin önünde dimdik durup, emrini verirken acı dolu bir ifadeyle ona baktığı kısa ama net bir anıyı gözümde canlandırdım.

Onları güvende tutun.

Sonra onun neye atıfta bulunduğunu gördüm: Lorien'in beni yönlendirdiği vizyonda gördüğüm aynı ışık parçacıkları. Ama bu sefer sahne, camı kırarak parçalanmalarıyla bitmedi; bunun yerine, uçarken altlarında hızla akan bir dünya gördüm, parçacıklar kilometrelerce dalıp çıktıktan sonra tekrar tek bir parçaya dönüştüler...

Sadece bir kez daha üç parçaya ayrılıp farklı yönlerde doğru hızla dağılmak, tıpkı kayan yıldızlar gibi kıvrılarak yere düşmek için.

Bir tanesi, gövdeleri kırılğan, güneşten ağarmış kemiklere benzeyen bir ağaçlık alana düştü.

Bir diğeri, cılalı, parıldayan duvarlarla çevrili, gümüş mavisi bir su birikintisine düştü; duvarlarda okuyamadığım kelimeler kazınmıştı.

Üçüncü hava aracının inişini beklerken nefesimi tutmuştum ki, nöbetçinin başının dokunuşumdan hızla uzaklaştığını hissettim.

Gözümü kırptım ve kayboldu.

“Hayır,” dedim, sesim aniden sessizliğe bürünmüş mekânda yankılanarak. “Hayır, başka bir şey olmalı! Üçüncü bir parça, bana göstermediğin başka bir dinlenme yeri var—”

Sis tekrar çöktü, sonra aynı hızla dağıldı ve beni tekrar şimdiki zamana geri getirdi. Yeniden canlanan nöbetçi karşımdaydı, tekrar katılmış bir halde, saldırmaya hazırlanan bir yılan gibi boynunu bükmişti.

Ama onu harekete geçiren öfkesini kaybetmiş gibiydi—ya da belki de büyüm onu gerçekten canlandırmıştı ve şimdi büyü sınırına ulaşmıştı. Sebebi ne olursa olsun, bir kez daha ölümün eşiğinde gibiydi. Düşüncelerime karışırken sesi sessiz, neredeyse kederliydi.

Sırlarımı saklamama izin vermeliydin.

Nefes alamıyordum.

Bilgi birikimim bu dünya için çok fazla.

Sanki mesajı iyice vurgulamak istercesine, aniden sadece bir ağırlık hissettim; göğsümde nefes almayı daha da zorlaştıran bir ağırlık. Karnıma

kadar indi, beni dizlerimin üzerine çöktürdü. Bir daha asla ayağa kalkamayacağım, bu ağırlığı yanımda taşıyıp bu odanın dışındaki dünyaya geri sürükleyebileceğim düşüncesi...

"Bu senin için çok fazla," dedi nöbetçi, buz gibi bir nefes daha vererek.

Soğuk beni etkisi altına alınca, doğru olanı yaptığımı düşündüm: Bütün bunlar çok fazlaydı.

Gözlerimin kenarları karanlıkla kaplıydı. Muhtemelen bir daha asla çıkamayacağım bir bataklığa hızla batıyordum ve umurumda değildi; orada kalmak istiyordum. Ölmek ve Calista'nın lanetinin tüm bilgisini—tüm o korkunç ağırlığını—yanımda götürmek istiyordum.

Omzumu çevirip arkama baktım. Beni diğerlerinden ayıran karanlık, çalkantılı enerji duvarını gördüm. Belki de en azından diğer tarafta güvende olurlardı.

"Öbür tarafta kal," diye düşündüm içimden.

Bir an sonra ışık perdeyi araladı.

Ani bir şekilde soğukluğa çarptı ve başımın yanmasına, zonklamasına neden oldu. Gözlerimin etrafındaki karanlık tamamen çöktü.

Sonunda kendime geldiğimde, kendimi Aleksander'in göğsüne yaslanmış buldum. Işığı etrafımızda dolaşıyor, sıcaklığı ciğerlerimi daha derin ve düzenli nefesler almaya teşvik ediyordu.

Nefes almak.

Bundan nefret ettim. O an hem ondan hem de her şeyden nefret ettim.

Ama ne kadar ağır olursa olsun, nefes almam gerektiğini biliyordum.

Birkaç dakika sonra yüzü daha belirginleşti. Oda da daha net bir şekil aldı, ancak etrafımızda dönmeye devam ediyordu. Dönmeyi durdurmak için gömleğini sıktım. Durunca, kollarından kurtulup ayağa kalktım, etrafıma bakındım ve nöbetçiyi aramaya başladım.

Gitmişti.

Aleks ve beni çevreleyen ışık, odanın büyük bir bölümüne yayılmış, zeminin tam ortasındaki incecik beyaz bir kumaş parçasına doğru yoğunlaşmıştı. Nöbetçinin cübbesinin yapıldığı malzemeye aynı gibi görünüyordu.

Eamon kaşlarını endişeyle çatmış bir şekilde o hurda parçasına bakıyordu, Thalia ise elindeki asayı sıkıca tutarak odanın içinde dolaşıyordu.

Zayn hiçbirimize bakmaktan kaçınıyordu.

Ve birdenbire ne olduğunu anladım: Aleksander'in ışığı nöbetçiyi yok etmişti.

Elinin belime bastırması beni neredeyse yerimden sıçratacaktı. "İyi misin?"

Başımı salladım. Ama nöbetçinin kalıntılarına bakarken garip bir his duydum. Tuhaf bir şekilde... tükenmişlik hissi. Sanki onunla birlikte benden de parçalar yok olmuş gibiydi.

Ve o parçaları nasıl geri alacağımı bilmiyordum.

ON DÖRT

Nova

"Nöbetçinin hafızasında beliren ilk görüntüyü hemen tanıdım," dedim diğerlerine. "Bundan eminim."

Rivenholt Sarayı'na geri dönmüştük, kardeşimin odasının dışındaki avluda toplanmıştık. İki yanımızda da uzun çitler yükseliyordu. Üçüncü bir tarafı ise sarmaşıklarla kaplı, ferforje kapılı bir çit kapatıyordu. Son derece özel bir alan olmasına rağmen, sesimin kısıklığına ve fenerlerin ışığının ulaşamadığı gölgelere doğru sürekli attığım paranoyak bakışlarıma engel olamıyordum.

"Ve bunun kesinlikle yukarıdaki bir yerde olduğundan emin misin?" diye sordu kardeşim.

"Evet. Eskiden o korudaki beyaz ağaçların arasında büyü yapardım; etrafındaki küçük ormana genellikle 'Oyuk Orman' denir, ama hatırlayamadığım daha eski bir adı da var. Orin her zaman korunun büyü yapmak için en güvenli yer olduğunu söylerdi, çünkü toprağın ve havanın yapısı onu olası her türlü sapkın büyüye karşı dirençli kılıyordu. Bir keresinde de oranın, hatta ilahi gözlere bile karşı korunaklı olduğunu söylemişti. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"...Tanrıların unuttuğu yer mi burası?" diye düşündü Aleks.

Kalp atışlarım hızlandı. "Rose Point'e çok uzak değil."

Bastian kaldırım taşlarının üzerinde ileri geri yürüdü, yüz ifadesi okunamaz haldeydi.

Phantom huzursuzca homurdandı ve yüzünü bacağıma sürdü. Midna'ya yapılan bir başka gezide geride bırakıldığı için hâlâ sinirliydi.

Onun da, Yukarı Diyar'a yapacağım herhangi bir yolculukta bana katılmakta ısrar edeceğini biliyordum. Sadece bu düşünce bile beni tedirgin ediyordu. Noctaris'te çok daha sağlam bir varlığı vardı ve bunun iyi bir sebebi vardı; bu diyara girmeden önce, çocukken bana verilen köpeğin hayaleti olarak Yukarı Diyar'da uzun bir süre geçirmişti. Orada 'ölmüştü', ama benim büyüm onun yaşam gücünü sürdürmeyi başarmıştı çünkü o bir Vaehound'du—Noctaris'in enerjisinden doğmuş ve eski Gölge Vaelora'nın elleriyle şekillendirilmişti. Vaelora ile olan bu bağlantı onu dayanıklı ve birden fazla diyarda, birden fazla biçimde var olabilen biri yapmıştı, ama asıl kaderi burada yaşamaktı.

Bu konuda ortak noktamız vardı.

Ve onunla birlikte ya da onsuz Soltaris'in ışığına geri dönmeye hazır olup olmadığımıdan emin değildim.

Ama görünüşe göre başka seçeneğimiz kalmayabilirdi.

"Öyleyse, bu konu hakkında ne tür bilgiler toplayabileceğimize bakalım," dedi kardeşim Eamon'a anlamlı bir bakış atarak. "Eğer bazılarımızın öbür dünyaya gitmesi gerekiyorsa, öyle olsun. Ama bu gece herhangi bir karar vermemize gerek yok."

Tartışma birkaç dakika daha devam etti, ancak sonunda herkes kardeşimin planına katıldı.

Soltaris'e hazırlıksız girmemelerinin doğru bir karar olduğunu biliyordum.

Yine de beklemek fikrinden nefret ediyordum. Ne yapılması gerekiyorsa, bir an önce bitmesini istiyordum.

Diğerleri birer birer ayrıldılar. Phantom, Eamon'ın peşinden çıktı; muhtemelen Eamon'ı sürekli ikramlarla şımartmasıyla ünlü küçük kız kardeşi Brynn'i ziyaret etmeye gidiyordu. Ben kendim kalkacak enerjiyi bulamadım. Aleks, kuzeniyle birlikte çıkmaya başlarken bana uzun ve endişeli bir bakış attı, ama ben ona el salladım.

Kardeşimle avluda yalnız kaldık.

Şaşırtıcı bir şekilde, Bastian planlarımız hakkında daha fazla konuşmakta ısrar etmedi ya da aldığım son aceleci kararlar hakkında bana ders vermeye kalkışmadı.

Bir saat daha birlikte oturduk, çoğunlukla rahat bir sessizlik içinde. Beyaz ve gümüş renkli çiçeklerin arasından yabani otları yoluyordu, arada

bir kendi kendine mırıldanıyordu. Saat geç olmasına rağmen dikkati hiç azalmamıştı, ama ben kapının yanındaki meşalelerin etrafında uçuşan güveleri izlerken neredeyse uyuyakalacaktım.

Sonunda kendimi sandalyemden kaldırdım ve ağır adımlarla içeri, odama doğru yürüdüm. Koridora neredeyse varmıştım ki Eamon'ın adımı çağırdığını duydum.

Yürümeyi bırakmak istemedim. Sadece yüzüstü yatağıma yığılıp, etrafımızı saran tüm soruları ve belirsizlikleri görmezden gelmek istedim.

Üstelik, ne hakkında konuşmak istediğini bildiğime dair kötü bir hissim vardı.

Kendimi toparlayıp, yine de ona doğru döndüm. "Ne oldu Eamon?"

"Midna'da yaşananlarla ilgili olarak görüşmemiz gereken başka bir konu daha olduğunu düşünüyorum."

Yüz ifademi olabildiğince duygusuz tutmaya çalıştım.

"Bunu diğerlerinin önünde söylemek istemedim ama..."

"Peki ne?"

"Bu Aleks ile ilgili."

"Peki ya o?" Sözlerim, niyetimden daha sert çıktı ağzımdan.

Ses tonumdan etkilenmedi, kendi sesi sakın ve ölçülü bir şekilde şöyle dedi: "Bir muhafız, herhangi bir Vaelora'nın şimdiye kadar yapabileceği en güçlü büyü'nün yankısıdır. Ve o saraydaki muhafızı neredeyse hiç çaba harcamadan yok etti."

"Bu yüzden?"

"Yani, bunu yapabilmemeliydi Nova. Eğer sadece Lorien'in elinden kurtulmuş, içi boşaltılmış bir kurban ise, bunu yapamazdı. Bu tür bir yetenek yalnızca Vaelora'lara özgüdür; sadece onlardan biri böyle bir yaratığı çözebilir. Ve hatta o zaman bile, Işık tarafında olan bir Vaelora'nın ilahi bir Gölge yaratığını bu kadar kolayca alt edebileceğini sanmıyorum. Bu da Aleksander'ı olması gerekenden daha güçlü kılan bir şey olduğu anlamına geliyor. Ve bu gücün hizalanmasında bir gariplik var gibi görünüyor."

İstemeyerek de olsa Lord Renvar ile karşılaşmamı düşündüm. Aleksander'in büyü'nün o zaman da ne kadar endişe verici derecede güçlü görüldüğünü hatırladım.

Eamon'ın yüz ifadesi karardı. "Lorien'den ona tutunmuş olan şeylerin sandığımızdan daha fazla olması mümkün. Ya da başka bir şey oluyor. Daha

da tuhaf bir şey. Sadece... sadece onun etrafında dikkatli olmanızı istiyorum, hepsi bu."

"Nesnelerin ve organizmaların enerjisini okuyabiliyorum," diye hatırlattım ona. "Ve Aleks'in ve büyüsünün nasıl bir his verdiğini biliyorum; bunları kendimden daha iyi biliyorum."

"Sihir oyunlar oynayabilir."

"Evet, ama geçmişte de yeterince güçlü olduğunu kanıtladı," diye ısrar ettim. "Lorien'in bana böyle bir oyun oynamasına izin vermezdi. İkisi arasındaki farkı anlayabiliyorum."

"Umarım haklısındır." Haklı olduğumu hiç düşünmediğini anladım. "Ama... yine de temkinli ol."

"Tamam." Sesimdeki acılığı gizlemeye çalıştım, biliyordum ki sadece benim iyiliğimi düşünüyordu. "Teşekkür ederim."

Saygılı bir şekilde başını eğdi ve uzaklaştı.

Koridorda uzun bir süre yalnız başıma durdum, derin nefesler alarak vücudumdaki gerginliği atmaya çalıştım.

Haklı olduğuma inanmak istiyordum. Aleks'in bana veya değer verdiğim diğer herkese herhangi bir tehlike oluşturmaması durumunda beni uyarmak için bir yol bulmayacağına dair hiçbir ihtimal yoktu.

Peki ya yanıyorsam?

Ya çok geç olana kadar bunun farkına varmazsam?

Ya o bunun farkında değilse?

Duvara yaslandım, yumruğumu sıktım ve sinirle siva üzerine vurdum. Ne kadar çok düşünürsem, Lorien'in Aleks üzerindeki etkisinin tamamen ortadan kalkmasının tek yolunun o piçi kendi bedenine geri göndermek olduğu fikri o kadar çok aklıma geliyordu. O zaman onunla eşit şartlarda mücadele edebilirdim; artık kiminle savaştığım konusunda tahmin yürütmeme veya endişelenmeme gerek kalmazdı.

Odamın kapısına vardım ama elimi kapı koluna koyup tereddüt ettim.

Uyuyamayacak kadar huzursuzdum.

Aleks, Zayn ile birlikte uzaklaşmıştı, ama bu epey zaman önce olmuştu; umarım şu anda odasına geri dönmüştür.

Hiç düşünmeden öğrenmeye karar verdim.

O odaya yaklaştıkça, hiç çaba göstermeden onun varlığını hissettim; kasvetli bir kış gününün ortasında aniden parlayan güneş ışığı gibi üzerime yayıldı. Bu sarayın karanlık koridorlarında daha önce hiç fark etmediğim bir şekilde göze çarpıyordu.

Onu hissetmek her zaman bu kadar kolay mıydı?

Yoksa bu, onun açıklanamayan, daha güçlü büyüünün başka bir yönü müydü?

Kapıyı çalmaya fırsat bulamadan açıldı ve karşımda, üstsüz, pantolonu kalçalarına kadar sarkmış bir şekilde duruyordu. Beni görünce hiç şaşırması gibi görünmüyordu. Karnımda kelekler uçuşuyordu, ama tüm sorularım ve endişeli düşüncelerim onların uçuşunu engelliyordu.

"Geldiğinizi hissettim," dedi.

"Yarı çıplak olmanın sebebi bu mu? Benim için mi hazırlanıyordun?"

"Aslında banyo yapmaya hazırlanıyordum." Bana sinsî bir gülümsemeyle baktı. "Ama elbette sen de katılabilirsin."

Ben çok sıcaktan bunalımdım ama başımı sallayıp ona, "Banyo yapmak için daha iyi bir yer biliyorum," dedim.

Kaşını kaldırdı, altın rengi gözlerinde meraklı bir parıltı vardı. Gömleğini omuz silkerek giydi, gelişigüzel bol ve kısmen düğmesiz bıraktı. "Öyleyse, önden girdin."

Onu sarayın altındaki termal havuzlara götürdüm.

"Buralar bir zamanlar Rivenholt'taki tüm kraliyet sosyalleşmesinin merkeziydi," diye bilgilendirdim onu, buharla dolu patikalardan geçerken. Ellerimiz kenetlenmişti, tenimiz nemleniyor, ciğerlerimiz nemli havadan ağırlaşıyordu. "Daha özel havuzların birçoğu kutsal buluşma ve meditasyon yerleriydi; hükümdarlar, dünyamızı şekillendiren tüm ilahi varlıklara daha yakın hissetmek için buraya giderlerdi. Yani, Soltaris'ten kraliyet ailesini buraya getirerek her türlü protokolü ve kutsal geleneği ihlal ediyorum muhtemelen. Ama neyse."

"Artık Soltaris üzerinde pek bir hak iddiam yok."

"Sanırım doğru." Bana verdiği alaycı sırıtışı ben de taklit ettim, ancak Yukarı Diyar'daki krallıklarımızın başına gelenleri düşününce göğsüm sıkıştı. "Her iki durumda da, Rivenholt'un müstakbel Kraliçesi olarak yaptığım en kötü şey değil bu."

Bir noktada başka düşüncelere dalıp yolumu kaybettim ve izlediğimiz yol bizi çıkmaz bir sokağa, ikimizin de zar zor sığabileceği küçük, mağara benzeri bir odaya götürdü.

Küçük olmasına rağmen, kayaya kazınmış etkileyici bir sanat eseri vardı ve bu da ikimizi de durup bakmaya sevk etti. Sembollerin ve altlarındaki yazıtların bazılarını tanıdım; Noctaris tarihi boyunca iktidara sahip olmuş çeşitli soylu ailelerin amblemleriydi bunlar. Bu koy, ne kadar

uzun zaman önce olursa olsun, bu ailelerden birkaçının üzerinde anlaştığı bir anlaşmanın görsel bir kaydı gibiydi.

"Önümüzde gelenleri düşünmek insanı ürpertiyor, değil mi?" diye sordum, zamanın yıpratmış oymaları incelerken.

"Evet," diye onayladı Aleks. Oymaları daha iyi incelemek istercesine bir adım daha yaklaştı.

Ama döndüğümde, duvarları değil, beni incelediğini fark ettim. Başımın üzerindeki taş elini bastırıp öne eğilerek beni adeta kafese kapattığında kalbim hızla çarpmaya başladı.

"Şimdi anlıyorum ki bir tür saray geleneğini ihlal ediyoruz," dedim.

Dudakları benimkine doğru kıvrılırken gülümsemesi gizemli bir hal aldı. "Kutsal yerleri kirlettiğimiz sürece, bunu bir gösteriye de dönüştürelim bari."

Sonra beni öptü.

Dudaklarımız kaç kez birleşirse birleşsin, her seferinde nefesimi kesmeyi başarıyordu. Bedenimin uçup gidecek kadar hafif, ama aynı zamanda bir şekilde yere sağlam basıyormuş gibi hissetmesini sağlıyordu. Gözlerimi kapattım ve duvara yaslandım, onu da yanımda sürükledim. Ellerini saçlarımın arasına doladı, öpüşümüz derinleştikçe, daha da tutkulu hale geldikçe, kısmen toplanmış saçlarım daha da dağıldı.

Kaybettiğimiz zamanı telafi edecek kadar tutkuyla karşılık veremediğimi hissettim.

Yine de denemeye istekliydim.

Vücudu neredeyse benimkine yapışmıştı, ama onu daha da yaklaştırdım, parmaklarım sırtının güçlü kaslarına bastırıyordu. Dili karşılık olarak daha da derine daldı ve dudaklarımdan hafif bir inilti çıktı. Bu ses onu daha da aç, daha da çaresiz hale getirdi; ağzını tamamen benimkine yapıştırıp, aynı büyüü, aynı ritmi, aynı havayı paylaşan tek bir varlık olana kadar birleşme isteğini daha da artırdı.

Sonunda nefesimizi toparlayabilmemiz için hafifçe geri çekildiğinde başım dönüyordu. Dokunuşu aşağı doğru kayıp vücudumun kıvrımlarını haritalandırıp belime yerleşip tişörtümün etek ucunun altına girip tenime değdiğinde nefesim tekrar kesildi. Alnı alnıma yaslanırken parmak uçlarıyla üzerimde tembel, büyüleyici hareketler yaptı.

Bakışlarını kaldırdı ve hafifçe sersemlemiş bakışlarımla karşılaştı.

Geçen sabah odamda bana bakış şeklini hatırlayınca kalbim daha hızlı atmaya başladı...

“Tekrar söyle,” diye fısıldadım. “Şimdi, kıl payı atlattığın şeytani ele geçirilmenin verdiği sayıklama halinden kurtulduğuna göre.”

Biraz daha geriye eğildi, dudaklarında hafif bir gülümseme vardı, gözleri hem eğlenceyle parlıyordu hem de tam olarak ne duymak istediğimi, neye ihtiyacım olduğunu anladığını gösteriyordu.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı, çenemi kavrayıp dudaklarımı yavaş ve nazik bir öpücük için tekrar kendi dudaklarına doğru yönlendirdi. "Ama şunu da belirtmeliyim ki, bunu daha önce söylerken kendimden geçmiş değildim. Sen öyle miydin?"

Tereddüt ettim ama sonunda ona gerçeği söylemeye karar verdim. "Son zamanlarda sürekli olarak delilikle gerçeklik arasında bir çizgide yürüdüğümü hissediyorum."

Gülümsemesi biraz soldu. Elini yanağıma dokundurdu, bir tutam saçımı tuttu ve bir an düşünceli bir şekilde parmaklarının arasında döndürdükten sonra tekrar gözlerime baktı. Bakışları kararlıydı, vaatlerle ve her şeyi durduracak türden bir arzuyla doluydu.

"Bu gerçek," dedi. "Bana güvenin."

Nefesimi vermeyi başardım.

Düğüm.

Elini tekrar tuttum ve onu ileriye doğru götürdüm. Saat geç olmuştu, bölge tamamen ıssızdı, ama yine de yukarı saraya çıkan merdivenlerden olabildiğince uzaklaşarak, bulabildiğimiz en karanlık, en sessiz havuza kadar yolumuza devam ettik.

Aleks elini suya daldırdı ve hafif bir ışık parlaması yarattı, böylece derinliği ölçebildik. Işığın bir süre daha kalmasına izin verdi, ancak o zaman bile ortam karanlık ve yeterince özel kaldığı için kıyafetlerimi çıkarmakta tereddüt etmedim.

O, son derece rahat ve zarif bir şekilde benim yönlendirmemi takip etti ve bu manzara karşısında biraz sendeledim. Elbette onu daha önce çıplak görmüştüm, ama onu bu ortamda görmek farklıydı. Karanlık, buhar, ışıktaki hafifçe parıltıya taş duvarlar...

Ve yalnızdık.

Uzun haftaların ardından nihayet bir aradayız ve nihayet yalnızız.

Arzu, saç derimin tepesinden ayak parmaklarımın ucuna kadar hızla yayıldı; ta ki Eamon'ın uyarıları zihnimde tekrar yankılanana kadar.

Aleks'e sırtımı döndüm, en azından şimdilik, bunun yerine kendimi temizlemeye odaklandım.

Bundan daha fazlası için bana baskı yapmadı. Sadece yarım saat, belki daha uzun süre birlikte var olduk. Huzur, sıcaklık, yakınlık... sessiz, sade bir mutluluktu. Hak edilmemiş gibi gelen bir coşku—ya da belki de dış dünyada olup biten her şeyin ağırlığı altında garip gelen bir duygu.

Sıcaklık sonunda başımı döndürmeye başladı, bu yüzden kendimi sudan çıkarıp havuzun kenarına oturdum, ayaklarım hala sudaydı. Bir yerlerden serin bir esinti geliyordu; ilk başta ferahlatıcıydı, ama kısa süre sonra Aleksander'in tişörtünü kaptım ve üşüyen, pürüzlü tenime geçirdim.

Havuzda yüzmeye devam etti. Büyüsü hareketleriyle birlikte azalıp artıyordu, ancak genel olarak ışığı zayıf kalıyordu. Karanlık ve bulanık, mineral bakımından zengin su vücudunun büyük bir kısmını gizliyordu, ama ben yine de çıplaklığının fazlasıyla farkındaydım.

Ona bakmaktan kendimi alıkoymaya çalıştım. Eamon'ın ısrar ettiği gibi, temkinli olmam gerektiğine kendimi ikna etmeye çalıştım.

Pek de başarılı değildim...

Bir süre sonra Aleks yanıma geldi, çıplak bacaklarıma kollarını doladı ve onları bir araya getirerek çenesini dizlerime yasladı. Huzurlu bir mutluluk dalgası daha beni sardı, çünkü o çok huzurlu görünüyordu. Kirpiklerinin altından beni inceledi, ara sıra uyluklarıma öpücükler kondurdu. Hareketler nazikti. Tatlıydı. O an gerçekten yapmasını istediğimden çok daha masumdu.

Dikkatli olmalıyım, diye kendi kendime hatırlattım, yanaklarım kızarıırken bakışlarımı başka yöne çevirdim.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Hiç bir şey."

Sessizce güldü.

"Ne?"

"Sen berbat bir yalancısın."

Dudaklarımı ısırdım ve bakışlarımı tavana kaldırdım. Eamon'la yaptığım konuşmayı ona anlatmak istemiyordum, bu yüzden zihnimde sonsuz döngüler halinde dönen diğer onlarca korkudan birini seçtim.

"Eğer gördüklerim doğruysa, eski evime dönmek, Rose Point'in başına gelenlerle yüzleşmek, on sekizinci doğum günümün gecesinde olan her şeyi yeniden yaşamak anlamına gelecek... ve şimdi bildiklerimle, sahip olduğum tüm yeni sihirle oraya geri döndüğümde ne yapmam gerektiğini merak ediyorum. Annem ve eski sarayımın yarısı ben ayrıldığımda hala bir büyü'nün etkisi altındaydı. Aylar önce onları kurtarmaya koyuldum ve şu

anda karşılaştığım her şeye rağmen, bunu da bir şekilde düzeltmem gerekiyor. Onları yeniden hayata döndürme umudu var mı acaba?"

Bir cevap beklemiyordum; cevap vererek beni şaşırttı.

"Sanırım var." Daha dik durdu, ellerini kalçalarımın altına koydu. Havuzda kalmasına rağmen, boyu yeterince uzundu, göz göze geliyorduk. Daha da yaklaşabilmesi için dizlerimi araladım ve aklım yine aramızdaki kıyafet azlığına kaydı. Giydiğim tişörte pişman oldum; onun sıcak tenini tenimde hissetmek istiyordum.

"Noctaris'te varlıkları diriltmek için sihirlerimizi kullandık, değil mi?" diye belirtti. "Bunu tekrar yapabiliriz."

"Eski evim üzerindeki büyü, burada karşılaştığımız hiçbir şeye benzemiyor. Ve bizim büyüümüz de tam olarak tahmin edilebilir değil. Yukarıdaki dünyada kesinlikle bu alemdeki gibi işlemeyecek... Rose Point'te en son karşılaştığımız zamanı hatırlatmama gerek var mı?"

"Bu sefer farklı olacak."

"Öyle olacak mı?"

"Biz farklıyız."

İyisi mi, kötüsü mü? Merak etmeden duramadım.

"Bana güven, Nova."

Yine o sözlerdi. Her şeyi çok basitmiş gibi anlattı. Oysa bunun hiç de basit olmadığını, bizlerin de hiç de basit olmadığını biliyordum; ama beni rahatlatma çabası yine de kalbimi heyecanlandırdı.

Daha da yaklaştı, ellerini belime doğru kaydırды. Tutuşu nazik ama güçlüydü. Kollarımı boynuna doladım, yüzünü kendime yaklaştırdım. Kendimi tutamadım; sadece ona yaslanmak istiyordum, tedbiri hiçe sayarak.

Ne kadar süre öyle kaldık bilmiyorum, birbirimizin bakışlarına dalmış, aynı düşünceler ve korkularla birbirimize bağlıydık.

Bir noktada, dudakları tekrar benimkileri buldu, kucaklaşması gibi aynı nazik kesinlikle bana bastırdı. Parmak uçları omurgamın dibine saplandı, beni öne ve öpüşmenin daha derinlerine çekti. Dengeyi sağlamak için bir elimi sıcak taşın altına dayadım ve diğer elimi de boynunun arkasına götürerek dudaklarını daha da sıkıca kavradım ve benimkine bastırdım.

Bu gerçek.

Daha önce söylediğinde inanmıştım.

Neden o inancı koruyamadım?

Bedenimle onun bedeni arasında sadece birkaç santimlik bir mesafe vardı, ama yine de aramızdaki boşluktan korkuyordum. İçimizdeki boşluktan. Bir yanımda, bu boşlukları doldurmak için kullandığım alkolü ya da belki de nefret ettiğim ama en azından kendimi meşgul edebileceğim daha küçük, daha kolay savaşlar gibi gelen bitmek bilmeyen toplantıları ve kraliyet görevlerini özlüyordu.

Farkında olmadan geri çekilmiş, düşüncelere dalmıştım; Aleks endişeyle kaşlarını çatmış bir şekilde bana bakıyordu.

"Özür dilerim," dedim.

"Neden özür diliyorsunuz?"

"Çünkü sürekli böyle kayıp gidiyorum. İstemedim uyuşuyorum. Sadece..." Omuz silkerek sözlerimi yarım bıraktım.

"Hissiz?"

"Belki de kendimi bir şeyden korumaya çalışıyorum."

Bir an sessiz kaldı, sonra da "...Benden mi?" diye sordu.

Sesinde en ufak bir suçlama tonu yoktu, yine de sözler göğsümü bıçak gibi kesti.

Sonunda ağzımdan çıkan cevap titrek oldu: "Seni özledim. Sensiz geçen bu haftalarda... her şeyi pek iyi idare edemedim. Sadece duygularımı hissetmemeye çalıştım."

"Nasıl?"

"Önemli değil." Gözlerinde endişeli bir itiraz belirdi, ama o konuşmadan önce devam ettim. "Acıyı uyuşturmaya bağımlı olmaya başlamıştım. Sana karşı hislerimi düşünmekten daha kolaydı. Şimdi bile, mesafemi korumanın daha kolay olacağını düşünen bir yanımda var. Biliyorsun, olur da..."

Ya Eamon haklıysa ve bu tamamen bir hile ise...

Birdenbire nefes alamadım.

Ve o an Aleks'in aklımı okuyamayacağını tüm kalbimle umdum.

Elimi tuttu ve bir dakika boyunca avucumdaki çizgileri düşünceli bir şekilde inceledi. "Seni asla hissetmeye hazır olmadığın bir şeyi hissetmeye zorlamam."

Başımı salladım. "Bunu kastetmedim. Kolay bir şey istemiyorum. Hissetmek istiyorum. İstiyorum ki..."

Bakışları birden gözlerime dikildi, bakışlarının yoğunluğu nefesimi tekrar kesti.

Nefesimi zorla verdim. "Sen," diye fısıldayarak bitirdim. "Sadece sen."

Avucumdaki çizgileri incelemeye geri döndü, dudaklarında yine çarpık bir gülümseme belirdi. "Öyle mi?"

Derin bir iç çekerek içimi çektim.

Gülümsemesi daha da genişledi. "Karşılıksız görünüyorsun."

"Kendimi savunmak gerekirse, karşımda çıplak olduğunuz zaman hiçbir zaman özellikle net düşünemiyorum."

"Ne demek istediğini anlıyorum." Bakışları üzerime gevşekçe örtülmüş tişörte kaydı ve eli de kumaşı hafifçe çekiştirdi. "Bu ince kumaş parçası, kontrolü elimde tutmamı sağlayan son bağ olabilir."

O halde kendini serbest bırak.

Acaba bu sözleri birbirine bağlı zihinlerimiz aracılığıyla mı duydu, yoksa düşüncenin ardındaki çaresizliği mi hissetti bilmiyorum, ama sanki bir karşılık verircesine bana daha da yaklaştı.

O gömleğimi avuç dolusu kavradığında gerildim, gözlerimi kapattım. Bu kavrayışıyla beni dengede tutarken diğer eliyle bacaklarımın arasına girip onları daha da araladı.

"Gözlerinizi açın," dedi sesi alçak ve arzu dolu bir tonda, "ve ne yaptığımı izleyin. Kaçıp gitmeyin."

Emrettiği gibi yaptım, parmaklarının iç bacaklarımda gezinmesini izledim. Titredim. Sanki elimden kayıp gitme tehlikesi olup olmadığını sorgular gibi başını yana eğdi.

Karnımda ilahi bir sıcaklık dalgalanıp kıvrılıyordu. Hâlâ ürkek görünüyordu, daha büyük bir şeye dönüşmekten ve aynı derecede büyük bir kayıp riskinden korkuyordu, ama onun yaptığı şeyi bırakmasını istemiyordum.

Yine, sanki düşüncelerimi yüksek sesle söylemişim gibi hareket etti. Durmadı. Kendinden emin bir şekilde bir avuç su aldı ve çıplak bacaklarımın üzerine serpti. Soğuk tenime çarpan sıcak suyla keskin bir nefes aldım. Bunu tekrar yaptı, bu sefer bacaklarımın daha yukarısına serpti. Sonra tekrar ve tekrar, sıcaklığı gittikçe daha da yakınıma damlattı.

Artık uyuşma yoktu.

Yüzündeki anlamlı gülümsemeden bu çok açık belliydi. "En azından hâlâ bunu hissediyor gibisin."

Göğsüm hızlı ve sık nefeslerle inip kalkıyordu.

Başımı hafifçe salladım.

Elini tekrar suya daldırdı ve birkaç saniye boyunca çalkaladı. Gözlerini gözlerimden ayırmadan, sıcak suyu parmak uçlarıyla doğrudan uyluğuma

sürdü, yumuşak ve amaçlı bir dokunuşla nemlendirdi. "Peki ya bu?"

"Hepsi."

Önceleri daha düşünceli dokunuşlar, kısa sürede aceleci olmayan okşamalara, hassas bölgelerime giderek daha da yaklaşan yumuşak dokunuşlara dönüştü.

Nereye dokunacağını, nerede tahrik edeceğini, nerede tapınacağını çok iyi biliyordu. Ne kadar zaman kaybetmiş olursak olalım, zihni bu geçen haftalarda ne kadar cehennem azabı çekmiş olursa olsun, vücudumun haritasını çıkarmamıştı.

Gömleğimin tek düğmesini çözerek göğüslerimi ortaya çıkardı. Her birini sırayla avuçlayarak, zaten sertleşmiş olan uçlarını öptü ve emdi, ben de onun altında kıvranıp, giderek daha çok boşalma arzusuna kapıldım. Dişler ve dil, üstünlük için şeytani bir mücadeleye girişirken, hem zevkten hem de acıdan nefes nefese kaldım.

O sesi duyunca ağzını geri çekti. İtiraz etmeye başladım ama bacaklarımı kavrayıp kısmen havuza geri girince, beni de yanında sürükleyip yüzünü uyluklarım arasındaki zonklayan ağrıya doğru çevirince sustum.

Hiç vakit kaybetmeden, yavaş ve zevkli bir yalamayla beni ele geçirdi. Başım geriye doğru eğildi. Gözlerim bulanıklaştı. Vücudum titrerken dengemi sağlamak için ellerimi taşa bastırdım.

Baş dönmesinin bir kısmı geçtikten sonra, başımı göğsüme doğru yasladım ve şehvetle dolu gözlerle Aleks'i izledim.

Nefes almak için kısa bir süre başını kaldırdığında bakışları benimkilerle buluştu ve "Senin tadını özledim" dedi.

Başım bir kez daha döndü. Ne tepki verdiğimi bilmiyorum; eminim anlaşılmasa da bir şeydi. Onun "durma" anlamında anladığı bir şeydi.

Lütfen durmayın.

Elleri dizlerimi kavradı, onları bir kez daha daha da açtı. Ellerimi taştan onun başına kaydardım, parmaklarım kıvrıldı, nemli saç dalgalarına tutundu. İlk başta denge içindi, ama kısa süre sonra onu kendime doğru çekmeye, daha derine itmeye başladım, aramızda hiçbir boşluk kalmaması için çaresizce çabaladım.

Hafifçe güldü, nefesinin sıcaklığı beni neredeyse çıldırttı. "Sanırım uyuşukluk halinden tam katılımcı haline geçtin."

Kalçalarını sallayarak karşılık verdim, bu da kısık sesli bir kahkaha patlamasına daha neden oldu.

"Aferin kızım," diye mırıldandı.

Övgüler karşısında utanmazca davrandım, yüzüne pervasızca bindim, yükselen boşalmamın dalgalarını kovaladım. O da tereddüt etmeden benim hevesime karşılık verdi. Dili acımasızdı ama aynı zamanda isabetliydi. Nefesi sıcaktı. Ağırdı. Açtı. Parmakları uyluklarıma o kadar sıkıca kenetlenmişti ki muhtemelen kalıcı izler bırakıyorlardı—ve ben de bunu istiyordum.

Daha sonra o izlere dokunabilmek, bana yaptıklarını hatırlayabilmek istiyordum.

Parmaklarını dilinin yanına nasıl soktuğunu; bana saygıyla zevk alırken ve vahşice sahiplenirkenki o akıcı geçişini; ve sonunda paramparça olduğum anı, taş duvarlarda yankılanan çığlığımı ve buna karşılık olarak kavrayışının nasıl daha da sıkılaştığını, ağzı çalışmaya devam ederken beni hareketsiz kalmaya zorladığını, bedenimden son damlasına kadar zevki nasıl sömürdüğünü hatırlamak istiyorum.

O andan sonra bir süre kendimi kaybettim, bir daha asla ayrılmak istemediğim renk ve sıcaklık denizinde dönüp durdum.

Aleks, güçlü bir kolaylıkla, karıncalanan bedenimi kollarına çekip ılık suya indirdi. Hiçbir şey söylemedi, ama kısa süre sonra sesi zihnimde tekrar yankılandı, sanki yüksek sesle söylemiş gibi: Seni seviyorum.

"...Hayal görmüyorum, değil mi? Düşüncelerimde sürekli sesini duyuyorum."

Başını merakla yana eğdi. Bunu duyuyor musun?

"Evet," diye fısıldadım.

"Bunu hissedebiliyor musun?" diye sordu, bu sözler kafamda bir sıcaklık dalgası yaratarak orgazmımın son kalıntılarını kısa süreliğine yeniden alevlendirdi.

Yine fısıldadım, "Evet."

Birkaç dakika beni inceledi, ıslak saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı, parmakları düşünceli bir şekilde kulağımı okşadı ve sonra çenemi kavradı. Zihnimde, dokunuşu kadar nazik sözler belirdi: Hissetmeye devam et.

Başımı salladım. Kalbim gümbür gümbür atıyordu. Uyuşukluk çoktan unutulmuştu. Sonrasında ne olacağından korkuyordum ama hayattaydım. Haftalardır olduğumdan daha canlıydım.

Ve bu korkuya değdi.

Bu yüzden ona daha da yaklaştım. Daha önce söylediği aynı üç kelimeyi düşündüm; bizi bir arada tutabilecek tek inanç buydu: bu gerçek,

bu gerçek, bu gerçek. Ve bařka hiçbir řey dűřünemeyene kadar dudaklarımı
tekrar tekrar onun dudaklarına bastırdım.

ON BEŞ

Aleksander

Ertesi sabah, güneş doğmadan önce uyandım ve tenimde bir şeyin süründüğünü hissetmemle irkildim.

Hayır, henüz atlatamadım.

İçinde.

Doğrulurken soğuk terler döktüm. Oda dönüyordu. Sağ tarafımda hafif bir hareket olana kadar gözlerimi kapattım, bu da yalnız olmadığımı hatırlattı.

Yanımda battaniyelerin altında kıvrılmış Nova'yı görünce hafifçe iç çektim. Dün geceye dair anılar—gece geç saatlere kadar hiçbir şeyden ve her şeyden konuşarak geçirdiğimiz zaman—zihnimi doldurdu ve sakinleştirdi. Onun bedeninin huzurlu nefeslerle inip kalkmasını izlemek beni daha da kendime getirdi, odanın dönmesini durdurdu ve neden burada olduğumu ve nereye gittiğimi hatırlamama yardımcı oldu.

Ne zaman olduğunu tam olarak bilmiyordum ama iç pusulam artık kuzeyi değil, onu gösteriyordu.

Sessizce yataktan kalktım ve banyoya gittim. Yüzüme avuç dolusu buz gibi su serptikten sonra, bakışlarım lavabonun üzerindeki süslü aynaya takıldı. Lorien'in pençesinde geçirdiğim haftalardan sonra, bana bakan yansıma hala bir yabancı gibi görünüyordu.

Bir an ona baktım, derimin altında bir hareket görmeyi yarı yarıya bekliyordum; karıncalanma hissi azalmamıştı.

Ama ne kadar uzun süre baksam da yansımam değışmedi. Derim parçalanıp altında kendini göstermeye çalışan korkunç bir canavarı ortaya çıkarmadı...

Ben yine sadece kendimdim.

Şimdilik, en azından.

Nova'nın odasına geri dönerken, gözlerim otomatik olarak Grimnor'a kaydı. Uzak duvara yaslanmış, etrafındaki birçok şeyden yansıyan yükselen güneş ışığının hiçbirini yansıtmıyordu. Aksine, her zaman ışığı emiyor gibiydi. Kadifemsi karanlık kılıcın içinde Lorien'in varlığını hissedebiliyordum; bu, şu an ne kadar zayıf olsa da, asla tanımayı bırakamayacağımdan korktuğum bir sihir türüydü.

Ama beni uyandıran şey bu değildi.

Derimde hissettiğim karıncalanma farklıydı. Benden ayrı, kontrolü ele geçirmeye çalışan bir şey gibi değildi. Daha çok içimde uyanan bir şey gibiydi. Sanki bir şekilde tahriş ettiğim eski bir yara gibiydi.

Hareket etmek durumu yatıştırmaya yardımcı oldu, bu yüzden giyindim ve sarayın karşı tarafındaki silah deposuna ve eğitim alanına doğru yürüdüm.

İçeriye doğru ilerlerken, cephanelikte asılı duran kılıçlardan birini alırken, bahçenin kenarındaki bir toplantı odasından sesler duydum. Seslerden anlaşıldığı kadarıyla gergin bir konuşmaydı. Diğerlerinin yanı sıra Nova'nın kardeşinin sesini de tanıdım, ancak onlara pek aldırış etmedim ve dikkatimi yakındaki bir bölmeye yaslanmış antrenman kuklaları yığınınına çevirdim. Küçük bir rakip ordusu kurdum ve işe koyuldum.

Sonraki bir saat adeta bir sis perdesi gibi geçti.

Toplantının arka plandaki uğultusu devam ediyordu, yükselen sesler zaman zaman dikkatimi dağıtıp çalışmamı engelliyordu.

Sonunda, şimdiye kadar duyulan en yüksek sesli haykırışlara, birkaç kişinin özel odadan öfkeyle çıkıp ana saraya doğru geri dönmesi eşlik etti.

Merakıma yenik düşerek olay yerine yaklaştım.

Birkaç dakika sonra odadan üç kişi daha çıktı; Lord Renvar, iki muhafız eşliğinde. Bastian onları takip ederek çıktı ama kapı eşiğinde durdu, dudakları sert bir çizgi halinde sıkılı ve vücudu gergin bir şekilde onların gidişini izledi.

Renvar bana tedirgin bir bakış fırlattı ama tek kelime etmeden yanımdan geçip gitti.

Akıllıca bir seçim.

Bastian, onlar ortadan kaybolduktan çok sonra bile kıpırdamadı; ardından sessizce, karşı savaştığım kukla taburunun yanına doğru ilerledi. Kemerindeki kısa kılıcı kınından çıkardı ve metodik, dengeli bir hassasiyetle ileri geri çevirdikten sonra güçlü savurma ve vuruşlara girişti.

Pes edip onu yalnız başına antrenman yapmaya bırakmayı düşünüyordum, ta ki kuklalardan birinin kafasını düzgünce kestikten hemen sonra bana keskin bir bakış atıp beni durdurana kadar. Kafa tozlu zemine bir kez çarptıktan sonra yuvarlanarak ayaklarının dibinde durdu.

Bastian, "Geçen gece Lord Renvar'a saldırdığınıza dair söylentiler var," dedi.

"Saldırıya uğramak çok ağır bir kelime."

Kılıcını indirdi ve beni inceledi.

Gerildim ama başka bir şey söylemedim; eğer yaptığım şey için özür dilememi bekliyorsa, bunu alamayacaktı.

Çünkü pişman değildim.

Aslına bakılırsa, o herifi sadece korkutmaktan daha fazlasını yapmış olmayı dilerdim.

Naip diz çökerek kesik başı aldı ve sakince, hassas bir şekilde mankenin gövdesine geri yerleştirdi. Bana öyle geldi ki, bu arazide çok zaman geçirmiş ve bu eğitim mankenlerinin başlarını kesmişti.

Omuzlarındaki gerginliği biraz gevşeterek, "Hala haddini bildirmesi gerekiyordu. Bu yüzden teşekkür ederim," dedi.

Onun kayıtsız tavrına duyduğum şaşkınlığı zorlukla gizleyebildim.

"...Yardımcı olmaktan memnuniyet duyarım," dedim.

Üzerimizdeki puslu bulut örtüsünün arasından ışık yavaş yavaş süzölmeye başlıyordu, bu sarayın üzerinde daha önce hiç görmediğim kadar parlaktı. Hala Soltaris'te hatırladığım sabahlar gibi değildi, ama burada karanlıkta geçirdiğim bunca zamandan sonra, neredeyse normal bir güneş doğuşu gibi görünüyordu.

Uzakta, gökyüzünü kaplayan simsiyah alanlar vardı; buralara yeni doğan güneş ışınları ulaşmamıştı belli ki.

"Renvar sabırsızlanıyor," dedi Bastian, "ve sabırsızlanan tek kişi o değil. Nerithys'ten yağan her bir sihir zerresiyle, daha fazlasını istiyorlar." Kırılan ışıktan gözlerini koruyarak, görebildiğimiz en uzak parlak noktaya odaklandı. "Nova'nın gücünü anlamıyorlar. Ya da sınırlarını. Tarihi, Gölge ve Işığın inceliklerini, nasıl kesiştiklerini veya bu düzensiz sihir gelgitlerindeki uyarı işaretlerini incelemek istemiyorlar—benim anlamaya

çalıştığım her şeyi. Kolay cevaplar istiyorlar. Ama bunun hiçbir yanı kolay değil. Dünyamız eskisi gibi değil.”

Toplantı salonunun önündeki basamaklara oturdum ve ödünç aldığım kılıcı yanıma bıraktım.

“Bu arada, danışmanlarım taç giyme törenine odaklanmak istiyor,” diye devam etti Bastian. “En azından Rivenholt’u daha da güvence altına almak için Nova’yı taçlandırmak istiyorlar. Tüm potansiyel müttefiklerimiz, ilk doğanın sorgusuz sualsiz tahta geçmesi geleneğini sürdürmesi için ona güveniyor.” İç çekti. “Ama şimdi her şeyin üstüne bir de Lorien’in lanetiyle uğraşmak zorunda.”

Açıkça söylemese de, tam olarak ne demek istediğini anladım; çünkü ben de aynı şeyi hissediyordum.

İstese bile onun için taşıyamayacağı çok şey vardı.

Sessizce, "Geçmişte ondan çok fazla şey isteme hatasına düştüm," dedi.

Midna Krallığı'na tek başına nasıl girdiğini ve Lorien'i nasıl zor durumda bıraktığını düşündüm. Tüm bunların başlangıcında nasıl isteyerek ölüme yürüdüğünü düşündüm. Dün gece uyumadan önce konuştuğumuz her şeyi düşündüm: Aşağı Diyar'daki krallığı; Orta Diyar'dan geriye kalan enkaz; yukarıdaki Rose Point'in heybetli kabuğu ve tüm hayaletleri—aralarında annesi de vardı.

Düzeltilmek için can attığı her şey.

"Kendinden de çok fazla şey bekliyor," dedim. "Anlaşılan bu sizin ailenizde genetik bir özellik."

Bastian tatsız bir şekilde kıkırdadı.

"O kırılğan biri değil," diye hatırlattım ona.

“Hayır. Ama güçlü şeyler de kırılır.” Bir an sessiz kaldı. “Bütün bu savaşlar...” diye mırıldandı sonunda, elini saçlarının arasından geçirerek. “Onu yanında olmadan herhangi bir savaşa gönderme fikrinden nefret ediyorum. Ama yapacak bir şey yok, değil mi? Burada hattı tutmaya devam etmeliyim. Hepiniz Yukarıya dönmelisiniz. Ve belki de her şeyi sonundan önce dengelemeyi başarabiliriz.”

Bu plana onaylayarak başımı salladım, ancak kendisi benden çok kendi kendine bir nevi danışma toplantısı yapıyor gibiydi.

Dikkatini tekrar kılıcına çevirdi, ağır ama akıcı hareketlerle havayı savurup kesti. Kılıcın sapı güneş ışığının bir parçasını yakaladı ve ortasında tanıdık bir sembol fark ettim: çapraz olarak asma ile sarılmış bir kılıçla bölünmüş bir daire.

Boşluk Düzeni'nin işareti.

Ona baktığımı fark eden Bastian, “Anlamaya çalıştığım bir başka savaş daha,” dedi. Silahı incelemem için bana doğru kaldırdı. “Bu, Nova ve Thalia'nın son birkaç haftadır orta diyardan getirdiği birçok kalıntıdan biri. Şimdi fark ediyorum ki, o diyardan gelen birçok şeyde bu sembol var, çoğu zaman bundan çok daha küçük ve daha az dikkat çekici olsa da. Sanırım Düzen, Vaeloran Döngüsü'nde ve tüm işleyişinde, daha önce tahmin ettiğimizden daha fazla rol oynamış olabilir.”

Nedense, sembole her baktığımda içimde bir huzursuzluk dalgası belirliyordu. Bastian da birdenbire gözlerime bakmak istemiyor gibiydi, bu da içimdeki endişeyi dindirmeye hiç yardımcı olmadı.

Bana söylemediği bir şey mi vardı?

Ne olabileceğine dair bir tahminde bulunmadan önce, boğazını temizledi ve "Bana bir soruya cevap ver," dedi.

"Nedir?"

Bana doğru baktı ama yine de gözlerime tam olarak bakmadı. “Nova, kendi bedeninin, kendi büyüünün kontrolünü geri kazandığını iddia ediyor. Oysa Lord Renvar'a karşı kullandığın büyüü gören hizmetkarlarım bana rapor verirken dehşete kapılmış gibiydiler. Görünüşe göre, sen gittikten çok sonra bile o odada kalmış, o kadar güçlü ki çoğu daha yakından bakmak için bile içeri girmeyi reddetmiş.” Derin bir nefes aldı. “Bu yüzden, seni kız kardeşimle bu göreve göndermeden önce sormak zorundayım: Düşmanımızın ne kadarı hala içinde yaşıyor?”

Kılıcındaki sembole uzun süre baktım.

"Emin değilim," diye dürüstçe yanıtladım.

"Hâlâ onu hissediyor musun?"

“Kendimi... farklı hissediyorum. Ama onun gibi değil.”

“Peki, kendinizi eskisi gibi hissediyor musunuz?”

Bu soru mideme bir taş gibi saplandı. Nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum ve Bastian sessizliğime şaşırılmış gibi görünmedi.

Tekrar antrenman kuklalarının karşısına geçti. "Kim olduğunu bilmemek tehlikeli bir şey."

Buna katılmamak mümkün değil.

"En kötü zamanda kontrolünü geri kazanma ihtimalinin olmadığını nereden biliyorsunuz?" diye sordu.

“Hayır.”

Oturduğum yerden bile vücudundaki gerginliği hissedebiliyordum, ama ardından kısa süre sonra boyun eğmiş bir iç çekiş geldi.

Ayağa kalktım. "Ama emin olduğum bir şey var."

Yüzünü bana doğru çevirdi.

"Ona, ister kendi ellerimle ister başka bir yolla, herhangi bir zarar gelmesine asla izin vermem."

Sonunda gözlerime baktı, uzun bir süre bakışlarımı üzerimde tuttuktan sonra kılıcını tekrar hazır hale getirdi ve antrenman kuklalarına karşı bir başka saldırıya hazırlanmaya başladı.

"Onun iyiliği için," dedi, "umarım iş o noktaya gelmez."

DÖRT GÜN DAHA GEÇTİ.

Nova'yı çok az gördüm. Zamanının çoğunu, Rivenholt'u olası yokluğuna hazırlamak için elinden gelen her şeyi yaparak geçirdi; bu, talep eden her soyluyla görüşmek, krallık genelindeki yeniden inşa alanlarını ziyaret etmek veya gücünü kullanarak toprağa yayılan büyüyü yönlendirmek ve şekillendirmek, olabildiğince çok yeri sakinleştirmek ve yatıştırmak anlamına geliyordu.

Her akşam kollarımın arasına yığılıp neredeyse anında uyuyakalıyordu, ben de onu sakinleştirmek ve rahatlatmak için elimden gelenin en iyisini yapıyordum.

Büyümün sıcaklığıyla sarmalanmış olmasına rağmen, geceleri nadiren kesintisiz uyuyordu.

Günlerimi başka yerlerde olabildiğince faydalı olarak geçirdim; bu da genellikle Eamon'ın Midna'dan topladıkları materyalleri incelerken ona asistanlık yapmak anlamına geliyordu. Yığınlarca notu derleyip çapraz referansladık. Zayn de yardım etti; ancak ikinci günün ortasında can sıkıntısından kütüphane penceresinden kendini atmakla tehdit etti. Bunun üzerine Eamon ona başka bir yerde dramatik davranmasını emretti ve biz de onsuz devam ettik.

Boşluk Tarikatı'nın işareti, baktığımız her yerde karşımıza çıkmaya devam ediyordu. En dikkat çekici olanı ise, kan rengi mürekkeple köşesine

damgalanmış, yıpranmış bir mektupta karşımıza çıkmasıydı. Mektubun içeriği oldukça zararsızdı; sembolü dışında tarikatla ilgili hiçbir gerçek referans içermiyordu...

Ama imzası Argoth'a aitti.

Örneğin, Kral Argoth.

Uzak atam ve efsaneye göre Lorien ile Calista arasına girmiş olan Soltarisia hükümdarı.

Bütün bunlar arasındaki bağlantıyı anlamaya çalıştım ama Eamon bu konuda fazla durmak istemiyor gibiydi. Geçen sabah o işaret hakkında konuştuğumuzda Bastian'ın gözlerini nasıl kaçırdığını düşündüm ve yine, bana söylenmeyen bir şey olup olmadığını, benimle paylaşmadıkları bir teori olup olmadığını merak ettim.

Çoğunu ancak tahmin edebiliyordum.

Ama emin olduğum bir şey vardı: Her şey kaçınılmaz bir şekilde Öteki Dünya'ya gideceğime işaret ediyordu.

Böylece, beşinci günün sabahı doğar doğmaz eşyalarımızı toplamaya başladık. O akşam, küçük grubumuz yola çıkmaya hazırdı. Zayn ve Thalia, Rivenholt'un yeniden canlandırılmış topraklarının sınırına kadar bize eşlik edecek bir grup askerle birlikte bize katılacaktı; burada bir sonraki hedefimize devam etmeden önce kamp kurmayı planlıyorduk.

Hedefimiz Nocturnus Yolu'ydu; Nova'nın aylar önce bu aleme ilk indiğinde kullandığı aynı yoldu. Orta alem ile bu alem arasında kendisini ve başkalarını özgürce hareket ettirme yeteneğinde ustalaşmıştı, ancak Yukarı Alem'e kadar geri dönmek tamamen farklı bir zorluktu. Bilinen yol daha güvenli olacaktı. Onun için daha kolay olacaktı. Noctaris ve Soltaris arasında başka iddia edilen yollar olsa da, tanıdık olduğu ve bizi nihai hedefimiz olan Gül Noktası'na mümkün olduğunca yaklaştıracığı için bu yolu seçtik.

Güneş batmaya başlayınca ahırların yanında toplandık, vedalaştık ve planlarımızı son bir kez gözden geçirdik. Nocturnus'a ulaşmak için iki gün sürecek zorlu bir yolculuk yapacaktık; ölüm ve diriliş arasında sıkışmış, en iyi ihtimalle tahmin edilemez topraklardan geçecektik.

Bastian ve Thalia bir kenarda yalnız başlarına durmuş, derin bir sohbete dalmışlardı. Nova, bize eşlik eden askerlerin safları arasında dolaşarak son emirleri veriyordu. Phantom, her zamanki köpek formuna bürünmüş halde, onun hemen arkasından koşuyordu; kendinden oldukça memnun görünüyordu—muhtemelen Nova'yı bu göreve katılmasına ikna ettiği için.

Zayn, bineceğimiz devasa aygırlardan birinin eyerini ayarlamayı yeni bitirmişti. Bana doğru gelirken bile gözleri o canavarın üzerindeydi; güçlü, canavarca görünüşlerinden bakışları ayırmak zordu.

"Yıllar sonra tekrar Yukarı'da olmak garip olacak," dedi, yaklaşırken bakışları yukarıya doğru kaydı. "Ama yüzümde daha sıcak, daha parlak bir güneş hissetmeyi dört gözle bekliyorum. Biliyorsunuz, içimde başka biri varmış gibi hissetmeden."

"Daha parlak, daha sıcak güneşin altında bizi neyin beklediğine dair bir fikrimiz olsaydı, daha da heyecanlı olurum."

"Akıl sesi her zaman heyecanımı öldürüyor," dedi çarpık bir gülümsemeyle.

"Bu bir tatil değil," diye hatırlattım ona, hiç de pişmanlık duymadan.

"Şahsen ben hala yüzüme vuran güneş ışığının hissine odaklanacağım."

Omuz silkerek razı oldum, umursamaz görünmeye çalıştım; oysa böyle bir ışığın düşüncesi bütün gün içimde hoş olmayan, uzun zamandır gömülü kalmış anıları canlandırıyordu.

Elarith'in yukarıdaki krallığında yaşadığım hayattan çok uzaktaydım. Bir zamanlar her hareketimi kontrol eden ve yargılayan Işık Muhafızları o kadar derinlere gömülmüştü ki, onları veya bıraktıkları yaraları nadiren düşünüyordum.

Ama şimdi, onların planlamasına yardımcı oldukları felaketlerden birinin yaşandığı yere geri dönüyorduk.

Lorien'le olan bağlantıları, karşılaştığımız tüm savaşlar hakkındaki sorular kafamda dönüp duruyordu. Ve Eamon'ın dediği gibi, o kadim Boşluk Düzeni üyeleriyle potansiyel bir örtüşme olup olmadığı da ayrı bir soru işaretiydi...

Tam olarak neyin içine geri dönüyordum?

Bu soru aklıma gelir gelmez, derimin altında ürperme hissi yeniden başladı. Bu sefer yanma da eşlik ediyordu; sanki yüzlerce iğnenin ısıtılmış uçları dürterek, içime işlemeye çalışıyormuş gibiydi. İrkilmemek için kendimi zor tuttum.

Zayn bunu fark etmiş gibiydi; gülümsemesi devam ediyordu ama sesi biraz daha ciddi bir tonda, "Bu arada, iyi misin? Bilmem gereken başka garip içsel huzursuzluklar var mı?" diye sordu.

Günler önce ona bu gariplikten bahsetmiştim, çoğunlukla benzer bir şey yaşayıp yaşamadığını veya daha önce yaşayıp yaşamadığını merak ettiğim için. Ancak, ikimiz de benzer işkencelere maruz kalmış olsak da, farklı

şekillerde iyileşiyor gibiydik. Onu hiçbir öngörülemeyen sihir rahatsız etmiyordu. Aslında, başkalarındaki sihirin varlığını hâlâ alışılmadık derecede algılıyor olsa da, kendisinde böyle bir sihir yok gibiydi.

Artık bu yükü taşımak zorunda kalmadığına sevindim. Ama bu durum, bana neler olduğu konusunda endişelerimi daha da artırdı.

Zayn temiz bir ayrılık gerçekleştirmeyi başardıysa, ben neden başaramadım?

Lorien'in etkisinden ilk kaçışımdan sonra, daha çocukken sahip olduğum tüm o büyülu güçler ne olacak? Ya onun bir parçası aslında on yıllar önce ruhuma yerleşmiş ve o zamandan beri beni zehirliyorsa?

Nereye gitti?

Nereden başlayayım?

"Aleks? İyi misin?"

Başımı hafifçe salladım. "İyiyim."

Zayn yalanımı ortaya çıkarmaya hazırlanıyordu ama Eamon o konuşmadan önce aramıza katıldı.

Eamon, sicimle bağlanmış bir parşömen tomarını bana uzatırken, "Son birkaç gündür derlediğimiz notların özetlenmiş hali," dedi.

Alırken kaşımı kaldırdım. Sıkıştırılmış olduğunu iddia ediyordu; ancak yığın birkaç santim kalınlığındaydı.

Yine de, onu usulüne uygun olarak omzuma astığım çantaya yerleştirdim.

"Eğer Orin'le karşılaşırsanız, size bu konu hakkında daha fazla bilgi verebilir," diye ekledi.

"Bize katılmak istemediğinden emin misin?" diye sordu Zayn ona. "Yukarıda karşılaştığımız her kaya ve ağaca karşı aşırı coşkulu olmanı izlemeyi dört gözle bekliyordum."

Eamon dudaklarını büzdü, sanki karşımıza çıkabilecek çeşitli kayalar ve ağaçlar hakkında son derece ciddi bir ders vermeyi düşünüyor gibiydi.

Nova, aramıza katılarak söze müdahale etti ve bizi bu korkunç durumdan kurtardı. "O burada kalacak," dedi. "Kardeşimi burada tamamen yalnız bırakmayacağız."

"Onun yanında olmak bir onur," diye hemen onayladı Eamon. "Zaten bu gezi için Thalia sizin için daha iyi bir yol arkadaşı olacaktır." Ona doğru baktı ve son binicilik ekipmanlarını toparlamasını izledi. Ayrılmaya hazırlanırken onu görünce rahatlamış gibiydi.

Sanırım hepimiz öyleydik.

Günün büyük bir bölümünde ortada yoktu. Bize katılmayı reddedeceğinden endişelenmişim, ama görünüşe göre Nova'ya olan sadakati, Yukarıya yolculuk etme ve babasıyla yüzleşme konusundaki tereddütlerinin ve orada bizi bekleyen her ne olursa olsun, önüne geçmişti.

Bana baktığımı fark etti ve tipik soğuk, neredeyse şüpheci bakışlarından birini fırlattı. Bakışları kısa bir süre daha üzerlerinde kaldıktan sonra Bastian'la son bir kelime alışverişinde bulundu, ardından kırbaç aygırı Uldrin'e bindi ve hemen kapılara doğru dörtlale koştu.

"Sanırım bu bizim için bir işaret," dedi Zayn, onun örneğini takip ederek.

Bastian'ın bakışları Thalia'dan grubumuza kaydı, Nova ile benim aramda gidip geldi ve sonunda bana odaklandı. Gözlerindeki sessiz, dile getirilmeyen yalvarış açtı: Onu güvende tutun.

Hafifçe başımı sallayarak onayladım, sonra ben de Thalia'nın örneğini takip ettim.

Bisiklet sürüşünün ilk günü, sessiz bir kararlılık ve yorucu, sürekli bir teyakkuz hali içinde geçti.

Nova, benimle birlikte binmekle, bir yandan da köpek halinin daha büyük bir versiyonuna, diğer yandan da bindiğimiz aygırlara benzeyen bir canavara dönüşen Phantom'un üzerinde binmek arasında gidip geliyordu. Gece yolculuk ediyorduk çünkü bu, Rivenholt'un yeniden canlanan nüfusunun kümeleri arasından geçerken büyük ölçüde fark edilmememizi sağlıyordu; ancak bu nüfusun rahatsız edici bir kısmı, ben onu saklamaya çalışsam bile, Nova'nın dikkatini çekmeye çalışıyordu.

Yeniden inşa edilen kalelerin sonuncusunun yanından geçerken, "Onlarla konuşmadan yanlarından öylece geçmek tuhaf geliyor," dedi kederli bir şekilde.

Belindeki kolumu daha sıkı sardım. "Onlara yakında geri döneceksin. Her seferinde bir savaş. Hepsine birden odaklanırsak, hiçbir yere varamayız."

Rahatsız olmuş ama sessiz bir şekilde tekrar bana yaslandı.

Planlandığı gibi, son diriliş yerinin hemen ötesinde durduk. Dinlenmeye çalıştık. Yemek yemeye çalıştık. Kimse fazla konuşmadı. Kampımızın kenarlarında dolaşan gölgeler vardı; bunlardan birkaçı alışılmadık derecede bilinçli ve hoşuma gitmeyecek kadar tetikte görünüyordu.

Neyse ki mesafelerini korudular.

Gün büyük ölçüde olaysız geçti ve gece tekrar çöktüğünde, vakit kaybetmeden atlarımıza binip karanlığa doğru yolumuza devam ettik.

Nova, tatilimizin büyük bir bölümünü uyumak yerine ders çalışarak ve gölgelerle iletişim kurmaya çalışarak geçirmişti, bu yüzden tekrar hareket etmeye başladığımızda yorgunluğun onu hızla ele geçirmesine şaşırmadım. Yolculuk boyunca bana yaslanarak uyudu. Onu uyandırmamaya çalışarak, engeli arazide olabildiginde sakın bir şekilde ilerledim.

Nerithys'in büyüünün çoğu bu kadar uzağa ulaşmamış olsa da, kasvetli manzaraya sızmaya çalışan yaşam belirtileri vardı: ara sıra görünen, titreşen soluk mavi damarlar; başıboş ışık parıltıları; kir ve çürümenin daha baskın kokusunun arasından sıyrılan berrak su ve çiçeksi bir koku.

Saatlerce kıvrımlı patikalardan ve karanlığa bürünmüş sırtlardan geçtikten sonra—şafak sökmesi gereken zamandan sonra bile devam eden bir karanlık—nihayet Nocturnus Yolu'nun giriş noktasına ulaştık. Enerjisi bir dalga gibi bize doğru geliyordu, ona doğru attığımız her adımla daha da yoğunlaşıyordu, sanki varlığımıza uyanıyormuş gibi.

Özellikle şiddetli bir dalga üzerimizden geçerken, Nova nefes nefese doğrulup doğruldu. Kendine gelmesi sadece bir an sürdü, sonra kollarımın arasından atlayıp yola doğru yürümeye başladı.

Phantom onu takip ederken biz diğerleri atlarımızdan indik. Thalia, planlandığı gibi, atının binicilik ekipmanlarını koruyucu bezlere sararak çıkarmaya başladı; ekipmanlarımızı bulabildiğimiz en güvenli yere yerleştirecektik ve yarı vahşi hayvanlar biz dönene kadar bu bölgede dolaşacaktı.

Zayn, binek hayvanının ekipmanlarını çıkarırken, "Şimdi yollarımızı ayırmak istemiyorum," dedi. "Sanırım sonunda bana ısınmaya başlamıştı."

"Öyle miydi yani?" dedi Thalia umursamaz bir tavırla. "Genellikle üzerinde nekromantik büyü izi olmayan varlıklara pek iyi davranmazlar." Kaşını kaldırarak ekledi, "Gerçi, uzuvlarından hiçbirini koparmamış olması küçük bir mucize sayılır sanırım."

Sanki bunu kanıtlamak istercesine, Zayn'in atı dişlerini gösterdi ve tehditkar bir şekilde homurdandı.

Zayn sadece burnuna dokundu, bu da ona bir ısırık yedirdi, ki bunu kıl payı atlattı. "Ben de seni özleyeceğim dostum."

Nova bize dönerek, "Tek başlarına iyi olacaklarından emin misin?" diye sordu.

Thalia, kendi güvendiği atı Uldin'i kastederek, "Uldrin, biz geri dönene kadar onları güvende ve bir arada tutacak kadar zeki," dedi. "Planlanandan daha uzun sürerse eve dönüş yolunu da biliyor. Bu arada muhtemelen özgürce yarışmanın tadını çıkaracaklar; bu karanlık onlar için hiçbir şey ifade etmiyor. Hatta muhtemelen bunu tercih ediyorlar."

Onlar hayvanların iyiliğini tartışmaya devam ederken, ben kendimi Nocturnus'a doğru yaklaşırken buldum.

Yol, geçmişte üzerinden geçmek için kullanılan tüm büyülerden kalan kalıntılarla birlikte, büyücülerin geride bıraktığı huzursuz anılar ve güçlü duyguların oluşturduğu, karmakarışık bir enerji yığınıyla kaplıydı. Ben bu şeyleri Nova kadar iyi göremiyordum, ama burada o kadar belirgindiler ki gözden kaçırmak zordu.

Gözüme özellikle dikkat çekici bir altın ışık çizgisi takıldı, yolculuğumuz boyunca şimdiye kadar gördüğümüz her şeyden daha parlaktı. Bu bana yakında adım atacağımız daha aydınlık alemi düşündürdü.

Soltaris çok yakın.

Bu düşünceyle garip bir sızı hissettim. Tam olarak memleket özlemi değildi; bir zamanlar evim dediğim yere geri dönme arzum hiç yokken nasıl olabilirdi ki? Yine de göğsümde beni oraya doğru çeken bir kanca vardı. Göz ardı edemeyeceğim bir içgüdü.

Düşünmeden elimi uzattım, sanki o altın rengi ışık akımını yakalamak istercesine. Dokunmasam da, bileğimle aynı hareketlerle döndü. İnce hareketler onu çılgıncasına coşturdu, göz kamaştırıcı bir yoğunluğa ulaştırdı. Bu yoğunluk, yoldaki rakip enerjilerin bir kısmını uzaklaştırdı, diğerlerini ise içine çekti. Sonra ışıltı küresel bir şekil aldı, bana doğru süzüldü, önümde kendi kişisel güneşim gibi durdu.

Ona bakarken içimde garip bir his daha belirdi.

Şiddetli, rahatsız edici bir duygu.

Derin bir nefes aldım ve yumruğumu sıkarak enerji küresini yok ettim; geriye sadece uzakta, hafifçe titreşen bir geçide doğru uzanan tozlu, çorak bir yol kaldı.

Bizi Yukarıya geri götürecek olan portal.

Arkamda bir yerlerden Nova'nın nefes nefese kaldığını duydum. Onunla diğerleri arasındaki konuşma aniden kesildi. Aklından geçen soruları hissedebiliyordum, ancak hiçbir kelimeyi net bir şekilde seçemiyordum.

"...Bunun faydalı olduğunu ben bile kabul etmeliyim," dedi Thalia sonunda, ihtiyatlı bir şekilde yaklaşarak.

"Elimden geleni yapıyorum," dedim omuz silkerek.

Ama Şimdi derimdeki o karıncalanma hissi geri d nm Ő t , hem de her zamankinden daha ısrarcı bir Şekilde. Sanki ellerime odaklanmış, onları kontrol etmek istiyormuŐ  gibi ydi. Sanki bir yerlerden daha fazla enerji  ekip onu da yok etmek istiyor, hatta buna ihtiya  duyuyormuŐ  gibi ydi.

Etrafımızda tuhaf, yankılanan bir sessizlik yayılıyordu.

Zihnimde yıkım imgeleri belirdi. Dışarıya yayılan, d nyayı hem g zellekle hem de yıkımla dolduran bir ışık patlaması... sonra kendi i ine   kerek t m ses ve rengi yutan bir boşluk yaratacaktı. Bu olasılıŐ a doŐru batmaya başladım. Avu larımla altında kavurucu sıcaŐ ı hissedebiliyor, k l ve yanmıŐ  toz kokusunu alabiliyor, karanlıŐ ın her Şeyi ele ge irdiŐ ini ve geride acımasız, boş bir soŐuk bıraktıŐ ını g rebiliyordum. IŞık ve Karanlık. Karanlık ve IŞık. Her ikisi de eşit derecede tehlikeli g r n yordu, her ikisi de  yleydi—

Bir el koluma dokundu.

Bir an sonra Nova'nın sesi zihnimde yankılandı.

Aleks. Bana bak.

Sesli olarak konuŐabilirdi.

Onun bunu yapmadıŐ ına sevindim. Sanırım onu duymayacaktım. Ve sesinin yıkım g r nt lerinin  zerine d Őmesini, onları bir yangının  zerine yaŐan serin bir yaŐmur gibi s nd rmesini hissetmek daha rahatlatıcıydı.

EŐer benim rahatsız edici d Ő  ncelerimden herhangi birini g rm Ő  veya duymuŐ  olsaydı bile, ona doŐru baktıŐ ımda hi bir Şey s ylemedi; sadece kolumu daha sıkı kavradı ve "Hazır mısınız?" diye sordu.

 Evet,  diye yanıtladım. Her ne kadar i imin her bir par ası, kardeşinin s zlerinin hatırasını aklımdan uzak tutmak i in, onun diŐer sabah antrenman sahasında bana s ylediklerini duymasını engellemek i in m cadele etse de.

Kim olduŐ unu bilmemek tehlikeli bir Őeydir.

ON ALTI

Nova

Dışarıdan bakıldığında, Orin'in evi aylar önce ayrıldığım zamankiyle tıpatıp aynı görünüyordu. Vahşi, zar zor evcilleştirilmiş çiçek tarhları; sarı boyası dökülmüş bir kapı; yakındaki derenin şırıltısını içeriye alan tozlu pencereler.

Kuşlar cıvıldıyordu. Güneş, kabarık beyaz bulutların arasından ara ara belirip kayboluyordu. Ilık bir esinti saçlarımı okşuyordu. Bütün bunlar, Orin'le arka verandadaki gıcırtilı sandalyelerde oturup sihirden siyasete, akşam yemeği planlarına kadar her şeyi konuştuğumuz güzel günlerin anılarını canlandırdı.

Burayı ne kadar özlediğimi unutmuşum.

Ama ben buraya anıları yad etmek için gelmemiştim.

Kaldırımli yoldan yavaşça ön kapıya doğru ilerlerken, gözlerim tehdit olup olmadığını tarıyordu. Son aylarda çok şey görmüştüm; paranoyak hissetmekten kendimi alamıyordum.

Phantom tek yoldaşımdı. Ceketimin cebinde kıvrılmış, incecik, uzun bir ejderhaya benzeyen, gölgelerden ibaret bir varlıktı; ara sıra başını dışarı çıkarıp havayı kokluyordu. Dengeli ve bilinçliydi, ancak beklediğim gibi daha güçlü bir fiziksel formda kalmakta zorlanıyordu.

Thalia, Zayn ve Aleks yakındaki ormanda bekliyorlardı. En azından başlangıçta evi kalabalıklaştırmamamız gerektiğini, Orin'in eğer hepimiz birden onunla yüzleşmezsek konuşmaya ve bazı şeyleri açıklamaya daha istekli olabileceğini öneren Thalia olmuştu.

Onun onunla yüzleşmeye henüz hazır olmadığını tahmin ediyordum.

Eve doğru yavaşça yaklaştıkça, onunla yüzleşmeye hazır olup olmadığını sorgulamaya başladım.

Benden çok, çok şey saklamıştı. Bunu düşündükçe öfkem daha da arttı. Öfke sonunda hissettiğim her türlü ihtiyat veya paranoyayı bastırdı ve tereddüt etmeden kapıya doğru yürüyüp onu iterek açmama neden oldu.

Kitapların ve eski parşömenlerin tanıdık kokusuna, odun dumanı ve çeşitli otların karışımına hazırlıklıydım.

Bunun yerine, burnuma çürümüş bir şeyin kokusu çarptı; o kadar keskin ki gözlerim yaşardı. Suçluyu çabucak buldum: Küflenmiş ekmek ve sineklerle dolu bir çeşit et bulunan bir yemek tabağı. Yanında buz gibi soğuk ve tamamen dolu bir fincan çay ve küçük bir kase bozulmuş meyve duruyordu.

Pencerelerin güneşli ve fırtınalı havalarda uzun süredir açık olduğu belliydi; perdeler ağır ve nemliydi, yapraklar ve diğer dış kalıntılar etraflarını kaplamıştı. Sanki birkaç haftalık ve sayısız fırtınanın birikmiş kalıntıları gibiydi.

Kalbim gümbür gümbür atarken, Orin'in odasına, seyahat ekipmanlarının çoğunu sakladığını bildiğim dolaba doğru ilerledim.

Her şey hâlâ yerindeydi.

Kalbim gittikçe daha hızlı atmaya devam etti, büyüm de onunla birlikte hızla yükseliyordu. O kadar yüksek sesli, o kadar belirgindi ki, Aleksander'in gücünün karşılık olarak yükseldiğini hissettiğimde şaşırmadım. Bir an sonra sesi zihnimde yankılandı.

İyi misin?

Emin değildim. Orin'in ayrılmayı planladığına dair bir izlenim vermiyordu; ama öte yandan, dalgın ve tahmin edilemez biri olabiliyordu. Belki de sadece bir yerlere gitmiş ve ne kadar süredir uzakta olduğunu unutmuştu?

Nova?

Elimle mandalı tutarak pencerelerden birini kapattım ve derin bir nefes aldım.

O gitti.

SONUÇTA, TIPKI BUNDAN ÖNCEKİ BİRÇOK GÜZEL GÜNDE OLDUĞU GİBİ, arka verandaya oturdum ve dere ile ormanın sesinin beni daha sakin, daha düşünceli bir ruh haline sokmasına izin verdim.

Orin hiç gelmedi.

Bunun yerine, dördümüz konuşuyor, tartışıyor ve sırada ne yapacağımıza karar vermeye çalışıyorduk.

“Bu Hollow Grove yerine nasıl gidileceğini biliyorsun, değil mi?” diye sordu Thalia.

“...Sanırım öyle.” Bir yıldan fazla bir süre önce en son yürüdüğüm yolları hayal etmeye çalışırken kaşlarımı çattım. “Ama Orin yol göstermeden hiç yürümedim.”

“Ama ona gerçekten ihtiyacımız var mı?”

Zayn, "Bahsi geçen koruda ne tür bir sihrin etkili olduğunu bilmiyoruz," diye belirtti. "Onun rehberliği iyi olurdu."

“Birçok şey güzel olurdu,” diye karşılık verdi Thalia. “Örneğin, en başından beri Nova'ya bu koruluk hakkında daha fazla bilgi verseydi güzel olurdu. Ya da karşı karşıya olduğumuz bu şeylerden herhangi biri hakkında onu düzgün bir şekilde uyarsaydı. Ama şu anki gerçek bu değil, değil mi?”

Zayn güneş ışığı alan bir sandalyeye oturdu ve gerinerek ellerini başının arkasına koydu. "Birilerinin keyfi yerinde değil galiba."

Thalia bir an sessizce öfkesini dışa vurduktan sonra, sinir bozucu Soltarisan pislikleri hakkında bir şeyler mırıldanarak dereye doğru koştu.

Onun gidişini izledim, midemdeki sıkıntı giderek arttı. "Elbette kötü bir ruh halinde," dedim. "Orin'le olan ilişkisini bir kenara bırakırsak, bu alemin havası bile bir Gölge kullanıcısı için rahatsız edici. Noctaris'e alışmamın üzerinden sadece birkaç ay geçmiş olmasına rağmen, bana bile garip geliyor ve her iki alemde de bana güç veren Vaeloran kanıma rağmen; onun için daha da kötü olduğunu tahmin ediyorum."

Thalia bir Gölge perisiydi. Hiçlikten sihir yaratamazdı, ancak belirli bir yerin karanlık enerjisini çekebilir veya daha yüksek ilahi varlıklar tarafından çağrılan sihri yönlendirebilirdi. Gölge büyüsünün daha bol

olduğu Aşağı Dünya'da, o ve asası genellikle hafife alınmaması gereken bir güçtü. Burada ise, çalışabileceği malzeme çok daha azdı.

Zayn bunu bir an düşündü. "Babası senin öğretmenindi, değil mi?"

"Evet."

"O, Aetherkin miydi?"

Başımı salladım.

"Yani, sihir hiyerarşisinde feyth'lerden bir adım üstte, ama yine de teknik olarak burada kendi alanının dışında. Çünkü sanırım o da kızı gibi Gölge tarafına bağlıydı. Ya da nekromansiye yatkındı, ya da ne dersiniz deyin."

"Evet... belki de bu yüzden bana her şeyden çok dersler vererek öğretti. Sihir söz konusu olduğunda, yeteneği daha çok iksirler, biblolar ve ara sıra silahlar yaratmaktaydı. Bir zamanlar gücümü dengelemek için kullandığım bileklikler gibi şeyler."

Yine de, onun büyüü hakkında hiç fazla düşünmemiştim. Gölge güçlerimi tam olarak kullanamamasına rağmen, benim gölgelerim hakkında bu kadar çok şey bilmesini hiç garip bulmamıştım. Onun tamamen başka bir aleme ait olabileceği aklıma hiç gelmemişti.

Daha fazla soru sormalıydim; burada öylece dururken kendimi çok aptal hissettim. Kendi evimde bir yabancı. Bir cahil—

HAYIR.

Burası benim evim değildi.

Ve burada bir zamanlar yaşadığım hayatın hayaletleri ve hataları beni ezmeye izin veremezdim.

"Hollow Grove, bana gücümü gerçekten uygulama fırsatı verdiği nadir yerlerden biri," dedim. "On sekizinci doğum günümde olanlardan sonra orayı düzenli olarak ziyaret etmeye başladık. Bir tür... sığınak haline geldi."

Aleks, kollarını göğsünde kavuşturmuş, bakışlarını uzaktaki ormandaki bir şeye dikmiş bir şekilde verandanın kenarına yürüdü. Birkaç dakika süren gergin sessizliğin ardından, "Şimdi o koruya gitsek de gitmesek de, burada oyalanmamamız gerektiğini düşünüyorum. Orin'in aceleyle ayrılıp geri dönmemesinin bir sebebi olmalı, değil mi?" dedi.

Zayn, "Bunu bilmek güzel olurdu," dedi ve bana anlamlı bir bakış attı.

Kaşlarımı çattım. Ne demek istediğini biliyordum; sihirimi kullanarak Orin'in evinde geçmişte yaşanan olayları tahmin edebileceğimi kastediyordu.

İstemeyerek ayağa kalktım ve içeri girdim. Nereden başlayacağımı bilmiyordum, bu yüzden mutfakta birkaç tur attım, parmak uçlarımı çizik ve yıpranmış tezgahların üzerinde gezdirdim, geçmişin kendini bana hissettirmeye çalıştığının işareti olan kafamdaki o belirgin baskıyı bekledim.

Ama olanları zihnimde canlandırmak için ne kadar uğraşsam da, gri bir sis tabakasından başka hiçbir şey göremiyordum.

Belki de Orin'in süregelen, karmaşık bir büyüsü kehanet yeteneğimi engelliyordu. Ya da belki de hiçbir şey göremiyordum çünkü korkuyordum ve gerçekten de hiçbir şey görmek istemiyordum.

Sebebi ne olursa olsun, olan biteni bir türlü tam olarak anlayamadım.

Yine de duyguları ortaya çıkarmayı başardım: umutsuzlukla karışmış, taze ve dokunaklı bir panik dalgası. Bu duyguyu diğerleri için kelimelere dökmeye elimden geldiğince çalıştım.

Aleks, "Burada bir şeylerin yolunda gitmediğine dair fazlasıyla kanıtımız var gibi görünüyor," dedi, "ve fırsat varken buradan ayrılmalıyız."

Sonraki birkaç dakika içinde karar verildi: Hareket etmemiz gerekiyordu. Noctaris'e eli boş dönmenin bir anlamı yoktu, bu yüzden Orin'in rehberliği olmadan Hollow Grove'a kendi başımıza girmemiz gerekecekti.

En azından gideceğimiz genel yön konusunda kendime güveniyordum. Yedi yıl önce o kader gecesinde annemi ve diğer birçok kişiyi tuzağa düşüren lanetin etkilediği alanın dışında kalarak, Rose Point arazisinin etrafından geniş bir şekilde dolaşarak o yöne doğru ilerledik.

Odaklanmam gereken diğer her şeye rağmen, o geceyi anlamlandırma arzusu eski bir yara gibi zonluyordu. Lanetin kenarında yürürken kalbim hızla çarpıyordu. Suçluluk duygusuyla, korkuyla, o kenarın ötesine geçme ve annemi tekrar görme arzusuyla, ister fiziksel bedenimde isterse yansıtılmış bir ruh olarak, mücadele ediyordum.

Aleksander'in eli sırtımın alt kısmına değdi. "Bir seferde bir şey yapalım," diye hatırlattı bana.

İstemeyerek de olsa başımı salladım.

Solmuş mavi ve beyaz çiçeklerle kaplı bir alana geldik. Hemen ötesinde, Oyuk Orman'ın uzun ağaçlardan oluşan duvarı yükseliyordu. Dar bir patika bu ağaçların içine doğru uzanıyordu. Üzerinden yeni geçilmiş olduğunu düşündüren ayak izleri vardı, ancak aynı patikayı boydan boya saran dikenler ve sarmaşıklar yolu geçilmez hale getiriyordu. Neredeyse

kasıtlı gibi görünüyordu; yolumuzu kapatmak için örölmüş bir büyü gibiydi.

"Burası tanıdık geliyor ama... olması gerekenden çok daha fazla otlarla kaplı," dedim kaşlarımı çatarak. "Bu bölgenin eskiden temiz olduğunu hatırlıyorum, ama bu dikenler ve sarmaşıklar yıllardır hiçbir müdahale olmadan büyümüş gibi görünüyor."

"Eğer burada sihir varsa, buradaki büyüme hızlanabilir, değil mi?" diye önerdi Zayn.

"Bu kesinlikle gördüğümüz en garip şey olmazdı," dedi Aleks.

Başımı salladım. "Bence doğru yol bu," dedim. "Sadece bu karmaşık durumun üstesinden gelmemiz gerekiyor."

Thalia önden gidiyor, asasını kullanarak sarmaşık ve dikenleri büküp kenara çekiyordu. Aleks, gün giderek karardıkça ve üstümüzde yükselen ağaçların oluşturduğu yoğun gölgelik altında hareketlerimizi yönlendirmeye çalışarak havada süzülen bir ışık küresi çağırıyordu. İkisinin arasında metodik bir şekilde hareket ederek Grimnor'u kınından çıkardım. Noctaris'tekinden daha zayıf olmasına rağmen, kılıcı yapraklara hafifçe değdirmek bile geri çekilmesine ve bazen tamamen büzölmesine neden oluyordu.

Ancak ne kadar derine inersek, bu numara o kadar az işe yarıyordu. Her adımda hava daha da yoğunlaşıyordu. Bize direniyor, etrafımızı sarıp, bedenlerimizi çok sıkı bir kucaklama gibi sarıyordu...

Sanki bizi tuzağa düşürmeye çalışıyordu.

Ama geri dönüp dış dünyaya doğru savaşıarak tekrar çıkma düşüncesi daha da rahatsız ediciydi. Bu yüzden yolumuza devam ettik ve sonunda etrafındaki her şeye kıyasla garip bir şekilde bakımlı görünen bir açıklığa ulaştık.

Bu açıklığın arka tarafında, birkaç ağaç birbirine doğru kıvrılarak kemerli bir kapı girişini andırıyordu.

"Sadece bana mı öyle geliyor, yoksa bu çok şüpheli mi görünüyor?" diye sordu Zayn.

"Tanıdık geliyor mu?" diye sordu Thalia.

Cevap vermeye çalışırken gözlerimin arasında zonklayan bir ağrı hissettim.

Bu yeri biliyor muydum?

Peki öyleyse, neden bununla ilgili hiçbir şeyi net bir şekilde hatırlayamadım?

"Nova?"

"Sanırım daha önce de buradaydım. Ama yine biraz... yanlış. Sanki her şey bir şekilde yeniden düzenlenmiş gibi..."

Üstümüzde bir dal gıcırdadı, yavaş ve kasıtlı bir şekilde, sanki orman duymak için daha da yaklaşıyormuş gibi.

Thalia esasını iki eliyle sıkıca kavradı. "Garip bir şekilde bizim varlığımızın farkında gibi, değil mi?"

"Bilinçli bir orman." Zayn öksürdü. "Bu, tam olarak hazırlıklı olmadığım bir dehşet," dedi parmaklarını çıtlatarak. "Ve bu küçük maceraya katılmayı kabul ettiğim anda birçok farklı dehşete hazırlıklıydım."

Dikkatlice kemerli ağaçlara yaklaştık. Ağaçların hemen ötesinde garip bir parıltı belirliyordu; parlak ama belirsiz, tıpkı su altından görülen ay ışığı gibi.

Biraz ileride Aleks olduğu yerde durmuştu. Yolumuzu aydınlatmak için kullandığı sihir sönükleşmişti ve orman, gergin nefes alışverişlerimiz dışında sessizliğe bürünmüştü.

Sonra başladı: Bir şarkı. İlk başta, bunun sadece rüzgarın dalları birbirine sürtmesinden ve çam kozalaklarını garip bir ritimle hışırdatmasından ibaret olduğunu sandım... ta ki yumuşak, pırıltılı bir sesin de katıldığını duyana kadar.

Onu dinlerken kendimden geçtim.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum ama sonunda kendimi kurtardım ve gözlerim Aleks'in yanında hâlâ havada asılı duran soluk ışık küresini bulup ona odaklandı.

"...Duydun mu?" diye fısıldadım, ona doğru yavaşça yaklaşarak.

Hemen cevap vermedi. Vermesine gerek de yoktu; şarkının yankılandığı yöne doğru bakıyordu, yumrukları sıkıp gevşiyordu, tüm vücudu kaskatı kesilmişti.

Zayn ve Thalia hiçbir şey duymamış gibiydiler; açıklığın karşı tarafındaki alanı keşfetmeye başlamışlardı.

Aleks başını hafifçe salladı ve onlara doğru yürüdü. Ben de onu takip etmeye başladım, ta ki farklı bir ses dikkatimi dağıtana kadar: Çalılıarın arasından gelen ayak sesleri, tam ters yönden. Hareketler ağır ve yorgun geliyordu.

Phantom başını cebimden çıkardı ve ses yaklaştıkça tısladı; o kadar küçük, o kadar güçsüzdü ki, onu duymaktan çok hissettim. Onu daha da

derine, cebime ittim ve gerekirse dönüp vurmak için Grimnor'un sapını sıktım.

"Her zamanki gibi dersine geç kaldın," dedi tanıdık bir ses.

Arkamı döndüğümde Orin'in yaklaşık 30 metre ötede, onu zar zor ayakta tutan bir bastona yaslanmış durduğunu gördüm.

Berbat görünüyordu...

Başka bir kelimeyle ifade edilemezdi. Derisi mumsu ve keskin kemiklerinin üzerinde gergindi, dudakları süt gibi solgundu ve bir zamanlar parlak ametist renginde olan ve sürekli merakla parlayan gözleri bulanıklaşmış ve koyu çizgilerle çevriliydi.

"Seni çok daha önce göreceğimi bekliyordum; Bastian birkaç gün önce bana geri döneceğini yazmıştı. Mesajını bu diyara taşıyan vaekin neredeyse tek parça halinde ulaşmıştı," derken sesi alışılmadık bir duyguyla titredi.

Ona doğru yaklaştım, bir yandan onu kucaklamak, bir yandan da sarsıp cevaplar istemek arasında kaldım.

"Tekrar karşılaşacağımızı ummuştum," dedi sessizce.

Ona duyduğum kızgınlığa rağmen, "Ben de öyle düşünüyorum" demekten kendimi alamadım.

"Dünyalarımız oldukça tehlikeli bir durumda, değil mi?" diye düşündü. "Son aylarda tam olarak nelerle meşguldünüz?"

"Sanırım tahmin edebilirsiniz." Sesimdeki acı ve öfkeyi gizleyemeden ekledim: "Ve olan biten her şeyi benden daha iyi açıklayabilirsiniz muhtemelen. Tabii, eğer yeterince önemsemiş olsaydınız."

"...Sanırım konuşacak çok şeyimiz var." İç çekti. "Yine de sanırım bu konuşma biraz beklemek zorunda kalacak. Ağaçlar huzursuz; sadece varlığınız bile onları uyandırdı ve bu koruya amacını hatırlattı."

"Amacı ne?"

"Mm."

Yine bilmecelemlerle konuşuyorsun.

Tipik.

Sinirimi dile getirmeden önce, bakışlarını kemerli ağaçlara doğru çevirdi ve Aleks'in hiç tereddüt etmeden ağaçların altından geçtiğini fark edince nefesim kesildi.

Ona doğru bir adım attım ama Orin kolumu yakalayıp beni geri çekti. "Dikkatsiz olma."

Yardım için diğerlerine baktım, ancak Zayn ve Thalia'nın ikisinin de bir trans halinde olduğunu gördüm; Zayn'in başı göğsüne yaslanmıştı, sanki

ayakta uyuyakalmış gibiydi, Thalia ise اساسına yaslanmış, şakaklarını ovuşturuyor ve görünmez bir baskıyla mücadele ediyormuş gibi yüzünü buruşturuyordu.

Aleks'in gözden kayboluşunu izledim, çağırdığı ışık gittikçe zayıflıyordu. Telaşla adını seslendim. Tek cevap, ışığının kısa bir parıltısı oldu...

Ve sonra o da gitti.

Orin'in elinden kurtularak, "Neler oluyor?" diye sordum. "Neden bana cevap vermiyor? Ve o... ikimizin de duyduğu o şarkı..."

"Yani ikiniz de duydunuz mu?" Bu soruya tamamen şaşırılmış gibi görünmese de, yorgun gözlerinde o tanıdık merak parıltısı bir anlığına da olsa belirdi.

"Açıkla," diye çıkıştım. "Bu yer hakkında bana geçmişte anlattıklarından daha fazlasını biliyorsun. Burada gömülü bir şey olduğuna ve onu bulmamız gerektiğine inanıyorum ve çok geç olmadan bu koruda nasıl yolumu bulacağımı bilmem gerekiyor."

Tereddüt etti.

"Orin. Lütfen. Yardımına ihtiyacım var."

Ağaçlar gıcırdadı ve inledi, sanki bir kez daha konuşmaya yaklaşıyorlarmış gibi.

Orin üzgün bir şekilde başını salladı ve şöyle dedi: "Bu gün sona ermeden önce başka hiçbir şeye inanmasanız bile, tek istediğimin size yardım etmek olduğuna inanın."

Kalbim boğazımda gümbür gümbür atıyordu. Sözleri, anlamadığım— anlamak da istemediğim—bir ağırlık taşıyordu.

"Açıklayın," dedim tekrar, bu sefer daha sessiz bir sesle. "Çabuk," diye ekledim, Aleks'i en son gördüğüm yere telaşlı bir bakış atarak.

Genellikle bana yarım yamalak da olsa dikkat edeceğimi bildiği bir konuda ders vermeye hazırlanmadan önce aldığı türden derin bir nefes aldı. Ancak bu sefer, dikkatim tamamen ondaydı.

"Bu ormanın büyük bir amacı var," dedi, kemerli ağaçlara doğru yürürken ve beni de peşinden gelmeye davet ederken. "İlahi ve büyümlü şeylerin güvenle muhafaza edilebileceği bir yer burası. Bazı durumlarda gömülebilir, bazılarında ise tamamen unutulabilir."

"...Bir mezarlık mı?"

"Buna benzer bir şey. Ama sadece ilahi dokunuşa sahip yaratıklar için değil. Canlı ya da cansız her türlü büyümlü şey için. Ancak burada

bozulmazlar; çoğunlukla hareketsiz kalırlar. Bu ormanın en derin kısımlarında zaman durur ve ormanın her yerindeki hava ve toprak, en güçlü ilahi büyüler dışında her şeyi etkisiz hale getirir. Oyuk Koruluk, Vaelora'nın ve yaratabilecekleri şeylerin çok güçlü hale gelmesinden korkanlar tarafından bir sığınak olarak yaratılmıştır. Ayrıca burayı, ilahi gözlerden nispeten güvenli olduğuna inandıkları bir buluşma yeri olarak da kullandılar.”

Tanrılarının unuttuğu yer.

“Onlar... kim bunlar?” diye sordum.

"Bir zamanlar tanrılara ve onların seçtiği Vaelora'ya hizmet eden, ancak daha sonra onların gücünü sorgulamaya başlayan, en uç durumlarda ise onları açıkça reddedip yok etmeyi amaçlayan figürler."

Aklım, Lorien'in dirilişini ve iktidara dönüşünü de beraberinde götüren, hapsedilip ölüme terk edilmiş nöbetçiye geri döndü. Hapishanesini işaretleyen semboller...

"Tesadüfen Boşluk Düzeni ile bağlantılı figürler mi bunlar?" diye sordum.

Orin gerildi ve omzunun üzerinden baktı, sanki o tarikatın üyelerinin her an ağaçların arasından içeri dalacağını bekliyordu.

“Bu sefer araştırmanı yapmışsın. Çok iyi.” Devam etmeden önce ağaçların etrafına tedirgin bir bakış daha attı. “Büyünü eskiden bu ormanın kenarında uygulardık çünkü biliyordum ki, gücün benim daha güvenli çıkış noktalarına yönlendirebileceğimden daha fazla kontrolden çıkarsa buradaki büyüler devreye girerdi. Ama görünüşe göre artık o gücü zincirleyemeyeceğimiz bir noktaya geldik.” Bakışları kısa bir an bileklerime kaydı, artık benim için yaptığı tüm bilekliklerden kurtulmuştum. “Bahsettiğin Tarikat... son aylarda yaptıkların yüzünden harekete geçtiler ve bir süredir olduğundan daha kalabalık bir şekilde örgütleniyorlar. Seni avlıyorlar, Nova. Aleks'i de.”

Bu sözler pek de şaşırtıcı gelmedi; bu örtülü örgüt söz konusu olduğunda zaten en kötü ihtimalden korkuyordum.

Yorgun akıl hocama baktım. Çok şey biliyordu... ve bu bilgiyle güvende olması imkansızdı. Ve yine, ona ne kadar kızgın olsam da, bu yüzden mi bu kadar yorgun, bu kadar perişan görüldüğünü merak etmeden edemedim.

"Onlar da seni avlıyorlar, değil mi?"

Bana hüzünlü bir gülümsemeyle baktı. "Durum karmaşık."

Ormandan gelen o garip ses bir kez daha yankılanınca irkildim ve bu durum Orin'e sormak istediğim tüm soruları kısa bir süreliğine unutturdu.

"İyi misin?" diye sordu.

"Şarkı gittikçe daha yüksek sesle çalıyor. ..."

"İlahi varlıkları kafa karışıklığına sürüklemek için tasarlanmış bir büyü," diye açıkladı. "Çoğu insan bunu duyamaz. Ya da en azından fark etmezler; ancak önlem almamış normal varlıklar üzerinde sakinleştirici bir etkisi olabilir." Thalia ve Zayn'e doğru başını salladı; artık neredeyse kesin olarak ayakta uyuyakaldıklarını biliyordum.

"Bu noktada, daha derine inseniz bile, bunu atlatacak kadar güçlü olmalısınız," diye ekledi. "Sadece kendinizi hazırlamanız gerekiyor."

"Peki ya Aleks?" Dilimin ucunda ikinci bir soru takıldı: Eğer Lorien gerçekten ondan kovulmuşsa, neden ilahi varlıklar için yazılmış bir şarkıyı duydu?

Orin cevap vermedi, başını salladı. "Onunla ilgili daha sonra konuşabileceğimiz birçok şey var, eğer..." Sözüünü tamamlayamadı.

Söylemek üzere olduğu şeyi zaten tahmin ettiğimden korkuyordum.

Eğer tekrar dışarı çıkmayı başarırsa

Göğsümde bir panik dalgası yükseldi, ama Orin'in gözlerinde, onun verdiği dersten sapmaya başladığımda her zaman yaptığı o sert bakış vardı; odaklanmamı isteyen bir bakış.

"Buraya neden geldiğini biliyorum." Yorgun bakışlarını kalın ağaçların arasından görünen minik mavi gökyüzü parçasına kaldırdı. "Orman da biliyor. Ama savaşmadan bırakmayacak; aradığın o kutsal parça, buradaki büyülerle derinden iç içe geçmiş durumda. Yok edilemeyecek kadar güçlü, bu yüzden koruluk muhtemelen ondan besleniyor, onu dağıtıp nispeten daha az tehlikeli bir şeye yönlendiriyor. Onu serbest bırakmanın sonuçları olacak."

"...Sonuçlar?"

"İstikrar bozucu olanlar."

Çevremize şöyle bir göz gezdirdim. Rose Point'i artık göremiyor olsam da, aklımdaki tek görüntü oydu. Midem kasıldı. "Bu istikrarsızlık ne kadar uzağa yayılacak?"

Orin sessizce, "Artık geri dönüş yok, her iki durumda da," dedi.

Yine kaçamaklı ve cevapsız bir yanıt.

Ama daha fazlasını istemedim. Zaman yoktu. Ve yine, ne kadar kötü görüldüğü aklıma gelmişti. Sanki haftalardır uyumamış gibiydi. Sanki

hayata ancak son bir ders vermek, beni ileriye yönlendirmek ve "Çok geç olmadan git" demek için burada benimle buluşmak üzere tutunmuştu.

Aleks'in kaybolduğu yere doğru yaklaşırken, Phantom cebimden fırlayıp çıktı. Hayaletimsi figürü, bir girdaba yakalanmış duman gibi bir o yana bir bu yana kıvrılıyordu. Belli ki şeklini korumakta zorlanıyordu. Onu ilerideki öngörülemeyen sihir ve tuhaf büyüler girdabının içine daha da sürüklersem durumun daha da kötüleşeceğini hayal edebiliyordum.

"Burada kalın," diye emrettim. "Yakında döneceğim."

O itiraz edemedi hızla ileri atıldım.

Kemerli geçidin altından ormanın daha derin, daha karanlık kısmına doğru adımımı attığımda, dallar yer değiştirdi ve kökler ardımdan kalkarak topuklarıma şiddetle çarptı. İçeri girdiğimde ise her şey birbirine dolanıp düğümlendi ve çıkış yolumu kapattı.

Derin bir nefes aldım, dilimde çam, çürük ve külün garip bir karışımının tadını hissettim ve dünya birdenbire sessizliğe büründü.

ON YEDİ

Nova

Uzaktan gelen bir kahkaha sesi sessizliği bozdu. O kadar hafif bir sesteki, hayal mi görüyorum diye düşündüm, yine de kendimi sese doğru sendelerken buldum.

Çok uzaklaşmadan bir el kolumu kavradı. İçgüdüsel olarak kurtulmaya çalıştım ama yakalayanın tutuşu sağlam kaldı, bu da beni dönüp onunla yüzleşmeye zorladı.

Aleks, gözlerime sakince bakarak, "Ne duyduysan duy, gerçek olmadığına oldukça eminim," dedi.

Tutmuş olduğum nefesi yavaşça verdim.

"Ve bunun bu ormanın oynamaya çalışacağı son oyun olacağından şüpheliyim," diye ekledi, etrafımızdaki kıvrımlı ağaç dallarına tedirgin bir bakış atarak. Kemerin bu tarafındaki dallar daha soluktu, tıpkı düğümlü kemiklerden yapılmış duvarlar gibiydiler.

"Birbirimize yakın kalalım," dedi Aleks.

Başımı salladım, tam da beni terk edenin o olduğunu söylemek üzereyken durdum. Şarkının, o ilahi varlıklar için tasarlanmış cazibenin, onu tamamen etkisi altına almış gibi görünüyordu...

Ama şimdi bu durumdan hiç rahatsız olmuş gibi görünmüyordu.

Onun davranışındaki bir diğer değişim de anlamlandıramadığım bir şeydi.

Orman, en iyi ihtimalle bile ürkütücü görünen, aşırı büyümüş patikalarla doluydu ve karşıma heybetli bir görüntü çıktı. Arkama baktım, diğerlerinin

yanına geri dönmeyi kısaca düşündüm—sayıca kalabalık olmak iyi bir fikir gibi görünüyordu—ama ağaçlar hareket ediyor, sallanıyor ve kıvrılıyordu, patikaları öyle bir örtüyordu ki, geri dönüş yolunun hangisi olduğunu anlamak imkansızdı.

Aleks, "Belki de parçadan gelen enerjiyi hissetmeye çalışabiliriz?" diye önerdi. "Eğer buradaysa, bize ve büyüümüze çok açık bir şekilde hissettireceğini düşünüyorum."

Kabul ettim. İkimiz de bundan sonra ne yapacağımızdan, parçayı bulduktan sonra bu yerden nasıl çıkacağımızdan bahsetmedik... hatta o ilk adımı bile başarabilirsek tabii.

Yavaşça nefesimi verdim, gölgelerin tenimden kalkıp kıvrılmasına izin verdim. Soğuklukları rahatlatıcıydı. Tanıdıktı. Gözlerimin üzerine sihirli bir mercek açıp kapatarak, aradığımız güçlü nesnenin bir işaretini bulmak için beyaz ağaçları taradım.

Bir yerde bu kadar çok farklı enerjinin üstünlük için yarıştığını daha önce hiç görmemiştim.

"Bu iş biraz karmaşıklaşabilir," diye mırıldandım. Hızla, Orin'in bana koruluğun amacı hakkında anlattıklarını açıkladım.

Aleks kaşlarını çattı. "Demek ki burası, içine gömülmüş tüm büyüün ve o büyüü hapsetmek ve emmek için kullanılan büyülerin kalıntılarıyla dolu bir karmaşa..."

"Öyle. Parçayı nerede aramaya başlayacağımı bile bilmiyorum. Olabilir __,"

Bileğimdeki iz kaşınmaya başladı, bu beni ürküttü. Derimde neredeyse tamamen silinmişti ve düşmanımla yaptığım anlaşmanın bu dışsal kanıtına pek kafa yormamıştım. Ama şimdi görmezden gelinemeyecek şekilde acıyordu. Grimnor da şiddetli bir şekilde şakırdadı ve bıçağı geri çekene kadar durmadı; bıçağın üzerinde mavimsi beyaz bir enerjinin kıvrıldığını gördüm.

Lorien?

Göğsüm sıkıştı.

Sonrasında olanları engelleyemedim; Grimnor kendiliğinden yükseldi, ucu sanki beni ileriye doğru teşvik etmek istercesine sivri ve çekici bir şekilde duruyordu.

"...Sanırım bu bir başlangıç," diye mırıldandım, kılıcın ötesine bakarak, gözlerim onun gösterdiği yola odaklanmıştı. Omuzlarımdaki gerginliği

atarak yürümeye başladım. Aleks tereddüt etti, ama sonra kendi kılıcını çekti ve kararan yolda benimle yan yana yürümeye başladı.

Ormanın derinliklerine doğru ilerledikçe, Aleks'in çağırdığı ışık bile etrafımızdaki karanlık pusu delemeyi. Kuş cıvıltıları da kayboldu. Esinti dindi... ama iskelet gibi ağaç dalları hâlâ ürkütücü bir ritimle sallanıp dans ediyordu.

Birkaç dakika yürüdükten sonra, korulukta alçak, yankılı bir uğultu duyuldu. Sırt sırta durup birbirimize yaklaştık, silahlarımızı kaldırdık ve ayaklarımızın altındaki toprak hafifçe titremeye başladı.

Yanağımı bir şey gıdıkladı.

Yukarı baktığımda, dalların üzerinde soluk mavi çiçeklerin serpiştirildiğini gördüm. Daha fazlası yavaş dalgalar halinde açtı, yaprakları yarı karanlıkta hafifçe parlıyordu. Bu yapraklardan birkaçı koptu ve üzerimize düştü, tenime değdiklerinde yumuşak ve soğuk bir dokunuş hissettiler.

Aleks, önündeki yola sabitlenmiş bir ifadeyle, temkinli birkaç adım atarken, düşen çiçekleri izlemeye devam ettim. Çiçeklerin onun adımlarıyla senkronize bir şekilde açıldığını, neredeyse onu takip ettiklerini, geçerken açılan dikkatli gözler gibi olduklarını çabucak fark ettim.

"Aleks...dur!"

Bir anlığına yavaşladı, şaşkınlıkla bana baktı.

Onun cevabını hiç duymadım.

Yoğun bir yaprak girdabı indi ve beni sardı. Tenime değdikçe, daha önce hiç hissetmediğim bir yorgunluk beni ele geçirdi, kemiklerime kadar işledi ve aklımdan geçen tek şey, sadece hareketsiz kalmanın, sadece orada olmanın ne kadar daha kolay olacaktıydı.

Bu düşünce aklımdan geçer geçmez, çiçek yapraklarından oluşan kasırga havada donup kaldı ve doğrudan yere düştü.

Bedenimi saran başka bir şey daha hissettim; yavaş yavaş artan, tereddütlü bir kucaklama gibi nazik bir baskı. Nedense, annemin kollarının beni sardığını, uzun süre ayrı kaldıktan sonra şok ve inanmazlıkla kaskatı kesilmiş bedenini hayal ettim.

O zaman gerçekten oradaydı.

Ve babam da bir şekilde hayattaydı. Sağ salım. Tamamlanmıştık. Birbirimizi görünce şaşırmıştık ve ilk başta bunun bir tuzak olması gerektiğinden emindik. Ama sonra yavaş yavaş olanları kabullendik ve kucaklaşmamız sıkılaştıkça rahatlama gözyaşları yanaklarımdan süzüldü.

Daha sıkı.

Daha sıkı.

Az önceki kakhaha geri döndü, bu sefer daha yakından. Nefesim kesilerek bunun benimki olduğunu fark ettim; ormanda hareket eden, soluk, hayalet gibi bir suretim vardı. Büyülenmiş bir şekilde yaklaşmasını izledim. Annem ve babam beni bırakıp ona doğru döndüler ve kollarını ona doğru uzattılar.

“Hayır,” diye fısıldadım—ama ağzımdan bir ses çıkıp çıkmadığından emin değilim. “Hayır, o hayalet. Ben gerçeğim. Ben...”

Hayaletimsi benliğime doğru telaşla adımlar attım, gittikçe yaklaştım ve sonunda bir olduk; sanki yansıtma büyülerimden birini kullandıktan sonra kendime geri dönmüş gibiydim. Herhangi bir büyü kullandığımı hatırlamıyordum, ama belki de kullanmıştım. Belki de çok uzun zaman önce, farkında bile olmadan kendimi ikiye ayırmıştım ve bu yüzden uzun zamandır dengesiz hissediyordum.

Ama şimdi yeniden bütünleşmişim.

Yeniden bütünleşmiştik.

Ben de kılıcımı yere bıraktım.

Annemin beni bir kez daha kucaklamasına izin verdim, babam da kollarını ikimizin etrafına sararken ben de ona iyice sokuldum.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum ama bir şey onları benden kopardı; beni tekrar dengemden çıkaracak kadar sert bir sarsıntıydı bu. Ellerimin ve dizlerimin üzerine sertçe düştüm, düşüşüm keskin kayalar ve çam iğneleri tarafından acı verici bir şekilde yumuşatıldı.

Gözlerimi kırıştırdım ve nasıl olup da bu duruma düştüğümü hatırlamadığım bir sersemlikten sıyrıldım.

Thalia elinde اساسıyla önümde duruyordu. Silahından kopmuş sarmaşıklar sarkıyordu; az önce beni ormanın potansiyel olarak ölümcül kucağından kurtaran silah olduğunu fark ettim. Zayn, Aleks'in yanında duruyordu, kılıcından da benzer şekilde kopmuş bağ izleri sarkıyordu.

“Te-teşekkür ederim,” dedim ayağa kalkıp kollarım ve omuzlarıma yapışmış son sarmaşık parçalarını hızla silkeleyerek. “Ama bunu nasıl yaptınız...”

Thalia yeni aldığı bileziği bileğine taktı. Çeşitli gümüş tonlarındaki ipliklerle örülmüş, ortasında hafifçe titreşen gri bir taş vardı. Zayn'in de benzer bir bileziği vardı; ikisi de Orin'in el işi gibi görünüyordu.

“Orin’den gelen hediyeler,” diye onayladı Thalia. “Ancak koruluğun tuzak büyülerine karşı sonsuza dek koruma sağlamayacaklar, bu yüzden hareket etmeye devam etmeliyiz.” Endişeli bir bakışla beni süzdü. “Sanki sana bir tane gerekmeyeceğini düşünüyordu... ve gücünü engelleyebilecek herhangi bir korumayla yüklenmemenin daha iyi olacağını düşünüyordu.”

"İyiyiz. Sadece konudan saptık," dedi Aleks ona ve ben de hevesle onayladım.

Hazırlıksız yakalanmıştık, ama bunun bir daha yaşanmasına izin vermemeye kararlıydım.

"Öyleyse acele edelim," diye ısrar etti Zayn. "Bundan sonra nereye gitmeliyiz konusunda bir fikriniz var mı?"

Birkaç adım ötede, hâlâ yerde duran Grimnor, etrafındaki kuru yaprakları titretecek kadar güçlü bir şekilde sarsıldı. Kenarı üzerine devrildi, bir kez döndükten sonra tekrar orman zeminine yaslandı.

Hepimiz bir an sessiz ve huzursuz bir şekilde ona baktık.

"...Nereye işaret ediyorsa oraya," dedim.

Zayn bana şüpheyle baktı.

"Sanırım Lorien'in ruhunun parçasını hepimizden daha iyi hissedebiliyor," diye açıkladım.

"Ve biz de buna öylece güveneceğiz mi?"

"Daha iyi bir planınız yoksa."

"Bunu nadiren yapar," dedi Aleks, kılıcı alıp bana uzatırken.

Zayn bu iğnelemeyi görmezden geldi. "Kılıçın içinde kötü bir iblis olduğunu hatırlatmak isterim."

"Evet, bu da bize o kötü iblisin ruhuna giden yolu tarif edebilmesini sağlıyor," dedim kuru bir şekilde.

"Bizi bir tuzağa çekiyor olabilir."

Thalia yürümeye başlarken, "İyi bir tuzağı severim," diye mırıldandı. "İşleri daha ilginç hale getiriyor."

Gergin bir kahkaha attım ve onun yanına doğru yürümeye başladım. Aleks de hemen arkamdan geldi, sonunda Zayn de ona katıldı.

Yol, giderek daha da karmaşıklaşan, aşırı büyümüş kök ve dallarla çevrili, kumlu beyaz bir toprak şeridine dönüştü. Hava hızla boğucu bir şekilde ısınmasına rağmen, her şey ince bir kırağıyla kaplanmış gibi parıldıyordu.

Gittikçe daha derine indik, ta ki karşımıza devasa bir ağaç çıkana kadar; bu ağaç bizi adeta durdurdu. Göz alıcıydı—hayalet gibi beyaz gövdeler

arasında koyu renkli bir dev, kabuğu mermer kadar pürüzsüz ve koyu altın rengi damarlarla kaplıydı. Rose Point'teki herhangi bir kule kadar uzun ve genişti. Aslında, etrafını saran, kıvrılıp düğümlenerek ilk bakışta bir ağa yakalanmış yaratıkları andıran şekilleri oluşturan kökleri de hesaba katarsak, daha da genişti.

Grimnor bir kez daha sarsıldı, kılıcındaki enerji daha da parladı.

Bir anlık hevesle, kılıcın düz tarafını en yakın koyu kök yığınınına vurdum. Hepimiz bir adım geri çekildik, gerildik ve sessizliği bir çatırtı sesi böldü. Ağaç gövdesindeki altın rengi damarlardan birinden ışık sızdı ve etrafındaki her şeyi daha iyi görmemizi sağlayacak kadar parlak bir şekilde parıltıyordu.

Aleks, işaret ederek, "Tabanının merkezinde bir şey var," dedi ve bir an sonra kendi ışığını ona doğru yöneltti. Eklenen ışıkla hepimiz onu net bir şekilde gördük: Yarı gömülü, kısmen yıkılmış, taş levhalardan yapılmış bir yapı. Neredeyse bir sunak gibiydi. Ağacın kökleri etrafını sararak bir kafes oluşturmuştu.

Sunakın içindeki bir şey, ağacın gövdesini çaprazlayan aynı altın rengi ışıkla titreşiyordu.

Aleks ışık küresini daha da parlaklaştırdı. Ağacın bazı kısımları buna tepki olarak geri çekildi, dallar protesto edercesine gıcırdadı ve şangırdadı.

Ya da uyarı olarak.

Yemin ederim ki köklerin de hareket ettiğini, sunağın ve altın hazinesinin etrafını sıkıca sararak onu koruduğunu gördüm.

"Gerçekten bu olabilir mi?" diye sordu Zayn.

"...Ondan bir güç geldiğini hissedebiliyorum," dedim nefes nefese. "Ve bu güç giderek artıyor."

"Peki bu güç, parçadan mı geliyor yoksa onu koruyan büyümlü ağaçtan mı?" diye merak etti Aleks.

"Her iki durumda da, onları ayırmak kolay olmayacak gibi görünüyor," dedi Thalia. "Ağacı ya da bu garip malzemeyi her neyse onu kesmeden olmaz." Yumruğunu pürüzsüz siyah ağaca vurdu; sert ama boş bir ses çıktı. "Ve bunu yaparsak ne olacağını kim bilir? İçimden bir ses ormanın bundan hoşlanmayacağını söylüyor."

Soğuk terler döktüm.

Onu serbest bırakmanın sonuçları olacaktır.

"Orin beni bu konuda uyarmıştı," dedim sessizce.

Aleks, bir an endişeyle bana baktıktan sonra, hedefimizi daha yakından incelemek için öne doğru bir adım attı. İçimde bir panik dalgası oluştu, ama o kusursuz bir sakinlikle hareket etti, düzensiz dalların üzerinden atladı ve devasa köklerin üzerinden zarıfçe tırmandıktan sonra nihayet elini gövdenin dibine koydu.

Gücünün yükselişini hissettiğimde ürperdim; bu güç, geçmişe dair vizyonlar elde etmek için kendi gücümü kullandığım zamankiyle benzer bir enerjiye bürünmüştü. Ancak Işık büyüğü geçmişe görmezdi. Geleceği görürdü; bu çok daha karmaşık bir büyüydü ve o bunu çok sık denemezdi.

Çünkü gelecek her zaman değişkendir, diye sık sık söylerdi.

Ama bu sefer olayı kesin olarak çözmeye kararlı görünüyordu. Birkaç gergin an geçtikten sonra gözlerini açtı ve bakışları Thalia'ya doğru kaydı.

"Haklı," dedi bize doğru gelirken. "Bu ağaçları kesmeye kalkarsak orman hiç hoşlanmayacak."

Sanki onu kesme ihtimalini konuştuğumuzu duymuş gibi, o orman daha da inandırıcı bir şekilde canlandı; bu sefer, kasıtlı bir hareket gördüğümünden emindim - ve bu sadece huzursuz kök sisteminden kaynaklanmıyordu.

Sarmaşıklar yılanlar gibi kıvrılıyordu. Dalları keskin bir şekilde bize doğru kıvrılıyor, av arayan pençeler gibi aşağı doğru bükülüyordu. Bir dal Aleks'e doğru uzandı, ancak o son anda sıçrayarak yana doğru yuvarlandı ve dal yere çarptığında onlarca küçük parçaya ayrıldı.

Çevremizde daha fazla dal tehditkar bir şekilde hışırdadı ve kıpırdandı. Kökler, canlı canavarlar gibi yerden yükselip sırtlarını tehditkar bir şekilde kamburlaştırdı. Hava ağırlaştı ve elektriklendi, uyanışın gücüyle uğuldadı.

En tehlikeli görünen dallardan hızla uzaklaştım, Thalia ve Zayn de beni takip etti.

Aleks, gözlerini ağacın dibindeki altın parıltıdan ayırmadan bize katıldı. Ondaki dalgalar halinde güç yayıldı ve beni sıcaklıkla sardı. Son zamanlarda burada sık sık olduğu gibi, düşüncelerinin de geleceğini bekliyordum. Bunun yerine, parmak uçları avucuma değdiği anda zihnime bir görüntü düştü: Grimnor'un kıvrımlı dalları kesip, parlayan parçayı sunağından kopardığı bir görüntü.

Ne yapmaya çalıştığını anladım; gördüğü geleceği bana göstermeye çalışıyordu, bunun sonunda doğru olup olmayacağı önemli değildi.

Gözlerini kısıp kılıcını ortadaki ağaca doğru kaldırmışken, ben elini daha sıkı tuttum. Başımı eğip odaklandım. Ormanın eğilip kırıldığını, bazı yerlerde tamamen çöktüğünü, istikrarsız görünen bir enerji dalgasının bu

merkez noktadan dışarı doğru hızla yayıldığını gördüm. Bu dalga ormanın kenarının ötesine uzanarak, parıldayan, siyah bir yas örtüsü gibi sarkıyordu...

“...Rose Point?”

Gözlerimi sıkıca kapattım, daha fazlasını görebilmek için tutunmaya çalıştım. Görüş açısı yukarı doğru kaydı, sanki ortadaki ağaca tırmanmış ve her şeye yukarıdan bakıyormuşum gibi. Bu bakış açısından, çocukluğumun geçtiği evi uzun zamandır çevreleyen büyüye doğru uzanan siyah örtüyü görebiliyordum. Kenarlarını tırmalıyor, sanki o büyüün bir kısmını ele geçirmek istiyormuş gibi. Onu içeri çekiyor ve ormanı yeniden dengeye getiriyor gibiydi...

Peki bunun bedeli ne olacak?

Görüntüde bir uğultu yankılandı—ama yemin ederim ki titreşimlerini şu anda da hissedebiliyordum. Dizlerim titredi. Aleks'e yaslanarak kendimi destekledim ve gözlerimi açtığımda Zayn ve Thalia'nın bana baktığını gördüm.

“Peki ya Rose Point?” diye sordu Thalia.

Başımı salladım, az önce gördüklerimi kelimelere dökemiyordum.

Aleks sessizce, "Yıllardır bu malikaneyi saran sihir... o durağanlık büyüü... Sanırım kaynağı bu orman," dedi.

Sözlerinin ardından gergin bir sessizlik çöktü.

Zorlukla yutkundum. "Orin bana bu koruluğun amacının tehlikeli ilahi gücü etkisiz hale getirmek olduğunu söyledi."

Zayn kaşlarını çatarak düşündü. "Yedi yıl önce Rose Point'te ilahi Gölge ve Işık büyüü şiddetli bir şekilde çarpıştığında..."

“Bu korudan koruyucu bir büyü tetiklenmiş olmalı,” diye fısıldayarak sözlerimi tamamladım. “O kadar güçlü bir büyü ki, normal sınırlarının ötesine uzanıp Rose Point'i sarıp sarmalamış ve onu son yedi yıldır içinde bulunduğu garip, yarı donmuş halde bırakmış.”

"Peki, işleri bozarsak Rose Point'e ne olur?" diye sordu Zayn.

Tahmin yürütmek istemedim.

Kimse yapmadı.

Durgunluk.

Burada hiçbir şey canlı ya da ölü değildir.

Eski evimin, annemin ve eski hayatımdan geriye kalan her şeyin çürümemesinin sebebi gerçekten de bu koruluğun büyüü müydü? Boşluk Tarikatı üyelerinin burada ördüğü büyüler yüzünden miydi?

Bu tarikat nasıl böylesine güçlü, böylesine imkansız bir şey yaratmıştı?
Onlar hakkında ne kadar çok şey öğrendiysem, o kadar çok sorum oldu.
Ve şimdiye kadar karşılaştığımız düşmanlardan bile daha tehlikeli olabileceklerinden o kadar çok korktum.

Saniyeler geçtikçe etrafımızdaki karanlık daha da derinleşti. Rüzgar, sanki kuru nefes alıyormuş gibi garip bir ritimle yükselip alçalıyordu. Ağaçlar, bir kalbin etrafını saran bir yumruk gibi içe doğru eğiliyordu. Benim kalbimin etrafını. Bir yerlerden daha fazla mavi çiçek süzülüyordu, üzerime büyüleyici bir yağmur yağıyordu.

“Seçim yapmalıyız... ya onu serbest bırakacağız ya da buradan defolup gideceğiz.” Thalia’nın sesi çok uzaktan geliyormuş gibiydi. Asasını kaldırdı, ucunda gölgeler toplandı ama kararsız görünüyordu. “Nova. Seçim yapmalıyız. Şimdi.”

Ama koruluk bana başka bir seçenek sunuyor gibiydi.

Kalmak.

Burnumu gıcıklayan bir koku vardı: annemin kullandığı kakule ve bergamot parfümü. Ağaçların arasından kahkaha yankılanıyordu—babamın kahkahası, tiz, parlak ve canlı. Karanlığın bir yerinde müzik duydum. Doğum gününden bir vals. Her şeyin bu kadar kötüye gitmesinden önceki son şarkı. Bu kadar çok şeyin sona ermesinden önceki son şarkı.

Peki ya her şeyin sona ermesi gerekmiyorsa?

Sonuçta bu koruluğun hediyesi buydu: ölüm değil, askıya alma. Burada kalabilirdim, kaybettiğim şeyin sıcak anısıyla sarınmış bir şekilde, sonrasında ne olacağıyla asla yüzleşmek zorunda kalmazdım. Bir daha asla başarısız olmak zorunda kalmazdım. Sevdiğim bir başka insanın parmaklarımın arasından kayıp gitmesini asla izlemek zorunda kalmazdım.

İleriye doğru gitmek, onların gittiğini kabul etmek anlamına geliyordu. Gerçekten gittiklerini. Lanetlenmiş değillerdi, uyumuyorlardı ya da beni kurtarmamı beklemiyorlardı.

Sadece... gitti.

“Nova.” Aleks’in sesi, içine daldığım rüyayı böldü. Aniden tam yanımda belirdi, teninin altında sihir titrek bir şekilde parılıyordu. Gözlerine baktığımda, aynı korkunç ayartmanın orada da yansıdığını gördüm.

O da kalmak istiyordu.

Elbette yaptı. İşte bu donmuş anda, onun geçmişini düşünmek zorunda değildik. Işık Muhafızlarının ona yaptıklarını, Lorien'in yaptıklarını, hâlâ

yapmakta olduklarını, bizim, büyümüzün ve her şeyin başına neler gelebileceğini düşünmek zorunda değildik.

"Burada kalabiliriz," diye fısıldadım, sadece onun duyabileceği kadar alçak sesle. "Burada güvende olabiliriz."

"Güvenli..." diye tekrarladı. Ama sonra başını sertçe salladı. "Buna mı güvenli diyorsun? Nova, etrafına bak. Burası güvenli değil."

Ama etrafıma bakıyordum. En yakın sarmaşıkların ve köklerin tekrar hareket etmeye, yavaş yavaş yaklaşmaya ve bizi ele geçirmeye çalıştığını izliyordum. Bizi kucaklamaya çalışıyorlardı. Arkadaşlarım amansızca onlara saldırdılar, ama ben hareketsiz kaldım.

Yedi yıl boyunca başarısızlığımın ağırlığını taşıyarak koştum; kıramadığım lanet, kurtaramadığım aile, bir türlü yerimi bulamadığım dünya... Bu ağırlık omurgama işlemiş, kaburgalarımı sarmış, o kadar sıkıştırmıştı ki, onsuz nefes almanın nasıl bir şey olduğunu hatırlayamıyordum bile.

Peki ya onu yere bıraksam?

Eğer bu koruluğun büyüünün beni içine çekmesine ve o ağırlığı bir süreliğine taşımama izin verirsem ne olur?

Bileklerimi saran sarmaşıklar beni parmak uçlarımda yükseltiyordu. Şimdiden kendimi daha hafif hissediyordum. Başımı göğsüme doğru eğmeye başladım, yavaşça nefes verdim. Ama tamamen kendimden geçmeden önce Aleks adımı bağırdı. Bana doğru döndü, kılıcı parıldayarak sarmaşıkları kesti ve sendelediğim sırada beni yakaladı.

"Çok yorgunum, Aleks." Alnımı göğsüne yaslariken sesim titredi. "İlerlemekten çok yoruldum."

Eli elimi buldu. Teni ateş gibi yanıyordu, sihir yüzeyin hemen altında alev alev yanıyordu. "Biliyorum, Nova. Tanrım, biliyorum." Parmaklarımı sıktı ve kavrayışındaki titremeyi hissettim. "Ama burada kalamazsın. Bunu biliyorsun. Çok fazla insan sana güveniyor."

"Ya hiçbirini kurtaramazsam?"

Bir adım geri çekildim. Bir kök ayak bileklerime dolandı ve sıkılaşıyorak beni dizlerimin üzerine çekti. Daha fazla sarmaşık bileklerime takıldı. Bileklerim dikenlerle ve narin beyaz çiçeklerle kaplıydı—annemin en sevdiği yasemin. Onlara bakarken fısıldadım, "Ya yeterince güçlü değilsem? Ya sadece Rose Point'i değil, her şeyi kurtaramazsam? Ya başarısız olursam? Ya..."

“O zaman başarısız olursun.” Cevabı anında ve tereddütsüzdü; önümde diz çöktü ve beni tekrar serbest bırakmaya başladı. “Deniyorsun, başarısız oluyorsun, sonra ayağa kalkıp tekrar deniyorsun. Birlikte başarabiliriz—”

Sözleri boğazında düğümlendi. Sarmaşıklar onu da ele geçirmişti şimdi, içlerinden biri boğazını şiddetli ve susturucu bir şekilde kavradı.

Bu manzarayı görünce içimde bir şeyler değişti, çünkü şunu fark ettim: Artık koruluk bize başka bir seçenek bırakmıyordu.

İster kalalım ister kalmayalım, bizi orada tutacaktı.

Zayn ve Thalia hâlâ yaklaşan ormana karşı umutsuzca savaşıyorlardı. Bağırışları ve çeliğin tahtaya çarpma sesleri uzaktan, boğuk geliyordu. Cazip anılar, onları bastırmaya çalışan bir yoğunlukla geri döndü; müzik yükseldi. Annemin parfümü daha da yoğunlaştı. Gözlerimi kırptım ve yemin ederim ki ormanın derinliklerinden beni izleyen gülümseyen yüzünü gördüm. Babam da oradaydı, gülüyor ve kollarını bana doğru açıyordu, tıpkı ben küçükken ve dünya anlamlıyken yaptığı gibi.

"Bırak gitsin," diye fısıldadı koru. "Bırak gitsin ve burada onlarla birlikte dinlen."

Bir an için, umutsuzca bunu düşündüm.

Bırak.

Bırakmak istiyorum.

Sonra Aleksander'in büyüğü vahşi ve alev alev yükseldi, onu tutan sarmaşıkları yakıp kül etti. Gözleri benimkine kilitlendi. "Sakın yapma, Kaos."

Annemin gülümsemesinin anısı bir anlığına gözümün önünden geçti.

"Üzgünüm," diye düşündüm. "Kalamadığım için üzgünüm."

Grimnor'a uzandım.

Kılıç ilk başta direndi; tıpkı benim gibi yakalandı, kabzasına sarmaşıklar dolandı, koruyucu kısmından çiçekler açtı. Ama elimi onun etrafına kapattığımda, buz gibi soğuk gölgeler damarlarımda aktı.

Ölüm, durağanlık değil.

Ben Ölüm'düm ve gücümü kucaklamanın zamanı gelmişti.

Çünkü bazen ilerlemenin tek yolu buydu.

Orta ağaca doğru hızla koştum.

Her yönden üzerime doğru dallar fırladı. İkisini savuşturdum, ancak arkamı döndüğümde göğsüme doğru saplanan üç tane daha dal gördüm. Zayn birini kılıcıyla yakaladı. Aleks ikinciye savuştururken Thalia etrafımda dönerek üçüncü dalı ve kavrayan dalları geri püskürttü ve bir yol açtı.

"Acele edin," dedi, ağacın dibindeki sunağa doğru başını sallayarak.

Eskisinden de daha hızlı hareket ediyordum; düşünmeye vakit ayıramayacak kadar hızlıydım. Sadece hedefime, kılıcımın savrulmasına, verdiğim karara odaklanabiliyordum.

Grimnor büyülü, kadim ormanı yarıp geçerken, koruluk adeta çığlık attı; ses, havalanırken binlerce kuşun çığlığına benziyordu.

Parça koptu ve ayaklarımın dibindeki kurumuş yaprakların arasına düştü.

Onu elime aldım. Tüy kadar hafif ve kar kadar soğuktu. Parmaklarım onu kavradıkça zihnimde görüntüler belirdi: gece bir bahçe; koşan bir kadın; arka planda yükselen bir saray.

Etrafımızdaki orman solmaya başladı. Yapraklar kendi içlerine kıvrıldı. Çiçekler karardı ve döküldü. Ağaçlar geriye doğru eğildi, kabukları soyuldu, kalın dalları kuru dallar gibi kolayca kırıldı.

Elimde, Lorien'in ruhunun parçası tam tersini yapmaya başladı; şiddetli bir sıcaklıkla uyandı, sıcak ve parlak bir hal aldı. Onu göğsüme bastırdım, sanki ölen koruyu tararken hissettiğim boşluğu onun sıcaklığıyla doldurabilirmişim gibi; annemin ve babamın teselli edici hayaletlerini, doğru seçimi yaptığıma dair bir işaret arıyordum.

"Şunu gözden uzaklaştır," dedi Aleks, o kadar aniden yanımda belirdi ki yerimden sıçradım. Gözlerinde korku parlıyordu ve sesi garipti. Neredeyse öfkeliydi.

Onun bana böyle konuşmasına çok şaşırmıştım ama istediğini yapamadım; avuçlarımda cam parçası yanarken bile onu bırakamadım.

"Nova, lütfen—"

Sonra uzaktan bir binanın yıkılma sesi yankılandı, o kadar yüksek ki içimi ürpertti.

Ruh parçasını cebime sokup koşmaya başladım.

ON SEKİZ

Nova

Titreyerek ve nefes nefese, çocukluğumun geçtiği evin kalıntıları arasında yürüdüm.

Bazı yerlerde yapılar büyük ölçüde sağlam kalmış, sadece yedi yıllık sürenin getirdiği normal toz ve aşınma izlerini göstermişti.

Diğerlerinde ise, Gölge ve Işık büyüünün doğum günüm gecesinde verdiği zarar nihayet belirginleşmişti—nihayet gerçektir. Babamın sonunu izlediğim büyük verandanın etrafındaki tüm alan çökmüştü. En büyük yıkım bu noktadan içeri doğru yayılarak, kırık fayanslar, dökülmüş sıvalar ve ufalanmış taşlardan oluşan düzensiz bir iz bırakmıştı.

O izi takip ederek annemin bir zamanlar dondurulduğu odaya ulaştım.

Yedi yıldır, onu tuzağa düşüren büyüü anlamak umuduyla bu odayı ziyaret ediyordum. Büyüyü bozmanın bir yolunu bulmayı, onu kurtarmanın bir yolunu bulmayı umuyordum.

Büyü nihayet bozulmuştu.

Ama o gitmişti.

Cesedinin başına ne geldiğini kısaca merak ettim; enkazın altında mı kalmıştı, Rose Point'in sonunda yakaladığı bu ölümcül gerçekliğin altında ezilmiş miydi?

Acaba o artık sadece toz ve kemiklerden ibaret miydi?

Sonunda, gerçekten bilmek istemediğime karar verdim.

Birkaç tane daha bomboş odayı aradıktan sonra, hem zihinsel hem de fiziksel bir yorgunluktan dizlerimin üzerine çöktüm. Phantom, omzumdaki

yerinden aşağı fırladı; bir gölge gibi beliren küçük bir köpek odadan odaya koşturdu.

O da herhangi bir yaşam belirtisine rastlamadı.

Sonunda geri döndü ve sivri kulaklarını kafatasına doğru yaslamış bir şekilde üzgün bir halde yanıma oturdu.

Sendelleyerek ayağa kalktım ve yürümeye devam ettik; nereye gittiğimizden emin değildim. Orin yetişti ve sessizce bizimle aynı adımlarla yürümeye başladı. Sonunda ona sorularımı sorma cesaretini bulduğumda, her zaman yaptığı gibi, dünyanın anlamını kavramama yardımcı olmaya çalıştı.

O gece öldüler. Malikâne, olması gereken yıkımı engelleyen koruyucu bir büyüyle sarılmıştı. Koruluk, yıllar geçtikçe büyüyü beslemeye devam etti ve her şeyi zaman içinde donmuş halde tuttu.

Bu sadece bir yanılsamadan ibaretti.

“Nasıl?” diye sorduğumu duydum. “Tarikat, Vaeloran büyüsünü olduğu yerde donduracak kadar güçlü büyüler nasıl yaratabilmiş olabilir?”

Ardından gelen açıklamaları bir türlü anlayamadım. Ne kadar odaklanmaya çalışsam da, zihnim aynı dört kelimeyi tekrar tekrar oynatıp durdu.

O gece öldüler.

İstmeden Aşağı Dünya'dan çağırdığım sihir ve Lorien'in gücüyle çarpışması...

Bu onları öldürmüştü.

Başka hiçbir şey gerçekten dikkatimi çekmedi.

Bu zaten apaçık ortadaydı, çünkü Orin sonunda başını sallayarak, "Daha sonra daha detaylı konuşabiliriz. Bu konuşmayı muhtemelen daha güvenli bir yerde yapmalıyız," dedi.

"Gerçekten güvenli bir yer var mı?"

Yorgun gözleri endişeli görünüyordu ama başını salladı. “Kapı arkasında bekleyen bir ortağım var. Yolun açık olduğunu ve saklanma yerimizin hazır olduğunu bildiren sinyali alır almaz harekete geçeceğiz. Şimdilik, ortalıkta görünmeyelim.” Enkazı taradı ve yine, Boşluk Düzeni üyelerinin her an bize pusu kurmasını beklediği hissine kapıldım.

O, bu "ortağından" gelecek sinyalleri gözlemlemek için uzaklaşırken, ben de bir zamanlar doğu avlusu olan yere doğru yol aldım. Arkamda uzun bir çit ve önümde malikanenin nispeten engelsiz bir manzarasıyla, avlunun en karanlık köşesindeki çatlak bir banka oturdum.

Thalia kısa bir süre sonra beni buldu. Çatlak, yosun kaplı bir sütuna yaslanmış, bir dakika boyunca malikanenin yönüne doğru baktıktan sonra, "Demek ki... her şey, olup bitmesini bekleyen istikrarsız bir felaketmiş," dedi.

Cevap vermedim.

Ayak ağırlığını bir ayaktan diğerine kaydırdı. Teselli sözleri bulmakta zorlandığını anlayabiliyordum; kalıp bir nebze olsun teselli sunmaya çalışması, aramızdaki dostluğun giderek güçlendiğinin bir başka kanıtıydı.

"Biliyorsun, burayı kurtarmak için yapabileceğin hiçbir şey yoktu, değil mi? Kurtarılması amaçlanmamıştı zaten. Bazı şeyler sonuçta kurtarılamaz."

Omuz silktim ve bankın üzerine dağılmış birkaç kurumuş çiçekten birine uzandım. Avucumda düz bir şekilde tutarak, etrafını saran çürüyen enerjiye odaklandım, bileğimden çıkan gölgelerin o çürümeye yapışmasına izin verdim. Onu çıkardığımda çiçek parladı, kenarları dikleşti. Bu, bu bahçelerde saatlerce yaptığım eski bir numaraydı; ölü ve ölmekte olan şeylerden enerji alabilir ve bunu yaparak, onları, sadece bir anlığına da olsa, yeniden canlı gibi gösterebilirdim.

Ama sihirim bu alemde hiçbir zaman uzun süre etkili olmadı.

"Burası benim gerçek evim bile değildi," dedim Thalia'ya. "Onlar benim gerçek anne babam bile değildi." Sert bir tonda söylemişim ama kendimi bu yıkık dökük çevreden ve temsil ettikleri her şeyden daha da uzaklaştırmak istiyordum.

Thalia başını salladı. "Gerçek olsunlar ya da olmasınlar... yok olsunlar ya da var olsunlar... yine de seni şekillendirdiler. Ve şimdi bile seni şekillendirmeye devam edecekler."

Çiçeği avucumda ezdim, parmaklarımın arasındaki çatlaklardan parlaklığının solmasını izledim. "Yıllarca burayı kurtarmaya takıntılıyım. Zaten beni Noctaris'e getiren de buydu. Her şeyin ağırlığı ezici hale geldiğinde bile beni hareket ettiren bir amaçtı. Ve bunca zaman boyunca, kurtarabileceğim hiçbir şey yoktu burada. Her şey bir yalandı. Buradaki tüm hayatım bir yalandı."

Düşünceli bir şekilde kaşlarını çatı. "Belki de yalan değil, daha çok bir... dolambaçlı yol. Nihayetinde varmanız gereken yere, gerçekten kurtarmanız gereken şeylere götüren bir yol."

Uzun ve yavaş bir nefes verdim. "...Belki."

Cevap vermeye başladı ama birinin enkazı tekmeleyip kendi kendine mırıldanmasıyla sözümüz kesildi—Orin.

Aramızda mesafe olmasına rağmen, onu gördüğünde Thalia'nın vücudunda bir gerilim dalgası hissettim.

"Belki de gidip onunla konuşmalısın?" diye usulca ısrar ettim.

Kadın küçümseyerek homurdandı ve arkasını döndü. Orin önce bize hiç aldırış etmeden devam etti, kırık bir ayna parçasına benzeyen bir şeyi havaya kaldırıp, batmakta olan ışığı yakalamak için açısını ayarlayarak kasıtlı desenler çiziyordu; görünüşe göre planladığı sinyallerin bir parçasıydı bu.

Kızı uzun süre sessiz kaldı, sadece onu izledi, sonra şöyle dedi: "O sadece anılarımı rahatsız eden bir hayaletken daha kolaydı."

Anladığımı belirterek başımı salladım.

Yaklaşan akşamın soğuğuna karşı kendini korumak için kollarını sıkıca kendine sardı. Rose Point'in kalıntılarının ardında güneşin daha da batışını sessizce izledik. Kırmızı ve turuncu renklerin göz kamaştırıcı görüntüsü bana ateşi, eski hayatımın son kalıntılarının alevler içinde yok oluşunu hatırlattı.

Bırak yansın, diye düşündüm. Her şey yansın.

Güneşin son ışınlarını gölgeler kaplarken, Aleks ve Zayn birbirlerine yakın yürüyerek ve kısık sesle konuşarak göründüler. Birbirlerinden çok uzakta oldukları için doğru düzgün duyamıyordum ve ne kadar uğraşsam da Aleks ile aramızdaki zihinsel bağı bir türlü kuramıyordum.

"Aleks mesafesini koruyor, değil mi?" diye sordu Thalia. "Ben de sizin ikinizin ayrılmaz bir ikili olduğuna sanıyordum."

Hiçbir şey söylemedim ama Rose Point kulelerinin yıkılma sesini duymadan hemen önce ormanda paylaştığımız o tuhaf anı tekrar tekrar zihnimde canlandırmaktan kendimi alamadım. Sesindeki öfke. Gözlerindeki korku.

Thalia'nın yüz ifadesi karardı. Aleks hakkında aşağılayıcı bir yorum—ya da üç tane—söylemeye hazırlandığından şüphelendim. Kendimi hazırladım, ama o sadece omuz silkti ve isteksizce, "Sanırım bu onun için de zor. Burayı yok eden Vaeloran büyüünü çağırmada ne rol oynamış olursa olsun, bu yıkımı gerçekten görmek kolay olamaz. Sana neler yaptığını görmek." dedi.

Elimi ceketimin cebine sokup Lorien'in ruhunun parçasını aradım. Avucumla bastırdığımda tenimde bir titreşim hissettim. "Bence onu rahatsız eden sadece kötü anılar değil," dedim Thalia'ya.

Başını bana doğru eğdi.

“Sanırım... bu.” Parçayı havaya kaldırdım. “Daha önce yanına yaklaşmaya, hatta ona bakmaya bile tahammül edemiyordu.”

Bir an düşündü, parmakları huzursuzca esasının üzerinde geziniyordu. "Onu yok edemez miyiz?"

Elimi tekrar yumruğuma sıktım. "Benim kabul ettiğim anlaşma bu değildi."

O, homurdandı ama itiraz etmedi. İkimiz de iblislerle yapılan anlaşmaları bozmanın sonuçları olduğunu biliyorduk ve bunların ne olabileceğini ancak tahmin edebiliyorduk.

Kırık parçayı tekrar cebime koydum.

Thalia içini çekerek bankın kenarını kavradı, geriye yaslandı ve bakışlarını gökyüzüne kaldırdı. "Biri tamam, iki tane kaldı," diye mırıldandı.

BİRKAÇ MİL ÖTEDE, TANIDIĞIM BİRİNİN EVİNE SİĞİNDİK: ALİSTAIR Finch. Bu, aylar önce beni Nocturnus Yolu'nun girişine getiren aynı adamdı. Onu daha önce de birkaç kez görmüştüm; çoğunlukla Orin'le yaptığı gizli görüşmeleri yarım yamalak dinlerken. Sanırım daha dikkatli dinlemeliydim; yine de, daha büyük bir plan ve görünüşe göre bana biçilen daha büyük kader hakkındaki birçok ipucunu gözden kaçırdığım için kendimi aptal gibi hissettim.

Finch benim kim olduğumu, ne olduğumu biliyordu. Ve onun gibi, yıllar boyunca Orin'in beni gizlice korumasına yardım eden birkaç kişi daha vardı; hayal edebileceğimden çok daha karmaşık bir bağlantılar ağı, bir ağ.

Bütün bunları düşünmek bile başımı ağrıtıyordu. Bu yüzden uzun süre üzerinde durmadım; bunun yerine, Hollow Grove'da elde ettiğimiz parçayı aldım ve kendimle diğerleri arasına biraz mesafe koydum. Onu ilk elime aldığımda gördüğüm titrek görüntüler bütün gün beni rahatsız etmişti.

Daha fazlasını görmem gerekiyordu.

Orin'in evine benzer şekilde, saklandığımız yer de sık ormanların arasından geçen dar bir dereye bitişikti. Derenin تنها bir kıyısına yerleştim ve kristal parçayı çıkardım. Yalnız olduğumdan emin olmak için son bir kez

etrafıma bakındıktan sonra, onu gölgelerimle sardım ve büyümün derinlemesine içine işlemesine izin verdim.

Gözlerimi açtım.

Kalbim yerinden fırladı. Etrafım dönmeye başladı. Tıpkı muhafızla karşılaşmam sırasında olduğu gibi, geçmişe dair alışlagelmiş kısa süreli bakışlarımdan çok daha etkileyici bir görüntü zihnimi kapladı. Belki Vaeloran bağlantımızdan dolayıldı, ya da yine büyülü selefimle ilgili olduğu içindi... Bilmiyordum.

Artık derenin kenarında oturmadığımı biliyordum sadece.

Bunun yerine, görkemli bir sarayın gölgesinde duruyordum. Ay ışığı, beyaz mermer sütunlardan ve rengarenk çiçeklerle dolu teraslı bahçelerden yansıyor. O kadar mükemmel ve bozulmamıştı ki, ilk başta nerede olduğumu anlamadım. Sonra en yüksek kulelerden dalgalanan bayrakları fark ettim. Alt kısmında üç yıldız bulunan, altında üç kılıç bulunan siyah beyaz bayraklar; kılıçlardan biri ortada düz duruyor, diğer ikisi ise onun üzerinden çapraz şekilde geçiyordu.

Burası Midna Sarayıydı.

Taş zemine vuran botların sesi beni irkiltti.

"Sadece bir anı," diye fısıldadım kendi kendime.

Ama her şey o kadar anlık, o kadar... gerçektir ki, gürültünün kaynağını bulmakta hiç zorlanmadım; bir grup saray muhafızı bahçelerde ilerliyordu, zırhları ay ışığında parıltıyordu. Bir isim çağırıyor, farklı yolları aramak için ayrılıyorlardı.

Lorien elbette onların arasında yürüyordu. Sonuçta bu, ruhunun hafızasının bir parçasıydı.

Burada, son gördüğümdekinden daha genç görünüyordu. Gerçekten de bir çocuktü; on beş yaşından büyük olamazdı, henüz tam olarak olgunlaşmamış daha yumuşak yüz hatları ve bildiğim kızıl renkten ziyade dikkat çekici koyu kahverengi gözleri vardı ve bu gözlerde hala bir nebze masumiyet vardı. Diğerlerinin gerisinde kalmış, bakışları bahçeleri ağırbaşlı ve amaçlı bir şekilde tarıyordu.

Sonra o da gördü, ben de gördüm: bir çitin arkasında hızla koşan beyaz bir elbisenin parıltısı.

Belli ki yakalanmaktan kaçınmaya çalışan biri.

Lorien adımlarını yavaşlatıp gruptan ayrıldığında bile, muhafızlar hiçbir şey fark etmemiş gibiydi.

Ben de yavaşlayıp durdum ve izlemeye başladım.

Lorien, muhafızlar iyice öne geçene kadar bekledi, sonra da kayıtsızca kaçan figürün yönüne doğru yürüdü. Şekillendirilmiş çitlerden oluşan kısa bir labirentin içinden geçerek bir köşeyi döndü ve kendini sarmaşıklarla kaplı bir çardakta büzülmüş, kendini küçültmeye ve fark edilmemeye çalışan genç bir kadınla karşı karşıya buldu. Karanlık, bu kadının etrafında doğal olmayan bir şekilde hareket ederek onu daha da örtüyordu.

Lorien bu manzarayı görünce kıkırdadı. "Calista, gölgem... eğer bütün gece onlardan kaçmayı planlıyorsan, daha iyi bir saklanma yerine ihtiyacın olacak."

Korkuyla açılmış gözlerle ona doğru ayağa kalktı. Sonra öfkeyle. Gölgeler aralandı ve zarif, erik rengi bir elbiseyle örtülü, işlemeli boncukları hapsedilmiş yıldızlar gibi parıldayan çarpıcı figürü tamamen ortaya çıktı.

Lorien gibi, o da benim gördüğümünden çok daha gençti; bu, muhtemelen ilk karşılaşmalarından biriydi. Vaelora halkının gençliklerinde ayrı ayrı eğitim görmesi adettendi—ancak bu ikisinin birbirlerini şahsen görmeden çok önce mektuplar ve benzeri yollarla iletişim kurduklarına dair hikayeler duymuştum.

Ancak olgunlaştıktan, büyülerinde ustalaştıktan ve kendi yeminlerini ettikten sonra, genellikle Midna'nın bu merkezi krallığında görkemli bir törenle kutlanan bir olayla, krallıkların liderlerinin huzuruna birlikte çıkacaklardı. Ve zarif kıyafetlerine ve saraydan yankılanan hareketliliğe bakılırsa, bu törenin yakın olup olmadığını merak ettim.

Calista sert bir şekilde, "Saklanmıyorum," diye karşılık verdi.

"Hayır mı?" Lorien kaşını kaldırdı. "Öyleyse ne yapıyorsun? Çitleri mi inceliyorsun? Bahçıvanlar için not mu alıyorsun?"

Kaşlarını çattı.

Ellerini arkasında birleştirmiş, dudaklarının kenarında hafif bir gülümsemeyle çit boyunca yürüyordu. "Kuzeydoğu köşesinin budanması gerekiyor gibi görünüyor. Ayrıca gül çardakının yakınında kırık bir çeşme var; bunu da not etmelisiniz."

Calista kollarını göğsünde kavuşturarak saraya doğru kısa bir baş salladı. "Gitmeniz gereken bir yer yok mu? Belki de gösteriş yapmanız gereken bir kraliyet sarayı?"

"Ne yazık ki, gösterinin sadece yarısıym. Hem de daha çirkin olan yarısı."

Kadın alaycı bir şekilde güldü, ama yanakları pembeleşti; onun herhangi bir yerinin çirkin olduğuna inanmadığı apaçık ortadaydı.

Lorien'in yüz ifadesi yumuşadı. "Onları sonsuza kadar bekletemeyiz, biliyorsun."

Çenesini yukarı kaldırdı. "Evet, görevimi gerçekten biliyorum, çok teşekkür ederim."

"Ve günahlarınızı ve yeminlerinizi Yankılar Odası'na teslim ettiniz..."

Kadın gerildi. "Elbette."

"Şimdi geriye kalan tek şey..."

Bileğindeki gümüş bileklikle oynuyordu; süslü elbisesinin yanında oldukça sade duran bir bileklikti bu.

Lorien'in çarpık sırtışı bozulmadı, ancak eli seğirdi, sanki bir an ona doğru uzanmayı düşünmüş gibiydi.

Sonrasında ne olacağından korkuyorsun, değil mi?

Calista ona cevap vermedi ve kısa süre sonra bunun sebebinin Lorien'in bu sözleri aslında sesli olarak söylememiş olmasından kaynaklandığını anladım. Bu sadece bir düşünceydi. İçinde şefkat ve endişe gibi gelen bir duygunun kıpırtısıyla dolu bir düşünce. Koruyuculuk.

Onunla olan yakın bağım yüzünden bir kez daha rahatsız oldum ve geri çekildim. Görüntü biraz bulanıklaştı ama odaklanmayı başararak izlemeye devam ettim.

Lorien bir adım daha yaklaştı. Calista yerinden kıpırdamadı, ancak nefes alışverişi hızlandı.

Bahçenin daha derinlerinden sesler yankılanıyordu.

Geriye doğru gölgelere çekilirken kalbinin hızla çarptığını hissedebiliyordum; koyu yeşil gözleri kocaman açılmıştı, narin parmakları endişeyle elbisesinin uzun, uçuşan kollarını birbirine doluyordu.

Lorien'in bakışları bir an daha onun üzerinde kaldıktan sonra hızla uzaklaştı ve yaklaşan arama yapan muhafız grubunun yolunu kesti.

"Maalesef buralarda izine rastlayamadık," dedi omuz silkerek. "Ama bahçıvanlardan biri onu güney kapısına doğru giderken gördüğünü söyledi."

Saygılı bir şekilde başlarını salladılar ve yön değiştirdiler.

Yavaşça yüzünü Calista'nın saklandığı yere doğru çevirdi.

Omuzları gevşedi. Yüzünde hafif bir tebessüm belirdi ve bu hassas duygu Lorien'in göğsünde daha da güçlendi.

Başka bir şey söylemeden uzaklaştı.

Manzara gri bir sisin içinde kayboldu. Başımı hafifçe salladım, zihnimi temizledim ve işte böylece yeniden şimdiki zamana döndüm.

Yalnız değildim; Orin birkaç adım ötede durmuş, beni merakla izliyordu.

"İlginç bir şey gördün mü?" diye sordu, hâlâ yumruğumda ve gölgelerimde sarılı olan cam parçasına başıyla işaret ederek.

Ona gördüğüm rüyayı anlattım. Lorien'in ne kadar insansı görüldüğünü... Calista'nın da öyle. İnsansı ve savunmasız. Ve o, Calista'yı korumuştı.

Orin uzun süre düşündü, kendi kendine mırıldandı, sanki not alıyormuş gibi parmağını havada gezdirdi. Sonunda ona yanında olduğumu hatırlatmak için hafifçe yanından dürttüm.

Yorgun ve hafif bir gülümsemeyle bana baktı. "Yetenekleriniz gerçekten de istikrara kavuşmuş ve gelişmiş. Şaşırmadım ama yine de son derece gurur duyuyorum."

Kaşlarımı çattım; bu, vizyonun umduğum yorumu değildi.

"Geçmiş tahmin edebilmiş olmamın ne önemi var ki?" diye sordum. "Hâlâ bunların hiçbirine ne diyeceğimi bilmiyorum."

Çenesini kaşdı, gözleri bir an düşüncelere dalmış bir halde bulutlandı. "Korkarım ki bu bulmacanın birçok parçası hala eksik. Ancak şunu söyleyebilirim ki, sizin gördüğünüz görüntüler, son aylarda üzerinde çalıştığım bazı teorileri destekliyor..." Söyleyeceği şeyi itiraf etmekte isteksiz görünerek sözünü yarıda kesti.

"Teoriler mi?" diye ısrar ettim.

"Örneğin, Lorien'in sandığımız kadar düşman olmadığını anladık."

"O bir canavar," diye ısrar ettim.

"Elbette, korkunç şeyler yaptı. Ama korkunç şeyler yapabilecek olanlar sadece canavarlar değil. Zaten yakında mücadele etmemiz gereken daha büyük düşmanlar da olabilir."

"Daha büyük düşmanlar... yine Tarikat'tan mı bahsediyoruz?"

Başını salladı. "Korkarım ki Lorien'den çok daha tehlikeli bir şey yaratmış olabilirler sizin için."

Midem bulandı. Elbette benim de teorilerim vardı. Sadece hiçbirini dile getirmeye hazır değildim.

"Thalia ile konuşma fırsatınız oldu mu?" diye sordum.

Kaşlarını çattı. "Konuyu değiştirmek, anlaşılan en güvenilir taktiklerinizden biri olmaya devam ediyor."

"Thalia da önemli bir konu," diye ısrar ettim.

Tartışmadı ama yerinden de kıpırdamadı.

"Devam et," dedim, Thalia'nın dinlendiğini bildiğim eve doğru başımı sallayarak. Garip bir rol değişimiydi bu; şimdi onu zor gerçeklerle yüzleşmeye iten bendim.

Hafifçe kıkırdadı. "Gerçekten de çok daha güçlenmişsin."

Omuz silktim ama bir yandan da hızlıca teşekkür mırıldandım. Beni yalnız bıraktı ve uzaklaşırken zihnim hemen son savaşlarımızla ve nihayetinde daha önce yaşadığımız tüm savaşlarla doldu. Beni yıkıp yeniden inşa eden, beni bir zamanlar olduğumdan daha güçlü bir şeye dönüştüren her şey aklıma geldi.

"Daha güçlü..." diye mırıldandım, küçük bir gölge teli çağırıp parmaklarımın etrafına dolanmasını izledim.

Aylar önce bu dünyayı terk eden kişiyle aynı kişi değildim, bu doğru.

Tek umudum, bundan sonra ne olursa olsun üstesinden gelebilecek kadar güçlü olabilmektir.

ON DOKUZ

Nova

Bir gün geçti. Krallığıma, büyümü çok daha kolay kullanabileceğim bir diyara geri dönmek için can atıyordum, ancak Orin'in diğer müttefiklerinden Nocturnus Yolu'ndan geçtiğimiz güzergahın gözetlendiğine dair raporlar vardı. Dikkatli olmamız, en kötüye hazırlıklı olmamız gerekiyordu ve Hollow Grove'daki olay bizi yeterince yıprattığı için beklemenin daha güvenli olduğuna karar verdik.

Bu arada, Orin'le görüşmem gereken birçok şey vardı zaten. Onun ve Thalia'nın da konuşması gereken birçok şey vardı. Babasıyla yeniden bağlantı kurmaya zorlanmaktan pek memnun değildi, ama ikinci günün ortalarında birbirlerine gülümsediklerini gördüm.

En azından bir ilerleme var.

Bu arada Aleks benden uzak durmaya devam etti. Hâlâ bunun, topladığı ruh parçasının onun ve büyüğü üzerindeki etkisinden kaynaklandığını düşünüyordum; diğerlerimizle birlikte onu incelemeyi bile reddetti. Zayn bu konuda onu sıkıştırmaya çalıştığında bir tartışma çıkmıştı ve şimdi ikisi de neredeyse hiç konuşmuyordu.

İkinci gün güneş ağaçların arasından batmaya başlarken, Lorien'in ruhunun parçasını Thalia'ya bırakıp Aleks'i bulmak için yola koyuldum. Onun tuhaf davranışlarını anlamaya ve grubumuzun daha fazla dağılmamasını sağlamaya kararlıydım.

Şaşırtıcı bir şekilde, onu bulmam uzun sürmedi; derme çatma ahşap verandanın kenarında oturmuş, bakışlarını Rose Point yönüne dikmişti.

Yanına gelip verandadaki korkuluğa yaslandım. Korkuluk biraz gıcırdadı ve sallandı ama yeterince sağlam görünüyordu, bu yüzden ne diyeceğime karar vermeye çalışırken ağırlığının daha fazlasını ona bıraktım.

Aleks ilk konuşan oldu.

“Sanırım insanlar şimdiden Rose Point'e akın etmeye başlamıştır,” dedi. “Bütün bunlara ne diyecekler acaba?”

“Tahminimce ondan ve onu çevreleyen büyülerden kurtuldukları için memnun olacaklardır. Muhtemelen yıkımını tamamlayacaklardır. Yakacaklar, tuhaf bir ritüelle arındıracaklar... benden ve o yere getirdiğim gölgelerden kurtulmak için ne yapabiliyorlarsa yapacaklardır.”

Yukarıya doğru baktı.

“...Beni hiçbir zaman pek sevmediler,” dedim sessizce.

"Onların kaybıydı, değil mi?"

Yanaklarım biraz kızardı. Rose Point'e doğru geriye bakarken, geçmişte olanların ve eğer işler gerçekten bir zamanlar inandığım kadar basit olsaydı neler olabileceğinin düşüncelerine daldım. Siyasi nişanım o zamanlar basit görünmemişti, ama şu an karşı karşıya olduğumuz durum yerine, hiç düşünmeden bunu tercih ederdim.

"O gece seninle evlenmeye gerçekten hazırdım, biliyor musun?" Sözler, engelleyemeden ağızımdan döküldü.

"Gerçekten mi?"

Derin bir nefes aldım, tıpkı o kader gecesinde olduğu gibi kendimi hazırladım. "Ailem ve kendimi kanıtlamayı çok istediğim bu krallık uğruna her şeyi yapardım."

Aleks güldü. "Her şey mi? Bu benim için bir iltifat olmaktan çıkarıyor, değil mi?"

Omuz silktim. "Ben de sana biraz ilgi duymuş olabilirim."

"Sadece kısmen mi?"

“Harika. Çok ilgimi çekti.”

Yüzündeki eğlence ifadesi hâlâ belirgindi, ayağa kalktı. "İlginç."

"Bunun farkında olmayabilirsiniz ama inanılmaz derecede çekici bir insansınız."

Beni öpecek kadar yaklaştı ama tam öpmeden durdu. Gözlerinin altın rengi derinliklerine bakarken kalbim birkaç kez durdu. O gözler her zaman ay ışığını en güzel, en bilinçli şekilde yakalıyor gibiydi, sanki o göksel küre de ondan büyülenmeden edemiyordu.

"Aslında bunun gayet farkındayım," dedi.

Ona hafifçe bir itme verdim.

Tekrar güldü ve sesi çok gerçekçiydi; çözülen gerçeklerle ve yıkılan inançlarla dolu bir günde tek gerçek, anlamlı şey buydu. Ayrıca tanıdığım Aleks'e daha çok benziyordu ve bu da onun tuhaf davranışlarını unutturdu.

Kolunu benimkine geçirdi. Daha önce yanında oturduğum büyük derenin küçük bir kolunu takip ederek yaklaşık bir saat yürüdük. Çok uzağa gitmek tehlikeliydi, bu yüzden sadece bir daire çizerek, tekrar tekrar geri dönerek, aslında olduğumuzdan çok daha umursamazmışız gibi konuşup birbirimizle şakalaştık.

Son ayların çoğunu, sanki sinir bozucu bir şekilde aynı yerde dönüp durarak geçirmiştım. Ama bundan rahatsız değildim. Onunla birlikteyken yönsüz olmak iyi hissettiriyordu. Başlangıçlar veya sonlar hakkında hiçbir düşünce yoktu, nereden geldiğimiz veya nereye gitmemiz gerektiği konusunda hiçbir korku yoktu.

Dolunay üzerindeki birkaç dağınık bulut aralandı ve bizi parlak mavi bir ışıkla yıkadı. Aksi halde şırıl şırıl akan derenin nispeten derin bir havuzunun kenarında durduk ve yansımalarımızı seyrettik. Cam gibi suda, kollarının arkamdan beni sardığını, başının omzuma yaslandığını izledim. Vücudunun sıcaklığı ve kalbinin sırtıma karşı atışını hissetmek bana denge ve güven verdi.

Elimi tutarak beni kendine doğru çevirdi ve sordu: "Hâlâ benimle evlenir misin?"

Sırttım. "Evlenme teklifi mi ediyorsun?"

Bu sefer gülümsemesi daha yumuşak, daha az alaycıydı. Hemen cevap vermedi. Bunun yerine, derenin kenarına çömeldi ve çamurdan fışkıran birkaç yeşil filizin üzerinde parmaklarını gezdirdi. O filizlerin tam çiçeklere dönüşmesini büyülenmiş bir gülümsemeyle izledim.

Elinin her hareketi etrafımızda daha fazla çiçek açtırdı, ta ki ayaklarımın önünde ıslıl ıslıl çiçeklerden oluşan bir halı oluşana kadar. Birkaç avuç çiçek topladı ve onları özenle yerleştirdi.

Yanıma doğru doğrulurken, "Ben de bazen düşünüyorum. O gösteriş ve törenleri ya da siyasi entrikaları değil; bunların hiçbirini umursamıyordum zaten. Ama her sabah senin yanında uyanma ihtimali?" dedi. Topladığı buketi bana uzattı. "Dünyanın en şanslı adamı olurdum."

"Bana evlenme teklifi edeceksin, değil mi?" diye takıldım. "Diz çökmen gerekmiyor muydu?"

"Biliyorsun, önünde diz çökmek için hiçbir fırsatı kaçırmam ama... hayır. Bundan daha iyi bir evlilik teklifi planlayabileceğimi düşünüyorum."

"Bence kendiliğinden yapılacak bir evlilik teklifi çok güzel olurdu."

"Sen de öyle yapardın, değil mi? Tam bir kaotik küçük yaratık."

"Hayatınıza getirdiğim kaos olmasaydı ne yapardınız?"

"Bilmiyorum." Elimden tuttu, kaldırdı ve parmak boğumlarıma bir öpücük kondurdu. "Ve açıkçası öğrenmek de istemiyorum."

Sözleri karşısında eridim. Onları söylerken bana bakış şekli... Hala o çok nadir gördüğüm, daha yumuşak, daha kırılgan gülümsemesini taşıyordu ve ona bakarken etrafımızdaki her şey bulanıklaştı. Aklımdan sadece o gülümsemeyi öpmek geçiyordu—ve ben de öyle yaptım. Onu kendime daha da yaklaştırdım, ellerimi boynuna doladım, dudaklarını benimkine doğru çektim.

Öpüşmeyi bırakıp saklandığımız yere dönmemiz birkaç dakika sürdü ve sessizce Finch'in benim için hazırladığı, evin en arka tarafındaki odaya girdik.

Kapıyı arkamızdan kilitledim.

Küçük oda kendi başına bir dünya gibiydi. Komodinin üzerindeki tek bir yağ lambası titriyordu ve yatağa yığıldığımızda üzerimize dans eden gölgeler düşürüyordu. İnce duvarlardan, evin ana bölümünden ara sıra konuşmalar geliyordu. Ve dışarıda bir hareketlilik vardı—çok huzursuz bir hareketlilik—ama nedense hepsini görmezden geldik.

Aleks bana doğru döndü. Aramızdaki mesafeyi kapatıp, elimle yüzünü kavradım. Dokunuşuma karşılık verdi, gözleri bir anlığına kapandı. Gözleri tekrar açıldığında, içlerindeki yanan arzu tüm bedenimi tutuşturdu.

Dudakları baş döndürücü bir güçle benimkine yapıştı.

Ve tıpkı dışarıda daireler çizerek yürüdüğümüz zamanki gibi, artık yapılacak planları veya yaklaşan savaşları umursamıyorduk.

Ama bu odada amaçsız değildik.

Vücudunun benimkine her dokunuşu kasıtlı, anlam yüklüydü. Giysilerimizi yavaşça, saygıyla, sanki kutsal bir şeyin adımlarını takip ediyormuşuz gibi çıkardık. Parmak uçlarını çıplak, titreyen tenimde gezdirdi. Aynı işkence dolu niyetle dilini göğüslerimin tepelerinde gezdirdi, sonunda onları ağzına alıp, adını haykırana kadar emdi.

Nefesimi toplamaya çalışırken, kolunu belime doladı ve beni kendine doğru çekti. Kalçalarımız birbirine değdi, arzusu sert ve apaçık bir şekilde benim de kalbimin nabzını tutuyordu.

Bacaklarımdan birini alıp kendi vücudunun üzerine koydu, böylece beni daha da açarak onu içine almamı sağladı, sonra da mükemmel bir şekilde hizalanana kadar kendi pozisyonunu değiştirdi.

Yavaş ama güçlü bir hamleyle kendini içime gömdü.

Daha derine doğru ilerlerken bakışları benimkilerle buluştu. Bakışlarımızı kilitledi. Bunu yaparken içimde hareket etmese bile, yine de yıkıcı derecede samimi hissettirirdi; beni sahiplenirken beni izleme şekli. Sanki her zerremi görüyordu. Tüm dağınık, çözülmüş parçalarımı. Korkularımı. Belirsizliklerimi. Ve tüm bunlara rağmen yine de bana bağlanmak, aramızdaki bağı inkar etme şansı kalmayana kadar daha da derine inmek istiyordu.

O samimi bakışların altında uzun süre dayanamadım. Dayanmak da istemiyordum. Ondan hiçbir şey saklamak istemiyordum.

Kolumu boynuna dolayarak destek aldım ve onun derin, güçlü itişlerine giderek daha umutsuzca kendi itişlerimle karşılık verdim. O, parmaklarını ustaca hareketlerle kasıklarımın gezdirirken, kolu da uyluğuma bastırarak bacaklarımı daha da açtı; tüm bunlar olurken bir yandan da bana sertçe vurmaya devam etti ve tüm bunların birleşimi beni hızla doruk noktasına ulaştırdı.

Eğer Aleks boşalmak üzereyken ağzını benimkine bastırmamış olsaydı, boşalma çılgılığım muhtemelen evin geri kalanını endişelendirecek kadar yüksek olurdu. Ses, zevk nefeslerine karıştı ve o da içime boşalırken kendi inlemeleriyle birlikte kayboldu.

Birkaç anlığına huzurlu, uçuşan bir coşkuya kapıldım. Kendime geldiğimde, Aleks'in beni neredeyse aynı yoğunlukta izlediğini gördüm. Bir rahatlama dalgası daha içimden geçti, ayak parmaklarım kıvrıldı ve ağzının kenarı hafifçe kıvrıldı.

Parmaklarını bacaklarımın arasından çekti ve omzumun kıvrımını, köprücük kemiğimin çukurunu, boğazımın çizgisini takip etti. Dudakları dokunuşunun izini izledi. Titrediğimde durdu.

"Üşüyor musun?" diye fısıldadı boynuma doğru.

"Hayır." Sesim nefes nefese çıktı. "Sana karşı asla soğuk davranmam."

Tenime doğru gülümsedi ve içimde bir sıcaklık yayıldı. O sıcaklığa daha da yaklaştım. Gözlerimi kapattım ve kalbinin benimkiyle aynı ritimde hızla atışını hissetmeye odaklandım.

Bir an sonra, uyumak için kendimi yeniden konumlandırmayı düşünerek dönmeye başladım, ama o elini belime koydu ve beni olduğum yerde tuttu.

Diğer eliyle yanağıma dokunurken, "İçinde uyuyakalmama izin ver," dedi.

Bu düşünce beni utandırdı ama birdenbire, dünyada ondan istediği her şeyi yapmaktan başka hiçbir şey istemiyordum. Yarısına kadar üzerine oturdum, vücudunu kavradım ve şaşırtıcı derecede rahat bir pozisyona girdim. O zaten tekrar sertleşmeye başlamıştı. Doluluk hissi, iç duvarlarıma karşı ara sıra gelen arzu seğirmeleriyle birlikte, beni yumuşak ve kemiksiz bir şeye, tamamen sıcaklık, duygu ve mutlak bir memnuniyete dönüştürdü.

Hiç ayrılmak istemedim.

Kirpiklerimin altından Aleks'e baktım. Yanağıma avuçladı ve yüzümü kendine doğru çevirdi.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı dudaklarımin arasından.

Rüyalara doğru sürüklenirken, bu sözleri ona birkaç kez tekrarladım; her seferinde kalbinin daha hızlı atmasına ve kollarının beni daha sıkı sarmasına bayılıyordum.

En fazla bir saat uyuduk, sonra sıcaklık ve cinsel uyarılmanın birleşimi beni tekrar uyandırdı; ama uzun zamandır yaşadığım en keyifli saatti.

Gözleri benimkilerden kısa bir süre sonra aralandı. Bir an için birbirimize bakakaldık, özlemin kolları yeniden alevlendi.

Ama şimdi o arzusun altında başka bir şey daha kıpırdanıyordu: Belirsizlik. Korku. Midem düğümlendi. Ondan uzaklaşıp yanıma döndüm, pencereye doğru baktım ve yağmur damlalarının camdan aşağı süzülmesini izledim. Aleks de beni takip ederek kolunu gevşekçe omzuma doladı.

"Keşke böyle kalabilseydik," diye fısıldadım.

"Biliyorum." Elini daha da sıkılaştırdı, beni bir kez daha kendine çekti. "Ben de."

Birkaç dakika sessizlik içinde geçti. Sırtıma vuran düzenli kalp atışlarına odaklandım. Alışkanlık gereği, kısa süre sonra onun düşüncelerini dinlemeye, önceki günlerde başardığımız gibi bağlantı kurmaya çalıştığımı fark ettim...

Karşıma çıkan tek şey sessizlik oldu.

Tıpkı Rose Point dışında onun düşünceleriyle bağlantı kurmaya çalıştığımda ve ondan sonraki birkaç seferde olduğu gibi.

Beni bilerek mi görmezden geliyordu?

Yoksa daha sinsi bir şey mi söz konusuydu? Lorien'in ruhunun onda yarattığı etkinin bir parçası mıydı bu? Bilgisiz bir mutluluk halinde kalmak istiyordum, ama birdenbire aklıma saatler önce Aleks'i arama nedenim geldi.

Doğrulup sessizce, "Sanırım konuşmamız gerekiyor," dedim.

"...Hakkında?"

"Lorien'in ruhunun o parçasını aldığımızdan beri ne kadar tuhaf davrandığın hakkında."

"Bundan çok önce de tuhaftım." Esnedi. "Sen de öyleydin. Belki de bu yüzden birbirimize bu kadar iyi uyuyoruz."

"Belki." Gülümsemeye çalıştım ama tam olarak başaramadım. "Ancak seni rahatsız eden yeni bir şey var gibi görünüyor."

Yerinden kıpırdadı, etrafımıza dolanmış battaniyeleri düzeltti. Bir an, battaniyelere sarılıp benden uzaklaşacağını düşündüm. Ama bundan vazgeçmiş gibiydi, hafif bir iç çekişle elimi tuttu. İkimizin de üzerine bir battaniye örttü ve beni göğsüne çekti.

Ona daha da sokulup bir süreliğine battaniyenin altına kaybolmak ne kadar cazip gelse de, kendimi cevaplar aramaya zorladım.

"Sen... sen beni korkutuyorsun, Aleks."

Hareketsiz kaldı. Her kası gerildi. Nefes alıp almadığından bile emin değilim.

"Sadece iyi olup olmadığını bilmem gerekiyor."

Büyük bir çaba sarf ederek nefesini verdi. Yüzümden bir saç telini çekti. "İyiyim. Sadece biraz dengemi kaybettim. Geçer, eminim."

Gözlerimi onun gözlerine çevirmeye başladım ama bakışlarım dudaklarının aşağı doğru kıvrılan kısmına takıldı. Başka ne diyeceğimi bilemedim, bu yüzden onu öptüm, sadece bir saat önceki gibi olmaya çalışıyordum.

Öpücüğe karşılık verdi, ama aralarında bir mesafe vardı. Daha önce olmayan bir tereddüt.

Arabayı sürerken, "Mümkünken dinlenmeliyiz," dedi.

İstemeyerek de olsa kabul ettim.

Yastıklara iyice yaslandı, beni de yanına alarak başım onun kalp atışlarına yaslandı. Daha fazla baskı yapmak, cevaplar istemek istiyordum ama yorgunluk beni tüketiyordu; çok kısa bir sürede çok fazla savaştan ve çok fazla gerçeğin ortaya çıkmasından kaynaklanan, kemiklerime kadar işlemiş bir bitkinlikti bu.

Parmakları tenimde yavaş, düşünceli desenler çizdi; endişelerime rağmen dokunuşu yatıştırıcıydı.

"Benden sır saklamazsın, değil mi?" diye fısıldadım çıplak göğsüne, gözlerim ağırlaşırken.

Beni kendine daha da yaklaştırdı, dudaklarını başımın tepesine bastırdı. Güçlü kolları ve büyüünün birleşimiyle oluşan sıcaklık beni sıkıca sardı.

Uykum gelmemesi için mücadele ederek cevabını bekledim. Ama tek duyduğum şey kalbinin atışı ve nefes alışverişinin hafif fısıltısıydı.

Cevabını duymadan önce uykuya daldım—eğer bir cevap verdiyse bile.

GECE YARISI UYANDIĞIMDA KENDİMİ ÜŞÜMÜŞ VE YALNIZ BULDUM; Aleks'ten ya da uyumama yardımcı olmak için kullandığı sıcak sihirli battaniyeden eser yoktu.

Bir şeyler ters gidiyordu.

Yatağımdan kalktım, üzerime kıyafetlerimi geçirdim ve sessizce evin içinde dolaşarak aramaya başladım.

Ortada yoktu.

Sonunda mutfağı a girdim ve Orin'in nane çayı gibi kokan bir fincan içtiğini gördüm. Onun evinde değildik, ama yine de tanıdık bir sahneye giriyormuş gibi hissettim; sanki uyandığımda, kendime bir bardak su doldurmaya gittiğimde onu mutfak masasında kendi düşüncelerinin labirentinde kaybolmuş halde bulduğum sayısız anlardan biri gibiydi.

"Düşüncelerin için bir tatlı?" diye sorardım eskiden, sonra da tezgahın üzerindeki kurbağı şeklindeki kavanozda bolca bulundurduğu tatlılardan birini alıp ikram ederdim ve genellikle gecenin geri kalanını aklımdaki her şey hakkında konuşarak geçirirdik.

Şu an o uzun, rahatlatıcı konuşmalardan birine ihtiyacım olabilirdi belki de. Ama bakışlarım sürekli kapıya kayıyordu; aramaya devam etmek için can atıyordum.

Orin oturduğu yerde kıpırdandı, eski sandalyenin gıcırtısı tozlu mutfakta yankılanırken bana döndü. "Aleksander'ı arıyorsun."

"...Gittiğı yeri bana söylemeden gitmesi ona hiç benzemez."

"Son zamanlarda kendisine hiç benzemeyen birçok şey yapıyor mu?"

Tüm vücudum ürperdi.

"Biraz oturun," dedi Orin.

Sert bir öğretmen sesiyle konuşuyordu, bu yüzden oturdum. Ama endişeli bakışlarımı kapıdan ayıramadım.

"Onu tek başınıza aramaya gitmenin güvenli olduğundan emin misiniz?"

Bana kalırsa cevabın 'hayır' olduğunu biliyordu. Sadece bunu fark etmemi, kendime itiraf etmemi sağlamaya çalışıyordu.

"Güvenlik benim için pek önemli değil," dedim.

Burun kıvrıldı. "Eh, orada hiçbir şey değişmedi, değil mi?"

Eskimiş masaya parmaklarımla vurarak ses çıkardım. "Lütfen dersin asıl konusuna gelebilir miyiz?"

"Daha önce başka canavarlardan bahsetmiştim. Lorien'in yanı sıra, dikkat etmeniz gereken başka düşmanlar da var."

Rahatsız edici bir düşünce yavaşça zihnimde belirdi, tüylerimi diken diken etti ama bunu sesli söylemedim.

Orin beni sessizce, beklentiyle izledi.

"Aleks nerede?" diye sordum. "Ona ne yaptınız?"

"Kendi isteğiyle ayrıldı, merak etmeyin. Muhtemelen de çok uzağa gitmemiştir." Elindeki buharı tüten çay fincanını kaldırdı, sonra tekrar yerine koydu. Endişeli. Belli ki endişeliydi.

Orin hiç endişeli görünmedi.

Neler oluyordu?

Kapıya tekrar baktım ama kalkmaya kendimi zorlayamadım. "Artık bilmece yok. Onun hakkında, Tarikat hakkında, her şey hakkında bildiklerini anlat."

Şimşek çaktı ve oda aydınlandı, ardından uzaktan bir gök gürültüsü duyuldu. Orin, masanın kenarına tutunarak ayağa kalkacakmış gibi kendini hazırlarken gözlerini pencereye çevirdi. Dışarı fırlayacağını sandım, ama sonra bakışlarını tekrar bana dikti.

"Diğer müttefiklerinizle de görüştüm," dedi. "Eamon'un gönderdiği notlarla ilgili bazı ayrıntıları tamamlamalarını ve soruları yanıtlamalarını sağladım. Sizin, Lorien ve Aleksander'in etrafındaki karmaşa hakkında biraz daha net bir tablo elde etmeye başlıyorum."

"Ve?"

"Aleksander'in Kral Argot'un soyundan geldiğini biliyor muydunuz?"

Kafam karışmış bir şekilde yavaşça başımı salladım.

Argoth'un tüm bunlarla ne ilgisi vardı?

Orin, “Calista ve Lorien’i birbirinden ayıran nihayetinde Boşluk Düzeni oldu,” diye açıkladı. “Ancak bu, Kral Argoth’un emriyle yapıldı. O, Düzenin en güçlü kurucu üyelerinden biriydi.”

"Kıskançlıktan mı böyle bir emir verdi?" diye sordum. "Çünkü onu seviyordu ve Lorien'in bu sevgiye müdahale edebileceğinden mi korkuyordu?"

"Bu her zaman benim inancım olmuştur."

Bunu zihnimde birkaç kez evirip çevirdim. "Calista gerçekten Lorien'i seviyor muydu?"

"Bir zamanlar, belki de." Orin'in ifadesi gerildi. "Aşk, değişken ve karmaşık bir şey, değil mi? Birbirlerine karşı gerçek duygularını ancak tahmin edebiliriz. Ve göreceksiniz ki, tarihlerinin çoğu –hatta tüm tarih– hikayeyi kimin anlattığına bağlı olarak değişiyor. Kral Argoth, Lorien'i öldürmesini istedi. Bundan eminim, şu an için. Ama bence asıl sebep Vaeloran Döngüsünü kontrol etme arzusuuydu."

"Lorien'i öldürmedi ama. Sadece... onu dağıttı. Ona lanet okudu."

"Evet. Eminim ki Tarikatın ve Argoth'un büyük hayal kırıklığına uğramasına neden olmuştur. Buradan Calista'nın Lorien'den gerçekten nefret etmediği sonucuna varılabilir, en azından. Ama bu benim tahminim. Sebebi ne olursa olsun, lanetlediği halde ruhunu bağışladı." Devam etmeden önce bir anlığına tahta tavanı inceledi. "Ve böylece Tarikat, Vaeloran Döngüsünü ortadan kaldırmak için çalışmaya devam edecek başka silahlar yaratmak zorunda kaldı."

"...Yaratmak mı?" Bu kelimedede bir şey vardı ki, ense tüylerim diken diken oldu.

Orin'in gözleri tekrar pencereye kaydı, bir başka şimşek çakması yüzündeki yorgun çizgileri belirginleştirdi. "Boşluk Düzeni'nin çoğu Vaeloran büyüünün parlak öğrencileridir. Geniş bir bilgi birikimine sahipler ve hatta bazılarında bu büyüünün izleri de var—benim gibi seçilmiş Aetherkinler, biliyorsunuz."

"Peki bu durumda Vaelora'ya sadakatini kesen Aetherkin'den mi bahsediyoruz?"

"Doğru. Aksine, Tarikata bağlılık yemini edenler, nesiller boyunca kendi yozlaşmış güçlerini geliştirdiler. Dünyamızın büyük bir bölümünü yöneten ilahi kutsanmış güç yerine, gizli bir bilim, çarpık bir simya. Ama yaptıkları ve yapmakta oldukları şeylerin çoğu deneysel, yeni bir dünya düzeni kurma yönündeki fanatik bir girişimin parçası. Hollow Grove'da

şahit olduğunuz büyüler bunun örnekleridir. Nocturnus gibi diyarlar arasında açılan yollar da onların deneylerinin bir sonucudur. Ve..." Sözüünü yarıda keserek, buruşuk ellerinde kupayı sıkıca kavradı ve başını eğdi.

İstemesem de, "Bunun Aleks'le ne ilgisi var?" diye sordum.

Uzun ve ağır bir sessizliğin ardından nihayet tekrar gözlerime baktı. "Aleksander'in de onların deneylerinden biri olduğuna inanıyorum. Bozulmuş bir varlık; nihai amacı Vaeloran gücünü tüketmek ve etkisiz hale getirmek olan bir silah."

Odanın içindeki tüm hava bir anda boşalmış gibiydi.

Orin, ben cevap verecek kadar nefes bile alamadan sözlerine devam etti: "Aslında, Argoth'un tüm soyundan gelenlerin bu silahlanmaya ağır bir şekilde maruz kaldığına inanıyorum. Boşluğun Kralı Argoth, ona en yakın olanlar, gerçek planlarını ve arzularını bilenler tarafından bazen böyle adlandırılırdı. Çünkü o, alemler arasındaki dengeyi sağlayan güçleri tüketmeye kararlıydı. Ve Tarikat, onun vizyonunu ve mirasını, soyundan gelenlerden nihai yok ediciyi yaratmaya çalışarak onurlandırdı."

Gözlerim ona dik dik bakıyordu, görüşüm kenarlardan bulanıklaşıyordu. "Aleks hiçbir şeyin yok edicisi değil. O, bir tür... şey gibi yaratılmadı..."

"Belki de 'şekillendirilmiş' daha doğru bir kelime olur." Duraksadı. "Gerçekte ne Gölge ne de Işık olan, ancak her ikisini de manipüle edebilen bir varlık."

"O bunların hiçbirisi değil. Beni manipüle etmedi, o—"

"Onun geçmişi hakkında neler biliyorsunuz? Çocukken neler yaşadı ve neler onu şekillendirdi?"

Bu soru karşısında içimde öfke alevlendi. Soru, bir suçlamaya benziyordu.

Ama cevap bulmakta zorlandım.

Orin sabırla bekledi.

Gözlerinin içine bakmaya kendimi zorlayarak sessizce, "Biz... biz onun geçmişi hakkında pek konuşmuyoruz. Çünkü geçmişinin çoğunu hatırlamıyor," dedim.

Çektiği işkenceleri biliyordum. Hem zihinsel hem de fiziksel izler bırakan şeylerdi bunlar. Sözde Işık Koruyucularının ona yaptıkları ve bana asla anlatmayı başaramadığı şeylerdi. Sessizliğin, çoğu zaman olduğu gibi, ardında boşluk bırakan bir travma olduğunu hep varsaymıştım. Nadiren kurcalardım. Anlatmaya hazır olduğunda anlatacağı bir hikayeydi bu—her zaman buna inanmıştım. Ama ya...

Ya bu boşluk sadece travmadan kaynaklanmıyorsa? Ya da kasıtlı olarak onun bazı kısımlarını silmişlerse? Ona dair planlarına uymayan kısımlarını?

Orin, yaşlı gözlerinde bir tür acıma ifadesiyle beni izliyordu.

Sandalyenin yere sertçe sürtünmesiyle ayağa kalktım. "Yanılıyorsun. Onun büyüü benimkini güçlendiriyor. Onu tamamlıyor. Onu geçersiz kılmıyor."

"Belki henüz değil."

"Asla."

Uzun bir süre beni inceledi, yıpranmış yüzü okunamaz haldeydi. "Kesinlikle... bir muamma. Bunu kabul ediyorum. Programlamasına birçok durumda karşı koymayı başarmış biri. Ve sanırım Tarikat da senin bu kadar güçlü olacağını ya da ikiniz arasında böyle bir bağ gelişeceğini hesaba katmamıştı. Ama işler şimdi nihai hedeflerine doğru geri dönüyor. Ve Aleksander'in gerçek amacı ve gücü—"

"Yanılıyorsun," diye tekrarladım. "Bütün bunlarda yanılıyor olmalısın."

Sanki ben konuşmamışım gibi devam etti. "Lorien ve hayatı eski haline döndükçe, Aleks'in daha da değişebileceğinden korkuyorum. Eğer her iki Vaelora da güçlerinin farkına tamamen varırsa, onun için şekillendirildiği gerçek amaç da muhtemelen uyanacaktır. Kendi gücü daha da tahmin edilemez hale gelecek; yok etmek için tasarlandığı şeye susamış bir boşluk."

"O halde Lorien'i geri getirmeyeceğim. Bu görevi hemen şimdi durduracağım."

"Sanırım ikimiz de bunun için çok geç olduğunu biliyoruz. Tarikat çoktan harekete geçti. Aleks Noctaris'in derinliklerinde hapsolmuşken izini kaybetmiş olabilirler, ama şimdi tekrar hedeflerinde. Bu yüzden onu geri isteyeceklerdir."

Tartışmaya başladım ama göğsümdeki ve ciğerlerimdeki ağırlık, kelimeleri ağızımdan çıkarmamı imkansız hale getirdi.

"Lorien bütünlüğü olmadan Noctaris'i tamamen eski haline getiremeyeceğinizi de anlamış olmalısınız. Calista'nın onu parçalara ayırma kararı basiretsizceydi; o dağılmış halde kaldığı sürece, büyüünün dengesi ve Aşağı Dünya'nın hayatta kalması tehlikede kalır. Büyünün akışını tamamen kendi başınıza değiştiremezsiniz. O da kendi rolünü oynamalı."

Bu sefer gök gürültüsü daha yakından geldi ve pencereleri salladı.

“Yani dünyayı kurtarmakla Aleks’i kaybetmek arasında seçim yapmak zorundayım.” Sesim boş ve cansız çıktı. “Ve eğer Aleks gerçekten de tarif ettiğin bu canavara dönüşürse, ikisini de kurtaramayabilirim. Bana bunu mu söylüyorsun?”

Orin bana bir kez daha anlayışlı bir bakış attı, ama bu beni daha da öfkeliendirdi.

“Bunların hepsini nereden biliyorsun?” Ses tonum acıydı. Öfkeli, kızgın ve bu kâbusu çözecek bir mantık hatası bulmaya kararlıyım. “Tarihin, onu kimin anlattığına bağlı olarak değiştiğini kendin söyledin. Senin de sadece bir manipölatör olmadığını, beni kendi çıkarları için kullanan başka biri olmadığını nereden bileceğim?”

Suçlama karşısında hiç tereddüt etmedi. “Bunların hepsini biliyorum çünkü Tarikatı ve yöntemlerini çok uzun zamandır inceliyorum. Bazı durumlarda çok yakından.”

“Yakından...” Sözlerinin ardındaki anlamı kavramam biraz zaman aldı —çünkü kavramasını istemiyordum. Bir başka yalanı, bir başka ihaneti kabul etmek istemiyordum.

İç çekti. “Çok uzun yaşamının sorunu şu ki, zaman zaman tüm tarafların birbirine karıştığını görüyorsunuz. Sınırlar aşıyor. Müttefikler düşman oluyor ve düşmanlar... karmaşılaşıyor.”

"Başka bir deyişle, çift taraflı ajan olarak çalışıyordunuz."

Gözlerime kararlı bir şekilde baktı. "Hareketlerini takip etmek, ne planladıklarını anlamak için saflarına sızmak zorundaydım."

Geri çekildim, başımı salladım. “Işık Muhafızları, Boşluk Düzeni, beni koruduğu söylenen müttefikler ağı...” Nefesimi toparlamaya bir kez daha çalıştım ama başaramadım. Sesim titreyerek, “Gerçekten kimin hangi tarafta olduğunu nereden bileceğim?” dedim.

Cevap vermedi.

“Orin. Gerçekten kimin tarafındasın?”

“Seninki.” Gözlerimi hiç kırpmadan tuttu. “Birçok insanı çok kızdırdı ama... sonunda hep seninkinde olmam gerektiğine eminim.”

Aramızda, söylenmemiş binlerce şeyle dolu, ağır bir sessizlik vardı.

"Son" deyişini beğenmedim.

Zorlukla yutkundum. "Eğer benim tarafımdaysanız, o zaman bana tüm bunları nasıl düzelteceğimi söyleyin. Bana umut olduğunu söyleyin."

Hüzünlü bir gülümsemeyle, "Her zaman umut vardır," dedi.

Ellerim titriyordu. Sandalyeme doğru adım attım, sırtlığına tutunarak kendimi dengelemeye çalıştım. "Bana sevdiğim her şeyi kurtarabileceğimi söyle."

Gülümsemesi soldu.

O cevap veremeden, dışarıdan bir yerden bir çarpma sesi yankılandı, ardından bağırışlar duyuldu.

"Neydi o?"

Aniden ayağa fırladı, çok daha genç bir adamın hızı ve kararlılığıyla hareket etmeye başladı. "Git kılıcını al, Nova."

Ceketinin içindeki gizli kılıflardan bıçakları çıkarmaya başlamıştı bile.

"Orin?"

"Başka bir şey açıklayacak zaman yok." Gözleri son bir kez benimkilerle buluştu ve gözlerinde daha önce nadiren gördüğüm bir şey gördüm: korku. "Bizi buldular."

YİRMİ

Aleksander

Gece boyunca toplanan fırtına bulutlarını hesaba katarsak bile, orman olması gerekenden daha karanlık görünüyordu.

Ağaçların arasından kararlı, sessiz adımlarla ilerledim, ancak neyden kaçtığımı ya da nereye doğru koştuğumdan tam olarak emin değildim.

Huzursuz olduğumu biliyordum.

Nova'yı evde huzur içinde uyurken bıraktığımdan beri ne kadar zaman geçtiğini unutmuştum.

Benden sır saklamazdın, değil mi?

Sırlar saklıyordum. Ama bunu istediğim için değil. Sadece kendi zihnim benden sır saklıyor gibiydi.

Düşüncelerim karmakarışık ve birbirine dolanmış haldeydi. Derimin altındaki o garip kaşıntı giderek kötüleşiyordu; sanki bir şey rahatsız edici bir noktaya kadar geriliyor ve kopmaya hazırlanıyordu. Büyüme olan güvenim giderek azalıyordu. Kendime olan güvenim de giderek azalıyordu.

Ve Tanrım bana yardım et, her şey Nova'nın gölgelerine yaklaştığımda en kötü halini alıyordu. Ve Lorien'in ruhunun o parçasına yaklaştığımda, kaşıntı, huzursuzluk... şiddete varan bir şeye dönüşüyordu. Bir yandan yabancı, bir yandan da korkutucu derecede doğal gelen bir şiddet. İçimdeki hasta bir parçanın, ne yapacağını görmek için serbest bırakmak istediği bir şey.

Ama geri dönüşü olmayan bir şey yapmaktan çok korkuyordum.

Bu yüzden kaçıyordum. Tam bir korkak gibi. Kendimi, artık var olan tüm tetikleyici unsurlardan uzaklaştırıyordum.

Ancak, ancak belli bir mesafeye kadar koşabiliyordum. Sadece belli bir hızda. Dahası, bir şeyin beni kovaladığı, hangi yöne dönersem döneyim peşimden geldiği tedirgin edici bir hissim vardı. Sürekli ayak sesleri duyuyordum. Fısıltılar. Kırılan dallar ve hışırdayan yapraklar.

"Sadece paranoyakım," diye mırıldandım kendi kendime.

Tam bir paranoyak, korkak herif.

Sonra şimşek gökyüzünü yardı, önümdeki yolu kısa ve parlak bir an için aydınlattı ve o ışık parlamasında onları gördüm: dar patikayı kapatan üç figür. Ağaçların arasındaki gölgelerden dört tane daha belirdi.

Hepsi de süslemelerden, belirgin işaretlerden yoksun siyah kıyafetler giymişti; sadece geceyle iç içe geçen deri ve kumaş katmanları, karanlık orman fonunda gerçek şekillerini ve sayılarını seçmeyi zorlaştırıyordu.

"Uzun zaman oldu, Aleksander." Yolun ortasında duran kişinin sesi yumuşak ve keskin geliyordu. Yüzü kapüşonunun gölgesindeydi ama rahatsız edici bir kesinlikle gülümsediğini hissettim. "Bu küçük gezinti sırasında sana rastlamayı umuyorduk."

"...Sen kimsin?" diye sordum.

"Eski öğretmenini hatırlamıyor musun?" Eldivenli elini kalbine götürdü, hareketi abartılı ve alaycıydı. "Üzüldüm."

Kılıcımın kabzasını kavradım, tam çekmeden durdum.

"Severin Thane," dedi, arkadaşlarından bazılarının taşıdığı fenerlerin ışığına doğru adım atarken kapüşonunu yavaş ve bilinçli bir hareketle geriye iterek.

Dikkatlice birkaç adım daha yaklaştım, yüzünü tanımaya çalıştım.

Gözleri kış buzunun soluk grimsi mavisiydi ve beni soğuk, mesafeli bir merakla inceliyordu. Saçları koyu renkliydi ve şakaklarında gümüş rengi teller vardı; yüzünün sert hatlarını vurgulayacak şekilde geriye doğru toplanmıştı. Gümüş rengine rağmen, onda rahatsız edici derecede zamansız bir şey vardı. Bu, bana Orin'in gözlerindeki kadim bakışı hatırlattı - ki bu bakışı da rahatsız edici bulmuştum.

Etrafında sihir hissedemedim ama tamamen insan olduğunu da düşünmedim.

Sonra boynundaki dövmeyi gördüm—içinden kılıç geçen bir daire—ve kanım dondu.

Boşluk Emri.

Sonunda tanıştık o halde.

Severin, "Genç halinle ben çok iyi arkadaşlık," dedi.

"Bundan çok şüpheliyim." Hafızamda birçok boşluk vardı, ama gençlik yıllarımda arkadaş olarak görebileceğim kimsenin olmadığını hatırlayacak kadarını hatırlıyordum.

Yine de...

Bu adamın sakın ama buyurgan sesinde tanıdık gelen bir şey vardı ve bu da midemi bulandırdı. Kesin telaffuzu. Sanki dünyanın tüm zamanına sahipmiş ve başkalarının kıvrınmasını izlemekten zevk alıyormuş gibi sabırlı konuşma tarzı...

Artık Tarikat ile Işık Muhafızları arasında bir bağlantı olduğundan emindim; bu adam gerçekten de gençliğimde bana ders veren kişi miydi?

Büyü eğitimimdeki işkence dolu anların çoğu bulanık bir anı olarak kaldı. O acımasız yıllara dair birçok hatıra, onları yakalamaya çalıştığım her seferinde kayıp gidiyor, parçalanıyor ve tutunma girişimlerime direniyordu.

Neden bir türlü hatırlayamadım ki?

Severin başını yana eğdi, soluk gözleri muhtemelen bir memnuniyet parıltısıyla ışıldıyordu. Sanki içimde rahatsız edici bir aşinalık hissi olduğunu biliyordu ama anlayamıyordu. Sanki kafamdaki karışıklık tam da onun umduğu şeydi.

"Kim olduğunu ya da adımı nereden bildiğini bilmiyorum," diye hırladım, "ama oyun oynayacak havamda değilim. Benden ne istediğini söyle ya da defol git gözümün önünden."

"Ne istiyorsunuz?" Başka bir figür öne çıktı; beyaz-sarı saçlı ve gözleri bir sonraki şimşek çakmasıyla doğal olmayan bir gümüş rengiyle parlayan bir kadın. "Sizden hiçbir şey istemiyoruz. Henüz değil. Ama o zaman geliyor." Beni rahatsız edici bir yoğunlukla inceledi. "Evet; çok yakında geliyor, sanırım."

Büyüm, tenimin altında huzursuzca kıpırdanıyordu. Kıvrılıp bükülüyordu ve -ilk defa olmasa da- sanki canlı bir şeymiş, benden ayrı ve dışarı çıkmak isteyen bir şeymiş gibi hissediyordum.

Tuhaf gümüş gözlü kadın da bunu hissetmiş gibiydi. "İçinde ne kadar huzursuz bir şey yaşıyor," diye mırıldandı, avını gözleyen bir canavar gibi ileri geri yürürken.

Kılıcımı daha sıkı kavradım.

"Bunu hissediyorsun, değil mi? Bir şey uyanıyor. Bir şey—"

Severin elini uyuşuk bir hareketle kaldırdı ve kadın anında sustu.

“Bu gece buraya gelme sebebimiz bu değil,” dedi, sesi hafifçe sitem dolu bir tona bürünmüş, sanki haddini aşan bir öğrenciyi düzeltiyormuş gibi. “Bu gece bir hainle ilgilenmeye geldik. Bu arada sadece size merhaba demek ve ilerlemenizi kontrol etmek istedik.” Ellerini bir din adamı edasıyla kavuşturdu. “Bir taşla iki kuş, işte bu.”

“...İlerlemek?”

“Aleks!” Nova'nın uzaktan gelen sesi karanlığı bir bıçak gibi yarıp geçti.

Severin gülümseyerek sesin geldiğı yöne döndü.

İçgüdüsel olarak etrafından dolaştım ve kendimi onunla Nova'nın yaklaştığı yön arasına yerleştirdim.

Bakışları yavaşça bana döndü. Yüzünde bir nevi eğlence belirdi. “Onu hâlâ korumak istemen hayal kırıklığı yaratıyor, itiraf etmeliyim. Ama Maris haklı.” Beyaz saçlı kadına şöyle bir baktı. “Her şeyin değişmesi an meselesi. Sonuçta, kanına yazılmış olanla savaşılamazsın.”

Kılıcımı geri çektim ve bıçağın içinden bir ışık huzmesi geçirerek karanlıkta hafifçe parlamasını sağladım.

Önümdeki grubun tamamı karşılık olarak silahlarını kınlarından çıkardı, metalin deriye sürtünme sesi nemli havada fısıldadı. Gölgeden daha fazla figürün çıktığını gördüm; toplamda en az yirmi dört kişiydiler.

Severin, bakışları silahımın üzerinde gezinirken hafifçe homurdandı. Gülümsemesi soldu, yerini daha soğuk ama yine de sakin bir ifade aldı. Değişim inceydi, tıpkı camın üzerinde buzlanmanın yavaşça ilerlemesini izlemek gibi. “Neden onu yerine koymuyorsun?”

Elimi kaldırdım ve parlayan ucunu doğrudan göğsüne doğrulttum. “Neden bunu senin lanet olası kalbinin içinden geçirmeyeyim ki?”

“Ne kadar cesur.” Kılıcıma karşı gözünü bile kırpmadı, duruşunu bile değiştirmeye tenezzül etmedi. Sadece ellerini arkasında kenetledi ve şöyle dedi: “Ne olursa olsun onu koruyacak bir kahraman olduğuna inanmak istiyorsun, değil mi? Ama içten içe gerçeğı biliyorsun, Aleksander. Onu koruyamazsın. Onu korumak için yaratılmadın.”

Kalp atışlarım hızlandı. Bu bir kabus gibiydi. Sanki uyuyakalmıştım ve en büyük korkumun, yani Nova için bir tehlike haline gelebileceğim korkusunun gerçekleştiğini rüyasında görmüştüm.

Sadece uyanmam gerekiyordu.

Bir şekilde uyanmam gerekiyordu.

Severin, "Sanırım sonunda gerçeği itiraf ettiğinizde bu durum çok daha tatmin edici olacak," dedi.

Silahımdan bu sefer daha parlak bir ışık dalgası daha gönderdim. Bir uyarıydı.

Nova'nın sesi yaklaşıyormuş gibiydi ve açıkça yalnız değildi.

Maris, Severin'e sanki izin istiyormuş gibi baktı.

Sessizliğin içinde keskin ve kasıtlı bir ses çıkararak parmaklarını tek tek ıtlattı. "Belki de yine de biraz eğlenmeye vaktimiz vardır. Belki de bir test gibi bir şey."

Bir sonraki anda Nova, elinde Grimnor ile ağaçlık alandan fırladı, etrafında yılanlar gibi kıvrılan gölgeler vardı.

Phantom, hemen arkasından, karanlıkta kaybolacak olan, ancak mavi gözlerinin ürkütücü parıltısı sayesinde fark edilmeyen, alev alev yanan siyah bir bulut gibi geliyordu. Thalia, esası havada ve hazır bir şekilde tam arkalarındaydı. Zayn ise tam ters yönden, ölümcül bir zarafetle hareket ederek geliyordu.

Bakışlarım Thalia'da oyalandı. Lorien'in ruhunun bir parçasını elinde tutuyordu—göremiyordum ama hissedebiliyordum. O tanıdık çekim, tüm gece boyunca savaştığım büyümdaki o açlık...

"Aleks!" Nova'nın sesi yine geldi, bu sefer tam yanımda. Sesi duyunca irkildim; görüşüm bir anlığına, belki de daha uzun süre kararmıştı.

"Aleks? Neler oluyor?" Şimdi kafası karışmış gibiydi. Belki de biraz korkmuştu—benden mi, yoksa benim için mi, anlayamadım.

Cevap verme fırsatım olmadı.

Saldırı her yönden aynı anda geldi.

İçgüdüsel olarak hareket ettim, kılıcım bilinçli bir karar vermeden önce ilk hedefini buldu. Tarikat üyesi boğuk bir nefesle yere yığıldı, göğsünde kan fişkırdı.

Zayn kendi kılıcını geri çekti, Thalia ise esasını hazırladı ve Nova'nın etrafında dolaşan gölgelerin bir kısmını içine çekip daha somut bir şeye, saf karanlıktan yapılmış kırbalara dönüştürmek için kullandı.

Nova yanıma yaklaştı, Phantom da onun ardından süzölüyordu. Bana sadece bir an baktı ve bakışlarındaki belirsizliğin yerini sert bir kararlılığa bıraktığını gördüm. Benimle ve büyümlle ilgili ne olursa olsun o an önemli değildi; önce bu sınavdan sağ ıkmalıydık.

Beşimiz tek vücut gibi hareket ettik.

Thalia'nın kırbaçları havada çatırdıyor, acımasız bir verimlilikle uzuvları ve boğazları sarıyordu.

Zayn, ölümcül bir hassasiyetle adeta bir hız makinesine dönüştü; kılıcı, ustaca bir kolaylıkla zırhlardaki boşlukları buluyordu.

Phantom, yaşayan bir gölge gibi safları yarıp geçti, şekli değişip çoğalarak bir düzine özdeş silüete dönüştü. Katı değildi, ama yine de Tarikat üyelerinin hayaletlere saldırmasına neden olan bir kaos yarattı.

Savuşturdum, vurdum, kaçtım. Kılıcım havada şarkı söylüyordu, ılık ve çelik şiddetli bir dans içinde parıldıyordu.

Severin'e doğru yolumu açmaya, onu basitçe keserek bana verdiği o tedirgin edici duygudan kurtulmaya çalıştım. Ama o, yaptığım her girişimden kaçtı, sanki bu oynadığı daha büyük bir oyunun parçasıymış gibi beni ilgiyle ve eğlenceyle izlemeye devam etti ve bu da beni daha da öfkeliyordu. Daha da pervasızlaştırdı.

Vuruşlarım daha kontrolsüz ve düzensiz hale geldi.

Büyüm garip şekillerde yükselmeye başladı. Ormanı her zamanki sıcak parıltısıyla aydınlatmayan bir şeye dönüştü. Bunun yerine karanlığın kendisini çeken, başıboş gölgeleri emen ve sonunda beni tuhaf bir alacakaranlık pusuyla çevreleyen bir şeye dönüştü.

Bir anlığına yavaşladım, bu garip sisin içinde dönüp durdum, yönümü bulmaya çalıştım.

Gözümün ucuyla, bir Tarikat üyesinin Nova'ya arkadan saldırdığını gördüm. Onu hazırlıksız yakaladı ve küçük, tırtıklı bir bıçakla koluna vurdu. Nova kanayan derisini tutarken, adam avantajını kullanarak boğazına saldırdı.

Onu durdurdum, kılıcım göğsüne saplandı.

Kanı hem Nova'nın hem de benim üzerime sıçradı, sıcak ve bakır kokulu. Yüzündeki kanın büyük kısmını elinin tersiyle sildi, yüzünü buruşturdu. Otomatik savunma mekanizmasıyla vücudundan gölgeler fırladı, en yoğun olanı kolundaki kesik yaranın etrafından yayıldı.

Kendi ılık büyümü yaraya yönlendirmeye çalıştım. Onu, daha önce on iki kereden fazla yaptığım gibi iyileştirmek için.

Ama işler korkunç derecede ters gitti.

Büyüm onu sakinleştirmek yerine, kancalar gibi gölgelerine yapıştı ve onları kendime doğru çekti. Gücünün benimkine aktığını, emildiğini, tüketildiğini hissettim. Gözlerim kısa bir an için mide bulandırıcı bir mor renkle parladı. O an, aynı ölçüde sarhoş edici ve mide bulandırıcıydı.

Ani bir hareketle geriye doğru sıçradım ve bağlantımızı kopardım, ama hasar zaten oluşmuştu.

“...Bu neydi?” Nova titrek bir adım geri attı, yüzünde bir anlık korku belirdi. Gözlerindeki ifade göğsüme saplanan bir hançer gibiydi.

Açıklama yapmaya, özür dilemeye zaman yoktu. Gözümün ucuyla bir hareket gördüm; başka bir saldırgan yaklaşıyordu.

Aramızdaki gerilim ve belirsizliğe rağmen, omuz omuza savaşıyor bulduğumuz çatışmaya geri döndük.

Birkaç dakika süren acımasız çatışmanın ardından, Tarikat üyeleri geri çekilmeye başladı ve ortaya çıktıkları kadar aniden gölgelerin arasına karıştı.

"Şimdiden geri mi çekiliyorlar?" diye sordu Zayn, nefes nefese. "Belki de sandıkları kadar kendilerine güvenmiyorlardır..."

"Geri çekilmiyorlar." Orin'in sesi açıklığı yarıp geçti. Çatışma sırasında bir ara ortaya çıkmış, nispeten kırılğan yaşlı bir adam için şaşırtıcı bir gizlilikle hareket ediyordu. "Bu bir tuzak."

Eli hızla uzandı ve Thalia'yı işaret etti.

Gözleri kocaman açıldı.

İlk başta neye baktığını anlamadım. Sonra Thalia'nın durduğu zemini fark ettim; toprakta hafifçe parlayan, etrafında mükemmel bir daire şeklinde dizilmiş garip semboller vardı.

"Koşun!" Orin'in sesi panikle titredi. "KOŞUN!"

Ama yeterince hızlı hareket edemiyordu. Sanki bir şey ayaklarını yerinde tutuyordu. Belki de aynı şey, topraktaki sembollerin bir an sonra parlak ve şiddetli bir şekilde parlamasına neden olan şeydi.

"THALIA!"

Orin, kalp atışları arasındaki o anlık boşlukta seçimini yaptı.

Kızına doğru son hızla koştu, kendini öne attı ve onu çemberin sınırlarının dışına itti. Yerdeki bir şeyi—büyüyü sabitleyen her neyse—kaptı ve ağaçlara fırlatmaya çalıştı.

Çok yavaştı.

Büyü, ağaçların arasından şok dalgaları gönderen göz kamaştırıcı bir güç patlamasıyla infilak etti. Vücudu en az on beş metre havaya fırlatıldıktan sonra devasa bir meşe ağacına çarptı ve ağacın dibine yuvarlandı.

Acı dolu bir inilti çıkardı ve ardından gevşedi, göğsü neredeyse hiç inip kalkmıyordu.

“HAYIR!” Thalia'nın çığlığı geceyi yırtıp geçti.

İki Tarikat üyesi birdenbire ortaya çıkarak babasına giden yolunu kesti. Nova hızla ona doğru koştı ve birini anında etkisiz hale getirdi, ancak daha fazlası da ortaya çıkmaya başlamıştı.

Sakinlerdi.

Organize edilmiş.

Sanki bu, en başından beri onların planıymış gibi.

Severin de ağaçların arasından çıktı ve Orin'in yere düşmüş bedenine doğru, her adımını ölçülü ve amaçlı, sakın bir zarafetle ilerledi. Elinde garip bir ışıkla parlayan bir hançer tutuyordu. Arkasından bir düzine kişi daha adımlarını senkronize ederek koruyucu bir bariyer oluşturdu; hareketleri sanki bu anı sayısız kez prova etmiş gibi senkronizeydi.

Severin, durup Orin'in üzerine eğilerek, "Bir hainin ölümü," dedi. "Planlandığı gibi."

Thalia donakalmış bir halde, babasının buruşmuş bedenine dehşet içinde bakakaldı.

Nova hızla koşmaya başladı, etrafında gölgeler toplanıyordu.

Düşünmedim. Düşünmeye vaktim yoktu.

Az önce koştum.

Kollarımı arkadan Nova'nın etrafına doladım, çığlık atıp bana karşı koyarken bile onu geriye doğru sürükledim. Gölgeleri bana saldırırken ve büyüümün o korkunç yeni tarafının buna karşılık olarak harekete geçtiğini hissederken bile. Onun çekimine direnmeyi başardım, ama aramızdaki temas bir işkenceydi—gücüm onun her gölgesini yutmak istiyor, vücudumdaki her hücre bana sadece bırakmamı ve istediğini almasına izin vermemi haykırıyordu.

Ama dayandım. Elimden gelen her şeyle direndim ve direndim.

“Bırak beni!” Elimde çırpındı, gözlerinden yaşlar süzölüyordu. “Orin—onu kurtarabilirim—bırak beni!”

“Yapamazsın.” Hem onun hem de kendi gücümü dizginlemeye çalışmaktan sesim boğulmuştu. “Nova, çok fazlalar ve eğer sen—”

“Umurumda değil!” Artık neredeyse hıķırarak ağlıyordu, umutsuzluğun doğurduğu bir güçle hâlâ mücadele ediyordu. “Denemek zorundayım, yapmak zorundayım—”

Bir anlığına kurtuldu, sendeleyerek öne doğru ilerledi.

Ben de umutsuzluğa kapıldım ve gücüm iznim olmadan karşılık verdi. Garip, morumsu bir ışık ellerimden vahşi, kontrolsüz bir patlamayla

fıskırdı. Nova'ya çarptı, gölgelerinin arasından spiral çizerek onları önündeki bir merkez noktasına, kıvrılan karanlıktan oluşan küçük bir galaksiye ve sonra da... hiçliğe çekti.

Benim hiçbir çaba göstermeme gerek kalmadan gölgeler dağıldı.

Geriye sadece o tuhaf, koyu mor ışık kaldı, parmaklarımın etrafında çıtırdıyordu.

Nova sendeledi, her neyse az önce ona yaptığım şeyin etkisiyle dengesini kaybetti.

Gözlerindeki korku şimdi daha belirgindi. İnkâr edilemezdi.

"Yine yaptın," diye fısıldadı.

Birkaç korkunç, belirsiz saniye boyunca birbirimize baktık, ta ki dikkatimiz aniden Orin'e ve Tarikat üyelerine dönene kadar—

Severin'in hançeri, ustaca ve akıcı bir yay çizerek Orin'in kalbine saplandı.

YİRMİ BİR

Nova

Thalia boğuk, hıçkırıklı bir çığlık attı; ham, kırık bir ses, keder, kafa karışıklığı ve öfkenin karışımıydı bu.

Hiç ses çıkarmadım. Nefes alamıyordum. Dünya sallanıp dönüyordu.

Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu.

Orin'in gözleri açık kaldı, yüzümle Thalia'nın yüzü arasında gidip geldi. Sonunda, ikimizin arasında bir yerde sıkışıp kaldı. Görmezden, odaklanmadan. Dünyalar arasında, görevler arasında, sonuna kadar umutsuzca korumaya çalıştığı iki insan arasında sıkışmış bir adam.

Hareketsiz kaldı.

Bütün dünya öyle yaptı.

Ve o sessizlikte, o çaresizlikte, kendimi yeniden bir çocuk gibi hissettim. Sanki Rose Point'in bahçelerindeydim, ölüme hükmetmeye çalışıp başarısız oluyordum. Çiçekleri yeniden hayata döndürmeye çalışıyordum. Sevdiğim her şeyin kaçınılmaz çürümesini durdurmaya çalışıyordum.

Başarısız.

Başarısız oluyordum ve etrafımdaki her şey soluyordu.

Çocukluğumun, güvende olduğum ortamın, bir zamanlar tanıdığım evimin son yankıları... hepsi küle ve hatıraya dönüşüp yok oluyordu. Her şeyimi, parça parça kaybediyordum.

Neden hiçbirini kurtaramadım ki?

YİRMİ İKİ

Aleksander

İki Tarikat üyesi Severin'in yanında kaldı, diğerleri ise duman gibi ormanın derinliklerine karıştı. Hedefleri ortadan kaldırılmıştı; Severin'in bahsettiği hain, görünüşe göre, ancak Orin'in böyle bir kaderi hak etmek için ne yaptığını sadece tahmin edebiliyorum.

Nova birkaç sendeleme adımı daha attıktan sonra olduğu yerde donakaldı. Phantom endişeyle etrafında dönüyor, bedeni hayaletimsi ve katı formlar arasında gidip geliyordu.

Thalia, babasına doğru ellerini uzatmış, toprağın üzerinde diz çökmüştü. Zayn ise yanında durmuş, elindeki silahı hâlâ havada tutarak Tarikat üyelerinin kaybolduğu yerleri inceliyordu.

Severin doğrudan bana bakıyordu. Nova ile aramdaki boşluğa, havada hâlâ çıtırdayan mor büyü'nün izine. Yüz ifadesi kibirliydi. Zafer kazanmış gibiydi.

Yumruklarımı sıktım, ellerimde kurumuş kan izlerini hissettim. Büyüm hâlâ derimin altında kaynaşıyordu. Aç. Şiddetli. Yanlış.

Severin, sesi alçak ama yine de uzaktan net bir şekilde duyulurken, "Bu gece oldukça başarılı geçti," dedi. Hafifçe eğildi. "Bir sonraki görüşmemizi dört gözle bekliyorum, Aleksander. Umarım yakında olur."

Öfke beni ele geçirdi. Aptalca olduğunu bilmeme rağmen bir adım öne attım. Bir, iki, üç öfkeli adım ve sonra kılıcımı çekip, her zamanki soluk altın renginden o yeni, mide bulandırıcı, morarmış renge kadar çeşitli tonlarda parıldayan bir ışıkla parlamaya başladım.

Severin'in iki yanındaki Tarikat üyeleri yere bir şey fırlattılar; bu şey yoğun, keskin bir duman bulutu yükseltti. Şimşekler o kadar parlak çaktı ki, birkaç saniyeliğine gözlerimi kamaştırdı.

Görüşüm netleştğinde, onlar gitmişti.

Etrafta kalan düşman olup olmadığını kontrol ettim, göğsüm nefes nefese inip kalkarken, diğerlerine dönmeden önce içimde oluşan fırtınayı dindirmeye çalıştım.

Thalia, gözleri şok içinde açılmış bir şekilde babasının cansız bedenine doğru sürünmüştü. Arada sırada ağzından kaçan sessiz, acı dolu sesler dışında hiç konuşmuyordu.

Zayn onu takip etmişti ve şimdi de tehditlere karşı gölgeleri gözetleyerek ona çok yakın duruyordu. Çok yakından gelen sesler ve ayak sesleri bize ulaştığında, onu ayağa kalkması için teşvik etti ve Grimnor'un desteğiyle diz çökmüş olan Nova'ya doğru yönlendirdi.

Thalia birkaç kez babasının bedenine geri dönmeye çalıştı, ancak Zayn her seferinde onu durdurdu ve kulağına acil bir şekilde fısıldadı.

Sonunda Orin'e sırtını döndü ve başını eğdi, kendini toparlarken vücudu titriyordu.

Yakındaki ağaçlarda aniden çıkan bir gürültü beni Nova'nın yanına doğru koşmaya zorladı, giderken silahımı da hazırladım.

Yeni gelenlerin Finch ve diğer yarım düzine müttefik olduğu ortaya çıktı. Ya da en azından müttefik olduklarını varsaydığım kişilerdi. Ama eğer Orin Tarikat'a ihanet ettiyse, o zaman bir noktada onlar için çalışmış olmalı.

Peki, onun ittifak kurduğu herhangi birine gerçekten nasıl güvenilebilirdik ki?

Hangi tarafta olurlarsa olsunlar, bir süreliğine etrafımızda koruyucu bir çember oluşturdular.

Finch'in bakışları etrafı taradı ve Orin'in cansız bedenine takıldı. Vücudu kaskatı kesildi, soğukkanlılığını korumaya çalışırken çenesi kasıldı. Uzun bir süre başını öne eğdi. Sonra, gözle görülür bir çabayla, dikkatini tekrar bize çevirdi. "Bu orman Tarikat üyeleriyle dolu. Hemen buradan ayrılmanız gerekiyor."

Buradan ayrılmaktan daha çok istediğim hiçbir şey yoktu.

Ama Nova hâlâ diz çökmüş, Grimnor'u sanki onu gerçekliğe bağlayan tek şeymiş gibi sıkıca tutuyordu. Finch'i neredeyse hiç fark etmemiş gibiydi.

"Burada kalamayız," dedim, elimi onun omzuna uzatarak.

Dokunuşumu reddetti ve bu alışılmadık derecede şiddetli reddediş, büyüümün o yeni, yakıp kavuran yönünü tetiklemiş gibiydi.

Zorla yuttum.

Neredeyse.

"Onu kurtarabilirdim," diye hıçkırarak söyledi, bana öfkeyle bakarak. "Neden kurtarmama izin vermedin?"

Hâlâ içimdeki şiddetli güç patlamasını kontrol altına almaya çalışmakla meşgul olduğum için cevap vermedim. Alnımdan soğuk terler akmaya başladı. Phantom'un parlayan gözleri bana dikilmişti, göğsünden alçak bir hırıltı yükseliyordu, sanki bir şeylerin ters gittiğini biliyordu.

"Bir şey..." Nova ellerini önüne uzattı, parmaklarının etrafında zayıfça titreyen gölgeleri inceliyordu. "Herhangi bir şey. Neden hiçbir şeyi kurtaramıyorum?"

Cevap verecek kelimeleri bulamadan, Thalia, yanaklarındaki gözyaşlarına rağmen her zamanki gibi metanetli ifadesiyle Nova'nın önünde belirdi. "Bolca tasarruf edebilirsin," dedi her zamanki gibi açık sözlü bir şekilde. "Ama ancak bir sonraki günü görebilirse. Şimdi kederlenmeyi bırak ve yola koyulalım."

Nova itiraz etmek için ağzını açtı ama Thalia'nın yüzündeki derin acıyı fark etmiş gibiydi. Yavaşça ayağa kalktı, kalkarken arkasında kıpkırmızı bir iz bıraktı. Kolu tahmin ettiğimden daha çok kanıyordu; o Tarikat piçinin bıraktığı kesik derin ve düzensizdi.

Sendelerken onu yakaladım ve kan kaybından başı dönmüş bir halde bana yaslandı.

Finch endişeyle bir ayağından diğerine geçti. "Nocturnus Yolu'na giden patika boyunca daha fazla yardım temin edip yerleştirdik," diye bilgilendirdi bizi, sesi kederle doluydu. Orin'in bedenine bakmamaya çalışıyor gibiydi –ama başaramıyordu. "Sizi durdurmaya çalışan herkesi oyalayacağız. Ama gitmeniz gerekiyor. Şimdi."

Nova başını kaldırdı ve yere düşmüş akıl hocasına son bir kez baktı. Nefesleri kısa ve düzensizdi. Yumrukları gömleğimi sıkıca kavramıştı, dengesi hâlâ kaybetmenin eşiğinde sallanıyordu.

"Şimdi," diye ısrar etti Finch ve Nova'nın kırık bakışları bana döndü. Gözleri tuhaf bir şekilde boştu, bana bakmaktan ziyade içimden geçiyormuş gibiydi. Son birkaç günde yaşananların ağırlığı, sanki bir anda üzerine çökmüş ve onu yakalamıştı.

Aramızdaki zihinsel bağıın düzgün bir şekilde işleminin üzerinden çok uzun zaman geçmişti, ama her ne sebeple olursa olsun, düşünceleri şimdi bana ulaştı. Dağınık, parçalı olsa da mesaj açıktı—

Bunun daha ne kadarını kaldırabileceğimi bilmiyorum.

Büyük bir çaba sarf ederek, büyümün bir ipliğini onun ve yarasının etrafına göndermeyi başardım—bu büyüün yeni, bozulmuş, tüketen tarafı değil, kontrol etmeye alışkın olduğum şeye daha yakın bir şeydi. Daha parlak. Daha sıcak. Tamamen bana yaslandı. Kanama yavaşladı, ancak yarasının etrafındaki deri çoktan grimsi bir renk almıştı. Uygun bir iyileşmeye ihtiyacı vardı ve yakında. Ona bu iyileşmeyi sağlayamazdım.

Ne olursa olsun onu koruyacak kahraman olduğuna inanmak istiyorsun, değil mi? Ama içten içe gerçeği biliyorsun.

Onu koruyamazsın.

Onu korumak senin görevin değil.

Severin'in alaylarını umursamadım.

Şimdilik, en azından onu güvende tutabildim.

Onu kucağıma aldım ve yürümeye başladım; ellerimdeki kanı ya da içimde uyanan canavarca bir şeyi düşünmemeye çalıştım.

YİRMİÜÇ

Aleksander

Rivenholt Sarayı'na sağ salım geri döndük.

Ama üç gün sonra bile hâlâ sersemlemiş bir halde daireler çizerek dönüyor, yukarıda yaşadıklarımızdan sonra kendimizi toparlamaya çalışıyorduk.

Lorien'in ruhunun parçası, sarayın altındaki bir kasada güvenli bir şekilde saklanıyordu. Onun sürekli çekimini hissetmek zorunda kalmamak, bir nebze de olsa kontrolü yeniden kazanmama yardımcı oldu; küçük bir lütuf gibiydi.

Büyüm hâlâ karışık ve huzursuz görünüyordu. Kafese kapatılmış, tahmin edilemez bir hayvan gibi derimin altında kıvranıyor, özellikle Nova'nın gölgeleriyle karşılaştığımda daha da huzursuzlaşıyordu. Grimnor'a yakın olmak ise durumu iki kat daha kötüleştiriyordu.

Bunu itiraf etmek midemi bulandırıyor ama aramızdaki büyüün dinamiği, açıklayamayacağım şekillerde değişiyordu.

Eamon ile antrenmanlarına devam etti ve her geçen gün kendi yeteneklerini daha da geliştirdi. Büyüsü güçlendikçe, benim büyümün yanlışı da daha da yoğunlaşıyordu. Öyle bir noktaya gelmişim ki, ne kadar zor olsa da, ondan uzak durmamın onun için daha iyi olup olmayacağını sorgulamaya başlamışım.

Son birkaç gündür neredeyse hiç konuşmamıştık, yine de çoğu akşam sessizce birbirimize dönmenin yolunu buluyorduk. Ağırlıklı bir sessizlik içinde haritaları ve raporları incelerken birlikte oturuyorduk. Ona verdiğim kemani çalarken ben de yatağında uzanıyordum; bu, hâlâ huzursuz zihnini sakinleştirmeyi başaran birkaç şeyden biriydi. Hayal kırıklıklarını ve korkularını dile getirirken onu dinliyordum. Yatmadan önce bir şeyler yediğinden emin oluyor ve uykuya dalarken onu kucaklıyordum.

Hassas bir dengeydi. Hayatta kalıyorduk ama gün içinde ayrı geçirdiğimiz zaman aramızda bir uçurum yaratıyordu. Çok fazla şey söylenmeden kalıyordu. Kısa bir süre paylaştığımız zihinsel, büyülu bağ zayıflıyordu. Ve özel görüşmelerinde neler konuştuğuna dair sorularımın çoğu cevapsız kalıyordu.

Sıkıcı siyasi şeyler, diye beni temin etti.

Ama geçmişte bana her detayı, sıkıcı olsun olmasın, anlatmıştı. Ve müttefiklerinin ve danışmanlarının bana bakışlarından, başka konuşmaların da döndüğünden şüpheleniyordum.

Belki de sadece paranoyaydı, ama Nova'nın büyümün bozulmasıyla ilgili bilmediğim bir şey bildiği, bana söylemediği bir şey olduğu hissi vardı.

Bana söylemedikleri bir şey.

Ve özellikle bakmadığımı sandığı zamanlarda, bana doğru baktığında gözlerinde ara sıra beliren korku parıltısını kaçırmamıştım. Büyümün onu açıkça dengesizleştirdiği, o Tarikat üyeleriyle savaştığımız gece gördüğüm aynı korkuydu.

Elbette, bu korkusu için onu suçlayamazdım.

Kendime bile zar zor güvenebildiğim bir dönemde asla.

Dün gece, yeniden bir araya geldiğimizden beri ilk kez kendi odamda, yalnız başıma uyudum. Gerçi çok az uyudum; gecenin büyük bir bölümünde dönüp durdum, büyümün dengesiz dalgalanmalarını kontrol altında tutmaya çalışırken, Severin'in akılda kalıcı sözlerini zihnimde tekrar tekrar canlandırıdım.

Onu koruyamazsın.

Onu korumak senin görevin değil.

Uyandığımda dengesiz titremelerimin en şiddetlisi geçmişti, ama yine de günün büyük bölümünde Nova'dan uzak durdum. Daha basitti. Daha güvenliydi. En azından bana ne olduğunu anlayana kadar.

Sabahın ve öğleden sonranın büyük bir bölümünü sarayın dışında dolaşarak geçirdim; ancak bu dünyada güneş diye anılan o hastalıklı küre ufuk çizgisine doğru batmaya başlayınca geri döndüm. O zaman bile Nova'nın odalarına veya akşamları toplantılar yaptığı ofisine yaklaşmadım.

Bunun yerine, eğitim alanına doğru yol aldım; dövüş tatbikatlarının tanıdık ritmi rahatlatıcıydı. Bir süre sonra Zayn bana katıldı. Çok konuşmadan, kılıçlarımız solgun ışıktaki çarpışırken, karşılıklı dövüş antrenmanı yaptık. Bir şeylerin ters gittiğini açıkça hissedebiliyordu, ama belki de hayatında ilk kez sessiz kalmayı başardı.

Çünkü söylenecek ne vardı ki?

Yavaş yavaş yaklaşan bir felaketin gölgesinde yaşıyormuşuz gibi hissettik; bunu yüksek sesle dile getirmek, felaketin üzerimize daha hızlı bir şekilde çökeceği anlamına geliyordu.

Zayn gittikten sonra, kılıcımı bitişikteki silah deposuna geri koydum ve sarayın içine geri dönmek yerine orada oyalandım. Odada huzursuzca dolaşırken ve sergilenen diğer silahlara parmaklarımı gezdirirken, Severin'in sözleri yine aklımdan geçiyordu.

Orada birkaç dakika boyunca amaçsızca daireler çizerek dolaşıyordum ki, birdenbire büyüm farkındalıkla harekete geçti.

Arkamı döndüğümde Nova'nın kapı aralığında durduğunu, batan güneşin aydınlattığı silüetiyle beni aydınlattığını gördüm.

Yakası ve kolları boyunca zarif gümüş işlemeler bulunan safir bir elbise giymişti. Sade ve zarif olmasına rağmen, soylu konumunun sembollerini de taşıyordu: kırmızı çiçekli gümüş bir ağaç figürlü broş ve koyu saçlarında duran küçük bir gümüş taç.

Bugün ne gibi sıkıcı siyasi işlerle uğraştığını merak ettim ama sormadım. Zaten yeterince yorgun olduğunu, benim ısrarıma gerek olmadığını anladım.

"Anladığım kadarıyla meclis toplantılarından her zamankinden daha erken kaçmayı başardınız."

"Yapmak zorundaydım." Odanın içine doğru bir adım daha attı; cephaneliğin sessizliğinde elbisesinin hafif hışırtısı duyulan tek sestti.

İncelediğim kılıcı tekrar kılıfına yerleştirdim.

Aramızdaki mesafeyi yavaşça kapattı. Gözlerime bakarken bile yüzünde çok hafif bir korku, bir belirsizlik vardı. "Hepsinden uzaklaşmak zorundaydım ve sadece..." Omuzlarını silkti. "Seni özledim."

Sözler içimde huzursuzca yer etti. Onun için işleri kolaylaştırmak, daha güvenli hale getirmek için ondan uzak durmuştum. Ama şimdi onu hayal kırıklığına uğratmış gibi hissettim.

Yapsam da yapmasam da lanet olsun.

Masadan bir hançer aldı ve ellerinde çevirdi. Bir dakika geçti. Sonra bir dakika daha. Silahı sıkıca kavradı ve "Aramızda bir şeyler değişti, değil mi?" dedi.

Cevap elbette evetti, ama bunu söylemeye bir türlü cesaret edemedim. Hiçbir şey söyleyemedim.

Sessizliğim üzerine sözlerine şöyle devam etti: "Son birkaç gündür düşünüp halletmem gereken çok şey vardı. Ve sürekli olarak o son savaşta olanlara geri dönüyorum."

Gerildim.

Derin bir nefes aldı ve hançeri dikkatlice yere bıraktı. "Finch'in evinin önünde Tarikatın saldırısını yöneten adam... senin adını biliyordu. Bir sonraki görüşmemizi dört gözle beklediğini söyledi." Bakışlarını benimkine kaldırdı. Sanki bir açıklama istiyordu.

Bende yoktu.

Geçtiğimiz günleri Severin Thane ve Boşluk Düzeni hakkında hatırlayabildiğim her şeyi hatırlamaya çalışarak geçirdim. Gençlik yıllarım, bir türlü net veya faydalı bir şeye dönüşmeyen, boşluklarla ve parçalanmış anılarla doluydu.

Nova, dikkatli ve değerlendirci gözlerle beni izlemeye devam etti.

"Bana tanıdık geldi," diye itiraf ettim. "Ama nedenini bilmiyorum."

Bu cevabı bekliyormuş gibi başını salladı, kollarını kendine doladı ve düşünceli bir şekilde kaşlarını çatı.

Birkaç dakika sessiz kaldı ve ben de kendimi tekrar ona bakarken buldum; batan gün ışığının saçlarında nasıl parladığını, güneşin değdiği yerlerde telleri neredeyse bakır rengine çevirdiğini hafızama kaydediyordum.

"Büyümüz daha önce dengeliydi," dedi sesi neredeyse fısıltıyla. "Şimdi değil."

Sözler havada asılı kaldı, bize meydan okuyordu. Onları anlamlandırmaya çalışmamız için bize cüret ediyordu.

Ondan sır saklamak istemiyordum. Hiçbir zaman da istememiştim. Hayatımın büyük bir bölümünü içimde kilitli tuttuğum şeylerle geçirmiştım. Duygular. Şüpheler. Acı. Hayatta kalabilmek için bastırmam gereken her

şey. Ama o her zaman, gömdüğüm her şeyi -korkutucu şeyleri bile- gün ışığına çıkarmanın bir yolunu bulmuştu.

Bu yüzden büyümdeki değişimi açıklamaya çalıştım. Ani yanlışığını ve sanki onun büyüsünü bekliyormuş gibi, ortaya çıkardığı her gölgeyi yutmaya hevesliymiş gibi hissettirmesini.

Sözümü bitirdikten sonra hemen cevap vermedi. Aramızda, söylenmemiş anlamlarla dolu, uzun bir sessizlik oluştu. Sonunda konuştuğunda sesi kısık, neredeyse kırılğan bir tondaydı. Hiç ona benzemiyordu.

"Ya bana yakın olduğunda durum daha da kötüleşiyor mu?" diye sordu.

Tereddüt ettim ama yalan söylemenin bir anlamı yoktu. "Evet."

Sözlere karşı gözlerini kapattı. Vücudundan bir ürperti geçti; zorlukla bastırdığı bir korku titremesi daha. Bu manzara, herhangi bir bıçağın açabileceğinden daha derinden yaraladı ve ardından gelen sözler daha da kötüydü: "Gitmemi mi istiyorsun?"

Yavaşça nefesimi verdim, başımı salladım. "Senin asla gitmeni istemiyorum."

Daha da yaklaştı, gözlerinin etrafındaki ince çizgilere kazınmış yorgunluğu ve son günlerde kaybettiği her şeyin acısını görebilecek kadar yaklaştı.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu usulca.

Bu soru beni hazırlıksız yakaladı.

Katlanmaya çalıştığı diğer onca şeyden sonra, bana yardım etmek için nasıl bir gücü kalabilirdi ki?

Bir anda karmaşık duygular seline kapıldım. Hayranlık. Aşk. Suçluluk. Ama her şeyden önce, kendimi değersiz hissettim, sanki onun ilgisini hak etmiyordum—büyümün onun büyüsüne zarar vermeye çalışması, döndüğümüzden beri hissettiğim şüphe ve aramızda yeşermesine izin verdiğim güvensizlik tohumları göz önüne alındığında.

"Burada bulunarak bile zaten yardımcı oluyorsun," dedim ona.

Bir an beni inceledi. Sonra dudaklarında yorgun bir gülümseme belirdi. "Şey, bu oldukça kolay."

Elini tuttum ve onu daha da yakına çektim. "Öyleyse biraz daha benimle kal." Saçlarını okşadım, parmaklarım çenesine değdi ve yüzünü kendime doğru kaldırdım. "Siyaseti, büyüü, Tarikatı, hepsini boş ver."

Göğsüme daha da sıkıca sokuldu. "Cazip."

"Evet," diye mırıldandım, başının tepesine bir öpücük kondurarak. "Öylesin."

Hafif bir kahkaha ile iç çekiş arasında bir ses çıkardı. Elleri göğsüme doğru kaydı, parmakları tişörtümün kumaşına dolandı. O dokunuş ve kirpiklerinin arasından bana bakış şekli...

Dürüst olmak gerekirse, "cazip" kelimesi bile onu tanımlamaya yetmezdi.

Buradan başka gitmemiz gereken birçok yer vardı ama ikimiz de aniden ayrılmak istemedik. Cephaneliğin çevresinde, farklı mobilya ve konfor seviyelerine sahip birkaç küçük oda, savaş odası ve toplantı alanı vardı. Birinin ortasında davetkar bir şömine vardı, ancak ocak soğuk ve karanlıktı.

Odaya kapandık ve ateş yakmaya koyulduk.

Yanımda diz çökmüş, giderek büyüyen alevlere odun atarken, "Danışmanlarım ve diğerleri kayıp olduğumu ne zaman fark edecekler acaba?" diye sordu.

"Eminim ki bunu çoktan fark etmişlerdir."

"...Muhtemelen haklısınız."

"Açıkçası, arama ekibi göndermemelerine şaşırdım. Özellikle de ben de kayıp olduğum halde."

"Seninle güvende olduğumu bilmeliler."

Esneyerek ateşe daha büyük bir odun parçası attım. "Yoksa seni kaçırıp seninle kötü niyetle birlikte olmak istediğimi düşünecekler."

"Bu, onlarla daha fazla toplantı yapmaktan çok daha keyifli görünüyor."

"Umarım size siyasetten daha fazla keyif verebilirim," dedim hafifçe sırtarak. "Aşılması zor bir çıta, değil mi?"

Gülümsedi, ancak bu eğlence kısa sürdü. Başını sallayarak omzuma yaslandı. "Kötü yollar." Alaycı bir şekilde, "Demek istediğim, büyümüzle ilgili olan biten umurumda değil; kötü olsun ya da olmasın, krallık ve konsey anlaşmazlıklarıyla uğraşmaktansa burada olmayı tercih ederim." dedi.

Sesi yumuşaktı, sonlara doğru biraz kısılıyordu. Ateş ışığı yüz hatlarında dans ediyor, dikkatimi tekrar yüzündeki yorgunluğa çekiyordu. Çoğu zaman bunu çok iyi saklıyordu. Ama şimdi aklıma bir anı geldi—Oyuk Koruluk'taki o an, onu yerinde tutmaya çalışan sarmaşıklara ve hayallere neredeyse teslim olduğu an.

Çok yorgunum Aleks. İlerlemekten çok yoruldum.

O sözleri hatırlamak içimde bir şeyleri paramparça etti. Her şeyin ne kadar adaletsiz olduğunu ve onun bana açıkça ihtiyacı varken bütün gün nasıl mesafemi koruduğumu düşünmek...

Elimi çenesinin altına koyup onu kendime doğru çektim ve dudaklarını yavaş, bilinçli bir öpücük için benimkine yaklaştırdım. İlk başta gergindi—bütün gün kendini koruma altında tutmanın yan etkisiydi bu—ama kısa süre sonra aramızda oluşan sıcaklığa kendini bıraktı.

Çok geçmeden, üzerime tırmandı, kucağıma oturdu, dizlerinin üzerinde dengesini koruyarak öpüşmeyi derinleştirdi. Bir kolumu beline doladım. Diğer kolumla başının arkasını kavradım, parmaklarımla saçlarını okşadım, onu sıkıca kavradım ve ağzını benimkine o kadar bastırdım ki neredeyse nefes alamıyordum.

Ama nefes almaya ihtiyacım yoktu.

Bana sadece o yeterliydi.

Bacaklarını bana bastırdı ve kalçalarını yuvarlayarak, hareketin yarattığı o nefis sürtünmeden hafifçe inledi. Gölgeler ikimizin etrafını sardı. Bu, onun uyarılmasının alışılmadık bir yan etkisi değildi ve özellikle güçlü, tehditkar bir sihir de değildi...

Ama yine de beni düşündürdü.

Ya büyüm tepkimeye girerse?

Ya onun dengesini tekrar bozarsam—ya da daha kötüsü olursa?

O da benim tereddüdümü hissederek duraksadı. "Daha önce söylediklerimin arkasındayım," dedi sessizce. "Büyünüzle ilgili ne olup bittiği umurumda değil. Ondan korkmuyorum. Sizden de korkmuyorum. Hiçbir zaman korkmadım ve bu değişmeyecek."

Ama yine de gözlerinizdeki korkuyu gördüm.

Ama bunu sesli söylemedim. Sadece yüzünden bir saç telini kenara itip, "Cesaretle aptallık arasında ince bir çizgi var," dedim.

"Evet, hatta bazıları tüm bunların başlangıcından beri birlikte yürüdüğümüzü söyleyebilir."

"Bu konuda haklısın." Parmaklarım saçlarında durdu, elim yüzünü çerçeveledi. Dokunuşuma karşılık verdi. Uzun bir süre öylece kaldık, belirsizlik içinde askıda kaldık.

"Biz bir trajedi değiliz," diye fısıldadı. "Bana öyle söylememiş miydin?"

Sözlerine kaşlarımı çattım, haklı olsa da: onları söyleyen bendim. Ve sonra birbiri ardına trajediler, belirsizlikler yaşadık.

Ama bir şekilde, hâlâ buradaydık.

Kucağımdan kalkıp ayağa kalktı, odada birkaç kez ileri geri yürüdükten sonra alev alev yanan ateşin önüne geldi. Bana doğru baktı, bakışları hiç değişmedi, gözleri ateşi doğal bir şekilde yansıtıyordu—sanki uhrevi ve insanüstü bir şeydi, hem gölgenin hem de alevin bir uzantısıydı. "Hâlâ doğru, değil mi?"

Bu sefer hiç tereddüt etmedim. "Evet."

Bu hâlâ doğrudu ve riskleri bilmeme rağmen onun çekimine hâlâ karşı koyamıyordum. Bu yüzden ben de ayağa kalktım. Bu yüzden tam yanında durdum ve alevlere baktım.

Başını yana eğdi. "İstemiyorsan..."

Onu kendime doğru çektim, dudaklarımı bir kez daha onun dudaklarına bastırarak sözünü kestim. Sonunda geri çekildiğimde şaşkın görünüyordu, dudaklarında hafif bir gülümseme vardı.

"Bu sadece bir istekten daha fazlası. Bunu artık biliyor olmalısın." Sözler boğazımdan hırıltılı bir sesle çıktı. "Sana ihtiyacım var, Nova."

Elleri göğsümün üzerinde dururken, bakışları arzuyla doluydu ve yukarı baktı. Bu bakış karın kaslarımın kasılmasına ve penisimde keskin bir ağrıya neden oldu.

Kalçalarından tutarak bedenini kendime daha da yaklaştırdım. "Şu anda sana ne kadar çok ihtiyacım olduğunu tahmin bile edemezsin."

Daha da dikleşti, burnu benimkine değdi ve cevabını doğrudan dudaklarımın dibine fısıldadı: "Öyleyse beni al."

Ağzım karşılık olarak onun ağzını kavradı.

Onun ilgisini ya da sunduğu diğer şeyleri hak etmemiş olabilirim, ama yine de onu öptüm, sert ve talepkar bir şekilde, tadını, yumuşaklığını, sıcaklığını doyasıya yaşadım. Çünkü belki de cevap buydu. Geçmişte, böyle bir bağ kurduğumuzda hissettiğimden daha dengeli hissetmemiştim.

O da beni benden daha sert öptü, parmakları saçlarımın arasına dolandı. Sanki o da aynı şeyi düşünmüş gibiydi.

İşte karanlığın içinden böyle yol alıyoruz.

İşte böylece birbirimize yeniden kavuşuyoruz.

Onu şömineden uzaklaştırıp duvara yasladım. Dudaklarım uzun süre onunkilerden ayrılmadı ve ellerim de kısa süre sonra ona katılarak her santimini ele geçirdi. Yumuşak, kusursuz teninin her santimine, nefes nefese iç çekişlerine, kıvrılan bedenine ihtiyacım vardı.

Dilim boynundaki atan nabza değdiğinde nefesi kesildi. Dudaklarım o zonklayan noktayı kapattı ve altımda kıvrana kadar emmeye devam

ettim.

"Tanrım, Alex."

"Sen benden çok daha fazla ilahi bir varlığa yakınsın," diye yanıtladım, yüzüm hala onun sıcak boynunun kıvrımına gömülüydü. "Ama istersen bana dua edebilirsin."

"Peki, bu dualara cevap verecek misiniz?"

Geri çekildim ve bana attığı oyunbaz sırtışı ben de aynı şekilde karşılık verdim. "Sanırım bu, ağzımın ne kadar dindar olduğuna bağlı," dedim, çenesini avuçlayıp başparmağımla dudaklarının üzerinden geçtim.

Dudakları aralandı, dili dudaklarında gezindi. Duvara dayalı elleri göğsüme doğru hareket etti, gömleğimin düğmelerini çözdü. Parmaklarını çok bilinçli bir şekilde karnımın üzerinde gezdirdi, kaslarımın hatlarını takip ederek aşağı doğru indi.

"Böyle devam edersen, bunun tek bir sonu var..." Ellerinden biri pantolonumun kemerinin altına kayarken nefesimi keskin bir şekilde içime çektim.

Parlak gözleri benimkine kaydı.

"Önümde diz çökmüş halde," diye bitirdim sözlerimi, "çok özel bir tür adanmışlığı uyguluyorsunuz."

Günahkar bir gülümsemeyle, "Yine beni baştan çıkarmaya çalışıyorsun," dedi.

Yüzünü kavradım ve o şeytani kıvrımlı dudaklarına cezalandırıcı bir öpücük kondurdum. Ağzımın içine inledi, dili bir anlığına benimkiyle alaycı bir şekilde dans etti... sonra beni itti.

Sonra yer değiştirdiler, beni döndürdüler ve sırtımı duvara dayadı.

İçimde yükselen arzu beni neredeyse yere serdi. O önümde diz çökerken, parmakları kemerime dolanırken bu arzu daha da büyüdü. Usta parmaklarıyla kemerimi açtıktan sonra, aynı çeviklikle penisimi serbest bıraktı. Dudakları onu karşılamak için oradaydı, yumuşaklıkları sertliğine karşı inanılmaz derecede mükemmel bir tezat oluşturuyordu.

Bir elimi yanımdaki duvara bastırdım. Diğer elimle de saçlarını sıkıca kavradım ve yüzünden çekerek beni ağzına aldı.

Ona "İlahi" demiştim.

Bu, durumu hafife almak olur.

Önümde diz çökmüş, kaotik ve güzel yaratığın yanında tanrılar hiçbir şeydi; sanki bu anı özlemle beklemiş, sanki bütün gün başka hiçbir şey düşünmemiş gibi beni adeta yutuyordu.

O beni daha da derine, daha da derine, daha da derine çekerken başım geriye doğru eğildi. Eli de katıldı, boğazına sığmayan kısmı daireler çizerek kavradı, başıyla birlikte işkence ve ecstasy'nin birleştiği bir ritimle hareket etti.

Zamanın, aklın ve etrafımızdaki dünyanın farkında değildim.

Ondan başka hiçbir şey yoktu ve bu ihtiyaç ikimizi de tüketiyordu.

Dudaklarını yavaşça benden ayırdığında, bakışları beni yerden kaldırıp tüm süre boyunca gözlerime sabitlendiğinde, içimden bir küfür savurdum.

"Aklınızdaki bağıllık bu muydu?" diye sordu, kirpiklerini masumca kırıştırarak.

Ona dalgın bir şekilde baktım. Islak, parıldayan dudaklarına. Göğüslerinin birbirine bastırılarak oluşturduğu o baştan çıkarıcı vadiye ve başının sanki gerçekten buna ihtiyacım olup olmadığını sorgularcasına yana yatmasına.

Sanki hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi.

Bir kez daha boğazının derinliklerine kadar girme isteği neredeyse dayanılmazdı.

Bunun yerine, onu ayağa kaldırdım, elini penisime doğru yönlendirdim ve yarattığı kayganlığın üzerine elimi kapattım.

O okşarken, ben de elini uzatıp elbisesini tutan tokasını açtım.

O elbiseyi ve altındaki her şeyi yavaşça çıkardım, ortaya çıkan manzarayı zevkle izledim; heykeltıraşların, hayallerindeki figürü değerli taşlardan bir tuvalden kurtardıklarında hissettiklerini hayal ettim. O, lanet olası bir sanat eseriymi ve sadece durup ona bakmak çok cazip geliyordu.

Ama bana bundan daha fazlası gerekiyordu.

Üzerimdeki kıyafetleri çıkarmayı bitirir bitirmez, "Tekrar dizlerinin üzerine çök," diye emrettim.

Kadın hevesle attığı elbisesinin üzerine diz çöktü ve bu sefer ben de onunla birlikte diz çöktüm, onu öne doğru iterek ellerinin üzerine koydum ve penisimi bacaklarının arasına kaydardım. O sırada acı verici derecede sertleşmişim. Onun içinde olmaya ihtiyacım vardı. Onu doldururken etrafımda kasılmasını hissetmeye ihtiyacım vardı.

Ama acele etmedim, zonklayan uzvumu onun hassas kıvrımları üzerinde gezdirdim, arada bir de elimi bacaklarının arasına kaydardım.

"Sizi ne kadar ıslatabiliriz?" diye kendi kendime sordum.

O sadece inleyerek karşılık verdi.

Klitorisine hafifçe çimdik attım. "Öğrenelim mi?"

Bu sefer karşılık olarak elimi tuttu, doğrulup geriye doğru kucağıma çökerken elimi daha sıkı bir şekilde kendine bastırdı.

Dengesini sağlamasına yardımcı olmak için kalçasından tuttum. Diğer elim ise bacaklarının arasında tuttuğu eliyle kenetlenmiş halde, beni kullanmaya devam etmesi, tam istediği gibi kendine dokunmaya devam etmesi için onu teşvik ediyordu. "Hadi bakalım," diye fısıldadım kulağına. "Kendini iyice hazırla benim için."

Daha fazla ikna etmeye gerek kalmadı; kontrolü tamamen ele aldı, sadece ellerimizi değil, kalçalarını da kullanarak, giderek daha umutsuz hareketlerle kucağıma süründü.

Çok geçmeden, kontrolümü kaybetmeye başladım. Onu tekrar ellerinin üzerine eğdim, parmak uçlarımla omurgasını okşayarak arkasına geçtim ve sonra uyluklarını kavrayıp daha da açtım.

Bütün vücudu titriyordu. "Aleks, lütfen—"

O sözünü bitiremeden ona çarptım.

Bir saniye daha bekleyebileceğimi sanmıyorum.

Kalçalarını kavrayıp daha derine ittiğimde sırtı kamburlaştı, ağzından dökülen kelimelerin çoğu anlaşılmazdı, sadece biri hariç: Evet.

Evet.

Evet.

Elimi boğazına doladım. Hafifçe sıktım ve nefesi kesildi, daha da geriye doğru kıvrıldı ve beni daha da derine çekti.

Bir elimle boğazını sıkıca kavradım. Diğer elimle de omzunu tutarak hafifçe geriye yaslandım, bu da daha sert ve daha hızlı ilerlemek için ihtiyacım olan kaldıraç gücünü sağlıyordu.

Artık ikimizin de hareketlerinde nazik hiçbir şey kalmamıştı.

O da bana ilkel, hayvansı bir şekilde karşılık verdi. Sanki çarpışmak, birbirimizi sahiplenmek için yaratılmıştık. Sanki sonuç veya sebep ne olursa olsun durdurulamayan bir doğa gücüyduk. Bu çarpışmadan dalga dalga yükseldi, bizi daha yükseğe, daha yakına itti, ta ki sonunda kaçınılmaz kırılma noktasına ulaşana kadar.

Gelirken ağzından kaçan çığlık, içimdeki son kalan kontrolü de paramparça etti. Son bir hamleyle, onu takip ederek artık tanıdık gelen, ama yine de kelimelerle tam olarak ifade edilemeyen bir yere girdim; bir yandan aydınlık, bir yandan karanlık, bir yandan vahşi bir çözülme, bir yandan da mükemmel bir oluşum olan bir vecd hali.

Kendimizi yeniden o coşkudan kurtarıırken, ikimiz de buruşuk elbisesinin üzerinde, bedenlerimiz birbirinin etrafına kıvrılmış halde uzandık.

Bir noktada, isteksizce gözlerimi açtım. Damarlarımda dolaşan rahatlama, teninden dökülen karanlık büyü parçalarını görünce daha ağır bir şeye dönüştü.

Onu ilk öptüğüm o ilk andan sonra, aramızda başka hiçbir düzensiz sihir olmamıştı. O ana kadar gölgelerini bastırđını fark ettim. Etkileyici bir kontrol gösterisiydi bu, ancak son saniyede, duyguları her şeyle birlikte doruğa ulaştığında elinden kaymıştı.

Yavaşça, sessizce birbirimizden ayrıldık.

Oturur pozisyona geçti, gölgelerini kolay ve davetkar hareketlerle geri çağırdı. Gözlerim her hareketini takip etti, karanlığın tenine nasıl yerleştiğini, nasıl kaybolduğunu ezberledi. Bunu daha önce yüzlerce kez görmüştüm; neden şimdi gözlerimi ondan alamadığımı bilmiyorum. Ya da neden o tehlikeli kaşıntının bir kez daha tenimin altında başladığını, büyüümün pençelerinin yüzeye doğru çekmeye çalıştığını. Ona doğru. Daha önce teslim olduğum arzuya göre çok farklı bir arzu.

Bu arzuyu bastırdım ve arkamı döndüm; oysa tek istediğim oturup ona bakmak, tenindeki kızarıklığı, nefes alışverişinin iniş çıkışlarını, dağınık saçlarını parmaklarıyla nasıl düzelttiğini incelemektir.

Ayağa kalkıp giyinmeye başladım. Onun beni izlediğini hissedebiliyordum, etrafımızdaki o mutluluk dolu fantezi çözölmeye devam ediyordu.

"İyi misin?"

Elimde tişörtümle durakladım, başımı ona doğru eğdim. "Evet. Beni her zaman sözsüz bırakmayı başarıyorsun, hepsi bu."

Yalan değildi.

İkimiz de bunun bundan daha fazlası olduğunu biliyorduk, ama söylemedik. En azından o an söylemedik. Bunun yerine, yanına tekrar oturdum ve ikimiz de sönmekte olan ateşe bakarak giyinmeyi bitirene, saraya geri dönüp düzgün bir yatak odasına çekilme motivasyonunu bulana kadar bekledik.

Hâlâ şüphelerim vardı. Hâlâ uçurumun kenarında dans ediyormuşuz gibi hissediyorduk, birbirimize çok yaklaştığımız her seferinde dengemizi sınıyorduk. Ama kalmamı istediğinde itiraz etmedim. Kendimi buna zorlayamadım.

"Sen buradayken daha iyi uyuyorum," dedi, yumuşak battanileri ve ipek çarşafları kenara çekerken. Sesi o kadar kısıktı ki neredeyse duymadım. Sanki bir itiraf gibiydi.

"O zaman burada kalacağım," diye güvence verdim, yatağı işaret ederek. Bir anlık tereddüitten sonra, onun peşinden yorganın altına girdim.

Elbette kalacağım.

Ama o uykuya daldıktan çok sonra ben uyanık kaldım, saatin ilerleyişini izledim ve dengemizi ne kadar daha koruyabileceğimizi merak ettim.

YİRMİDÖRT

Nova

Tek başıma uyandım ve bir an panikledim, Aleks'in beni gecenin bir yarısı yalnız bıraktığı son zamanı, Boşluk Düzeni ile çatışmamızdan hemen önceki anı düşündüm.

Bu sefer endişesinin gereksiz olduğu ortaya çıktı; bir an sonra balkon kapısından içeri girdi ve uykudan dağılmış saçlarını eliyle düzeltti. Soğuk sabaha rağmen, üzerinde sadece uyurken giydiği şey vardı: kalçalarının üzerinden düşükçe sarkmış bol bir pantolon.

Nefesimi vermeme izin verdim. Omuzlarımdaki gerginliğin azalmasına çalıştım. Ama gözlerim, sabah ışığında parlayan göğsündeki yaralara takıldı. Bu yaralar bana Elarith'teki çocukluğunu hatırlattı.

Artık itiraf etmeliyim ki, hakkında çok az şey bildiğim bir hayat.

Onun çocukken acı çektiğini biliyordum sadece. Sırtında da yara izleri vardı; parmaklarımı üzerlerinden her geçirdiğimde içimi hüznle dolduran şiddet izleri. Ama aslında ne çektiğini ve bunun gerçek amacını... söyleyemezdim. Bu da Orin'in bana anlattıklarını tamamen reddetmeyi zorlaştırıyordu.

Ama Tanrım, onları reddetmek istedim.

Gözlerinin altındaki koyu halkalara bakılırsa, Aleks hiç uyumamıştı, hatta belki de çok az uyumuştı. Ona uykulu bir gülümseme sundum. Karşılık vermedi. Bunun yerine, cam kapının yanında durup soluk şafağa bakmaya devam etti.

“...Bir sorun mu var?”

Başını sallamaya başladı ama sonra tereddüt etti, yakındaki sandalyeden yere attığı gömleğini alıp bana sırtını döndü. "Kardeşin az önce uğradı. Seninle konuşmak istedi."

"Peki ya?"

"Bilmiyorum. İletebileceğim bir mesaj olup olmadığını sorduğumda unutmuş gibiydi." Sırtını bana dönmüştü ama gömleği daha sıkı tuttuğunu gördüm.

Kelimeleri bulmakta zorlandım. Bir açıklama aradım. Etrafımızı saran belirsizliğin gerginliğini gevşetecek bir şey, herhangi bir şey aradım. "...Şu anda kimseye güvenmekte zorlanıyor."

"Evet. Ortada çok fazla paranoya var gibi görünüyor."

Sesindeki o gergin tonda göğsüm sıkıştı.

Konuşmadan önce sessizlik rahatsız edici bir sonsuzluk gibi uzadı. "Ya sen?" diye sordu, gömleğini giyerken ve sonunda bana dönerek. "Bana hâlâ güveniyor musun?"

"Evet," dedim hemen. "Elbette ki biliyorum."

Yalan değildi.

Ama yine de öyle hissettirdi.

Ama bunu nasıl açıklayabilirdim ki? Ona geri dönülmez bir şekilde aşık olduğumu, kendime güvendiğimden daha çok ona güvendiğimi... ve yine de korktuğumu nasıl anlatabilirdim? Onun neye dönüştüğünden—ya da belki de her zaman ne olduğundan—korkuyordum. Dünyayı yeniden bir araya getirmek için attığım her adımın onu dağıttığından, bizi dağıttığından dehşete düşüyordum.

Kapıya doğru baktı ve göğsümde yeniden panik duygusu yükseldi. Hemen konuşmasa da, gitmek yerine yanıma oturduğunda rahatladım.

Elini uzattım. "Sana güveniyorum," diye ısrar ettim.

Hangimizi daha çok ikna etmeye çalıştığımdan emin değilim.

Elini hafifçe geri çekti. "Yine de benden bir şey sakladığın açıkça belli."

Ayağa kalkmaya çalıştım ama bileğimi yakalayıp beni olduğum yerde tuttu. Tutuşu canımı acıtacak kadar güçlüydü.

"Nova." Daha da sıkıca sarıldı. "Büyüme ne olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Köşeye sıkıştırılmanın refleksif bir tepkisi olarak, boşa kalan elimin etrafında içgüdüsel olarak gölgeler yükseldi.

Sonra oldu: Büyüsünün bir ipliği, daha önce defalarca olduğu gibi benimkine uzandı. Ama... değişmişti. Yanlış hissettirdi. Yanlış görünüyordu.

Gölgelerime dolandı ve onları birbirinden ayırıp ona doğru çekmeye başladı, tamamen yok olmadan önce onları tek bir alacakaranlık renkli enerji noktasına indirgedi.

Bu, Tarikat ile olan savaşımız sırasında yaşananların aynısıydı.

O zaman bunu hayal etmemiştim.

Şimdi bunu hayal etmiyordum.

Ve bunun savaşın kaosunda değil de, odamın sessizliğinde burada yaşanmasının çok daha korkunç bir yanı vardı. Daha kasıtlı, inkar edilemez bir şeydi bu.

Aleks kolumu bıraktı ve aniden ayağa kalkarak benden uzaklaştı.

Gölgelerimin eskiden olduğu yere, şimdi sadece boşluğa baktım.

Başını salladı, gözlerinde hafif bir panik vardı ve sessizce, "Bildiklerini anlat bana," dedi.

İstiyordum. Ama Tanrım, yapamıyordum. Orin'in bana anlattıklarını ya da son birkaç gündür kardeşim ve Eamon'la birlikte bulduğum kanıtları ona anlatamıyordum. Anlatırsam, gideceğinden korkuyordum. Beni korumak isteyecekti. Onu durduramadan gidecekti.

Akciğerlerim ağrıyordu. Boğazım sanki içine alkol dökülmüş gibi yanıyordu, bu da ayrı kaldığımız o karanlık haftaları hatırlatıyordu.

Onu bir daha kaybetmek istemiyordum.

Yapamadım.

“Şey... yani bir şeyler saklamıyorum,” dedim. “Sadece son birkaç günde çok şey oldu. Hala anlamlandırmaya çalıştığım bir sürü bilgi var ve ben sadece...”

Sözümü bitirmemi bekledi.

Ben yapmadım.

Çünkü başka ne diyeceğimi bilmiyordum.

Kapıya doğru ilerledi.

“Aleks, lütfen bekle—”

“Bu konuda açık ve dürüstçe konuşmaya hazır olduğunda, gel beni bul.” Kapı eşiğinde durdu, yüzünü tavana çevirdi, bir eli kapı çerçevesine dayandı. Gitmek istemiyor gibiydi.

Hâlâ öyle yapıyordu.

Yavaşça yatağa çöktüm, avuçlarımı gözlerime bastırarak hem gözyaşlarımı hem de yaklaşan baş ağrısını engellemeye çalıştım.

Phantom balkondan içeri süzüldü, yanıma doğru koştu ve soğuk burnunu koluma sürttü, ben de başımı kaldırıp kulaklarının arkasını

kaşıdım.

Elimi yaladı; bu, ondan nadir görülen açık bir sevgi gösterisiydi. Sonra gölgelerimin silindiği alanı çevreledi, havayı şiddetle kokladı ve inledi.

(Onun büyüünün kokusu farklı.)

Görmezden gelemeyeceğim daha fazla kanıt.

“Bu...bu nasıl kokuyor?”

Phantom başını yana eğerek düşündü. (Soğuk. Metalik. Kan gibi.)

Titreyerek, düzensiz bir nefes aldım.

Aleks'le konuşmaya gitmeliydim. Bu durumun iyileştirilemeyecek bir yaraya dönüşmeden önce düzeltmeliydim.

Ama ayağa kalkar kalkmaz, kapı çalınca planlarım altüst oldu. Kapıyı açtığımda Eamon'ı orada, adeta sinirden titreyerek dururken buldum. Gözlerindeki o ifadeyi biliyordum; bir şey keşfetmişti.

Nefes nefese, "İkinci parçanın nerede olduğunu biliyoruz," dedi.

BİR SAATTEN KISA BİR SÜRE SONRA, TEMİZLENMİŞ, GİYİNİMİŞ VE SARAYIN daha küçük oturma odalarından birinde ayakta duruyordum.

Aleks'le olan tartışmam, mecburiyetten dolayı arka plana atılmıştı, ancak yine de zihnimin kenarlarında, sürekli çarptığım acı verici bir morluk gibi varlığını sürdürüyordu.

Başlayabilmek için kardeşimin başka bir toplantısını bitirmesini bekliyorduk. Eamon'ın araştırma materyallerini her boş yüzeye yığıldığı küçük odada sadece Thalia, Phantom ve ben vardık. Ne geleceğini anlamak için en yakın yığına göz atmaya çalıştım, ama kelimeler ve görüntüler birbirine karıştı.

Kapının yanındaki koltuğundan Thalia, "Dikkatin başka yerde gibi görünüyor," diye yorum yaptı.

Yıpranmış bir parşömeni elime aldım, gözlerim onu gerçekten görmeden taradı. "Zor bir sabahtı."

"Alex mi?" diye tahmin etti.

Başımı ona doğru eğdim.

Omuz silktilti. “Aveline bu sabah odanızdan aceleyle çıkarken onu gördü. Bana bir şey bilip bilmediğimi, her şeyin yolunda olup olmadığını sordu. Sizin için endişeleniyor.” Bir an duraksadı. “Hepimiz sizin için endişeleniyoruz.”

Bu endişeyi gidermeye çalışacak kelimeleri bulamadan, Bastian ve Eamon odaya girdiler ve kapıyı arkalarından kilitlediler.

Yine, önümdeki işe odaklanmaya çalıştım.

Ama aklımdan geçen tek şey, Yukarıya yaptığımız son keşif gezisinden önce, bu tarz planlar yapmak için en son bir araya geldiğimiz zamandı. O zaman Aleks benimleydi. Şimdi de benimle olmalıydı.

Ancak bu toplantıya giderken onu bulamadım.

Ve içimin bir kısmı—ihamet gibi ve yanlıs hissettiren bir kısmı—bunun en iyisi olup olmadığını merak etti.

Bastian, odanın büyük bir bölümünü kaplayan, cilalı ve süslü işlemeli masanın başına otururken, "Hadi çabuk olalım," dedi.

Eamon'ın bundan daha fazla teşvike ihtiyacı yoktu. Yığınlarından üç büyük kitap ve deri bir dosya aldı, sanki son bir saati bu sunumu prova ederek geçirmiş gibi hareket ediyordu. Onu tanıyanlar bilir, büyük ihtimalle gerçekten de prova yapmıştı.

"İşte hedefimiz," dedi, koyu renkli kumaşla ciltlenmiş kitabı eline alıp, bir parşömen parçasıyla işaretlediği sayfayı açarken. "Memoria Resonare olarak bilinen bir yer. Ya da daha yaygın adıyla Yankılar Odası."

Sararmış sayfada, sıra sıra yüksek taş levhalarla dolu bir odanın resmi vardı. Bir bakıma mezar taşlarına benziyorlardı; ancak yüzeylerine sadece isimler ve mezar yazıları kazınmamıştı; her santimetrekaresi oyulmuş kelimelerle kaplı gibiydi. Sayfayı bir sonrakine çevirdi; burada da duvarları aynı şekilde oyulmuş birkaç oda daha vardı ve bunlardan birinin ortasında bir su birikintisi bulunuyordu.

"O yeri biliyorum," dedim kendi kendime, kendimi şaşırtarak.

Diğerleri bana bakmak için döndüler.

“O havuzu muhafızın bana verdiği vizyonda gördüm. Lorien de son gördüğüm vizyonda, lanetli ruhunun parçasını tutarken, Calista'ya o odadan bahsetmişti.” Tam olarak ne dediğini hatırlamaya çalışarak konsantre oldum. “Günahlarını ve yeminlerini Yankılar Odası'na adadın... sanırım ona böyle demişti.”

“...İlginç.” Eamon'ın gözleri bilimsel bir heyecanla parladı. “Ve söyledikleri, bu metinlerde keşfettiklerimle örtüşüyor.” Açık kitaba

dokundu. “Her Vaelora bir zamanlar kendi gerçeklerini bu odanın duvarlarına kazımıştı. İtiraflar, korkular, pişmanlıklar, kendilerinin en karanlık yönleri—tam güçlerine ulaşmadan önce kabul edip bırakmak zorunda kaldıkları şeyler.”

"Bir tür arınma ritüeli gibi mi?" diye sordu Thalia.

"Kesinlikle."

"Zihin tek bir aleme oyulmuş..." diye düşündüm kendi kendime. "Çözmeye çalıştığımız lanetin o satırı bu. Kastedilen şey bu olmalı."

"Her şey uyuyor," diye onayladı Bastian.

"Peki, burası nerede?" diye sordu Thalia.

Eamon notlarına baktı, gözleri yığınlarca materyalin üzerinde gezinerek hesaplamalar yapıyordu. "Referans aldığım metinlerin çoğu, Vaelora halkının bir zamanlar yeminlerini ettikleri ve kralların ve kraliçelerin kutsamalarını aldıkları tapınağın altında bulunduğu konusunda hemfikir görünüyor. Ve o tapınak, efsaneye göre tanrıların Vaelora halkına ilk güçlerini bahsettiği yerde inşa edilmiş, diyarların tam merkezinde yer alıyor."

"Öyleyse Nerithys'te mi?" diye sordu kardeşim.

Eamon başını salladı. "Daha doğrusu Midna Krallığı'nda, ama kraliyet şehrinin dışında. Vestral adında komşu bir köyde."

Bastian'ın yüzünde bir anlık endişe belirdi. "Kraliyet şehrinin kalıntılarının ötesini keşfedemedik. Orta Diyar'ın büyük bir kısmı gibi, bu diğer köy ve tapınağının da artık var olmama ihtimali var."

"Bu, ilahi dokunuşla yapılmış bir mimari." Eamon, dudaklarının kenarında hafif bir kaş çatması belirmesine rağmen, her zamanki emin tavrıyla konuştu. "Eğer yıkıntı ve harabeler arasında ayakta kalan bir şey varsa, o da bu tapınaktır."

"Ama eğer burası sadece Vaelora için ayrılmış kutsal bir yerse, bu içeri giremeyeceğimiz anlamına mı geliyor?" Thalia, Eamon ile benim aramda bir bakış attı. "Nova, odanın içindeki her neyse onunla tek başına yüzleşmek zorunda mı kalacak?"

Eamon'ın buna bir cevabı yok gibiydi.

Bakışlarım yanımda, Aleks'in oturması gereken boş sandalyeye kaydı. Aramızdaki giderek artan mesafe, aniden fiziksel bir şey gibi geldi; ağırlığı, altında dengelemeye çalıştığım herhangi bir taçtan veya görevden daha ağırdı.

Ve bu Yankılar Odası'nda bulacağımız her şeyin durumu daha da kötüleştireceğine dair kötü bir hissim vardı.

Belki de bu yüzden hiçbir şey değişmemiş gibi davranmayı, diğer tüm sınavlarda olduğu gibi bu sınavla da birlikte yüzleşeceğimizi göstermeyi çok istiyordum. Yalnız değildim. Aramızdaki ilişkiler gergin olsa bile, o hâlâ benimleydi.

Ben de, "Aleks de katılabilir belki," dedim.

Kardeşim başını hafifçe eğdi ve gözlerinin arasındaki boşluğu ovuşturdu.

Thalia kollarını göğsünde kavuşturdu, yüzünde derin ve belirsiz bir kaş çatması belirdi.

Eamon, onay ya da ret yönünde dışarıdan hiçbir işaret vermedi. Her zamanki gibi, en sakin ve ölçülü cevabı verdi. "O, elimizdeki Işık Vaelora'nın en yakın vücut bulmuş hali. Tartıştığımız... ah... karmaşıklıklarına rağmen, Lorien'in gücüyle bir şekilde bağlantılı olduğu açıkça belli. Geçmişte yaptığı gibi, örneğin Midna Sarayı'nda yaptığı gibi, geçitler açıp koruma büyülerini aşabilir. Denemeye değer."

Eğer hâlâ saf Işık büyüsü çağırabiliyorsa.

Bunu sesli söylemedim. Ama zihnim bu sabahki görüntülerle doluydu; onun tuhaf görünen büyüsünün gölgelerimi nasıl tükettiğiyle ilgili görüntüler. Ya bu tekrar olursa? Ya daha da kötü bir şey olursa?

Bu düşünce korkunçtu.

Ancak o odaya tek başına girme düşüncesi çok daha kötüydü.

"Onunla aramıza katılması konusunda konuşacağım," dedim sessizce.

Bu plana kimse aşırı hevesli görünmüyordu, ancak kimse de net bir itirazda bulunamadı. Bu yüzden karar verildi: o akşam orta diyara doğru yola çıkacaktık.

Bu kararı verdikten sonra fazla oyalanmadım. Önümde olanlara hazırlanmak için bir öğleden sonrayı yalnız geçirmeye ihtiyacım vardı.

Ama fark edilmeden uzaklaşmaya çalışsam da, kardeşim koridorun sonunda bana yetişti.

"Nova."

Durdum ama ona doğru bakmadım, bakışlarım bunun yerine sağımda asılı olan Calista portresine takıldı. Ressam onu sert, neredeyse soğuk bir ifadeyle resmetmişti; Lorien'in hafızasında gördüğüm ateşli, genç halinden çok farklıydı.

Bastian boğazını temizledi. "Biliyorum, şu anda senin ve Aleks'in arası zor."

Omzumu çevirip şöyle bir baktım. "Peki, ne olmuş yani?"

Gözlerime baktı, hiç tereddüt etmeden. "Ve ben sadece... özür dilerim."

Sanki bir ölüm için özür diliyormuş gibi söyledi. Sanki Aleks çoktan ölmüştü ve bunu henüz kabul etmeyen tek kişi bendim.

İnkâr duygusu damarlarımda sıcak ve şiddetli bir şekilde yükseldi. Başımı dik tutarak ona daha yakından baktım. "Üzülecek bir şey yok. O ve ben daha kötü fırtınaları atlattık."

Biz bir trajedi değiliz.

"Bu fırtınayı da atlatacağız."

Bastian uzun bir süre gözlerime baktı. "Evet." Yavaşça başını salladı. "Yapacaksın."

Aleks'i değil de beni özellikle vurgulaması dikkatimden kaçmadı. Tipik, aşırı koruyucu abi davranışydı ama yine de canımı acıttı.

"İkimiz de yapacağız," dedim ona kararlılıkla. Ama kelimeler dilimde ağır geldi, bir türlü atamadığım bir korkuyla ezilmişlerdi.

Bastian zırhımda oluşan çatlakları görmeden önce arkamı dönüp uzaklaştım.

YİRMİ BEŞ

Nova

Akşam, istediğimden çok daha çabuk geldi. Gün boyunca iplerle oynatılan bir kukla gibi hareket ettim; görünmez bir el beni sürükleyip, uzuvlarımı hareket ettirip, ağızma zihnimden kopuk ve içi boş sözler yerleştiriyordu.

Aleks'i bulmuş ve diğerlerine söylediğim gibi planımızı onunla görüşmüştüm. Ama kolay kolay kabul etmemişti ve onu saatlerce göremedim; ta ki güneş ufukta batarken batı kapılarının yanında durup Nerithys'e gitmeye hazırlanana kadar.

Onun bana doğru geldiğini görünce midem kelebeklerle doldu, göğsüm ise tuhaf bir rahatlama ve endişe karışımıyla sıkıştı. Ona doğru bir adım attım, zihnim ona söylemek istediğim her şeyle, gün boyu kafamda prova ettiğim konuşmalarla doluydu.

Ama yanına vardığımda, sadece iki kelime söyleyebildim: "Geldin."

"Bunu benden sen istedin." Güven verici tonuna rağmen, bakışları endişeliydi, uzaktaki bir şeye sabitlenmişti. "Gerçekten de bunu tek başına atlatmana izin vereceğimi mi sandın?"

"Aleks, bu sabah olanlar hakkında..."

"Önemli değil."

"Evet, öyle."

Gözlerini bana dikti. "Şu an olmaz, olmaz. Önce bu bir sonraki zorluğun üstesinden gelelim. Sonra konuşuruz."

Beklemek istemiyordum. Ve ikimizin sadece hayatta kalmasından da bıkmıştım. Ama onun söylediklerine itiraz edemedim, grubumuzun geri

kalanı da bize katıldı.

Taşınma vakti gelmişti.

Biz dört kişi—ben, Aleks, Zayn ve Thalia—tıpkı geçen sefer yaptığımız gibi ve Thalia ile benim son bir ay içinde defalarca yaptığımız gibi, orta aleme doğru yol aldık; Noctaris ve Nerithys'te benzer sihirli enerji noktaları oluşturarak az çok güvenilir bir portal yaratmıştım. Bu noktalar birbirini çağırarak, karanlığın içinden geçen bir iplik gibi takip edebileceğimiz bir yol oluşturuyordu.

Her zamanki gibi, yıkık bir gözetleme kulesinin dibinde, Midna Sarayı kapılarının çarpık ve kırık kalıntılarının gölgesinde, alıştığımız yere indik. Ancak her zaman yaptığımız gibi saraya doğru dönmek yerine, o saray ile Vestral köyü arasında uzanan yola yöneldik.

Bu diyarın kaotik enerjileri arasında, son ziyaretimizde -saraydaki kütüphaneye yaptığımız gezide- Aleks yanımda olduğu ve büyüünün kaosu dengelemeye yardımcı olduğu için daha kolay hareket edebilmiştik.

Bu sefer de benzer bir etki yarattı. Daha incelikliydi ama yine de hissediliyordu. Zarar vermek yerine yine de yardımcı oluyordu. Bunu, dengeyi yeniden kazanmanın bir yolunu bulacağımıza dair umut verici bir işaret olarak algıladım ve böyle bir yerde iyimser olmak zor olsa da, bu umuda tüm gücümle tutundum.

Önümüzde kasvetli bir manzara uzanıyordu, gri ve kahverenginin çeşitli tonlarında iç karartıcı bir tablo. Cansız toprak, iskelet gibi ağaçlar, ufalanan taşlar. Her şeyin üzerindeki gökyüzü, sanki güneşin kendisi hastalıklıymış gibi, hastalıklı bir sarı-gri renkteydi. Yer ara sıra gümbürtüyor, dengemizi zorluyordu. Bu sarsıntının kesin nedenini bilmiyordum, ama burada yaygındı; bunu her zaman Yukarı ve Aşağı'nın birbirinden ayrılmasının bir yan etkisi olarak hayal etmiştim, Nerithys diyarı aralarında titreyerek kalıyordu.

"Bu yerin ne kadar neşeli ve davetkar olduğunu unutmuşum," diye mırıldandı Zayn, eli kılıcının kabzasında.

Thalia ona bir bakış attı ama hiçbir şey söylemedi, sadece kendi silahını daha sıkı kavradı. Orin'in ölümünden beri her zamankinden daha sessiz, daha az kavgacıydı; kederi şimdi soğuk, keskin bir odaklanma olarak kendini gösteriyordu ve bu odaklanma şimdi de bozulmadı.

Aleks, bizden biraz ayrı yürüyordu, yüzünde temkinli bir ifade vardı. Elllerine birkaç kez baktığını fark ettim, sanki hâlâ kendi elleri olup

olmadıklarını kontrol ediyormuş gibiydi. Ya da belki de ellerinden herhangi bir kontrolsüz sihir sızmadığından emin olmaya çalışıyordu.

Vestral'e giden yolda sessizce yürüdük. Oraya vardığımızda, aynı tedirginlikle köyün kalıntıları arasında ilerledik; içi boş kabuklara dönmüş evlerin, kırık menteşelerde yamuk duran kapıların, boş yiyecek depolarının ve çoktan kurumuş kuyuların yanından geçtik. Yıkılmış binaların birden fazlasında, zamanla beyazlaşmış insan ve hayvan kemikleri gördüm.

Yürüdükçe, yıkımın boyutu daha da dramatik bir hal alıyordu. Köyün diğer tarafında, sokakların tamamı yerdeki yarıklar tarafından yutulmuştu.

Eamon'un bize verdiği haritaya bakarak, "Tapınak şehrin en ucunda olmalı," dedim. "Eski pazar bölgesini geçip, tüccarların mahallelerinden geriye kalanların arasından geçmeli."

"O tapınak hâlâ var mı acaba?" diye şüpheyile sordu Zayn.

"Öyle," dedi Aleks. Bakışları bana kaydı ve sessizce sordu, "Bunu hissedemiyor musun?"

Bir an tereddüt ettim, gözlerimi kapattım ve odaklandım, sonra başımı salladım. "Yoğunlaşmış bir sihir. Soluk, eski, kalıntı gibi geliyor ama çok fazla miktarda varmış gibi."

Yolumuza devam ettik.

Pazar yeri, çökmüş tezgahlar, kırık çömlekler ve botlarımızın altında çıtırdayan paslı hurdalardan oluşan bir labirent gibiydi. Enkazın arasından yol açarken, önümüzdeki o büyümlü yoğunluğu hissetmeye, kendimizi neyin içine soktuğumuzu anlamaya çalışmaya devam ettim.

Başlangıçtaki sönük güç izleniminin yerini kısa süre sonra başka bir şey aldı: Daha canlı ama istikrarsız bir şey. Tıpkı ölmekte olan bir kalp atışı gibi.

Grubumuzun önüne geçtim ve diğerlerini o hafifçe atan kalbe doğru yönlendirdim; sonunda bir köşeyi döndük ve işte oradaydı: Vaeloran efsanesinde Yükseliş Tapınağı olarak bilinen yapı.

Ve yankılar odası bizi aşağıda, umutla bekliyordu.

Bu diyardaki her şeyin aksine, tapınak kendisi çürümeden ayakta duruyordu. Parlatılmış altın duvarlar kendi iç ışıklarıyla parlıyordu; yukarıdaki solgun güneşi yansıtmıyor, aksine sıcak ve kırmızımsı bir şey yayıyorlardı. Sivri kuleler, bir mağara tabanından fırlayan sarkıtlar gibi iki yana yükseliyordu. Aralarında, sağlam ve heybetli bir merkezi yapı duruyordu; sütunları, açık hava platformunun üzerindeki kubbeli çatıyı

destekliyordu. O yüksek platformda törenlerin yapıldığını, aşağıdaki avluda kalabalıkların toplanıp şahitlik ettiğini kolayca hayal edebiliyordum.

Duvarların her birine, çalışmalarım sırasında tanıdığım semboller kazınmıştı: tanrıların kadim dili. Çoğunu güvenilir bir şekilde okuyamıyordum, ancak oymaların çoğu bir tür dua gibi görünüyordu, belki de Vestral halkının tanrıların ve seçtikleri Vaelora'nın lütfunu kazanmak için sunduğu kutsamalar.

Ve tüm bunların merkezinde, bizi sağlam siyah taştan yapılmış heybetli bir kapı bekliyordu.

Zayn, gergin sessizliği bozarak, "Şey," dedi. "O kapı hiç de tehditkar görünmüyor."

Düzensiz kalp atışı o kapıdan geliyor gibiydi. Ona baktıkça, daha da güçlendi. Hızlandı. Gölgelerim tenimin altında kıpırdandı, huzursuz ve istekliydi. Buna karşılık Aleks'in kollarında ışık dalgalandı.

"Bize tepki veriyor," diye fark ettim. "Sanki dikkatimizi çekmeye çalışıyor, değil mi? Sanki bizi öne doğru çekmeye çalışıyor."

Aleks, avucunda dans eden ışığa baktı, parlaklığı ve onu tutan eli, sanki her şeyin kendisine ait olduğundan emin olmak istercesine inceledi. Yüz ifadesi karardı. "Öyleyse bekletmeyelim."

Beyaz taşlardan oluşan bir yol bizi tapınak alanından, kurumuş bahçelerin ve yalnızca toz ve daha fazla kuru kemik barındıran çeşmelerin yanından geçirdi. O kemiklere çok yakından bakmamaya çalıştım. Bu diyar yıkıma uğradığında ölen tüm şeyleri düşünmemeye çalıştım, Noctaris'in de aynı kaderi paylaşabileceğini biliyordum. Buradaki ıssızlık korkunç derecede... farklıydı. Noctaris'te ölüm ve karanlık vardı elbette—ama her zaman daha çok uyuyan, uyanmak için doğru anı bekleyen bir dünya gibi hissettirmişti.

Burada, yıkım daha kalıcı, daha kesin bir hal almıştı.

Aleks hiç tereddüt etmeden kapıya doğru ilerledi. Ben de hemen arkasından, Thalia ve Zayn de onu takip etmek için acele ettim.

Yaklaştıkça, kapı çerçevesinin daha fazla oyma ile kaplı olduğunu gördüm—isimler. Düzinelerce isim. Bu yere şimdiye kadar girmiş olan her Vaeloran'ın isimleri.

Ve listenin üst sıralarında, nefesimi kesen iki isim vardı: Lorien Blackvale ve Calista Mireth.

Aleks uzandı ve kolu olmayan pürüzsüz siyah kapının üzerinde elini gezdirdi. "Nasıl açarız?"

Cevap kelimelerle değil, hislerle geldi; şimdiye kadar hissettiğim en güçlü sihir dalgasıydı. Kalbime bir kanca gibi saplanıp beni kendine çekti. Yanımda, Aleks de aynı şeyi hissetmiş gibi elini göğsüne bastırdı.

Ama onun bizden ne istediğini bilmiyordum. Büyümümüzün uzantıları yükselmeye, ileri doğru sürüklenmeye ve etrafında kaotik bir şekilde dönmeye devam etti, ancak kapının kendisi en ufak bir titreme bile göstermedi.

“Kan,” dedi Thalia aniden. Kapının solundaki duvarda, altın kaplamaya oyulmuş sığ bir havzayı inceliyordu. Parmak uçları, üzerinde hafifçe oyulmuş bir sahneyi takip etti: Kapının önünde duran, eli uzanmış bir figür. Parmak uçlarından damlayan kan damlaları. “Sanırım kan gerekiyor.”

Aleks'e baktım. Gözlerimi yakaladı ve başını salladı.

Birlikte havuza yaklaştık. Gölgeleeri avucuma topladım, katılaşmalarına ve keskin bir noktaya dönüşmelerine izin verdim, sonra onu diğer elime geçirdim. Birkaç damla kan fışkırdı, koyu ve sıcak. Yanımda, Aleks de aynı şeyi Işık büyüleriyle bir bıçakla yaptı, avucunu kesti. Elindeki kanla birlikte biriken ışığa bakmamaya çalıştım ama rengi fark etmeden edemedim.

Hâlâ onun Işık büyüünün tanıdık beyazımsı altın rengi.

Şimdilik, en azından.

Kanımız taş kaseye damlayıp karışırken, hafif bir iç çekişle omuzlarımdaki gerginliğin bir kısmını kaybettim...

Kapı aniden açılıp, aşağıya doğru zifiri karanlığa inen bir merdiveni ortaya çıkarınca, herkes irkildi.

Derinliklerden fısıltı gibi bir ses geldi; binlerce ses aynı anda konuşuyordu, tek tek kelimeleri ayırt edemeyecek kadar alçak ama tüylerimi diken diken edecek kadar yüksek.

Bir türlü kendimi hareket ettiremiyordum.

Zayn önce cesaretini topladı ve elini kılıcına koyarak öne doğru bir adım attı. Ancak cesaret yeterli değildi; daha iki adım bile atmadan tapınak onu geri çevirdi ve neredeyse dizlerinin üzerine çökmesine neden olacak bir baskıyla onu kuşattı. Geriye doğru sendelerken fısıltılar kısa süreliğine tiz bir feryada dönüştü. Thalia, düşmeden önce onu zar zor yakalamayı başardı.

"Planladığım kahramanca saldırı suya düştü," dedi titrek bir kahkahayla.

Thalia buna homurdanarak onu tekrar dik pozisyona itti. Bir an girişe baktıktan sonra hızla bizim yaptığımız gibi kan sunusu yaptı, küçük bir bıçak çıkarıp avucunun topuğuna sürttü.

Damlalar havuza düşerken cızırtı ve tıslama sesleri çıkardı. Tapınağın içinden bir feryat daha yükseldi.

Kaşlarını çatarak elini eşiğin üzerinden uzatmaya çalıştı, ancak neredeyse anında geri çekti.

"Beklediğimiz gibi," dedi yüzünü buruşturarak ve elini sallayarak. "Vaeloran kanı taşıyanlar dışında kimse buraya hücum etmiyor." Bakışları Aleks'e kaydı. "Ve umarım Vaelora ile çok derin bağları olanlar da gelir," diye ekledi.

Dikkatlice kapıya yaklaştım. Kapı eşiğinden uzandığımda, fısıltılar sanki sustu, içerideki ruhlar geri çekilip ne yapacağımı izliyorlardı. Omzumu çevirip baktığımda Aleks'in kapıdan birkaç adım uzaklaştığını gördüm. Yüzü solgundu, ifadesini anlamak zordu.

Zayn onunla konuşmaya giderken Thalia beni kenara çekti, tutuşu nazik ama kararlıydı.

"Eşiği geçmeyi başarabilirse," dedi, sadece benim duyabileceğim kadar alçak sesle, "onunla birlikte içeri yalnız girmek istediğinizden emin misiniz?"

Kaşlarımı çattım. "Bana zarar vermeyecek."

"Endişelendiğim tek şey bu değil."

Bekleyen merdivenlere doğru baktım. Fısıltılar yeniden yükseliyordu; isminin aralarında birden fazla kez net bir şekilde duyulduğuna yemin edebilirdim.

"Eamon'un uyarılarını dinliyordun, değil mi?" diye sordu Thalia. "Efsaneye göre, bu tapınağın altındaki oda sadece gerçeklerinizi duvarlarına kazımanızı istemiyor, aynı zamanda onları dile getirmenizi de zorunlu kılıyor. Sahip olduğunuz her gerçek ortaya çıkabilir. Burada yalan söyleyemezsiniz; bunu yapmaya çalışanlar delirdi."

Midem kasılıp düğümlenirken Aleks'e şöyle bir baktım.

Sahip olduğunuz her gerçek.

Sonunda Orin'in söylediklerinin hepsini ona anlatabilirim. Kardeşim ve Eamon'la birlikte öğrendiklerimin hepsini. Söylemeye cesaret edemediğim her şeyi.

Sesimi titrememeye zorlayarak Thalia'ya döndüm. "İyileşeceğiz," diye güvence verdim, kalbimde şüpheler kıvranırken bile. "Başka ne seçeneğimiz var ki?"

Başını salladı ve mırıldandı, "Keşke seninle gidebilseydim."

Ona hüzünlü bir gülümsemeyle baktım. Sonra, aylar önce sadece ikimiz için yarattığımız o sevgi işaretini ona sundum: elimi kalbimin üzerine koyup iki kez hafifçe vurdum.

Dudakları sıkıca kapalı kaldı, ancak her zamanki gibi sevgi dolu göz devirme ve hafif gülümsemeyle karşılık verdi.

"Geri döneceğiz," diye söz verdim.

"Sağ salim," diye emretti. "Aklınız başınızda."

"Sağ salim," diye onayladım Zayn ve Aleks bize yeniden katıldığında.

Zayn'in yüzündeki tüm eğlence izi kaybolmuştu. Aleks'in ne demek istediğini anlamak hâlâ imkansızdı, ama hareketlerinde artık hiçbir tereddüt yoktu.

Tereddüt ettiği an için özür diledi ve ardından eli elimi bulup bir kez sıkı. "Hazır mısın?"

Hayır, hazır değildim. Ama zaten ne zaman bunlara hazır olmuştum ki?

"Hadi gidelim," dedim.

Daha önce defalarca yaptığımız gibi, hep birlikte karanlığın içine indik.

Merdivenler sonsuz gibiydi, yerin derinliklerine doğru spiral şeklinde iniyor, sadece ara sıra beliren soluk ışıklarla aydınlanıyordu; bu ışığın kaynağını bir türlü tespit edemiyordum. Hem hayalimde hem de Eamon'ın kitabında gördüğüm taş levhaların bulunduğu mağara benzeri birkaç odadan geçtik. Hepsi düzenli küçük sıralar halinde dizilmiş, bir sürü mezarlık dolusu levha vardı. Daha yakına gidip üzerlerindeki oyulmuş şeylere daha yakından bakmak cazip geliyordu. Ama durursam tekrar başlayamayacağımdan korktum, bu yüzden amansız inişimiz devam etti.

Aşağıya doğru atılan her adımda fısıltılar daha da yükseldi, bazıları belirgin seslere dönüştü; bazıları yalvarır, bazıları öfkeli, bazıları ise kederden yıkılmış haldeydi.

Onlara yalan söyledim.

Onları kurtarmalıydım.

Benim hatamdı.

Bunu engelleyemedim.

Onları dünyadan daha çok sevdim.

Bu yere kendi gerçeklerini kazımış her Vaelora'nın itirafları. Onları duymamazlıktan gelmeye çalışmalıydım. Daha güvenli olurdu. Ama dinlemekten kendimi alamadım. Benden önce yürüyenleri ve onlarla, günahlarıyla nasıl kıyaslanabileceğimi merak etmekten kendimi alamadım.

Sonunda merdivenler bitti.

Nefesimi kesen, uçsuz bucaksız, dairesel bir odaya girdik. Buradaki duvarlar tamamen oymalarla kaplıydı. Birçok farklı dilde sahneler, semboller ve kelimeler, sayısız yüzyıl boyunca onlarca farklı el tarafından oyulmuştu. Bazı oymalar sığ ve aceleyle yapılmıştı, diğerleri ise derin ve süslüydü. Hepsi de hafif, hayaletimsi bir ışıkla parıldıyordu.

"Buradayız," dedi Aleks kısık bir sesle. "Şimdi, burada olduğu söylenen Lorien parçasını aramaya nereden başlayacağız?"

Grimnor'u geri çektim ve bir an inceledim, kılıcın içinde uyuyan varlığın, Hollow Grove'da olduğu gibi, tekrar işe yarar hale gelebileceğini umdum.

Ama kılıç elimde soğuk ve cansız kaldı; üstelik garip bir şekilde ağırdı da.

Aleks yüzümdeki hayal kırıklığını okudu. "Hiçbir şey mi?"

"Bu sefer değil. Görünüşe göre burayı saran enerji, Grimnor'un sahip olduğu tüm büyüü tamamen yok ediyor. Sanırım Lorien'in gücünü de kapsıyor."

"Tam da şansımıza."

"Buradaki hava sanki kendi sihrimizi de boğuyor gibi, değil mi?"

Aleks, belirgin bir çaba sarf ederek avucuna küçük bir ışık parıltısı çağırdı.

"...Haklısın," diye onayladı; ancak bu durumdan hayal kırıklığına uğramış gibi görünmüyordu.

Sanırım, sihrimiz ve aramızdaki bağın nasıl değiştiği hakkında düşünmek zorunda kalmamak bir nebze rahatlatıcıydı. Ama aynı zamanda garip bir şekilde savunmasız hissetmeme de neden oldu. Sihrimizle olan mücadelemize, hangi biçimde olursa olsun, yabancı değildim. Ve odaklanacak o tanıdık mücadele olmadan, kendimi... savunmasız hissettim.

Sanki bizi burada mahkum etmekle tehdit eden gerçeklerden koruyan bir şey daha eksilmiş gibiydi.

"...Zihin tek bir aleme oyulmuş," diye tekrarladım, hareket etmeye çalışarak. "Acaba Lorien'in buraya oyduğu düşünceleri veya itirafları aramamız gerekiyor mu?"

Bu da diğer planlar kadar iyiydi, bu yüzden ayrıldık ve aynen uygulamaya başladık.

Sadece birkaç dakika aradıktan sonra, gözümün ucuyla Aleks'in hareket etmeyi bıraktığını fark ettim.

"Nova. Bak."

Yanına koştum, bakışlarım işaret ettiği yere doğru kayd.

Lorien'in adı oraya kazınmıştı; zar zor tanıyabildiğim aceleyle atılmış bir imza. Üzerinde, duvara yayılmış birkaç satır yazı vardı.

İtirafı.

Ama yazdıklarının üzeri çizilmiş, derinlemesine kazınmış birkaç çizgiyle üzerleri kapatılmıştı, bu da yazdıklarını okumayı imkansız hale getirmişti.

“Bu... tuhaf. Kim onun itiraf ettiği şeyi örtbas etmek ister ki?”

Aleks biraz düşündükten sonra, "...Neden Tarikatın da bu işte parmağı olduğunu hissediyorum?" dedi.

Cevap vermedim. Cevap veremedim. Dikkatim, Tarikat'ın adının geçmesiyle takılmıştı ve şimdi düşüncelerim hızla akıyordu; o gizli örgüt hakkında gömmeye çalıştığım tüm gerçekler yeniden ortaya çıkmakla tehdit ediyordu.

"Onunla yüzleş," diye fısıldadı biri. "Onu gerçeğe yüzleştir."

Tekrar konuştuğumda sesim bana ait değilmiş gibi geldi. "Bunu bilmelisin."

Bana meraklı bir bakış attı.

Sözler ağızımdan sert ve hızlı bir şekilde fişkırdı, onları tutmaya çalışsam da. “Tarikatı ve onların tüm bu farklı şeylere olan ellerini biliyorsun. Kontrol ettikleri elleri. Hayatları bir tahtadaki taşlar gibi manipüle ediyorlar. İçten içe biliyorsun. Hatırlamasan bile her zaman biliyordun.”

Aleks hareketsiz kalmıştı, gözleri şaşkınlık ve yavaş yavaş artan dehşet arasında bir ifadeyle irileşmişti.

Dudaklarımı birbirine bastırdım, konuşma dürtüsüne, sakladığım her sırrı açığa vurma isteğine karşı koymaya çalıştım. Başımı öne eğdim, çeneme yayılan acıyla birlikte başımı salladım.

Ben olsam ağızımı kapalı tutardım.

Bu yere bu kadar kolay teslim olmazdım.

Çevremizdeki fısıltılar giderek yükseldi, tıpkı korumaya çalıştığım sessizliği doldurmak için hızla gelen bir gelgit gibi kabardı.

Sonra, tek bir ses yükseldi, tek bir yönden değil, aynı anda her yerden. Belki de duvarların kendisinden. Sadece tek bir kelime söyledi: GERÇEK.

Sözler odanın içinde yankılandı. Duvarlardaki oymalar daha parlak bir şekilde parlamaya başladı, içlerinden ışık fişkırtarak neredeyse tavana kadar ulaşan bir kasırga oluşturdu.

Döner ışık kütesinin içinden bir kadın çıktı.

Üzerinde katlanmış kanatlar gibi arkasında sürüklenen incecik kumaş parçaları olan beyaz ipek bir elbise vardı. Yüzüne altın bir kurdele bağlanmış, gözlerini gizliyordu, ama yine de zarafet ve hassasiyetle hareket ediyordu. Mavi kadife bir yastığın üzerinde küçük bir kristal hançer tutuyordu ve önümüzde dururken onu bize uzattı.

Yine, bedensiz bir ses konuştu, odayı doldurdu ve varlığımın ta derinliklerine kadar titreşti: İleriye giden yolu arayanlar önce yalanlardan kurtulmalıdır. İtiraflarınızı şekillendirin ya da bırakın sizi yok etsinler. Seçim sizin.

Ona dik dik baktım. Nedense göz bağını koparmak istiyordum; bu istek o kadar güçlüydü ki, karşı koymaya çalışırken elim kasıldı.

Aleks, uzun bir süre bana ve elinde tuttuğu bıçağa baktıktan sonra kararını vermiş gibiydi. İleri adım attı.

"Önce ben başlayayım."

YİRMİ ALTI

Nova

Aleks, ben itiraz etmeden önce hançeri kaptı ve kadının işaret ettiği boş duvara doğru ilerledi.

"Konuş," dedi havada süzülen ses.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra konuştu; ancak sesi, etrafımızda yükselen fısıltılar arasında yeniden kayboldu.

Ama sonra önündeki duvarda silik yazılar belirdiğini fark ettim.

Aleks, kendinden geçmiş bir halde, bıçağı kaldırdı ve hayalet harflerin çizgilerini ve kıvrımlarını takip ederek oymaya başladı. Bıçak, yüzeye taştan değil de kilden yapılmış gibi keskin bir şekilde girdi.

Yaklaşırken nefesimi tuttum ve sonunda önümüzde net ve parlak bir şekilde beliren yazıyı okudum.

Ne tür birine dönüştüğümde korkuyorum.

Gözleri bağlı kadın, adamın her hareketini dikkatle izledi. Son harfi kazımayı bitirdiğinde, kadının dudakları korkutucu bir gülümsemeyle kıvrıldı. Sonra, diğer tüm fısıltıların üzerinde yükselen o ses geldi: Daha derine.

Aleks tekrar konuştu, ancak bu kez sözleri duvarda yankılanırken, ikinci gerçeğini kalıcı hale getirme dürtüsüne karşı koyarak hançeri göğsüne bastırdı.

Nefes alışverişı zorlaştı. Arkasını dönmeye çalışırken dengesi bozuldu, sanki görünmez bir zincirle bağlanmış gibi adımlarını tamamlayamadan donup kaldı. Duvardan uzaklaşma girişimlerinin her biri aynı şekilde sonuçlandı. Elindeki hançer titriyordu, ucu tehlikeli bir şekilde göğsüne yaklaşıyordu; kendini kurtarmak için doğrudan kalbine saplayabileceğinden endişelendim.

Thalia'nın kasvetli uyarısı birden aklıma geldi—

İnsanlar buna karşı koymaya çalışırken delirdiler.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedim aceleyle ona yaklaşıp. "Geri dönebiliriz. İhtiyacımız olanı elde etmenin başka bir yolunu bulabiliriz."

Beyaz elbiseli kadın bana baktı. Gözlerini göremiyor olsam da, bakışlarının beni delip geçtiğini hissettim.

Aleks, sanki beni korumak istercesine koluma bir elini koydu, kadınla aramıza girdi; bir yandan da içini kemiren dürtülerle mücadele etmeye devam ediyordu.

"Aleks, ben..."

Sesimin titremesini duyunca birden durdu. "İyiyim."

İçimde endişe kemirmeye devam ediyordu, ama duvara doğru ilerlerken, yavaş ama tekrar istikrarlı hareketlerine dönerken onu durdurmaya çalışmadım.

Daha fazla kelime belirdi, her harf damarlarından zorla sıkılan bir damla kan gibiydi:

*Bir rüya gördüm. Bir vizyondur bu, ona zarar
verdiğim bir rüya. Hepsine zarar verdim.
Ölenlerin sayısı sayılmayacak kadar çoktu.*

Elinin itirafnamenin üzerinde nasıl hareket ettiğini izledim. Bıçağın elinde nasıl titrediğini, sıkmasının gücünden bembeyaz olmuş parmak boğumlarını gördüm.

Yavaşça, "Doğru değil Aleks. Geleceği kesin olarak tahmin etmek imkansız, bunu biliyorsun. Bunların hepsi sadece senin korkunun yansıması," dedim.

Ama beni duymamış gibiydi.

Duvara daha derin ve daha şiddetli bir şekilde oymaya devam etti, yüzümdeki dehşet ifadesini umursamadı bile.

Ölü. Çok fazla ölü. O güvende değil. Onu güvende tutamam. Onu terk etmek zorundayım.

Ondan yayılan dehşet duygusu boğucuydu. Bıçağı daha da sıkı kavradı. Parlayan harflerin izleri gittikçe daha da dağınık hale geldi, ama korkunç bir kararlılıkla devam etti.

Her kelimeyi tek tek kazıdı.

Sözleri bittiğinde, gözleri bağlı kadın başını hafifçe eğdi. Tekrar gülümsedi. Ses bu sefer doğrudan ondan, sadece ondan geliyormuş gibiydi; yine de her yerden birden içeri akıyormuş gibi tüm bedenimi sarstı: Söylenen gerçek. Kabul edilen gerçek.

Aleks'in kazıdığı kelimeler, sönük bir ışığa dönüşmeden önce ateş gibi parladı. Nefes nefese, bir dizinin üzerine çöktü.

Sonra kadın bana döndü.

Elinde başka bir hançer belirdi; bu hançer Aleks'in kullandığından daha koyu renkteydi—tıpkı Grimnor gibi etrafındaki ışığı içine çeken siyah kristalden yapılmıştı.

Aldım ama başımı salladım. "Bu bir manipölasyon. Onu korkularını dile getirmeye zorlaman, bunların onun gerçeği olduğu anlamına gelmez."

Kadın başını yana eğdi. "Ey Gölgenin Kızı, neden gerçekten bu kadar çok korkuyorsun?"

"Hayır," diye tersledim.

Ama bu bir yalandı.

Odanın kendisi bunun bir yalan olduğunu biliyordu ve sanki bunu söylediğim için beni cezalandırıyordu; havadaki basınç ikiye, üçe katlandı, nefes almak zorlaştı.

Elimdeki hançer ısındı.

Kendimi bir dürtüye kaptırdım; dudaklarım, onları durduramadan kıpırdamaya başladı.

Bıçak sanki kendi kendine kalktı ve elimi duvardaki boş bir bölüme yönlendirdi. Daha arkamı dönmeden kelimeler belirdi.

Bir an sonra taşı kesmeye başlamıştım.

ONUN NE OLDUĞUNU BİLİYORUM.

Gözleri bağlı kadın, "Daha derine," dedi.

Bedenim direnişten titriyordu, ama kelimeler zihnimde belirmeye devam ediyordu ve elim istemeden de olsa oyma işlemine devam ediyordu.

BİR CANAVAR-

Titreyen elimden bıçak kaydı. Beceriksizce yakaladım, bıçak avucumu kesti. Düşürmeyi düşünmedim, çekmeyi de düşünmedim. Bıçağın ucu derime saplanıp avucumu kanla doldururken bile kesmeye devam ettim.

YOK ETMEK İÇİN YARATTIKLARDI BİR
CANAVAR -

Göğsümün çöktüğünü hissettim. Bedenim kilitlendi, son kelimeyi söylemeye direniyordu. Bıçak yere düştü ve ses çıkardı. Son kelimeyi yazamadım.

Ben yapmazdım.

Kadının beni izlediğini hissettim. Fısıltılar kulakları sağır eden bir gürültüye dönüştü. Duvarlar kıpırdanıp kıvrılıyor, oymalar canlı varlıklar gibi hareket ediyordu.

GERÇEK.

Bu emir, adeta fiziksel bir darbe gibi üzerime çöktü.

"...Ben," diye fısıldadım kelimeyi ve oda onu bir ejderhanın avını yakalaması gibi kaptı. Bir sonraki nefeste duvarda alev alev yanıyordu, yarım bırakmaya çalıştığım cümleyi tamamlıyordu.

BENİ YOK ETMEK İÇİN
YARATTIKLARDI BİR CANAVAR.

Hançeri elime almadım. Son kelimeyi de kazımadım. Sadece ona baktım, gözlerimden yaşlar süzölmeye çalışırken bulanıklaştı.

Aleks sendeleyerek ayağa kalktı, bakışları duvara sabitlenmişti.

Yalan söylemek, sahte bir teselli sunmak için ağzımı açtım. Ama elbette başaramadım; ortam buna izin vermedi. Denemekten bile kendimi alıkoydum.

“Özür dilerim... özür dilerim,” diye fısıldadım. “Sana daha önce söylemeliydim. Sadece...”

Sözler aramızda asılı kaldı, söyleyemediğim her şeyin, içimde kilitli kalmış, taşa kazınmayı bekleyen tüm gerçeklerin ağırlığıyla dolup taşmıştı.

Aleks cevap vermedi. Bana bakmadı. Gözleri bağlı kadın hayalet gibi hareketlerle etrafımızda süzöldü, kullandığımız hançerleri almak için zarıfçe eğildi. Hem hançerleri hem de oyduğumuz şeyleri birkaç dakika inceledi. Sonra bize döndü.

Gözleri hâlâ gizliydi. Ağzı tamamen duygusuzdu. Yine de başının yana yatıklığındaki beklentiyi, sabırlı hareketsizliğini hissedebiliyordum.

Şöyle dedi: "Hiçbir şey, gerçek kadar tamamen koparamaz veya bağlayamaz."

Duvara yaslandım, nasıl cevap vereceğimi bilemedim.

Aleks odada bir aşağı bir yukarı yürüyerek, oyduğum kelimeleri inceliyor ve ara sıra parmaklarını üzerlerinde gezdiriyordu.

Geçen dakikalar olabilirdi. Saatler. Koca bir gün. Sessizliğe daha fazla dayanamadan ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum. Çaresizce, ne olacağına dair bir işaret, bir yol gösterici arayarak kadına döndüm.

O sadece şunu tekrarladı: Hiçbir şey gerçek kadar tamamen koparamaz, hiçbir şey de tamamen bağlayamaz.

Bu sefer hissettiğim tek tepki öfkeydi. Ona, bu yere, işlerin gidişatına ve her şeyin ne kadar imkansız göründüğüne duyduğum öfke. Duvara yaslandım ve gözlerimi sıkıca kapattım, tüm vücudum titriyordu.

Fakat öfke kısa süre sonra berraklığı da beraberinde getirdi; sanki o öfke, korkumun ve belirsizliğimin içinden bir yol açarak umduğum gerçeği ortaya çıkarmıştı.

Hiçbir şey hakikat kadar tamamen koparamaz, hiçbir şey de bağlayamaz.

Kırılmış ya da bağlanmış. Belki de asıl sınav buydu: Aleks ve ben bu yerden nasıl ayrılacaktık? Karanlığın içine defalarca yan yana yürümüştük,

ama ışığın içinde de birlikte yürüyebilecek miydik? O ışık çirkin şeyleri, korkutucu şeyleri ortaya çıkardığında bile?

Pek çok şey bizi yıkmaya çalışıyordu.

Aleks'in kazıdığı son kelimeler, karşımda duvarda bir uyarı işareti gibi parlayarak kalbimin hızla çarpmasına neden oldu.

Onu bırakmalıyım.

"Nova."

Sesini duyunca irkildim, bir sonraki söyleyeceği şeyden korkuyordum. Tıpkı Hollow Grove'da olduğu gibi—bir kabusun ortasındaydım ve bunun farkındaydım, ama yine de beni bekleyen geleceğe doğru ilerlemek istemiyordum; tanıdık korkuların garip bir şekilde rahatlatıcı bir yanı vardı.

Ama ben o ormanda kalmamıştım.

Ben de bu odada kalamazdım.

Duvara yaslanıp kendimi ittim ve odanın ortasında Aleks'le buluştum. Kalbim gümbür gümbür atıyordu. Avuçlarım terden sıırılsıklam olmuştu. Adımlarımla birlikte fısıltılar heyecanla yükseliyordu, sanki bir beklenti içindeymiş gibi; etrafımızdaki duvarlarda ise yüzlerce acı gerçek gittikçe daha da belirginleşiyordu.

Aleks, ona yaklaşırken tüm gürültüyü ve parıldayan, ateşli sözleri umursamadı. Bakışları benimkine sabitlenmişti, hiç değişmeden, "Bu yerden ayrılmadan önce bilmen gereken bir gerçek daha var," dedi.

Nefesimi tuttum.

"Seni seviyorum," dedi.

Havadaki boğucu basınç azalmış gibiydi; öyle ki, kollarından ince altın ışık şeritleri yükselmeye başladı. Gölgelerim de karşılık olarak yükseldi, onun büyüyle iç içe geçen ince şeritler gibi.

Bir an onları birlikte dans ederken izledi, sonra bakışlarını tekrar benimkine çevirdi. "Seni seviyorum," diye tekrarladı. "Işık ve gölgeler nasıl değişirse değişsin."

Elimi onun eline doğru uzattım. Tereddüt etmeden elimi tuttu, sıcak kavrayışı avucumu kaplayan kurumuş kanı kavradı.

"Ben de seni seviyorum," diye yanıtladım, sesim yumuşak ama kararlıydı; hayaletimsi sesler etrafımızda fırtına gibi esmeye devam etse de, bu beyan bir şekilde kaybolup gitmedi. Bir vahiy değildi, ama şimdiye

kadar söylediğim her şey kadar bir itiraf gibiydi—tutunduğum en derin, en umutsuz gerçek. Bunu gerçekten sesli söyleyip söylemediğimden, kelimelerin fısıltılar arasında kaybolup kaybolmadığından veya diğer tüm itiraflarımız gibi duvarlarda parlak ve cesur bir şekilde belirip belirmediğinden emin değilim...

Umurumda değildi.

Bu gerçeği taşa kazımama gerek yoktu. Çünkü o zaten benim özüme, herhangi bir bıçağın kesebileceğinden daha derine kazınmıştı.

Onu çok seviyordum ve gitmesine izin vermeyecektim.

Işık ve gölgelerin nasıl değiştiği önemli değil.

Etrafımızdaki fırtına yavaş yavaş dindi, Aleks ve ben gözleri bağlı kadına doğru döndük, büyümüz soluyordu ama parmaklarımız hâlâ birbirine kenetlenmişti.

Kadın ilk hançeri kaldırdı.

Söylenen gerçek.

Siyah hançer, diğer elinde sıkıca tutulmuş halde, ardından geldi.

Gerçek kabul edildi.

Bıçakları sanki ağırlıklarını karşılaştırıyormuş, bir terazi üzerinde dengeliyormuş gibi havaya kaldırdı. Dar bir dağ geçidinden esen rüzgarın uğultusu gibi ürkütücü bir ses bize doğru yaklaştı ve odanın karşı tarafında daha önce fark etmediğim bir kapı kayarak açıldı ve daha küçük bir iç mabed ortaya çıktı. Duvarlarında da yazılar kazınmıştı, ama bunlar itiraf değil, yemin gibi görünüyordu.

Odanın tam ortasında büyük, derin bir taş havza duruyordu. Gözcü kulesinden gördüğüm vizyondaki havzanın aynısı olduğunu fark ettiğimde kalbim birkaç kez durdu; tek farkı, bir zamanlar içinde bulunan turkuaz renkli suyun boşaltılmış olmasıydı.

Temkinli bir şekilde yaklaştık.

Ve işte orada, en dipte, toplamaya geldiğimiz ruh parçası duruyordu.

YİRMİ YEDİ

Nova

"Bakışlar öldürebilseydi, o ruh parçası şimdiye kadar yok olurdu," dedi Zayn, salonun minderli pencere kenarındaki yerinden.

Gözlerimi kırıştırdım, bakışlarımı son bir saattir içinden kehanetler çıkarmaya çalıştığım söz konusu cam parçasından uzaklaştırdım. Bu, dört gün içinde yaptığım dördüncü denemeydi ve hepsi de başarısız olmuştu.

"Sadece...çok sinirliyim," diye mırıldandım.

Kapıda nöbet tutan Phantom, sessizce yanıma geldi ve başını elimin altına soktu.

Kulaklarının arasındaki en sevdiği noktayı dalgın dalgın kaşıyarak, "Sonuncusu çok kolay çıktı. Lorien'i çok net bir şekilde görmemi sağladı, onu daha iyi anlamama yardımcı oldu. Bulmacayı bir araya getirmeye devam etmeyi umuyordum," dedim.

Zayn yanındaki meyve ve peynir tabağından bir üzüm alıp ağzına attı. "Gerçekten bu adamı daha yakından tanımak istiyor muyuz? Adamları tanıştın, ben de tanıştım. Yine de, onun devasa bir alçak olduğu algımı değiştirecek herhangi bir vizyona sahip olabileceğine ikna olmadım."

Dalgın dalgın parmaklarımı avucumdaki izlerin üzerinde gezdirdim; bu izler, Yankılar Odası'na kazıdığım kelimelerin kalıcı bir hatırlatıcısıydı.

O korkunç olaydan dört gün geçti. Ve her gece, avucumda kan ve etrafımdaki duvarlarda yanan yazılarla ilgili kâbuslardan uyanıyordum.

Aleks en azından beni teselli etmek için oradaydı; tekrar konuşmaya ve uyumaya başlamıştık, o hakikat odasında verdiğimiz yeminler aramızdaki

kırılmayı onarmaya yardımcı oluyordu. Ama işler hala gergindi. Alan ihtiyacını anlasam da, hâlâ istediğimden daha çok kendi başına kalıyordu. Ve önümüzde ne olduğuna dair hâlâ çok fazla sorumuz vardı.

"Gerçeğin daha önce düşündüğümüzden çok daha karmaşık olduğunu hissediyorum," dedim, parçaya bakarak.

Lorien o odanın duvarlarına ne oymuştu?

Onunla ilgili başka hangi gerçekleri gözden geçiriyorduk?

"Sanki o yerin büyüğü hâlâ üzerimde etkisini sürdürüyor, hâlâ. Ve olayları çözmeye olan takıntım engel olamıyor."

Zayn omuz silkerek kabul etti, gerindi, ellerini başının arkasına koydu ve gözlerini kapattı. Böyle bir anda sadece o rahatlayabilirdi.

"Bu sadece Lorien hakkındaki algımızı değiştirmekle ilgili değil," diye ısrar ettim. "Düşmanlarımızı anlamanın da gücü var."

"Haklısın sanırım."

"Eğer gerçekten de onunla Calista'nın arasına girenler Tarikat ise, Tarikat'ta da ortak bir düşmanımız olabilir gibi görünüyor. Acaba o onlar hakkında ne biliyor? Operasyonları, yapıları, onların—"

Kapı açılmaya başladı ve bizi böldü.

Phantom hırladı. Zayn aniden doğruldu. Ben gerildim, elim içgüdüsel olarak Grimnor'a doğru uzandı; bu odanın etrafında sayısız muhafız vardı ve iç çevremdekiler dışında kimsenin beni rahatsız etmemesini sağlamalarını rica etmişim.

İçeriye o güvendiğim birkaç kişiden biri olan Yüzbaşı Voss'un girdiğini görünce rahat bir nefes aldım.

"Majesteleri." Hafifçe eğildi. "Sözünüzü kestiğim için özür dilerim."

"Sorun yok." Kırık parçaya hüznü bir bakış attım. "Özellikle verimli bir şeyi bölmüyorsunuz."

"Anlıyorum. Öyleyse beni takip edebilir misiniz?" Genellikle soğukkanlı olan ses tonunda bir aciliyet vardı; bu da beni hemen ayağa kalkmaya ve paltomu giymeye sevk etti.

"Nereye?" diye sordum, ruhun o parçasını dikkatlice cebime koyarken.

Sadece işaret etti ve aceleyle odadan çıktı; beni duyup duymadığından bile emin değildim.

Kılıcımı kaptım ve peşinden koştum.

Phantom, biraz daha büyük ve heybetli bir köpek formuna dönüştükten sonra peşimden geldi; bu formu, son zamanlarda koridorlarda bana eşlik

ederken, olası tehditleri ve aşırı meraklı saray mensuplarını uzak tutmak için çok daha sık alıyordu.

Zayn de bizi takip etti ve aniden çok daha tetikte görünüyordu. Sarayda, sanırım onun bile rahatlayamadığı gergin bir enerji vardı. Özel salonda bundan izole olmuştuk, ama şimdi tüm şiddetiyle bizi vurdu.

Bu enerjinin büyük bir kısmı, sadece iki gün sonra gerçekleşecek olan olaydan, yani taç giyme törenimden kaynaklanıyordu. Diğer her şeyle uğraşırken, bir şekilde yaklaşmakta olduğunu unuttuğum bir olaydı bu.

Artık bunun gerçekleştiğini inkar etmek imkansızdı; tüm hazırlıklar yapılıyordu. Hizmetçiler koridorlarda çarşaf ve çiçek aranjmanlarıyla koşturuyorlardı. Muhafızlar düzen ve güvenlik protokollerini prova ediyorlardı. Her rütbeden daha fazla misafir gelmeye başlamış, haftalardır ağırladığımız konuklara katılıyorlardı. Mutfaklardan günün her saatinde yemek ve şarap kokusu yayılıyordu.

Her şey çok etkileyiciydi, ama yine de... törenle ilgili garip bir şekilde sakindim. Diğer görevlerimiz arasında uzun uzun tartışmıştık bunu: bu diyara, en güçlü krallığının merkezinde güçlü bir önder kazandırmanın gerekliliği. Eleştirmenlerim olsa da, ben hala tanrıların kutsadığı Vaelora ve Rivenholt tahtının meşru varisiydim. Dünyayı tamamen yok olmanın eşiğinden kurtaran, işi henüz tamamlamamış biriydim.

Daha geniş bir perspektiften bakıldığında, başımdaki taç bana neredeyse sonradan akla gelen bir şey gibi görünüyordu. Ama bunun halkım için önemli bir sembol olduğunu biliyordum.

Tören hazırlıklarının altında başka bir şeyler daha kaynıyordu. Kaptan Voss'un çenesinin kasılmasına ve adımlarının normalden daha hızlı atmasına neden olan bu şey, beni endişelendiriyordu.

Sonunda merakımı daha fazla bastıramadım; koluna elimi koyup onu durdurdum. "Sorun ne?"

Gözleri, kulak misafiri olup olmadığını kontrol etmek için sağa sola gezindi. "Vali, daha güvenli bir yere ulaşana kadar bundan bahsetmememi istedi. Çok uzak değil, hadi gelin..."

Bizi dışarı, ana bahçelerin içinden geçen, fenerlerle aydınlatılmış patikadan aşağıya, eğitim alanlarının ve en büyük seralarımızın yanından geçirerek daha da ileriye götürdü. Bizi özel, kraliyet ahırlarına doğru götürürken, kısa süre sonra fark ettim; malzeme odasına bağlı, zaman zaman güvenli bir buluşma yeri olarak kullandığımız küçük, gizli bir alan vardı ve bunun nihai hedefimiz olduğunu varsaydım.

Ahır avlusuna yaklaşırken, girişin yakınında park etmiş bir at arabası fark ettim. Görünüşte olağanüstü bir şey yoktu, ancak yaklaştıkça huzursuzluğum arttı.

Tam kan kokusunu aldığım anda Phantom hırladı.

Gölgelerim derimin altında huzursuzca kıvranıyordu. Tepki verdikleri enerjinin ne olduğunu tam olarak biliyordum.

Yeni ölenlerin enerjisi.

Kaptan Voss, "Bu taraftan," diyerek bizi malzeme odasına doğru yönlendirdi, kendisi de arkamızdan kimsenin bizi takip etmediğinden emin olmak için geri döndü.

İçeri girdiğimizde, kardeşim Eamon ve Thalia bizi karşılamak için zaten oradaydı. Voss'un onayını bekledik, sonra odayı kilitledik ve dizgin ve eyerler için raf gibi görünen sahte bir duvarın arkasında bulunan gizli ek binanın girişine doğru ilerledik.

Bu sahte duvarın önünde durduk, önce çok az kelime alışverişinde bulunduk. Tamamen kafam karışmıştı ve saniyeler geçtikçe daha da endişeleniyordum ki Thalia boğazını temizleyip, "Bugün yemek yedin mi?" diye sordu.

"...Ne?"

"Çünkü bu midenizi bulandırabilir. şimdiden uyarayım."

Daha fazla soru sormama fırsat bulamadan Bastian, ek binanın duvarını açtı.

İçeride, yırtık pırtık battaniyelerin üzerinde uzanmış iki ceset vardı; ikisi de genç erkekti ve soluk tenlerinde çürümenin ilk belirtileri belirmişti. Dar alanda ölüm kokusu ağır bir şekilde hissediliyordu.

"Boyunlarına bakın," diye talimat verdi kardeşim.

Yüzümü buruşturarak yaklaştım ve onun istediğini yaptım, Zayn de aynısını yaptı.

İki adamın da çenelerinin hemen altında, ortalarından çaprazlama geçen dikenli kılıçlarla çevrili daireler şeklinde yakılmış aynı işaretler vardı. Soluk ama kesinlikle ayırt edilebilir izlerdi.

"...Kahretsin," dedi Zayn.

"Tarikat üyeleri," diye fısıldadım. "Burada mı?"

"Daha doğrusu Tarnath'ta öldürüldüler," dedi Yüzbaşı Voss ve kalbim o kraliyet şehri ve içindeki insanlar için korkuyla sıkıştı. "Devriye gezen askerlerimden bir grup onları şafak sökmeden hemen önce doğu bölgesinin

yakınlarındaki bir ara sokakta buldu. Şüpheli görünüyordular ve sorgulandıklarında şiddete başvurdular; bu şiddet de işte bu olaya yol açtı."

Bastian duvarı kısmen kapattı. Bu, kötü kokunun bir kısmını engelledi, ancak büyümü ve cesetlerden yayılan ölü enerjiye olan ilgimi bastırmakta pek etkili olmadı.

Kardeşim, "İki düşüncemiz var," dedi. "Ya Aleks gerçekten onların yoldan çıkmış bir silahıysa onun için buradalar... Ya da Lorien'in ruhunun iki parçasını elimizde tuttuğumuzu, yani iyi ya da kötü, iki Vaeloran ruhunun da aynı yerde bulunmasına tehlikeli derecede yakın olduğumuzu bildikleri için buradalar."

"Ya da her iki sebepten dolayı," dedi Thalia sert bir ifadeyle. Başını salladı, babasını öldüren o örgüt hakkında ağzından kaçırmak üzere olduğu belliydi. "Bu bizi şaşırtmamalıydı. Tarikatın tüm işlerimize olabildiğince karışmış olduğundan zaten şüpheleniyorduk."

"Evet..." diye onayladı Eamon yavaşça. "Ancak operasyonlarının çoğu çok uzun zamandır Yukarı'da yoğunlaşmış durumda, Nerithys'te de küçük çaplı hareketler oldu. Tüm kanıtlar, kurmaya çalıştıkları bu sözde 'yeni dünya düzeninin' burada değil, Soltaris'te olacağını gösteriyor."

Bastian sözlerine şöyle devam etti: "Çünkü bu alemin sonunun geldiğini varsaydılar ve onu ölüme terk ettiler."

Zayn acı bir kahkaha attı. "Şey, o şerefsizler yanılmışlar, değil mi? Bu alemi hafife aldıklarına pişman olacaklar."

"Keşke bizi hafife almaya devam etselerdi," diye mırıldandı Thalia.

Kardeşim kaşlarını çattı. "Şimdi aklımdaki sorular şunlar: Noctaris'te ne kadar süredir faaliyet gösteriyorlar? Kaç kişiler? Ve bu saraya ve krallıklarımızın siyasi olaylarına ne kadar derinlemesine sızdılar ve onları etkilediler?"

Yarı aralık duvardan, ölülerden hâlâ görebildiğim şeylere baktım. "Acaba son aylarda yaşadığımız tartışmaların kaç tanesi Tarikat tarafından kurgulanmıştı?"

"Sana karşı çıkan ve seni sorgulayan bazı liderleri etkilediklerini öğrensem hiç şaşırmam," dedi kardeşim. "Sonuçta, birleşmiş ve yeniden canlanmış bir Noctaris daha büyük bir tehdit oluşturuyor; ne kadar güçlenirsen ve ne kadar çok müttefikin olursa, seni yok etmeleri o kadar zorlaşır."

"Yani, çirkin yüzlerini burada göstermelerinin üçüncü sebebi bu." Zayn ellerini başının arkasına kenetleyip iç çekti. "Dürüst olmak gerekirse, henüz

üzerimize topluca saldırmamış olmalarına şaşırdım.”

"Bu yakın zamanda olabilir," dedi Thalia.

Voss, "Bu iki kişinin, onlardan bilgi alma şansımız olmadan ölmüş olmaları üzücü," dedi. "Onlarla çatışanlarla ve daha güvendiğim askerlerimden bazılarıyla konuştum; diğer şüpheli kişileri de canlı yakalamaya çalışmak için emir verildi."

"Her şey güzel hoş," dedi Eamon, "ama ölülerden de en azından biraz bilgi alabiliriz, değil mi?" Bana beklenti dolu bir bakış attı.

Soğuk terler içinde kalsam da başımı salladım. "Bakalım neler tahmin edebileceğim."

Ölümün yeniden gelen pis kokusuna karşı kendimi hazırlayarak duvarı biraz daha araladım. Phantom hariç herkes geri çekildi; o ise yanımda kalmakta ısrar etti, gergin ve koruyucu bir tavırla cesetlerin yanına doğru sürünerek çömeldik.

Çürüyen bedenlerin üzerinde elimi gezdirirken elim hafifçe titriyordu; özellikle daha şık giysiler giymiş olana odaklandım; bana daha yüksek rütbeli ve muhtemelen daha faydalı sırları olabilecek biri gibi geldi.

Parmak uçlarımdan gölgeler damladı, cesedin üzerinde havada birikti. Gözlerimi kapatarak o gölgeleri adamın göğsüne bastırdım.

Görüntüler ardı ardına hızla bir patlama gibi geldi; hızlanan kalbimi ve içimde yükselen büyüğü sakinleştirmem, kaotik görüntüler arasından aradığımı net bir şekilde ayırt edebilmem bir dakikamı aldı.

İhtiyacım olan anıyı, ölen adamın kendi gözlerinden gördüm: Karanlık bir odada, emirler alıyormuş gibi görünen bir toplantı. Üstelik yalnız da değildi; en az bir düzine kişi etrafını sarmıştı ve hepsinin gözleri odanın arka tarafında duran kapüşonlu figüre dikilmişti.

Ortam gergindi, bastırılmış korku ve fanatik coşkunun karışımıyla adeta dalgalanıyordu.

"Şu anda daha fazla kişi bu ıssız diyara iniyor," dedi kapüşonlu adam. "Zaten gölgelerde konuşlandığımız kişilere katılacaklar. Ciddi anlamda harekete geçmeye hazır olmamız an meselesi ve hepinizin hazırlıklı olmasını bekleyeceğiz..."

Sesi bana belirsiz bir şekilde tanıdık geliyordu.

Sonra aralarındaki masada yanan tek mumun ışığına doğru eğildi, yüz hatları kısmen ortaya çıktı ve onu tanıdığım anda göğsüm sıkıştı.

Soğuk, grimsi mavi gözler. Gümüş rengi tellerle karışmış koyu saçlar. O adam... Yukarıdaki dünyada bize yapılan saldırıyı yöneten oydu.

Severin Thane.

Tanıştığımız gecenin anıları acı verici bir netlikle üzerime çöktü. Aleks'i nasıl alaya aldığını, yüzündeki o işkence dolu ifadeyi. Orin'in yere yığılan bedenini. Thalia'nın çılgınlığını. Ve tüm o sorular, o pusu olayının etrafındaki cevapsız gizemler...

Gözlerimi açtım, anıların beni alt etmesini engellemeye çalıştım. Ama nafileydi. Beni dağıtan sadece keder ve kafa karışıklığı değil, aynı zamanda öfkeydi.

İçimde öfke dalgalanırken, gölgelerim şiddetle karşılık verdi, kıvrılıp saldırdı. Grimnor kalçamda şakırdarak, onu kullanmamı bekliyordu. Onu kullanmak istiyordum. Altımdaki bu cesedi yeniden diriltmek, sadece onu tekrar öldürebilmek için istiyordum; tıpkı Orin'in hayatının tükendiğini hissettiğim gibi, onun hayatının da tükendiğini hissetmek için.

Bu kasvetli düşünce aklımdan geçtikten bir an sonra, adamın gözleri... açıldı. Vücudu seğirdi. Solgun, çatlamış dudakları aralandı, kısık bir inilti çıktı ağzından.

Elimi hızla geri çektim ve Phantom'un üzerine doğru geriye düştüm.

Adam tekrar hareketsiz kaldı, ancak gözleri açık, cansız bir şekilde tavana bakıyordu.

Arkamdaki müttetiklerim tamamen sessizdi, ancak sırtım onlara dönük olsa bile şaşkınlıklarını ve hafif bir korkuyu hissedebiliyordum.

"...Olağanüstü," diye fısıldadı Eamon.

"Bu, nöbetçiyle olan şeyin aynısı," dedim sessizce, yumruklarımı Phantom'un kürküne kenetleyerek, son gölge kırıntıları derimin altına yerleşene kadar ona yaslandım. "Bir kazaydı. Aslında onu yeniden canlandırmaya çalışmıyordum."

"Ama yapabiliirdin," dedi Eamon.

Hafifçe titreyen elimle adamın gözlerini sildim ve tekrar kapattım. Sonra ayağa kalktım, döndüm ve yavaşça gruba doğru geri yürüdüm.

"Onu diriltebilirsin," diye tekrarladı Eamon. "Ve zamanla, bence bunu başaracaksın. İkna yeteneğinizin en güçlüleri, eski metinlerde bu yeteneği sergilediler. Ölümlerden her şeyi isteyebilirsiniz. Her şeyi, ve sonra onları hayata geri döndürebilirsiniz ki sana verebilsinler. Calista'nın kendisi bile—"

"Maalesef zamanımız kısıtlı," dedi Thalia imdadıma yetişerek, "bu yüzden onun zaten rahatlıkla yapabildiği şeylere odaklanalım. Zaten yeterince endişelenecek şeyi var."

"Anlaştık," dedi kardeşim, duvarı bir kez daha kısmen kapatarak. "Peki, neler görebildin?"

Onlara toplantı hakkında bilgi verdim; duygularım beni ele geçirmeden önce görebildiğim kadarıyla.

"Daha dikkatli olmalıydım," dedim. "Özür dilerim. Belki tekrar deneyebilirim..." Ek binaya doğru baktım ama Bastian omzuma elini koyup sıkı.

"Onların bir şeyler planladığına dair şüphelerimizi doğruladınız; şu an için bununla ilgilenmemiz yeterli."

Thalia sözlerine şöyle devam etti: "Kabul edelim ki, nispeten kolay bir hedefiz. Muhtemelen yeniden canlanan diyarın yarattığı kaosu gördüler ve biz daha iyi örgütlenip gücümüzü pekiştirmeden önce bize karşı harekete geçmeleri gerektiğine karar verdiler."

"Resmi olarak kraliçe olmadan önce mi?" diye düşündüm.

Voss rahatsızca kıpırdandı. "Sizce taç giyme töreni sırasında saldırmayı mı planlıyorlar?"

Kardeşim bunu dikkatlice düşündü. "Daha önce de söylediğim gibi, Noctaris krallıkları kaos içindeyse ve kendi aralarında savaşıyorsa, Nova'nın dikkati onlara yönelirse, Vaeloran kaderine odaklanamaz. Bu da Tarikatın döngüyü yok etme ve dünyayı kendi imgelerinde yeniden yaratma nihai hedeflerine doğru ilerlemesi için daha fazla zaman kazandırır."

Voss, "Belki de töreni iptal etmeliyiz?" diye önerdi. "Böylece daha güvenli olabilir."

"Hayır," dedim hızla. "Bu sadece onların benden korktuğumu düşünmelerine yol açar. Eğer benim yükselişime ve nüfuzuma müdahale etmeye çalışıyorlarsa, iptal etmek tam da onların istediği şey olurdu."

Öfke aniden kemiklerime işledi ve soğuk bir kararlılığa dönüştü.

"Bırakın gölgelerin arasından sinsice dolaşmaya ve bana karşı planlar kurmaya devam etsinler. Umurumda değil."

Thalia bir an beni inceledi, sonra dudaklarında hafif vahşi bir gülümseme belirdi. "Ve onlara şunu hatırlatalım ki, burada gölgeleri biz kontrol ediyoruz. Onlardan korkmuyoruz."

Onun vahşi ifadesini taklit ettim. "Neye dönüştüğümde korkuyorlar; bu, doğru yolda olduğumun tüm kanıtı. Taç taktığımı gördüklerinde neler olacak bakalım."

Sözlerimle çemberin havasının değiştiğini hissettim; korkunun yerini yavaş yavaş azim ve kararlılık aldı.

“Yine de, her askerin teyakkuzda ve her şeye hazır olmasını istiyorum,” dedi kardeşim. Ek binanın kapısını kapattı, eli bir anlığına duvardaki sahte duvara yaslandıktan sonra döndü ve hepimize ciddi bir bakışla baktı. “Çünkü eğer ışığa çıkmaya ve bizimle yüzleşmeye karar verirlerse, buna da hazır olmamız gerekiyor.”

YİRMİ SEKİZ

Nova

Yüzbaşı Voss ölen Tarikat üyelerinin temizlenmesi ve ortadan kaldırılmasıyla ilgilenirken, biz diğerleri kendi yollarımıza gittik.

Zayn, Aleks'i bulmaya gitti. Thalia ve Bastian, nöbet rotasyonlarının düzgün ayarlandığından ve saray arazisine girişlerin her birinin gözetim altında olduğundan emin olmak için gittiler. Eamon nereye gittiğini söylemedi, ancak kaşlarının çatılmasına ve kendi kendine fısıldayarak, tartışırkenki belirgin tavrına bakılırsa, kütüphane arşivlerine gömülmeye gittiğini tahmin ettim. Yine.

Phantom ve ben odama doğru ilerledik, ama sonunda onu da kaybettim; Eamon'ın küçük kız kardeşi Brynn'e rastladık ve Brynn onu mutfaktan taze yiyecekler ve bir oyun vaadiyle dışarı geri çekti. Beni koruma ve tetikte kalma konusundaki sarsılmaz kararlılığına rağmen, yiyecek ve oyun söz konusu olduğunda ne kadar çabuk tipik bir köpeğe dönüştüğünü görmek her zaman eğlenceliydi.

Ve bu iyi oldu; düşüncelerimle yalnız kalmak istiyordum. Cebimdeki ruh parçası ve ahırda gördüğüm görüntüler arasında, dikkatimi dağıtacak hiçbir şey olmadan işlemem gereken şeylerin sayısı oldukça fazlaydı.

Odamıza ulaştım ve hemen kapıyı arkamdan kilitledim, vakit kaybetmeden kırık parçayı çıkardım ve tüm dikkatimi ona verdim. Daha

önceki hayal kırıklığım anında yeniden yüzeye çıkmaya çalıştı, ama onu bastırdım.

Ölülerden her şeyi isteyebilirsiniz. Aklınıza gelen her şeyi, sonra da onları hayata geri döndürüp size vermelerini sağlayabilirsiniz...

Bunu yapabildiysem, bu küçücük insan parçasından neye ihtiyacım olduğunu görmek de kolay olmalıydı, değil mi?

Bunu yapabilirdim. Sadece gerçekten sormam gereken şeye odaklanmam gerekiyordu belki; bu Lorien'in ruhunun bir parçasıydı—bana gösterebileceği şeyler sonsuzdu ve bilmek istediğim şeyler de aynı derecede genişti.

Biraz düşündükten sonra, parmak uçlarımı kırık parçanın pürüzsüz yüzeyine vururken, tüm soruların önüne geçen bir soru belirdi.

"Bana Tarikat hakkında bildiklerinizi gösterin, neden göstermiyorsunuz?"

Kristal soğuk ve tepkisiz kaldı.

Sonra aklıma başka bir fikir geldi.

Grimnor'u dayadığım sandalyeden aldım, kınından çıkardım ve uzun süre inceledim. Son haftalarda sık sık olduğu gibi, kılıç hafif, hayaletimsi bir ışıkla parıltıyordu. Lorien'in hala orada olduğunun, zamanını beklediğinin kanıtıydı bu. Anlaştığımız gibi, onu tekrar bir araya getirmemi bekliyordu.

İlk defa olmasa da, anlaşmanın benim tarafımı yerine getirdikten sonra onun gerçekten ne yapacağını merak etmeye başladım. Ve Tarikatın yeniden ortaya çıkışı, her ne olursa olsun, planlarını değiştirecek miydi? Onu daha işbirlikçi hale getirecek miydi?

Daha önce Zayn'e de belirttiğim gibi, onlarda ortak bir düşmanımız mı vardı?

"İstersen bana yardım edebileceğini biliyorum. Yeteneklerimi güçlendirebilirsin. Midna Sarayı'nda karşılaştığımızda bunu yapmıştın." Bu sözleri kılıcın üzerinde fısıldadım, gölgelerim çeliğin etrafında kıvrılıp Lorien'in hayaletimsi ışııyla iç içe geçti. Güçlerin birbirine karışmasını izlemek midemi bulandırdı; ikimiz arasındaki bağlantıyı kabul etmek zorunda kaldığım her seferinde hissettiğim aynı mide bulantısı hissiydi.

Ama ne pahasına olursa olsun cevaplar almaya kararlıyım. Bu yüzden gölgelerimin Grimnor'un etrafını sarmaya devam etmesine izin verdim, içindeki inatçı iblisten bir yanıt koparmak için. Gözlerimi kılıca diktim, irademin daha fazlasını bu bağlantıya aktardım.

"Hadi ama, dayanılmaz herif, bana yardım et!"

Işığ ı titredi, sonra sanki bir cevap verircesine daha parlak bir şekilde parladı. Kılıçtan şüphe götürmez bir güç ve farkındalık titreşimi yayılıyordu.

Hiç vakit kaybetmedim.

Grimnor'u kristal parçasına sapladım, bıçağ ın ucu sert kristalin içinden su gibi kolayca geçerken dengem hafifçe bozuldu.

Lorien'in ışığı, bıçağ ın üzerinde şiddetle dalgalanarak ucuna doğru ilerledi. Parça da aynı şekilde tepki verdi, yüzeyi parlak ışık damarlarıyla çatladı. Gücün bir sentezi—ayn ı kırık bütünün iki parças ı bir araya gelerek beni kör edici bir parlaklıkla sardı.

Grimnor'un sapını sıkıca tuttum, bıçağ ın benimle parça arasında akan büyüyü yönlendirmesine ve güçlendirmesine izin verdim, ta ki ikimiz de daha derin, daha sürükleyici bir vizyondan önce gelen, artık tanıdık gelen sisin içinde kaybolana kadar.

Sis dağıldı, bir anlığına nefesimi de beraberinde götürdü. Bu sefer girdiğ im yeri tanıyamadım, ama her neyse...

Buradaydım.

Sonunda başardım.

Küçük bir evdeydim, dar bir koridorun başında duruyordum. Görüş alanımın kenarlarında hâlâ sis parçacıkları vardı, ama koridorun sonunda sis azalmıştı, sanki büyü m beni o daha net noktaya yönlendirmeye çalış ıyordu. Onun önerisini takip ettim ve kendimi kapalı bir kapının önünde buldum. Bir hayalet gibi içeri girdim ve içeride olup bitenleri izledim.

Lorien, küçük, loş ışıklı bir çalışma odasının köşesine yaslanmıştı. Elinde açık bir kitap vardı, ama bakışları donuktu, muhtemelen sayfadaki tek bir kelimeyi bile algılamıyordu. Yorgun görünüyordu, gözlerinin altında morluklar vardı, kıyafetleri sanki neredeyse hiç uyumamış gibi buruşuktu. Kısa süre sonra kitaptan vazgeçti, kapağ ını hızla kapattı ve bunun yerine odanın bir ucundan diğ er ucuna volta atmaya başladı, arada sırada kapıya doğru bakıyordu.

Birini bekliyorum.

Sonunda kapı açıldı. İçeriye beyaz saçlı bir adam girdi, yüz ifadesi özenle tarafsızdı. Görünüşü hakkında başka pek bir şey fark etmedim—görüş birçok detayı bulanıklaştırıyor gibiydi—tek bir şey hariç: Takmış olduğ u altın broş, ortasından kılıç geçen bir daire şeklindeydi. Dairenin üst yarısını beyaz değ erli taşlar, alt yarısını ise siyah taşlar süslüyordu.

Lorien doğrudan, "Usta Gareth," dedi. "Mesajımı Calista'ya ilettiniz mi? Ne zaman gelecek?"

Gareth yavaşça kapıyı arkasından kapattı. "Korkarım Leydi Calista gelmeyecek, Lorien."

"Ne? Neden olmasın? Hasta mı?" Lorien'in yüzünde endişe belirdi. Kapıya doğru ilerledi. "Yanına gitmeliyim—"

"Gayet iyi durumda." Gareth'in sesi onu adımlarını yarıda kesti. "Sadece... davetinizi reddetti."

Lorien kaşlarını çatı. "Bu mantıklı değil. Üç gün önce buluşacaktık, ama gelmedi. O zamandan beri dört mesaj gönderdim..."

"Bunların hepsini aldı." Gareth cüppesinden katlanmış bir mektup çıkardı ve uzattı. "Bunu sana iletmemi istedi. Üzgünüm Lorien. Gerçekten çok üzgünüm."

Lorien, hafifçe titreyen elleriyle mektubu aldı. Okurken yüzünü izledim, yanaklarından rengin çekildiğini gördüm.

"Hayır," diye fısıldadı. "Hayır, bu doğru olamaz."

"Korkarım bu onun el yazısı, değil mi?"

"Evet, ama..." Lorien boğazı düğümlenerek mektuba baktı. "Kuzey bölgelerindeki sarayında Argoth'a katılmayı seçtiğini söylüyor. Ona teklifte bulunmuş..." Sözleri bir türlü söyleyemedi, sesi kısıldı. Birkaç kez daha yüksek sesle okumayı denedikten sonra pes edip kağıdı elinde buruşturdu.

"Üzgünüm," diye tekrarlardı Gareth, ses tonunda sahte bir sempati vardı. "Onun senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum."

Lorien, "O güç düşkünü ölümlü kral için beni terk etmezdi," dedi ama sesi tereddütle titriyordu. "Etmezdi."

"Öyle değil mi?" Gareth bilerek duraksadı. "Bana onun kuzeydeki kalesini ziyaret etmekle çok zaman geçirdiğini söylemiştin."

"Siyasi nedenlerle. Bölgedeki huzursuzluk raporlarını araştırıyor, Aydınlık ve Gölge arasındaki dengeyi izliyordu."

Gareth omuz silkti. Bu hareket çok umursamaz, neredeyse acımasızcaydı. "Görünüşe göre bu ziyaretlerin ardında Vaeloran görevlerinden daha fazlası vardı."

Lorien elindeki mektubu sıkıca tutarak bir sandalyeye çöktü. Uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. Sonra: "Onu görmek istiyorum. Onunla yüz yüze konuşmak istiyorum."

"Bunun akıllıca olduğunu düşünmüyorum."

Lorien'in sesi sertleşti. "Senin akıllıca bulduğun şey umurumda değil."

Gareth bir an onu inceledi, sonra tekrar omuz silkti. "Pekala. Ama her şey yerle bir olduğunda seni uyarmadığımı söyleme." Adamın koyu renkli gözlerinde bir beklenti parıltısı vardı, diye düşündüm. Sanki her şeyin yerle bir olduğunu görmekten fazlasıyla mutlu olacakmış gibi.

Lorien bunu fark etmemiş gibiydi; çoktan paltosunu topluyor ve kapıya doğru yöneliyordu.

Sahne değişti.

Lorien, gösterişli bir balo salonunun gölgelerinde, gezgin kıyafetleri ve kirli botlarıyla, sanki yan kapıdan gizlice girmiş sıradan bir gezgin gibi, tamamen yersiz görünüyordu. Önündeki oda mum ışığı ve Soltaris elitinin mücevherleriyle parıldıyordu. Çoğu yapmacık ve tiz olan müzik ve kahkahalar havayı dolduruyordu.

Ve işte orada, tüm dikkatlerin merkezinde Calista vardı.

Gece mavisini, yakalanmış yıldız ışığıyla parıldayan bir elbise giymişti. Koyu renk saçları toplanmış, zarif bir gümüş başlıkla süslenmişti. Sol elinde ise, her hareketinde ışığı yakalayan siyah bir elmas yüzük vardı. Salonda asılı duran birçok pankartın alt kısmında da siyah elmaslar vardı; bu, Argoth'un kraliyet ailesinin bir sembolü olmalıydı.

Yanında, sanki hiç çaba sarf etmeden odaya hükmeden bir adam duruyordu. Kral Argoth'un ta kendisiydi. Soğuk ve net bir yakışıklılığı vardı; keskin hatlar, hesapçı gözler, o gözlere asla ulaşmayan bir gülümseme. Aralarında birkaç nesil fark olmasına rağmen, Aleks'le paylaştığı özellikleri görebiliyordum ve bu benzerlik göğsümü sıkıştırdı. Calista'nın elini sahiplenici bir şekilde tutuyor, her sözüne kulak veren bir grup soyluya hitap ediyordu.

Calista'nın onun yanında duruşunu ne kadar çok incelersem, bir şekilde eksik ve zayıflamış gibi görünmeden edemedim. Gülümsemesi kusursuzdu ama boştu. Duruşu mükemmel ama kaskatıydı. Ve genellikle çok parlak ve ışıldayan gözleri uzak, boş görünüyordu.

Lorien bir adım öne çıkarak, "Bir şeyler ters gidiyor," diye mırıldandı.

Kalabalığın arasından iterek ilerledi, birkaç kişiyi kenara itti ve onların öfkeli protestolarını ve sert tepkilerini görmezden geldi.

"Calista," diye seslendi.

Döndü. Bir anlığına yüzünde bir duygu belirdi—korku muydu? Rahatlama mı? Çaresizlik mi? Ama sonra Argoth'un eli onun elini daha sıkı kavradı ve ifadesi boş, okunamaz bir şeye dönüştü.

"Lorien." Sesi ölçülüydü. "Seni beklemiyordum."

"Özel olarak konuşabilir miyiz?"

Gözlerini kaçırdı. "Korkarım ki sizinle konuşacak hiçbir şeyim yok."

Lorien'in büyüü derisinin altında parlamaya başlamıştı, kontrolü elinden kayıp gidiyordu. "Calista. Sadece bir dakika. Tek istediğim bu."

Calista, sanki izin istercesine Argoth'a baktı. Argoth onu uzun süre inceledi, sonra elini kasıtlı bir yavaşlıkla bıraktı.

"Öyleyse, sadece bir dakika," dedi nazikçe. "Daha fazla değil. Misafirlerimiz var."

Lorien'i bahçelere bakan bir balkona götürdü. Yalnız kaldıkları anda, Lorien onun kollarından tuttu ve onu kendine doğru çevirdi.

"Bu tehlikeli adamla burada ne işin var?" Elini uzattı ve elini—ve üzerindeki siyah pırlanta yüzüğü—aralarına alarak kaldırdı. "Üstelik bunu da mı takıyorsun?"

Adamın elinden kurtulup ellerini yumruk yaparak yanlarına indirdiğinde sesi soğuktu. "Bir seçim yaptım, Lorien. Buna saygı duyman gerekiyor."

"Yapamam. Yapmayacağım." Daha da yaklaştı, sesini alçaltarak. "Bir şeyler ters gidiyor. Kendin gibi davranmıyorsun. Seni tehdit mi ediyorlar? Sana büyü mü yapıyorlar? Bana neler olduğunu anlat."

"Hiçbir şey olmuyor, sadece kendi geleceğimi seçiyorum." Sesi sertti ama altında yatan kırılganlığı, yavaş yavaş sızan korkuyu duyabiliyordum.

"Peki ya planlarımız?"

"Benden istediğini alır almaz terk edeceğin kişilerden mi bahsediyorsun?"

"Neden bahsediyorsun?"

"Tarikatla olan ilişkilerinizden haberdarım. Bana her şeyi anlattılar. Yaptığınız tüm uzlaşmaları, onlardan aldığınız tavsiyeleri,—"

"Yalan söylediler. Görmüyor musunuz? Bütün bunlar—" parıldayan sarayı işaret etti "—bir yalan."

Kadın, yüzünde sert bir ifadeyle ona baktı. Acı bir gülümsemeyle başını sallayarak fısıldadı: "Hâlâ nasıl bu kadar emin konuşabiliyorsun?"

"Çünkü neye inanmam gerektiğini biliyorum." Aralarındaki mesafeyi biraz kapattı. "Bu çılgın dünyada tek gerçek biziz, sen ve ben."

Bir an için maskesi düştü. Gözleri duyguyla parladı, dudakları titredi. Bir şey söylemek istercesine ağzını açtı.

Lorien elleriyle onun yüzünü kavradı.

Ardından Argoth kapı aralığında belirdi.

“Ne yazık ki süre doldu,” dedi, tıpkı daha önce olduğu gibi nazik bir tonda konuşarak. Ama bu nezaketin altında inkar edilemez bir sertlik vardı. Calista'nın yanına gidip omzuna elini koydu. “Leydi Calista'nın karşılması gereken başka misafirleri de var.”

Calista'nın yüzü yeniden ifadesizleşti, kırılmalı anı kayboldu. Argoth'un onu balo salonuna doğru yönlendirmesine izin verdi, sadece son iki kelimeyi söylemek için omzunun üzerinden kısa bir süre baktı.

Hoşça kal, Lorien.

Lorien'in göğsünde bir şeyin parçalandığını hissettim; bu acının, görüş alanını kaplayan ani karanlıkta yankılandığını, kendi kalbimi ve ciğerlerimi de sıkıştıran ve nefes almamı zorlaştıran bir işkence olduğunu hissettim.

Büyü, şiddetli bir şekilde içinden akıp geçti, ışık dalgalar halinde dışarıya yayıldı. Muhafızlar çağrıldı. Balkon, gücünün etkisiyle sarsıldı. Keder ve öfkesinin fırtınası, toplanmış soyluları fiziksel bir rüzgar gibi kasıp kavurdu ve aynı zamanda görüntünün kendisini de istikrarsızlaştırarak, imgelerin parçalanıp dağılmasına neden oldu.

Gözlerimi kırıp tekrar şimdiki zamana döndüm ve neredeyse çılgılık atacaktım.

Lorien'in hayaletimsi görüntüsü balkon kapılarımın önünde durmuş, sessizce beni izliyordu.

Hiçbir şey söylemedi, sadece Grimnor'un yanındaki yerde duran kırık parçayı işaret etti. Yüzeyinde oluşan çatlaklar kaybolmuştu; bir şekilde hâlâ tek parça halindeydi.

Onu aldım.

Hava yine soğuktu. Hayat yoktu. Ama bana gösterdiği görüntü hâlâ gözlerimin ardında yanıp duruyordu.

Kalbim hızla çarparken, bu son vizyonu daha önceki tüm vizyonlarla bağdaştırmaya çalıştım. Zihnimde dönüp duran Lorien'in tüm farklı versiyonlarıyla: idealist genç adam, tuzağa düşmüş yarı tanrı, ihanete uğramış sevgili, kendi yıkımının acımasız mimarı...

Kapıya gelen bir tıkırtı, bakışlarımı o yöne çevirdim.

Arkama baktığımda Lorien gitmişti.

Hâlâ kendimi sessizce sorularımı yüksek sesle sorarken buluyordum, sanki o gerçekten orada benimle birlikte bu soruları çözmek için bulunuyormuş gibi. "Sence doğru muydu?" diye sordum. "Mektupta yazılanlar neydi? Sence gerçekten Argoth'u mu seçti? Yoksa manipüle mi edildi?"

Bir tıkırtı daha. "Lady Nova?"

Fındık.

Onun nazik ama kararlı sesi, sinirlerimi yatıştırmaya ve beni daha tam anlamıyla ana geri döndürmeye yardımcı oldu.

"İçeri gelin," diye seslendim kısık bir sesle.

İki hizmetçiyle birlikte içeri girdi. Gece yarısı ipekten, dalgalanan bir elbise taşıyorlardı; ayrıca taç giyme törenimin diğer kıyafetleri de vardı: gümüş işlemeli koyu kömür grisi bir pelerin, ince işçilikli mücevherler ve odada az önce yaşananlar nedeniyle odaklanamadığım sayısız başka aksesuar.

Aveline, nazik bir otoriteyle, "Tören öncesi son prova zamanı," diye duyurdu.

Açıkçası öylece durup ilgi odağı olmaya hiç niyetim yoktu, ama kıyafetlerimi dikkatlice çıkarıp üzerime elbiseyi örtmeye başladıklarında da şikayet etmedim.

Elbisenin kendisi nefes kesiciydi; hareket edene kadar siyah görünen, kat kat ipekten yapılmıştı, hareket ettiğimde ise arduvaz grisi ve koyu mor tonları, gölgeler içinde dans eden gölgeler gibi ortaya çıkıyordu. Vücuda oturan korsaj, ışık doğru açıyla vurduğunda dal benzeri desenler ortaya çıkaran koyu gümüş iplikle işlenmişti. Daha narin işlemler, yere kadar uzanan etek ucunu süslüyor, güve ve itüzümü çiçeklerinin gümüş renkli resimlerini oluşturuyordu. Omuz çizgisi, kumaşı adeta saydam siyah organzanın incecik parçalarına dönüştüren, omuzlarımdan kıvrılarak yükselen duman gibi ince bir ombre efektiyle tamamlanmıştı. Ya da gölgeler; çağırdığım herhangi bir gölgeyle mükemmel bir şekilde uyum sağlayacaktı.

Hizmetkarlardan biri, ağzı iğnelerle dolu halde, "Lütfen kollarınızı yukarı kaldırın," diye mırıldandı.

Onlar etek ucunda ve katmanların duruş şeklinde ufak ayarlamalar yaparken, ben de uyuşmuş bir halde taburede ayakta durarak itaat ettim. İğnelediler, sıkıştırdılar, belirli bir parçanın uzunluğunu tartıştılar, ben döndüğümde kumaşın nasıl hareket ettiğini test ettiler.

Fısıltılı tavsiyelerine ve önerilerine dikkat etmeye, önüme yerleştirilmiş üç katlı aynadaki yansımama bakmaya çalıştım. Ama bakışlarım sürekli Grimnor'a, kristal parçasına ve Lorien'in birkaç dakika önce durduğu yere kayıyordu...

Onu hayal mi etmiştim?

HAYIR.

Kesinlikle öyle olmadığını düşünüyordum. Bir şekilde, anlık olarak araya girmişti—ne kullanarak? Gerçekten bu kadar bağlı mıydık? Ondan yardım istemekle hata mı yapmıştım? Midemde bir korku kıvrılıyordu. Sanki onunla, tüm bunlarla birlikte, artık geri dönüşü olmayan bir noktaya gelmiştim.

"Hanımım?"

Birdenbire kolumda bir el hissettim. Başımı hafifçe sallayarak kendimi toparlamaya çalıştım. Sonunda göz göze geldiğimde Aveline'in gözleri duyguyla parlıyordu.

Zorla hafifçe gülümsedim. "Eee? Nasıl görünüyorum?"

Geri çekildi ve hizmetçilere de aynısını yapmaları için işaret etti, böylece aynada etkinin tamamını görebildim.

Elbise beni başka bir dünyaya ait bir şeye dönüştürmüştü; ilk başta tam olarak tanıyamadığım bir şeye. Koyu ipek, soluk tenimin parlamasını sağlıyordu. Hizmetçilerden birinin yakasını kontrol etmek için hızla topladığı kuzgun siyahı saçlarım, yüz hatlarımı vurgulayacak şekilde çerçevelenmişti: keskin çenem, gözlerimin yoğunluğu, birkaç ay önce sahip olmadığım bir gücü yansıtan omuzlarımın duruşu.

"Bir kraliçe gibi görünüyorsun," dedi Aveline usulca.

Yansımaama tekrar baktım, bu sefer daha yakından. Derin bir nefes alırken her şey arka plana karıştı, hareketin elbisenin nasıl parıldadığını izledim. Nefesimi verirken, köprücük kemiklerimden aşağı, çıplak kollarıma doğru kıvrılan hafif gölgeler belirdi. Beklendiği gibi, elbisenin bir uzantısı gibi görünüyorlardı; tıpkı Aveline ile bu tasarımı planlarken umduğumuz gibi.

Karanlık ve ölümle rahatlıkla iç içe yürüyen bir kraliçeye yakışır bir elbise.

Yansımamdaki gözlere tereddütsüz bakarken, artık o şeylerden gerçekten korkmadığımı fark ettim. Çünkü gölgelerimi taşımayı, onları zırh gibi giymeyi ve saklamak yerine silah olarak kullanmayı öğrenmiştim.

Ve şimdi, bundan sonra ne olursa olsun hayatta kalmak için onları kullanırdım.

YİRMİ DOKUZ

Nova

Sonraki bir buçuk gün, güvenlik önlemleri ve tören protokolleri hakkında sık sık yapılan telaşlı toplantılarla, planlama ve hazırlık telaşıyla geçti. Sarayımın büyük bir bölümünde, hizmetkarlar ve ziyaretçiler arasında baskın duygu heyecandı. Çünkü onlar kutlamanın hazırlıklarını görüyorlardı: parıldayan süslemelerin yerleştirilmesi, coşkulu sohbetler, yiyecek ve içeceklerin giderek daha bolca tüketilmesi.

Onlar bu tarihi anın ötesini düşünmüyorlardı. Ve benim şahit olduğum şeylerden de etkilenmiyorlardı. Ölen Tarikat üyelerinin yüzleri; Lorien'in hayaletimsi görüntüsü; Aleksander'in garip görünen ve tuhaf hissettiren büyüğü—bunlardan sadece birkaçını saymak gerekirse.

Tabii ki istediğim de buydu.

Taç takıp onlara umut getirmeyi kabul etmişim ve o kırılgan umudu canlı tutmak, beni geceleri uykusuz bırakan tüm sorulardan ve korkulardan onları korumak anlamına geliyordu.

Sürekli tetikte olmak çok yorucuydu. Ama ben hareket etmeye devam ettim, sarayımın koridorlarında güç ve kararlılıkla, başım dik bir şekilde yürüdüm ve Phantom da tüm duyuları keskinleşmiş ve tetikte bir şekilde yanımda ilerledi.

Tarikat üyeleriyle ilgili daha fazla görgü tanığı ifadesi ve karşılaşma oldu. Daha fazla şüpheli faaliyet vardı. Ancak askerlerim olası şüphelileri yakalamak için birkaç girişimde bulunmalarına rağmen, hiçbiri başarılı

olamadı. Bir kişi daha öldü; yakalanıp sorguya çekilmektense boğazına hızlı bir bıçak saplayarak intihar etti ve diğerleri de son anda elimizden kaçtı.

Her karşılaşmada, Yüzbaşı Voss ve birkaç danışmanım beni halka açık taç giyme törenini yeniden gözden geçirmeye ikna etmeye çalıştı. Ben reddettim. Saray, kraliyet şehri ve Rivenholt'taki tüm canlanan yerleşim yerleri beklentiyle dolup taşıyordu. Onları hayal kırıklığına uğratmayacaktım. Korkumu göstermeyecektim.

Reddetmemin daha karanlık bir sebebi de vardı. Kimseye itiraf etmesem de, içten içe Tarikatın bu taç giyme törenini basmaya çalışmasını istiyordum.

Çünkü intikam almak istiyordum.

Orin'in öldürülmesine tanık olduktan sonra olduğum yerde donup kalmıştım, ama bu sefer öyle olmayacaktı. Artık daha güçlüydüm. Daha hazırlıklıydım. Üstelik benim bölgemdeydik, burada gölgelerimi çağırmak ve kullanmak daha kolaydı.

Öyleyse gelsinler.

Nihayet, asıl etkinliğin akşamı geldi. Kendi başıma hazırlanmakta ısrar ettim ve halkın göz kamaştırıcı ışıklarının altına girmeden önce yalnızlığımın son anlarının tadını çıkardım.

Elbisem pencerenin yanında asılıydı, batan güneşin ışığında karanlık ve güzel bir şekilde uğursuz görünüyordu. Aveline yanına bir tabak tarçınlı ve ballı kek bırakmıştı; pişirdiği birçok lezzetli şey arasında en sevdiğim buydu. Aksesuarlarımı toplarken ve saçımla ne yapacağımı düşünürken bir tanesinin köşesinden ısırık aldım.

Bakışlarım sürekli balkon kapılarına, Lorien'in hayaletinin görüldüğü yere kayıyordu. Geçen günkü kısa karşılaşmamızdan beri geri dönmemişti; belki de elde ettiğimiz ikinci parça, birincisiyle birlikte, benim ve Grimnor'un birkaç kat altında kilitli bir yerde olduğu içindi.

Saçlarımı gevşek bukleler halinde şekillendirip yüzümden uzaklaştırmak için tel tokalarla tuttururken, bir yandan da o efsanevi kılıca gözümü dikmiş, düşünüyordum.

Lorien'in ortaya çıkmasına ne sebep olmuştu?

Ruhunun iki parçasını ele geçirdikten sonra, kendini göstermek için daha fazla yol aramaya devam edecek miydi?

Peki ya üçüncü ve son parça neredeydi?

Hafif bir tıkırtı düşüncelerimi böldü. İki hızlı vuruş, bir uzun vuruş—her zaman onun olduğunu bildirmek için yaptığı gibi. Son tokamı da hızla

saçıma geçirdim ve kapıyı açmaya gittim.

Aleks, beklendiği gibi diğer tarafta duruyordu. Zaten giyinmişti; gümüş iplikle işlenmiş siyah bir palto, kusursuzca dikilmiş pantolon ve ışıқта parıltı veren cilalı siyah çizmelerle, zahmetsizce göz alıcı bir soylu görünümüne sahipti.

Onu görünce gergin kaslarım biraz gevşedi. O an sığınağıma girmesine izin vereceğim tek kişi oydu ve gerçekten gelmiş olması beni rahatlattı; dün geceyi birlikte geçirmiş olsak ve konuşmalarımız rahat ve samimi olsa da, içimde onu kaybettiğime dair bir inanç kalmıştı.

Yankılar Odası'na kazıdığı son sözler hâlâ aklımdan çıkmıyordu.

Onu bırakmalıyım.

O korkunç olayın hatırası beni ele geçirmeden önce elini tuttum. Bunu hissetmem gerekiyordu; parmaklarını benimkine nasıl kenetlediğini ve sıkıldığını. Sağlam. Gerçek. Hala burada.

Beni kendine daha da yaklaştırdı ve yavaş, derin ve zevk dolu bir öpücük verdi. Dudaklarını geri çektiğinde fazla uzaklaşmadı, alnını uzun bir süre alnıma yasladı. "Bu geceye hazır mısın?"

"Hayatımda olabileceğim en iyi halim."

Sonunda geri çekildi, bakışları benimle üzerimdeki bekleme elbisesi arasında gidip geldi. Elbiseyi işaret ederek cesaret verici bir şekilde başını salladı.

Yavaş ama kararlı hareketlerle ilerleyip giydim. Ağır eteği kaldırıp odanın köşesinde duran altın çerçeveli aynanın önüne gittim ve aynanın karşısında hareketsizce durup, yansıyama baktım ama aslında onu görmedim.

Aklımdan binlerce düşünce geçti.

Hiçbirine odaklanamadım.

Aleks bir an sonra arkamdaydı, parmakları omuzlarımın arasındaki düğmeler üzerinde dikkatlice çalışarak elbiseyi iliklemeye yardımcı oluyordu. İşini bitirdiğinde, dalgalı saçlarımı yana itti, dudaklarını boynumun kıvrımına bastırdı ve aynada tepkimi izledi—vücudumun ona doğru kıvrılışı, dudaklarının o hafif dokunuşunu daha derin, daha tutkulu bir şeye dönüştürme isteği.

Kollarını belime doladı, çenesini omzuma yasladı. "Çok güzel görünüyorsun," dedi.

"İyi oldu. Bu şeyin içinde neredeyse nefes alamıyorum, en azından sonuç çektiğim acıya değiyor."

Yaramaz bir parıltıyla kıkırdadı. "Sonra onu çıkarmana yardım etmeyi dört gözle bekliyorum," dedi, parmakları iliklediği düğmelerin üzerinde gezinirken. "Çünkü senin herhangi bir şekilde rahatsız olmanı istemem, elbette."

"Gerçekten de çok beyefendi."

Biraz doğruldu ve ağzını kulağıma yaklaştırdı. Dudakları kulağımın kenarına değdi ve fısıldadı: "Şu anda aklımdan geçen hiçbir şey özellikle centilmenliğe yakışır değil."

Başımın tepesinden ayak parmaklarıma kadar her yerim ısındı. "Töreni erteleyip burada seninle kalmak için çok mu geç?"

"Öyle diyebilirim." Hafifçe güldü, elimi tuttu ve beni kendine doğru çevirdi. "Ama bu gece buraya döndüğümüzde beklemeye degecek bir şey yapacağım. Yani dört gözle bekleyeceğin bir şey olacak."

"Anlaştık," dedim. "Sözünü tutmanı bekleyeceğim."

"Umarım öyledir," diye yanıtladı kolunu uzatarak.

Onu aldım ve odamdan çıktık, meşalelerle aydınlatılmış koridorlardan büyük salona doğru ilerledik.

"Gergin misin?" diye sordu birinci kata çıktığımızda. Şaşırtıcı derecede sessizdi; ayakkabılarımızın cilalı zeminde çıkardığı sesler her adımda kaderimize doğru geri sayan bir saati hatırlatıyordu.

Gözlerimi dümdüz ileriye diktim. "Neden gergin olayım ki? Sadece istikrarsız ve tahmin edilemez bir enerjiyle dolu, yarı ölü bir krallığın kraliçesi olarak taç giyiyorum; etrafım en iyi ihtimalle tedirgin müttefikler olan diplomatlarla çevrili ve gölgelerden fırsat kollayan, gizemli, canı bir tarikat da bana karşı harekete geçmek için bekliyor."

"Sanırım aptalca bir soruydu," derken sesindeki çarpık gülümsemeyi duydum.

Endişeli bir şekilde hafifçe güldüm, yavaşça durdum ve ona bakmak için döndüm. "Hayır, sorduğunuz için teşekkür ederim."

Hâlâ o çarpık küçük gülümsemesiyle gülümsüyordu, ama aniden gülümsemesi gözlerine ulaşmıyordu; altın rengi gözleri daha solgun, etrafımızı saran karanlık belirsizliklerle lekelenmiş görünüyordu.

Midem alt üst oldu. Sanki bir tür sona doğru yaklaşıyor muyuz gibi hissetmekten kendimi alamadım. Sanki bambaşka bir krallığa gidiyordum ve o da bana sadece sınırın ötesine kadar yol gösteriyordu, sonra da yollarımız ayrılacaktı.

Belki de bu korkuyu hissedebiliyordu—hatta aramızdaki zayıflayan zihinsel bağa rağmen duyabiliyordu—çünkü gözlerini kırptırdı ve bakışlarına yeniden bir parlaklık getirdi. "Herhangi bir tehdide karşı tetikte olacağım," dedi. "Bu yüzden endişelenme." Elini yanağıma dokundurdu, sıcak ve güven verici bir ışık parmak uçlarında dolaşp tenime işledi. "Seni güvende tutacağım. Her zaman."

Korkuma rağmen başımı salladım. "Biliyorum."

Bunu gerçekten kastetmek istedim, her şeyden çok buna inanmak istedim.

Biraz daha sessizce yürüdük, ta ki birinin adımı seslendiğini duyana kadar. Döndüğümde kardeşimin, yanında Phantom ile birlikte yaklaştığını gördüm.

Phantom lacivert, elmas işlemeli bir yaka takarken, Bastian ise koyu mavi ve gümüş renkli tam teçhizatıyla giyinmişti. Gözlerim, krallığımızın ana amblemi olan, göğsüne iğnelenmiş gümüş ağaçta oyalandı.

Bastian ve Aleks sessiz bir selamlaşmayla birbirlerine başlarıyla selam verdiler, ardından Bastian ona, "Kaptan Voss'un bazı güvenlik konularında senin görüşüne ihtiyacı var. Onu büyük salonun yanındaki kapıda bulacaksın." dedi.

Aleks elimi öptü, sıkıca sıktıktan sonra tek kelime etmeden uzaklaştı. Belki de hayal görüyordum, ama gitmeye can atıyor gibiydi, gözleri daha da endişeliydi.

Kardeşim Phantom ile birlikte dışarıya, sarayı geceki şenliklerin yapılacağı büyük salon ve balo salonuna bağlayan kapalı geçide doğru ilerlerken, içimde giderek artan korku duygusunu üzerimden atmaya çalıştım. Beklediğim gibi o salona girmek yerine, Bastian beni kısa bir mesafedeki daha küçük, daha sessiz avlulardan birine yönlendirdi. Boştu. Huzurluydu. Gümüş yeşili yapraklı ağaçların gölgesinde bulunan taş bir banka doğru ilerledim ve otururken eteklerimi yana savurdum.

Kardeşim yanımda oturuyordu, Phantom ise çiçek tarhlarını koklayıp eşeleyerek kendini eğlendiriyordu. Bir dakika sonra, aylar önce kardeşimle ilk kez bir araya geldiğimiz, bana gerçek kimliğimi, onun kimliğini, gerçek krallığımı ve doğuştan hakkım olan tacı anlattığı yerin aynısı olduğunu fark ettim.

O zamandan beri çok şey değişmişti, ama onunla otururken, değişmeyen şeyleri hatırladım: tüm bunlar boyunca gösterdiği sarsılmaz, metanetli varlığı. Beni koruma biçimi, bunu yaparken beni biraz çıldırtmış olsa bile.

Ayrılık ve yalanlar yüzünden çok yıl kaybetmiştik, ama o anda sanki her zaman yanımda olmuş gibi hissettim. Sanki her zaman da olacaktı gibi.

Başımı omzuna yasladım ve büyük salonun pencerelerine baktım. Dekoratif buzlu camdan hareket eden figürlerin belirsiz şekillerini seçebiliyordum. Sayıları endişe verici bir hızla artıyordu ve Aleks'in yöneldiği kapıya daha fazla arabanın geldiğini duyabiliyordum; konuklar gerçekten de içeri doluşuyordu. Onlarla yüzleşme vakti neredeyse gelmişti.

"Bu günü göreceğimi hiç düşünmemiştim," dedi kardeşim. "Ama eve döneceğine dair umudumu hiç kaybetmedim."

Ev.

Bu kelime eskiden olduğu gibi beni ürkütmüyordu artık. Benim için hâlâ karmaşık bir şeydi. Ama her zaman evin belirli bir yer olmaktan çok bir duygu olduğunu düşünmüştüm. Ve bu duyguyu uyandıran insanlar gerçekten önemli olanlardı. Bu yüzden evim buradaydı, kardeşimin yanında. Thalia'nın yanında. Hatta Eamon ve Zayn'in yanında bile.

Evim Aleks'ti ve ışığımız ve gölgelerimiz nasıl değişirse değişsin, her zaman da öyle kalacaktı.

Ve bazen, evinizi korumak için savaşmanız gerekiyordu; bu gerçeği, bir grup muhafızın yaklaşıp, kardeşim onları yaklaştırmaya çağırıcaya kadar belirli bir mesafede durmalarıyla hatırladım.

"Çevre güvenliği sağlandı," diye bilgilendirdi baş güvenlik görevlisi. "Hazır olduğunuzda sizi içeriye kadar eşlik edecek bir ekip hazır bekliyor."

"Teşekkür ederim," dedi Bastian.

Başlarını eğerek eğildiler ve yerlerine geri çekildiler.

Kardeşim ayağa kalktı ve bana elini uzattı. Gözlerimi hem eline hem de bizi bekleyen muhafızlara, sonra da kalabalık büyük salona diktiğimde garip bir duygu beni sardı. Bu duyguyu adlandıramazdım; belki de birçok farklı şeyin birleşimi olduğu içindi. Korku. Öfke. Kararlılık. Umut.

Bastian, "Biliyorsunuz, bu son ana kadar sizin seçiminiz olmaya devam edecek," dedi.

"Evet." Ayağa kalkarken elini tuttum. "Ve bunu seçiyorum."

OTUZ

Aleksander

Hayatım boyunca birçok görkemli kraliyet törenine şahit oldum, ama hiçbirisi kalbimi bunun kadar hızlandırmamıştı.

Nova, büyük salonun bir ucundaki yükseltilmiş platformda duruyordu; mermer duvarları süsleyen işlemeli gümüş apliklerden ve yukarıdan sarkan pırıl pırıl kristal avizelerden yayılan yüzlerce mumun ışığıyla aydınlanmıştı. En az iki yüz kişilik bir kalabalık, Tarnath kraliyet şehrinin yöneticisi ve bu gibi törenlerin Baş Törencisi olan Lord Carrick Brennan'ın karşısında dururken onu izliyordu. Kardeşi Eamon ve Thalia bir kenarda dururken, birkaç yabancı devlet adamı da diğer tarafta şahit olarak yer alıyordu.

Platforma çıkan merdivenlerin dibinden etrafı gözetliyordum, Phantom da yanımda gergin bir şekilde oturuyordu.

Kalabalığı tehditlere karşı sürekli tarıyordum, büyüm tenimin altında sürekli tetikteydi. Ama bakışlarım sürekli Nova'ya kayıyordu. O gece yarısı elbisesiyle yarattığı asil silüete. Gelecek olanların ağırlığına rağmen başını dik tutma biçimine. Parlak gözlerinde yanan o şiddetli kararlılığa.

Her seferinde nefesimi kesmeyi başardı.

Kendime, "Önce onun güvenliğini sağla, sonra ona hayran kal" dedim.

Tören uzayıp gitti.

Zayn, doğu girişinin yakınındaki konumundan dikkatimi çekti; eli kılıcının kabzasında kayıtsızca duruyordu, ancak yüz ifadesi hiç de kayıtsız değildi; bana neredeyse fark edilmeyecek bir şekilde başıyla onay verdi—şimdilik her şey yolunda.

Başımı sallayarak karşılık verdim, sonra dikkatimi tekrar kalabalığın yüzlerinde gezdirdim, onları inceledim. Artık önünde eğilmeye değer bir taht olduğunu görünce saklandıkları yerlerden çıkan soylular. Özellikle de birçoğunu bu etkinliğe bizzat davet etmek için zaman ayırdığı için, önlerinde yükselen kraliçeye hayranlıkla bakan halk. Siyaseti umursamadan, çoğunlukla kutlamanın tadını çıkarmak için burada bulunan, her sınıftan kızarmış yüzlü erkekler ve kadınlar...

Çoğu oldukça zararsız görünüyordu.

Henüz belirgin bir Tarikat üyesine rastlamamıştım.

Ama bu onların burada olmadığı anlamına gelmiyordu.

Lord Brennan'ın sesi odada yankılandı; eski bir dildeki kadim sözler, görev ve fedakarlıktan, güç ve sorumluluktan bahsettiğini hayal ettim.

Nova'nın ifadesi sakin ve dingin kalmıştı, ancak omuzlarındaki gerginliği, parmaklarının yanlarında hafifçe kıvrılıp elbisesinin katmanlarına doğru endişeyle kıvrılma isteğini görebiliyordum. Odadakilerin çoğunun fark etmeyeceği ince detaylardı bunlar. Ben de neredeyse gözden kaçırıyordum.

Belki de içten içe çok korkmuştu, ama yine de muhteşemdi. Lord Renvar gibi en sesli eleştirmenleri bile onu izlerken sessiz ve saygılı kaldılar. Hem onu hem de Kurak Topraklar Kralı Marius'u yakından takip ettim. Eğer Tarikat gerçekten bu krallığın siyasetine sızmışsa, bu ikisi hedef alabilecekleri türden kişiler gibi görünüyordu.

Şimdilik hiçbir şüphe uyandıracak bir şey yapmadılar. Her şey sakindi. Her şey plana göre ilerledi ve sonunda törenin sonuna gelindi.

Bastian, Rivenholt tacını taşıyarak platformun kenarındaki yerinden ayrıldı.

Lord Brennan, kadife yastığından kaldırmadan önce, gümüşle iç içe geçmiş koyu metalden yapılmış zarif tacı saygılı bir an için inceledi.

O, alemler ötesi ortak dilde şu sözleri söylerken oda alışılmadık bir sessizliğe büründü: "Bu tacın yükünü ve onunla birlikte gelen her şeyi kabul ediyor musun? Bu diyarı ve halkını korumaya, onları karanlıktan geçirip şafağa doğru yönlendirmeye söz veriyor musun?"

"Evet." Nova'nın sesi net ve güçlü bir şekilde yankılandı.

Taç başına yerleştirilirken nefesimi tuttum, ortasındaki koyu kırmızı taşların ışığı yakalayıp yakalanmış alevler gibi parıldamasını izledim.

Salon alkış ve tezahüratlarla doldu. Baş döndürücü bir rahatlama dalgası içimi kapladı. En azından töreni olaysız atlatmıştık. Tavandan atlayan

suikastçılar yoktu. Tören şarabında zehir yoktu. Havada uçuşan bıçaklar yoktu.

Nova'nın gözleri benimkilerle buluştu ve bana verdiği gülümseme küçük ama içten, sadece bana özeldi. Etrafımızdaki tehditleri taramaya devam ederken bile göğsümdeki gerilim biraz azaldı.

Müzisyenler vals çalmaya başladı. Nova platformdan indi ve yanındaki balo salonuna, erkek kardeşinin yanına geçti ve onunla kısa bir dans etti. Dans sıcak alkışlarla sona erdiğinde, döndü ve kalabalığı yarararak bana doğru ilerledi.

"Bana bu şenliklerde bol bol dans beklendiği söylendi," dedi elini uzatarak. "Bana bu onuru bahşederseniz sevinirim."

Elini tuttum ve hafifçe eğildim. "Majesteleri."

Gözlerini devirdi ama resmi hitap şekline gülümsedi. Onu odanın ortasına doğru götürürken, en büyük avizenin altında döndürürken, parmaklarımın altında nabzının hızlandığını hissettim; ışıklar altında parıldamasını izledim ve onu görünce kısa bir an için tamamen dilim tutuldu.

Dans etmeye başladığımızda, kalabalık etrafımızda meraklı bir çember oluşturdu, bizi izliyor ve fısıldıyorlardı. İkimiz hakkında ne düşündüklerini, son zamanlarda benim ve sihirlerim hakkında ne gibi yeni, yaratıcı söylentilerin dolaştığını merak ettim. Elbette, onun ve erkek kardeşinin gördüğü aynı sıcak karşılaşmayı görmedik.

Ama umurumda değildi.

Onu güvende tutacağıma söz vermişim ve bunu ona yakın mesafede kalarak yapmayı tercih ediyordum. Eğer yakalanmasaydım, bütün gece onunla dans ederdim.

"Bu kıyafetle hâlâ nefes alabiliyor musun?" diye sordum, elimi elbisesinin arkasında gezdirerek.

"Zar zor." Biraz daha yaklaştı, sesini alçaltarak sordu: "Herhangi bir sorun belirtisi var mı?"

"Henüz bir şey yok. Ama gece daha çok genç." Sesimi hafif tutmaya çalıştım.

Müziğin ritmine kapılıp sallanırken, Zayn'in görüş alanını netleştirmek için pozisyonunu değiştirirken bir anlığına daha onu gördüm. Yüzbaşı Voss, balo salonunun ana girişinin yakınında durmuş, kalabalığı dikkatle tarıyordu. Her çıkışta, her pencerede, her olası giriş noktasında askerler konuşlanmıştı.

Yine de, bir şeyleri kaçırdığımız hissinden bir türlü kurtulamıyordum.

Nova, omzumu daha sıkı kavrayarak, "Gergin görünüyorsun," diye belirtti.

"Sen de öylesin."

"Açıkçası, yaklaşık elli kilo ağırlığında bir elbise ve beni yavaş yavaş öldüren topuklu ayakkabılar giymeseydim muhtemelen daha zarif hareket ederdim."

Sırıttım. "Güzel, heybetli kraliçem, sonunda her şeyden önce bir çift ayakkabı tarafından alt edildi."

"Sonunda böyle bir sonla karşılaşacağımı düşünmemiştim, ama işte buradayız."

"Başaracağınıza son derece inanıyorum. Çünkü siz, inkar edilemez bir doğa gücü ve muhteşem bir iradeye sahipsiniz."

"Daha sonra rezil bir şekilde yere yığıldığımda bunu bana hatırlat."

Şarkı bitiyordu ve diğer soyluların yeni kraliçeyle dans etme şansını yakalamak için can atacaklarını biliyordum. İyilik yapmak, dilekçeler sunmak, söylentilerin iddia ettiği kadar güçlü olup olmadığını değerlendirmek için.

Onu tekrar döndürdüm, sonra kendime doğru çektim—kalabalıkta yankılanan nefes kesici seslerden ve fısıltılardan anlaşıldığı üzere, skandal yaratacak kadar yakına—ve ayaklarındaki baskıyı biraz azaltmak için onu yavaşça kendime doğru kaldırdım.

Kalabalığı ve onların devam eden fısıltılarını umursamadan, "Size daha önce ne söz verdiğimi hatırlıyor musunuz?" diye mırıldandım.

Yanakları kızardı. "Buna güveniyorum."

"Öyleyse siyaseti ve ayakkabıları birkaç saat daha idare et ve—"

Cümlemin ortasında durdum, buz gibi bir his tüm vücudumu sardı, sanki açıkta kalan sinirlerime buz gibi su sıçramış gibiydi. Tam olarak acı verici değildi, ama büyüm yine de tepki verdi, derimin altında canlandı.

"Aleks?" Nova'nın endişeli sesi garip bir şekilde boğuk çıkıyordu, sanki su altından duyuyordum.

Kendimi zorlayarak dans etmeye devam ettim, ortalığı karıştırmamaya çalıştım ama dikkatim artık onda değildi. Büyüme odaklanmıştım. Büyünün kıvrılmaya ve bükülmeye başlamasına, nefret etmeyi öğrendiğim o kaşıntı hissini yaratmasına odaklanmıştım. Korkmayı öğrenmiştim. Gücü ancak saatler önce Nova'ya verdiğim sözü tekrarlayarak bastırarak kontrol altında tutmayı başardım.

Sizi güvende tutacağım.

Onu güvende tutmak zorundaydım, bu da kendimle, büyümle ve onunla aramıza mesafe koymak anlamına gelse bile.

“Bir şeye bakmam gerekiyor,” dedim sessizce. “Burada kal. Zayn ve diğerlerinin yanında kal.”

“Neler oluyor?”

“Henüz emin değilim. Ama bir şeyler yolunda değil.” Zayn’in gözüne baktım ve başımı Nova’ya doğru çevirdim—sessizce ona göz kulak olmasını emrettim. Hemen doğruldu ve yaklaştı.

Şarkı bitti. Nova'ya selam verip, parmak boğumlarına hızlı bir öpücük kondurduktan sonra onu bir sonraki dans için Zayn'e teslim ettim. "Yakında döneceğim."

“Alex, bekle—”

Ama ben çoktan hareket halindeydim, kalabalığın arasından ustaca sıyrılıyor, dikkatimi çekmeye çalışan herkesi umursamıyordum.

Büyük salondan geri geçip ana saraya doğru ilerledim, ardından eski kraliçenin etkileyici gül bahçesine çıkan, kısmen gizli bir patıkaya saptım.

Nova, bölgeyi eski haline getirmeyi planlamıştı, ancak diğer her şeyin dikkatini çekmesi nedeniyle proje doğal olarak bir kenara bırakılmıştı. Bu gece, çoğu çeşme kurumuş ve onarıma ihtiyaç duyduğu, aralarındaki yolların aydınlatılmamış ve biraz otlarla kaplı olması nedeniyle, misafirlerin içeri girmesini önlemek için bölge kordon altına alınmıştı.

Yalnız olduğumdan emin olduktan sonra, sarmaşıklarla kaplı olmayan tek bahçe duvarına yaslandım, başımı serin tuğlaya dayadım ve gözlerimi kapattım. Burnumdan düzenli nefes alıp vererek kontrolü yeniden kazanmaya çalıştım, ellerimi kaldırıp inceledim. Hiçbir sihir kontrolümden kaçmamıştı, ama damarlarım parlıyordu, ışık olması gerekenden çok daha karanlıktı.

Tüylerim diken diken oldu.

Birdenbire, birinin beni izlediğine dair belirgin bir hisse kapıldım.

Ellerimi indirdim ve dinlemeye odaklandım, benden uzaklaşan ve bahçenin derinliklerine doğru ilerleyen yumuşak ayak seslerini hızla fark ettim. Dikkatlice sesi takip ettim. Ona yaklaştıkça büyümün yatıştığını hissettim, bu yüzden bunun ötesini düşünmedim; sadece devam ettim, kolayca açıklayamadığım bir çekime kapılarak, taç giyme töreninin tüm gürültüsü arkamda kaybolana kadar daha uzağa ve daha hızlı ilerledim.

Bahçenin en arka tarafına, fener ışığının ulaşmadığı yere kadar yürüdüm. Sadece ağaç dallarından süzülen soluk ay ışığı, yıpranmış taş heykellerin üzerine vuruyor ve her şeyi ürkütücü gümüş ve beyaz desenlerle boyuyordu; ama yine de etrafı görebilmek için yeterliydi.

Ve orada, kurumuş bir çeşmenin yanında, tamamen hareketsiz bir şekilde, koyu renk bir pelerin giymiş bir figür duruyordu.

Saklanmaya çalışmıyorlardı. Beni ilk etkileyen şey buydu; sanki geleceğimi biliyorlarmış gibi orada öylece durup bekliyorlardı.

Yavaşça durdum ve aramızda güvenli bir mesafe bıraktım.

"Kapüşonunu çıkar," diye emrettim.

Figür hâlâ kıpırdamadı. Konuşmadı.

"Başlığını çıkar ve yüzünü göster, korkak!" Ellerimin etrafında bir ışık toplandı. Onu onlara doğru yönlendirmeye, yüz hatlarını aydınlatmak için kullanmaya çalıştım... ama rüzgarda bir mum gibi düzensizce titrediğini izledim. Rengi koyulaştı, soluk altın rengi yerini o korkunç mor tonuna bıraktı.

Elimi yumruk yaptım ve geriye doğru çekerek büyümün çoğunu geri çektim ve parmaklarımı sıkıca sıkarak söndürdüm. Ama birkaç başıboş mor kor parçası önümde havada dans etmeye devam etti; bu da istikrarsızlığımın kesin ve reddedilemez bir kanıtıydı.

Figür başını o delile doğru eğdi. Ve sonra nihayet konuştu, sesi kapüşonun altında boğuk, cinsiyetini veya yaşını belirlemeyi imkansız kılacak şekilde bozulmuştu.

"Demek doğruymuş," dediler. "Boşluk Kralı kendini gösterdi."

Sözlerin hiçbir anlamı yoktu, ama içimi soğuk bir dehşet ve anlamadığım bir öfkeyle doldurdular. "Sen kimsin?"

"Biz sabırız. Biz kaçınılmazlığız." Figür bir adım geri çekildi, gölgenin derinliklerine doğru ilerledi. Elinde bir şey vardı, benim asi büyümle aynı renkte hafifçe parıldayan bir şey. "Biz o Boşluğun hizmetkarlarıyız. O—"

"Tarikat," diye hırladım.

Bu artık bir soru olmaktan çıkmıştı.

"Tarikat... birçok isimden sadece biri. Çok daha büyük bir hakikat hareketinin bir yüzü." Bir adım daha geri çekildiler. Gölgeler etraflarında kalınlaşıyor, daha koyu ve daha belirgin hale geliyordu. "Zamanı hızla yaklaşan bir hakikat."

Ellerindeki nesne daha parlak bir şekilde titreşiyordu. Yanlış büyülerimin kıvılcımlarını içine çektiğini fark ettim ve emdiği her izle daha

da parlaklaşıyordu. Havada tuhaf bir uğultu da vardı; tıpkı Hollow Grove'da karşılaştığımız büyülere eşlik eden uğultu gibi.

"Kendini kanıtlamaya hazır mısın, Aleksander?"

Cevap vermek yerine, onları yakalamak için ileri atıldım ve gerekirse zorla daha net cevaplar almaya hazırlandım.

Ama ben hareket ettiğim anda, keskin, havlar gibi bir kahkaha attılar. Etraflarındaki hava dalgalandı. Sonra kayboldular—kaçmadılar, koşmadılar, sadece geceye karışıp dağıldılar, bedenleri bir kalp atışı kadar kısa bir sürede duman olup yok oldu.

Onlardan geriye hiçbir iz kalmamıştı; sadece havada hissedilen, yapışkan bir ağırlık gibi duyularımın üzerine çöken, kalıcı bir yanlışlık duygusu vardı.

"Kahretsin." Etrafımda döndüm, her gölgeyi, her köşeyi taradım. Ama nafileydi. Gitmişlerdi, ama attıkları kahkaha hâlâ kulaklarımda yankılanıyordu. Ve sözleri...

Boşluğun Kralı ortaya çıkıyor.

Bu ne demektir lan?

Büyüm en azından yatışmış gibiydi. Acaba o garip figür, balo salonunda hissettiğim ilk çekimin sebebi miydi diye merak ettim—taşıdıkları o garip, büyülü nesne neydi? Gerçekten de büyümü emmiş miydi? Bu düşünce beni bahçede umutsuzca dolaştırıp, davetsiz misafirin izini son bir kez aramaya itti.

Ama yine de boşunaydı.

Sonunda, isteksizce de olsa, kutlamaya doğru döndüm. Nova'ya doğru. Balo salonuna yaklaştıkça müzik ve kahkaha sesleri daha da yükseldi. Kapı eşiğinde durdum, manzarayı izledim: Rivenholt'un yeni Kraliçesi, hayranlarıyla çevrili, belirgin yorgunluğuna ve endişelerine rağmen gülümseyen ve zarif bir haldeydi. Zayn hâlâ yanındaydı, tetikte bekliyordu. Kardeşi de yakındaydı, koruyucu bakışları ona dikilmişti. Thalia ve Phantom kalabalığın arasında volta atıyorlardı. Her çıkışta askerler bekliyordu.

Her şey normal, güvenli ve kontrol altında görünüyordu.

Ama kutlamanın sıcaklığına ve ışığına geri döndüğümde, kemiklerime işlemiş olan soğukluğu bir türlü üzerimden atamadım. Tarikat hakkında öğrendiğimiz her şeyi zihnimde tekrar tekrar canlandırmaktan kendimi alamadım. Nova'nın bana onlarla olan bağlantım hakkında anlattığı her şey, Yankılar Odası'nın duvarlarına kazındığı itiraftan başlayarak...

Yok etmek için yarattıkları bir canavar...

Çenemi sıktım. Bahçede o herifi yakalayacak kadar hızlı olamadığım için kendime tekrar lanet ettim.

Nova odanın diğer ucundan göz göze geldik ve geri döndüğümü görünce rahatlamış bir şekilde gülümsedi. Ben de karşılık olarak gülümsedim, rahat ve umursamaz görünmeye çalıştım.

Tahmin edileceği üzere, o her şeyi hemen anladı.

Büyük bir incelik ve zarafet gösterisiyle, etrafındaki hayranlarından sıyrılıp bana doğru ilerlemeyi başardı. Yürürken Phantom ona yetişti, Thalia ve Zayn de çok geride kalmadılar. Bastian odanın karşısından bizi izliyordu, belli ki endişeliydi ama kendini zorlayarak misafirleriyle konuşmaya devam etti, onları mutlu ve oyalanmış tutmaya çalıştı.

Nova nezaket sözleriyle vakit kaybetmedi. "Bir şey bulmuşsun."

"Birisi," diye düzelttim ve sonra sessizce olanları anlattım.

Konuşmam bittikten sonra bir an için etrafımızdaki grup sessizleşti; aramızdaki bu sessiz gerilim, etrafımızda yankılanan müzik ve kahkahalarla garip bir tezat oluşturuyordu.

Thalia sonunda, "Kaptan Voss'a haber vereceğim," dedi ve aceleyle uzaklaştı.

Zayn, yanından geçen bir hizmetçiden şarap kadehleri alıp her birimize birer tane uzattı. Kimse aslında içmedi, ama kadehler toplantımızı daha rahat göstermek için birer aksesuar görevi gördü.

"Kaybolmak için kullandıkları sihir endişe verici," dedi Nova sessizce. "Eğer bu kadar kolay gelip gitmelerini sağlayan büyüler varsa, bu neredeyse her yerin savunmasız olduğu anlamına geliyor." Kalabalığa doğru baktı, misafirleri için duyduğu endişe yüzünden okunuyordu—en azından misafirlerden biri onunla göz teması kurana kadar; o anda hemen gülümsedi ve sakın bir güven maskesi taktı.

"Bana kalırsa, güvenlik açıklarından yararlanmayı planlamaktan ziyade zaman kolluyorlar gibi geliyor." İçimde bir huzursuzluk olsa da, rahatlatıcı bir ses tonuyla konuşmaya çalıştım. "Bunu açıklayamam ama büyük ölçekli bir saldırı planladıkları izlenimini edinmiyorum. Daha çok belirli bir amaç için buradalar gibi."

Nova kollarını kendine doladı. Misafirler bize doğru yaklaştıkça yüzündeki somurtkan ifadeyi gizlemeye çalışıyordu, ancak "Sizin için mi?" diye sorarken sesindeki hafif titremeyi engelleyemedi.

Başımı salladım. "Beni yakalayamayacaklar. Hiçbir yere gitmiyorum."

Ama büyüümün çekim gücüne kapılarak doğrudan onlara ulaştığımı inkar edemezdim; bu çekim gücünün kasıtlı olarak yerleştirildiğinden giderek daha emin oluyordum.

Beni tuzağa düşürmüşlerdi.

Ve ben de buna kandım.

Nova'nın endişeli bakışları, Zayn'in boğazını temizleyip yaklaşan kalabalığa dikkatimizi verene kadar benimkine kilitlendi.

"Sanırım ikinizin tekrar dans etmesini görmek istiyorlar," dedi.

Nova'nın elini tuttum ve onu aşırı meraklı gözlerden uzaklaştırarak tekrar odanın ortasına doğru yönlendirdim. İkimizin de dans etmek gibi bir isteği yoktu sanırım, ama bu birbirimize yakın kalmak, kimsenin bizi bölmeyeceği bir yerde konuşmaya devam etmek için bir bahaneydi.

Ama bu, son dansımızdan farklıydı.

Hiç duraksamadan ilerledik. Ama düşüncelerim başka yerlerdeydi; hâlâ o gölgeli bahçede, karanlıkta bulamayacakları cevapları arıyordum. Derimin altındaki kaşıntı geçmişti, yine de büyüme güvenmiyordum. O an kendimle ilgili hiçbir şeye güvenmiyordum. Ne zihnime, ne kalbime, ne de Nova'yı tutan, onu dans pistinde döndüren ellerime... hepsi şüpheli görünüyordu.

Bütün bunlar ona zarar verebilecek gibi görünüyordu.

Ve onun yanında kalmaya ne kadar daha devam edebileceğimi bilmiyordum.

OTUZ BİR

Nova

Taç giyme törenimin akşamı, birkaç misafirin fazla içki içmesi ve kapıdan çıkarılmak zorunda kalması dışında, herhangi bir olay yaşanmadan geçti.

Gece yarısına yaklaşırken nihayet kutlamalardan kendim de kaçmayı başardım. Parti bensiz devam ediyordu ve bu hiç de umurumda değildi; bahçede yankılanan gerçek neşe seslerini duymak güzeldi. Sanki normal bir sarayın normal eğlencesi gibiydi, yaklaşan tüm felaket olasılıklarının hiçbir belirtisi yoktu.

Çıkış yaparken manzarayı doyasıya yaşamaya çalıştım, kalabalık balo salonuna son bir kez baktım, sıcaklığı ve kahkahaları içime çektim, ardından Aleks ve bana eşlik eden küçük bir muhafız grubuyla birlikte sessizce uzaklaştım.

Aveline, odama çekileceğimi öğrenmişti ve buna göre hazırlık yapmaya başlamıştı. Odaya girdiğimizde şöminede ateşin çoktan yandığını, yatağın üzerine temiz ve rahat kıyafetlerin serildiğini ve pencerenin yanındaki masaya yiyecek ve içecek tepsilerinin konulduğunu gördük. Özellikle sonuncusu çok hoşuma gitti, çünkü akşam boyunca hiçbir şey yemeye vakit bulamadığımı birden fark ettim. Banyo da hazırlanmıştı, lavanta ve gül yağlarının kokusu yatak odasına yayılıyor ve beni buharlaşan suya doğru çekiyordu.

Her şeyi içime sindirirken mutlulukla içimi çektim. "Aveline'e onu ne kadar çok sevdiğimi söylemeyi unutmamalıyım."

Aleks, omuzlarımdan kendi paltosunu (daha önce üzerime örttüğü) alıp kapının yanındaki askıya asarken, "Yapılacaklar listenize bir teşekkür kartı yazmayı da ekleyeceğim," dedi.

Düşüncelerim o uzun yapılacaklar listesine takılıp kaldı ve vücudum gerildi. Bu da beni sıcak banyoya dalıp her şeyi bir süreliğine unutmaya daha da heveslendirdi. Kendimi toparlamak için birkaç lokma yiyecek aldım, ama sonra hiç vakit kaybetmeden tacımı ve ağır taç giyme elbisesini çıkarıp suya girdim.

Aleks, katılma davetimi reddetti. Bunun yerine odamı ve dışarıdaki koridoru devriye gezmekte ısrar etti ve ardından nöbetçi muhafızlarla uzun uzun konuştu. Bir süre sonra geri döndü, ifadesi endişeliydi. Dalgındı. Muhafızlar tarafından olağanüstü bir şey bildirilmemişti, ancak bu onun sinirlerini yatıştırmaya yetmemişti.

Bir tür trans halinde yatak odamla banyo arasında gidip geldi, bir ara bana bir kadeh şampanya getirdi ama onun dışında kendi halinde takıldı.

Onu izlerken gazlı içeceği yudumladım, dertli düşüncelerini duymaya çalıştım ama başaramadım. Zihinsel bağımız çok kısa sürmüştü; onu nasıl geri kazanabilirdik ki?

Bardağın geri kalanını birkaç hızlı yudumda bitirdikten sonra, bardağı kenara koydum ve suya daha da daldım. "Rahatlamamı zorlaştırıyorsun."

"Özür dilerim." Adımlarını durdurdu ve kollarını göğsünde kavuşturarak çamaşır dolabının kapısına yaslandı. Bir an daha düşüncelere dalmış kaldıktan sonra nihayet gözlerime baktı ve "Uzun bir geceydi, değil mi?" dedi.

Köpüklü elimi ona doğru uzattım. "Gel, bana katıl."

Bakışları küvetin üzerinde gezindi, köpüklerin inceldiği ve vücudumu zar zor örttüğü yerlerde oyalandı. Ama kıpırdamadı.

Sessizce, "Şimdilik güvendeyiz, değil mi?" dedim.

Cevap vermedi.

Elimi tekrar suya soktum, baloncukları ve yüzen gül yapraklarını etrafımda döndürdüm. "Saatlerdir hiçbir şey görünmedi, hiçbir rahatsızlık da olmadı. Odam muhafızlar ve korumalar tarafından çevrili. Yorgunum Aleks. Sadece rahatlamam gerekiyor. Senin de."

Başını salladı. "O figürün bahçede bu kadar kolayca kaybolması hâlâ aklımı kurcalıyor. Savunmalarımızın hepsini aşmanın bir yolunu bulabileceklerini düşünmek bile..."

Bir gül yaprağı alıp parmaklarımın arasında büktüm. "Şey, banyo keyfimin bozulmasından nasıl hoşlandığımı biliyorsun. Eğer buraya girip banyo keyfimi mahvetmeyi başarabilirlerse, tanrılar bile onları üzerlerine yağdıracağım gazaptan kurtaramayacak."

Bu, endişeli yüzüne küçük bir tebessüm getirdi.

"Ben ciddiylim."

"Ciddi misin?" diye tekrarladı, kıkırdayarak, "çıplak, coşkulu öfken konusunda?"

"Bundan daha korkunç bir şey düşünebilir misiniz?"

Tereddüt etti, ama sonra yavaşça yaklaştı ve küvetin yanındaki tabureye oturdu. "Aklıma hiçbir şey gelmiyor."

"Aynen öyle. Şimdi içeri girin yoksa o çıplak gazaba siz de maruz kalırsınız."

Uzun bir süre beni süzdü, kollarını sıvadı ve parmaklarını suyun içinde gezdirerek kalçam ve uyluğuma dokundu. Sonra küvetin iki yanına birer elini dayadı ve yaklaştı, dudakları benimkine değerek, "Bundan daha kötü ölüm şekilleri de düşünebilirdim," dedi.

Gömleğinden bir tutamını kavrayıp onu kendime doğru çekerek öptüm. Onu kıyafetleriyle birlikte küvete çekmekten kendimi zor tuttum.

"Acımasız," diye mırıldandı, gözleri şehvet ve eğlencenin karışımıyla parlıyordu, geri çekilip gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı.

"Bir kraliçe görevlerinde yorulmak bilmez olmalıdır," diye karşılık verdim.

"İşin bu kısmını halletmişsin, hiç şüphe yok." Gömleğini üzerinden attı ve geri kalan kıyafetleri de hızla çıktı, yerde düzgün bir yığın halinde kaldı. "Düşmanların asla senin inatçılığından daha inatçı olamaz," dedi ve suya girdi, böylece birbirimize bakacaktık.

Ona doğru kaydım, bacaklarının arasına sıkıştım, şampanyanın verdiği karıncalanma hissi beni daha da cesaretlendirdi. "Sonunda yenilgiyi kabul etmeyi öğrendiğine sevindim."

Bir kolunu küvetin kenarına dayadı, diğerini belime dolayarak beni sert bedenine iyice yapıştırdı. "Bu hiç de yenilgi gibi hissettirmiyor." Dudakları tekrar benimkileri buldu, yumuşak öpüşleri kısa süre sonra daha derin, daha açgözlü öpüşlere dönüştü. "Daha çok seni kazanmış gibi hissediyorum."

"Gerçekten mi?" Kalçalarımı ona doğru yuvarladım, bu alaycı hareket parmaklarının yanıma daha da sahiplenici bir şekilde saplanmasına neden oldu. "Beni tam istediğin yerde yakaladın, değil mi?"

"Tam olarak değil."

Ne demek istediğini sormadan önce, beni çevirdi, bir elini bacaklarımın arasına sokup sırtımı göğsüne çekti. Diğer eliyle gğslerimden birini kavradı, koluyla bastırarak beni kendine doğru çekti ve ipeksi ucunu imdikleyp çekiştirdi.

"İşte böyle daha iyi," diye mırıldandı, kelimeler kulağıma sıcak bir şekilde çarptı. "şimdi: Rahatla."

Kalp atışlarım hiç de rahatlamıyordu, ama gözlerimi kapattım ve tamamen ona yaslandım, ellerinin sihirli dokunuşlarına teslim oldum; bir eli bacaklarımın arasında nazik dairesel hareketlerle masaj yaparken diğeri gğslerimle oynamaya devam ediyordu.

Yavaşça inledim ve dokunuşları hızlandı. Daha sertleşti. Omuzumun kıvrımı boyunca, boynuma doğru yavaş, baştan çıkarıcı bir öpücük izi bıraktı. Dişleri kulak mememi bulup hafifçe ısırđında, nefes nefese adını fısıldadım. O da karşılık olarak önce bir parmağını, sonra bir diğerini içime soktu.

Bu, saf bir mutluluktu; onun emin elleriyle vücuduma vuran ılık suyun birleşimi. Kalbimin onunkiyle aynı ritimde atması. Suyun içindeki yağlarla daha yumuşak ve ipeksi hale gelen tenime değen sıkı kasları.

Su soğumaya başlayınca, küvetten usulca çıktı, beni de yanına alarak dışarı çıktı, elleri vücudumdan hiç uzaklaşmadı. Islak tenimin her santimini yavaş ve dikkatli hareketlerle kuruladı, havlunun yumuşak dokunuşlarını, ıplaklığımın getirmiş olabileceği uşmeyi unutturacak kadar baştan çıkarıcı hareketlerle takip etti.

Lavabonun zerindeki aynada kendimizi izledim, tıpkı taç giyme töreni elbisemi giymeme yardım ederken onu izlediğim gibi; vücudumun her santimini pp okşama biçimindeki o kendinden emin tavır büyüleyiciydi.

Bana baktığımı fark etti ve dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Sana yaptıklarımı izlemekten hoşlanıyorsun, değil mi?"

Sözlerle cevap vermek yerine, daha önce yaptığım gibi ona yaslandım, dudaklarının beni ele geçirmeye devam etmesini dört gözle bekliyordum. Bir an beni izledi, sabırsızca ona srtnmemi görünce gülümsedi, sonra elimi tuttu ve beni daha önce kullandığımız aynaya götürdü.

Daha uzundu, yere kadar uzanıyordu ve önünde yaptığımız her eylemi tamamen gözler önüne seriyordu. Seansımıza banyodan devam ettik; o arkamda, bedenim ona doğru kıvrılmış, aramızdaki mesafeyi ortadan kaldırmak için çaresizce çabalıyordum. Elini karnımın üzerinde gezdirdi ve

sonra daha aşığıya inerek iki parmağını tekrar içime soktu. Parmaklarını içeri ve dışarı kaydırırken, orgazmımın yaklaştığını, bedenimin kontrolünü kaybettiğini ve zevkin titremelerini kovalamaya çalışarak çılgınca kıvranmaya başladığını hissettim.

Ama ben rahatlama hissini yakalayamadan parmaklarını geri çekti, nefesi kesik kesik geliyordu, boynumun ense kısmını öperken. "Henüz değil."

Bir battaniye alıp aynanın önüne yere serdi. Beni aşığı çekip kucağına oturttu ve küvetteki pozisyonumuza benzer bir pozisyona getirdi.

"Bacaklarını aç," diye emretti, eliyle iç uyluğuma hafifçe vurarak beni cesaretlendirdi.

Başladım, ama o onları yakalayıp daha da açtı, eli uyluklarımın etine saplandı, penisi sırtıma sürtünerek zonkladı.

"Şimdi," diye fısıldadı boynuma, "kendine benim için dokun."

Sadece kelimeler bile, içimde bir rahatlama hissiyle birlikte başka bir ürpertiye daha uyandırmaya yetmişti. Onun emrettiğı gibi yapmak beni en güzel şekilde baş döndürdü; sıcaklık, arzu ve gücün baş döndürücü bir karışımıydı. Emirleri veren o olabilirdi, ama benim herhangi bir gücüm olup olmadığı konusunda hiçbir soru işareti yoktu; parmaklarımın tek ve amaçlı bir hareketiyle nefesini kesebilirdim. Sadece yansımasına bakarak, gözlerimi ona kilitleyerek, kendimi tatmin ederken kalbinin atışını kontrol edebilirdim.

İkimiz de birbirimizin insafına kalmıştık. İkimiz de rahatlamaya açtık, ikimiz de düzgün, kraliyet gündemine uymayan, karmaşık ve ateşli bir şekilde açtık. Bu yüzden onun içimde olmasını istediğıme karar verdiğimde konuşmadım, konuşmama gerek yoktu; sadece dizlerimin üzerine kalktım ve kendimi onun kucağının üzerinde duracak şekilde konumlandırımdı. O da benimle birlikte kalktı, elleri kalçalarımın altında hareket ederek, sertleşmiş uzunluğu boyunca ileri geri sallanırken beni destekledi.

"İzlemeye devam et," diye fısıldadı ve ben de öyle yaptım; o da öyle yaptı, gözleri şehvetle doluydu ve sonunda kendini içime yönlendirdi. Beni yavaşça aldı, bakışları aynadaki yansımamıza dikilmişti, santim santim içeri girerken her tepkimin tadını çıkarıyordu.

O kadar kontrollüydü. O kadar sakindi ki. Bana her duyguyu en üst düzeyde hissettirmeye bu kadar odaklanmış olması hem sinir bozucu hem de tarifsiz derecede tahrik ediciydi. Belki de son zamanlarda aldığımız her

kararın üzerinde beliren korku, belirsizlik ve büyümüzün tehlikeli bir şeye dönüşmemesi için kontrolü elimizde tutma ihtiyacıydı bunun sebebi.

"Seni güvende tutacağım," diye söz vermişti bana.

Ama başıma yeni bir taç takarken attığım her adımı, söylediğim her sözü, yaptığım her hareketi dikkatle izleyerek geçirdiğim bir gecenin ardından, artık güvenlik umrumda değildi.

Kendimi tamamen onun üzerine bıraktım, en derin yerlerime sürtünerek titremesiyle bir inilti ve küfür kopardım. Geriye yaslandım, vücudumun olabildiğince büyük bir kısmını ona bastırdım. Kollarımı da geriye doğru uzatarak boynuna doladım ve kalçalarımı giderek daha istekli bir dansla hareket ettirirken sıkıca tutundum.

Bir an için neredeyse hiç kıpırdamadı. Sadece bana sürtünmeme izin verdi, elleri kalçalarımın dengemi sağlamama yardımcı oluyordu. Onu aynada izledim—başı geriye doğru düşüyor, dudakları sessiz küfürlerle kıpırdıyordu. Parmakları tenime gittikçe daha derine batıyordu. Sakinliği yavaş yavaş kayboluyordu, ta ki kırılma noktasına ulaşana kadar.

Aniden pozisyonunu değiştirdi, daha iyi bir kaldıraç sağlamak için bacaklarını uzattı. Sonra kollarımı boynundan çekip sırtıma doğru bükte, göğüslerimi öne doğru iterek aynada tam ortada sergiledi ve benim ona karşı nasıl yükselip alçaldığımı kontrol etmek için itmeye başladı.

Yüzünü boynumun kıvrımına gömdü, yumuşak öpücüklerle tutkulu öpücükleri bir arada öptü ve ara sıra dudaklarını tenime yaslayıp beni içine çekti.

Ama gözlerini kaldırmadan ve bana yaptıklarını izlemeden uzun süre durmazdı.

Bakışları, bedenimin aynadaki yansımasına her baktığında arzuyla dolup taşıyordu; bana o kadar açıkça ve tamamen kapılmıştı ki, onu beni süzdüğü her an beni biraz daha uçurumun kenarına itiyordu.

"Şimdi, senin içinde böyle hareket ederken gördüğüm o güzel manzarayı sen de göreceksin. Sana neden bu kadar takıntılı olduğumu anlıyor musun?" Sesi alçaktı, her kelimesi içimde bir sıcaklık dalgası yaratıyor, onu daha sıkı kavramama neden oluyordu. Bu sıkışmaya karşılık olarak birkaç hızlı itme hareketi yaptı, kollarımı arkamda sabit tutarak göğüslerimin onun vuruşlarının gücüyle inip kalkmasına neden oldu. Bakışları göğüslerimin hareketini takip etti ve kısa süre sonra benimkiler de takip etmeye başladı.

Dudaklarında şeytani bir gülümseme belirdi. "Seni becerirken ayaklarının sallanmasını izlemek seni tahrik ediyor mu?"

Cevabım, nefes nefese bir "evet" ile bir inilti arasında bir yerdeydi.

Çünkü tanrım, öyleydi. Ama bu, içimde yanan fiziksel bir arzudan daha fazlasıydı. Özlediğim şey özgürlüktü. Kendimi açıkta ama güvende hissetme biçimi. Yaptığımız şeyde doğru ya da beklenen hiçbir şey yoktu; böyle birlikte olduğumuz her an kraliyet görevleri ve ilahi kaderlerle ilgili tüm düşünceler kayboluyordu; yine de tarif edilemez, inkar edilemez bir şekilde doğru hissettiriyordu. Büyümüz tenimizin altında kıpırdanırken, nefesimi tuttum ve daha şiddetli bir fırtınaya dönüşmemesini umdum.

Ama o fırtınaya kapılıp gitsek bile, bence bir şey değişmezdi.

Duracağımı sanmıyorum.

Çünkü bundan daha çok istediğim hiçbir şey yoktu.

Ondan başka bir şey değil.

Tenimden ilk gölge kıvrımları kalkarken durmadı, ama itişleri daha nazik, daha bilinçli hale geldi. Beni başlangıçtaki daha samimi pozisyona yönlendirdi; ikimiz de dizlerimizin üzerindeydik ve o beni santim santim, zonklayan bir şekilde dolduruyordu. Tekrar geriye uzandım, bu sefer kollarımı beline doladım, sert bedenine yaslandım ve kendimi tamamen onun merhametine bıraktım.

Yavaş temposu, ne yaptığını izlemeyi kolaylaştırdı. Bir eliyle omzuma aldığı güçlü kavrayışı, her hamlesinde beni aşağı doğru itmesini, diğer eliyle de ön tarafımda dolaşarak ulaşabildiği her santimi okşamasını ve sonunda bacaklarımın arasına kaymasını inceledim.

Yavaş ve derin hareketlerle bana doğru ilerlemeye devam etti, ancak parmakları hızla daha sert ve ısrarcı bir ritme geçti. Ağzı da aynı derecede sertti, boynumu emerek beni kıvrınmaya, kurtuluş için çaresizliğe sürükledi.

Bu noktada vücudumun her yeri alev alev yanıyordu. Orgazmımın her yükselen dalgasıyla, iç organlarımın her dengesiz kasılmasıyla uyluklarım daha da sıkılaşıyordu.

"Gözlerini aç ve yüzünü öne çevir," diye hırıltılı bir sesle söyledi Aleks, eli omzumdan çeneme doğru hareket ederek bakışlarımı yukarı kaldırdı. "Böylece seni orgazma ulaştırdığımda ne kadar güzel görüldüğünü görebilirsin."

Gözlerimi kapattığımı bile fark etmemiştim. Bilincim kayıyordu, yerini bulanık bir mutluluğa bırakıyordu. Ama dediğini yaptım, gözlerimi aynaya

diktim.

Ve hepsi bu kadardı: arkamda ona son bir bakış. Parmaklarının çenemden aşağı inip boğazımı kavraması, her şeyinin, tamamen dağılmaya bir nefes kala olması...

Yıkıldım.

Hemen ardından geldi, kendinden son damlasına kadar bana kendini verene kadar beni sıkıca kucakladı ve sonrasında da vücudum titremeyi bırakana kadar birkaç dakika daha böyle devam etti.

Beni kucağına aldı, yüz yüze gelecek şekilde döndürdü ve sonra tekrar kucağına çekti. Battaniyeyi üzerimize çektim. Birkaç dakika boyunca öylece oturduk, birbirimize sarılmıştık, kalplerimiz hâlâ hızla çarpıyordu ve yavaş yavaş kendimize geliyorduk.

İçimden bir ah çekerek başımı onun göğsüne yasladım ve gözlerimi kapattım; günün yorucu aktiviteleri sonunda beni etkilemişti.

"Uyuman gerek."

"Uyuyorum," diye homurdandım ona doğru.

Göğsü hafif bir kahkahayla sarsıldı. "Gerçek bir yatakta, Chaos."

Hâlâ homurdanarak ondan ayrıldım ve ayağa kalkmama, ardından da kendimizi temizlememize yardım etmesine izin verdim. Ben yatmak için giyindim, ama o düzgün bir gömlek ve pantolon giyip odanın etrafındaki muhafızlarla görüşmeye gitti.

En az yarım saatliğine ortadan kaybolmuştu. Yorgunluğuma rağmen, o odada olmadan uyuyamadım ve kalkıp koridorlarda devriye gezmeye çıkmak üzereyken nihayet geri döndü.

Kapıyı kapatıp arkasından kilitlediği anda doğruldum. "Bildireceğiniz bir şey var mı?"

Başını salladı. Ama tıpkı daha önce olduğu gibi, her şeyin görüldüğü kadar iyi olduğuna ikna olmuş gibi görünmüyordu.

Muhafızlarımın göremediği bir şeyi mi hissetti acaba?

Çarşafı göğsüme bastırdım, ipeği parmaklarımın arasında endişeyle ovuşturarak düşünüyordum.

Aleks, "Dinlen," diye ısrar etti.

"...Senden ne haber?"

"Yorgun değilim."

"Ben de," diye esnedim.

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Yalancı."

Tartışacak gücüm kalmamıştı.

Yakındaki sandalyeye oturdu; bana bir nebze olsun rahatlık sağlayacak kadar yakındı. Bir dakika daha onu izledim, sonra dayanamayıp yastığımla kıvrıldım.

Uykuya dalıp uyanıyordum.

Gözlerimi her açtığımda, Aleks'in hâlâ uyanık bir şekilde kapıya bakarak oturduğunu görüyordum. Ona ne söylesem de, konuşmamız hep aynı şekilde bitiyordu: bana tekrar tekrar iyi olduğunu, yorgun olmadığını söylüyordu, ta ki uyanık kalma mücadelesini kaybedene kadar.

Dördüncü kez uyandığımda onu odanın diğer tarafında paltosunu giyerken buldum.

"...Alex?"

Bu sefer bana cevap vermedi.

Uykumu gözlerimden silerken, pencereye doğru baktım ve saati tahmin etmeye çalıştım. Sanki hala gecenin ortasıymış gibi geliyordu.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordum, doğrulup oturarak.

Ceketinin düğmelerini iliklemeden önce sadece bir an duraksadı, ardından da botlarını metodik bir kayıtsızlıkla giydi.

"Bana bak, Aleks." Yatağımdan kalkıp ona doğru yürümeye başladım, ama birkaç adım sonra cesaretimi kaybettim ve dengem bozulunca elimi komodine dayadım. "Lütfen?"

Sonunda giyinmeyi bitirdi ve bana doğru döndü. Bana sırtını dönmesinden neredeyse daha acı vericiydi bu; bakışlarının gözlerimin üzerinden kayıp gitmesi, onu tutamaması ya da tutmak istememesi.

O bana doğru yürürken nefesim zar zor dağılıyordu. Elimden tuttu, başparmağı bir an avucumu okşadı. Sonunda başını kaldırıp gözlerime baktığında ciğerlerim tamamen kuruyacakmış gibi hissettim.

"Seni güvende tutmak için her şeyi verirdim," dedi.

"...Seninle güvendeyim," diye fısıldadım.

"Sanmıyorum Nova. Artık değil."

Ben de aynı fikirde olmamaya başladım.

Sonra bileklerini fark ettim. Onları saran soluk, alacakaranlık tonlu sihir. Ceketinin kollarını sıyırdı ve aynı morumsu ışıkla parlayan damarları ortaya çıkardı; hepsi de şimdiye kadar gördüğümde daha karanlıktı; ona bakarken bir boşluğu, her şeyi tüketmeyi bekleyen soğuk bir hiçliği düşünmemek imkansızdı. Ve göğsündeki yaralar da -gömleğinin ve ceketinin açık yakasından görünenler- tıpkı tüm derisinde yeni morluklar gibi koyulaşmıştı.

Avucuna baktı, mor-siyah bir sihir ipliğinin avucuna dolanıp kıvrılmasını izledi.

Elini yumruk yaparak tekrar gözlerime baktı. “Eğer buraya gelmelerinin sebebi bensem, benim aracılığımle tehlikeli bir şey tetiklemeyi planlıyorsa, o zaman sanırım... sanırım mesafemizi korumamız daha iyi. En azından neler olup bittiğini anlayana kadar. Ve eğer gidersem, belki onları senden uzaklaştırabilirim.” Sesi ürpertici derecede sakindi.

O sakinliği yansıtmaya çalıştım.

Ama gölgelerim kendiliğinden yükseliyor, kollarımın ve bacaklarımın etrafına dolanıyordu. Sanki bir tehdit sezmiş gibiydiler. Ve onları ne kadar bastırmaya çalışsam da, yerleşmiyorlardı.

Aleks arkasını döndü, kapıya doğru yarı yolda ilerlemişti ki ben nihayet sesimi bulabildim.

"Bu kadar uzun süre direndin," dedim arkasından bir adım atarak. "Sana yaptıkları her şeyden daha güçlüsün. Hâlâ sana yapmaya çalıştıkları her şeyden daha güçlüsün. Bunu biliyorum."

Kapı koluna elini koyarak duraksadı.

Aramızdaki o an, kalbimi delip geçmeye hazır, keskin bir bıçak gibi gerilmişti.

Bana doğru baktı.

Ama cevabı ne olursa olsun, onu hiç duymadım—çünkü dışarıdaki koridordan gelen bağırışlar ve ardından birinin kapıya çarpma sesiyle sözümüz kesildi.

OTUZ İKİ

Nova

Odamın dışındaki manzara hayal edebileceğimden bile daha kötüydü.

Kapımın yanında üç muhafız ölü yatıyordu. İkisinin boğazında düzgün bir kesik izi ve yapışkan bir kan şelalesi vardı, üçüncüsü ise karnında büyük bir delik yarasıyla duvara yığılmıştı. Kan kokusu dayanılmazdı.

Gece boyunca koridorda bir aşağı bir yukarı yürüyen diğer beş kişi ise çeşitli saldırı ve savunma pozisyonlarında donakalmışlardı; bazılarının kılıçları hâlâ ellerinde sıkıca tutuluyordu.

Ortada herhangi bir suçlu görünmüyordu.

Saldırganlar bunu bir şekilde neredeyse hiç ses çıkarmadan başarmışlardı. Ve sonra, her ne sebeple olursa olsun, bana saldırmamayı tercih etmişlerdi.

Henüz.

Sanki beni dışarı çekmeye çalışıyorlardı, tıpkı daha önce Aleks'i bahçeye çektikleri gibi. Bizimle oynuyorlardı. Bizi tam istedikleri yere, her neresi olursa olsun, getirmeye çalışıyorlardı.

Ama onların geride bıraktığı katliam izini takip etmekten başka ne seçeneğimiz vardı ki?

"Bunlar ölmemiş," diye mırıldandı Aleks, salonda donakalmış muhafızlardan birinin nabzını hissederek.

"Anneme ve Rose Point'teki diğerlerine benziyorlar."

"Öyleyse bir büyü yapalım."

“Ve bu tür bir büyüü kimin yapabileceğini tam olarak biliyoruz, değil mi?” Bu düşünceyle midem bulandı, gözlerim donuklaştı ve Yukarıdaki o duruşmanın anıları zihnime hücum etti. Tarikatın, Hollow Grove'a yerleştirdikleri gibi garip, güçlü büyüler nasıl yaratabildiğini hala anlamıyordum—ama işte karşımızda duran, gerçekten neyle karşı karşıya olduğumuzun bir başka kanıtıydı bu.

Başımı hafifçe salladım ve aceleyle odama geri döndüm, üzerime kıyafetlerimi geçirdim ve kılıcımı kaptım. Aleks de silahını kaptı ve en kötüsünden korkarak, tek kelime etmeden sarayın ana bölümüne doğru yola koyulduk.

Hiç kimsenin ve hiçbir şeyin yanından geçmeden, sonunda ürkütücü derecede sessiz olan giriş holüne indik.

Mekanı dikkatlice aradık ama tamamen ıssızdı, bu da hiç mantıklı değildi; taç giyme töreni eğlencesi muhtemelen saatler önce bitmişti, ama hizmetkarların hala ortalıkta dolaşıyor, temizlik yapıyor ve sarayı yeniden düzenliyor olmaları gerekirdi. Sarhoş ve bitkin konuklar koridorlarda sendeleyerek dolaşıyor olmalıydı. Muhafızlar devriye geziyor olmalıydı. Herhangi bir yaşam belirtisi. Herhangi bir işaret—

"Nova."

Ön kapının iki yanındaki uzun pencerelerden birinin yanında duran Aleks'e döndüm; eliyle ağır perdeyi aralayarak bana bir şey gösteriyordu.

Ayaklarının dibindeki figürü fark ettiğim anda elim ağzıma gitti; Aveline'in yeğeni Sylvia olduğunu hemen anladım. Saraya döndüğümünden beri bana sık sık hizmet eden, duvarları içinde kendimi bir yabancı gibi hissettiğim zamanlarda bile bu sarayı sıcak ve davetkar kılan hizmetkarlardan biriydi.

Karanlık köşelere ve zarif perdelerin ardına saklanmış daha kaç tanıdık yüz vardı acaba?

Peki teyzesi neredeydi?

Yanına gidip diz çöktüm ve kanla yapışmış saçlarını yüzünden çektim. Başının yan tarafında korkunç bir yara vardı. Koyu mavi gözlerinin Aveline'inkilere ne kadar benzediğini fark edince içim ürperdi. Şoktan gözleri açık bir şekilde ölmüştü. Belki de tam bu pencereden dışarı bakıyordu ve çok geç olana kadar katilinin farkında değildi.

Muhtemelen buğulu camın ardındaki korkunç manzaraya bakmakla çok meşgul olduğu içindi.

Çimenlikte birkaç ceset daha dağılmıştı. Bazıları muhafızlarımın renklerini taşıyordu. Diğerleri ise kaçacak kadar uzağa gidememiş soyluların ve ileri gelenlerin şık kıyafetlerini giymişti.

Ellerim titreyerek Sylvia'nın üzerindeki perdeyi geri çektim ve bir adım geri çekildim. "Diğerlerini bulmalıyız. Kardeşim ve..."

Kafamın içinde bir sesin adımı çağırdığını duydum ve arkamı döndüm.

Akşamı Kaptan Voss'un yanında devriye gezmesine yardım ederek geçiren Phantom, lobide belirdi. Endişeli bir inilti çıkardı ve her zamankinden daha beceriksiz hareketlerle bize doğru koştu. Vücut kıvranıp kuyruğunu savururken, belli ki çok üzgündü ama, uzuvları ve tüyleri birbirine dolanarak bana çarptı. Beni gördüğüne açıkça sevinmişti, bunu asla itiraf etmese bile.

Neyse ki, sapasağlamdı ve belirgin bir yarası yoktu. Ancak tüylerinin üzerinde başka birinin kanı sıçramıştı, bu da tüylerin yer yer daha koyu ve parlak görünmesine neden olmuştu. Patileri de lekelenmişti; inci grisi zeminde hafif bir ayak izi bırakmıştı.

"Ne oldu, Phantom?"

Parlak gözlerini benimkine dikti ve önce zihnime sadece tek bir kelimeyi yerleştirdi: (Marius.)

Onu sakinleştirmek biraz zaman aldı—onu daha önce hiç bu kadar telaşlı görmemiştim—ama sonunda zihnime sokmaya çalıştığı karmaşık kelimeleri ayıklamayı, saldırının nasıl geliştiğine dair parçalı bir tablo oluşturmayı başardım. Kurak Topraklar Kralı'nın fırsat kendini gösterir göstermez bize nasıl saldırdığını, askerlerinin görünüşte hiçten ortaya çıkan Düzen figürleriyle nasıl güçlerini birleştirdiğini anladım.

Misafirlerimizin çoğu tahliye edilmişti, en azından büyük çoğunluğu Lord Brennan'ın önderliğinde Tarnath'a kaçmıştı. Askerlerimizden bazıları da onlarla birlikte giderek şehrin kapıları etrafında daha sağlam bir savunma hattı kurmuştu. Diğerleri ise dağılarak gece karanlığında kaçmışlardı; umarım takviye kuvvetlerle geri dönmeyi planlıyorlardı.

Yüzbaşı Voss, beni bulmak için bizzat bir bölük askerle gelmişti, ancak o bölüğün nereye gittiği belli değildi; Phantom, Eamon ve küçük kız kardeşinin güvenli bir yere doğru ilerlerken onları korumak için harekete geçtiğinde, kaosun içinde onların izini kaybetmişti. Onların sığındığı yere kadar onları takip etmişti, ancak daha sonra benim kokumu almış ve bana doğru gelmişti.

Devasa ön kapılara gittim ve içimde akan adrenalinin de etkisiyle daha da güçlü bir hareketle kapıları ardına kadar açtım. Dışarı adım attığımda, ürkütücü sessizliğin yerini uzaktan gelen çığlıklar ve silah sesleri aldı; ayrıca, Tarikatın yozlaşmış büyülerinin etkisi olabileceğini düşündüğüm garip çatırtılar ve inlemeler de duyuluyordu.

Aleks beni takip etti, omzuma çok yakın durdu, eli kılıcındaydı.

"Öyleyse korkularımız doğrulandı," dedi, Phantom'un bana anlattıklarının hepsini hızla aktardıktan sonra. "Tarikatın başka kimleri etkilemeye çalıştığını merak ediyorum? Ve bu saraya sızmalarına yardım etmeleri karşılığında onlara ne vaat ettiler?"

"Bilemeyiz."

"Kahrolası hainler."

Bu kelime içimi yakıp kavurdu, öfkeyle doldurdu. Ama bu öfke sadece o hainlere yönelik değildi. Bir kısmı da kendime yönelikti; ortaya çıkan siyasi durumu daha dikkatli yönetmediğim, uyarı işaretlerini görmediğim için. Dünyamızın büyüsunü, hepsini kurtaracak kadar güçlü bir şeye dönüştürme yeteneğime karşı çıkanları ikna edemediğim için.

Taç sadece bir semboldü.

Kanıtlamam gereken çok şey vardı.

"Marius ve onun gibiler, iktidar için can atıyorlar," diye düşündüm kendi kendime. "Boşluk Düzeni'nin onlara anlattığı yalanlara inanmaları hiç de şaşırtıcı değil. Kardeşimle ben onlara yalan söylemedik. Kolay fetih ve sınırsız iktidar vaatleri değil, fedakarlık ve zorlu zaferlerden bahsettik."

"Ve Marius gibi güçsüzler için biri diğerinden sonsuz derecede daha cazip," diye mırıldandı Aleks. Bakışlarını daraltarak avluyu taradı.

Marius'u gerçek bir tehlike yerine sadece sinir bozucu olarak gördüğüm tüm zamanları düşününce yutkundum.

Ama burada durup hatalarımdan yakınmanın ve yanlış seçimler yaptığım tüm noktaları belirlemeye çalışmanın bana hiçbir faydası olmazdı. Bir sonraki adıma odaklanmam gerekiyordu. Ve benden sonra, düşmanlarımızın en büyük hedefinin kardeşim olacağını biliyordum.

Onu bulmalıydım.

Ve hâlâ hayatta olduğundan emin olun.

Bu son, kasvetli düşünceyi zihnimden uzaklaştırdım ve Phantom'un önünde diz çökerek titreyen bedenine yatıştırıcı bir el gezdirdim.

"Beni Bastian'a götürebilir misiniz?"

Bir an tereddüt etti, uzaktan gelen kavga sesleri daha da yükselirken tüyleri diken diken oldu. Soğuk bir rüzgar esti, alçak ve ürkütücüydü, sanki etrafımıza saçılmış ölümler için yas tutuyordu. Phantom sivri burnunu buz gibi esintiye doğru kaldırdı ve kardeşimin kokusunu aramaya başladı. Birkaç başarısız denemeden sonra, aradığını bulmuş gibiydi ve karanlığa doğru hızla uzaklaştı.

Uzaktan gelen, yükselen bir gelgit gibi üzerimize doğru yaklaşan savaşın sesleri ve kokularından dikkatimiz dağılmadan, onun peşinden koştuk.

Phantom bizi yan girişlerden birine götürdü, oradan resmi yemek odasına ve daha sonra ilerideki salona, oradan da dar ve kıvrımlı bir merdivenle ikinci kata çıktık. Merdiven sahanlığında, çoğu perişan ve savaş yorgunu görünen küçük bir asker grubuyla karşılaştık.

Üzerlerinde Drynlands'ın amblemi vardı: iki ayağı üzerinde duran, pençeleri açık, ağzı kükreyen siyah bir aslan.

Soru sormadım. Sarayımın bu kadar derinliklerinde, güvenli olması gereken bir kanadında ne yaptıklarını umursamadım. Zihnimde iğrenç krallarının düşünceleri, gecenin giderek artan ceset yığınıyla karıştı. Bu askerlerin kendi kılıçlarındaki kan da taze görünüyordu. Bol miktarda. Sanki benim kanımı da eklemek niyetindeymiş gibi kılıçlarını kaldırdılar.

Onlardan biri öne çıktı.

Sonraki an, Grimnor'un onu boğazından bıçakladığını fark ettim. Bıçağı içeri doğru bastırdıkça çelikten karanlık enerji buharları sızdı ve bunlar, daha geniş ve daha derin bir yol açmama yardımcı olan katı, keskin dikenlere dönüştü.

Adam ayaklarımın dibinde yere yığılırken, tahmin edilebilir bir zincirleme reaksiyon başladı. Askerler de soru sormaya veya herhangi bir söz söylemeye tenezzül etmediler; düşmüş yoldaşlarının intikamını almak için tek vücut halinde hareket ederek, eğer o kadar öfkeli ve hissiz olmasaydım beni korkutabilecek bir pervasızlıkla bana doğru hücum ettiler.

Arkalarındaki koridordan daha fazla insan içeri doluyordu.

Hepsini saymakla vakit kaybetmedim. Sadece sayıca ne kadar az olduğumuzu not ettim, sonra Grimnor'un üzerindeki fazla kanı silkeledim ve bir sonraki vuruşum için hazırladım.

Derin bir nefes aldım. Güçlü ve kararlı bir şekilde nefesimi verdim. Gölgeler bedenimin etrafında yükseldi, şiddetli bir dansla kıvrılarak duvarlardaki titreyen lambaların ışığını engelledi.

Hayalet bana yaklaştı, kendi gölgeleri bedeninin etrafında titreşiyordu. Karanlığı benimkiyle karıştı, onu birbirinden ayıran tek şey gözlerinin ve dişlerinin korkunç parıltısıydı.

Askerlerin çoğu bizi görünce sendeleyerek geriye çekildi.

Aleks, bana saldırmaya cesaret eden ilk askeri durdurdu. Adamın ceketinin önünden yakalayıp döndürdü ve kılıcını adamın kürek kemikleri arasına soktu, sonra da onu merdivenlerden aşağı tekmeleyerek kılıcını çıkardı.

Ceset merdivenlerden aşağı yuvarlanıp gürültüyle düşerken, Phantom ve gölgelerim ileri atıldı. Onların peşinden giderek, düşman hattını acımasız bir verimlilikle yarıp geçtim.

Grimnor'un kılıcının üzeri gittikçe daha fazla kanla kaplandı. Kılıç vızıldamaya başladı, hayaletimsi beyaz enerjisine soluk mavi kıvrımlar eklendi—Lorien, kendini belli ediyordu. Gölgelerim onun varlığına tepki veriyor gibiydi, daha koyu ve daha agresif hale geliyorlardı. Etrafımda baş döndürücü bir spiral şeklinde güç dalgalanıyordu. Nereden geldiğinden tam olarak emin değildim, ama yine de onu yakaladım, bedenimden akmasına ve her vuruşuma yansımaya izin verdim.

Bundan sonra hızlı bir katliam yaşandı.

Aleks ve Phantom hâlâ yanımda hareket ediyor, düşmanlarımızı amansızca alt ediyorlardı, ama ben kılıç sallarken, savuştururken ve bıçaklarken onları ve diğer her şeyi gözden kaybettim.

Sonunda durduğumda, göğsüm hızla inip kalkıyordu ve kıyafetlerimin çoğu kana bulanmıştı; sahanlıkta ve altındaki merdivenlerde bir yığın ceset vardı.

Ürkütücü sessizlik yeniden çöktü.

Yaptıklarım hakkında, aldığım canlar hakkında düşünemeyecek kadar uyuşmuş haldeydim. Sadece aceleyle ilerlemeye devam ettim—ta ki Aleks'in beni takip etmediğini fark edene kadar.

Ani frenle durup arkamı döndüğümde, onu hala öldürdüklerimizin üzerinde ayakta dururken buldum.

Tamamen hareketsizdi, kılıcı gevşek bir şekilde yanında duruyordu, başı sanki sadece kendisinin duyabileceği bir şeyi dinliyormuş gibi yana eğikti. Bileklerindeki ve boynundaki damarlar, daha önce gördüğüm o soğuk mor tonunda, derisinin altından hafifçe parlıyordu.

Grimnor elimde titredi.

Sarayın neresinde olduğumuzu, Lorien'in ruhunun iki parçasının güvenli bir şekilde saklandığı kasaya ne kadar yakın olduğumuzu fark ettiğimde nefesim kesildi. İçimden bir ürperti geçti; sanki Lorien'in hayaleti yine balkon kapılarının yanından beni izliyordu.

Ama burada Aleks ve benden başka kimse yoktu; koridor o kadar boş ve sessizdi ki, ona doğru tereddütle yürürken adımlarım yankılandı.

"Aleks? İyi misin?"

Endişemi umursamazca geçiştirdi, elindeki kılıcı yeniden dengeledi ve beni takip etmek için döndü. Gözlerime hiç bakmadı. Yatak odamdaki son konuşmamızın görüntüleri zihnimde canlandı. Gitmeye çok yakındı. Beni güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapmaya çok hazırdı.

Ama o hâlâ buradaydı. Hâlâ yanımda savaşıyordu. İçinde hâlâ devam eden, giderek daha da şiddetlenen başka bir savaş vardı. Ancak bu savaşa odaklanamıyordum, çünkü bir nefes sonra Phantom koridorun sonunda aniden durdu ve keskin bir havlama sesi çıkardı. Dikkatimi ileriye, köşede gördüğü şeye çekmeye çalışıyordu.

Köşeyi döndüğümde Bastian'ı hemen gördüm. Hem o hem de Thalia kuşatılmıştı. İkisi de zincire vurulmuş, diz çökmüş haldeydi ve her iki yanlarında da en az bir düzine Tarikat üyesi vardı.

Ve Severin Thane hepsinin ortasında durmuş, kardeşimin boğazına bıçak dayamıştı.

OTUZ ÜÇ

Nova

Severin beni görünce alaycı bir şekilde hafifçe eğildi. "Majesteleri. Aramıza katıldığınız için ne kadar memnun oldum."

Elindeki bıçak, Orin'i bıçaklamak için kullandığına benziyordu ve son karşılaşmamızdan beri kabuslarıma giren aynı garip ışıkla parlıyordu.

Kendimi toparladım ve Grimmor'un üzerinde elim, yanımda Phantom ile ölçülü adımlarla onlara doğru yürümeye başladım.

Aleks bizden daha da geride kaldı. Bana yakın durmaya kararlı görünüyordu, ancak ruh parçalarının yakınlığı -her ne kadar hala güvenli bir odanın içinde kilitli olsalar da- bunu onun için giderek daha zor ve daha tehlikeli hale getiriyordu. Gözümün ucuyla, garip görünen büyüün derisinin altında her zamankinden daha vahşi bir şekilde kıvrandığını gördüm.

Bu durum, içimde hem korku hem de öfke karışımından oluşan acı verici bir hisle midemi burktu.

Ama bu, şu anda kardeşimin tenine dayanan bıçağın görüntüsü, onu ve Thalia'yı bağlayan zincirler veya onları çevreleyen düşmanların sayısı kadar acı verici değildi.

Hepsi, odayı tamamen kapatan ağır metal kapıların hemen yanında duruyordu. Parçaları o odanın içinde saklamıştık çünkü kardeşim ve ben dışında çok az kişi onu açmak için gerekli büyüü yapabiliyordu, ama şimdi, acaba yeterince güvenli miydi diye merak etmeye başladım; bu

Tarikat piçlerinin içeri girmesini engelleyecek kadar güvenli bir yer var mıydı acaba?

Kendimi zorlayarak gözlerimi Severin'den ayırmadım ve diğer her şeyi görmezden geldim.

Yaklaşırken başını yana eğerek beni inceledi. "Seni tekrar görmek güzel, Nova."

"Buraya gelerek hata yaptın," diye karşılık verdim alçak ve tehlikeli bir sesle.

"Tam tersine; keşke daha önce burada olabilseydik."

Bir adım daha ileri gittim. "Burada yerin yok. Burası benim bölgem ve çok yakında burada istenmediğini anlayacaksın."

"Gerçekten sizin mi peki? Bu geceki olaylar bir göstergeyse, tebaanız size pek sadık görünmüyor."

"Hayır." Elimle bir karanlık yığını çıkardım ve onu diğer elimdeki efsanevi kılıcı yansıtan bir bıçak haline getirdim. "Ama gölgeler hâlâ var."

Phantom onaylayarak hırladı, etrafında karanlık enerji dalları yükseldi ve benim etrafımda dönen dalları güçlendirdi.

"Öyleyse onları üzerimize salın." Severin'in gülümsemesi keskinleşti, soğuk gri gözleri tehlikeli bir meydan okumayla parıldadı. "Ve neler olacağını görelim." Zar zor fark edilebilecek bir baş hareketiyle işaret verdi.

Takipçilerinden biri kılıcı Thalia'nın ensesine dayadı.

Gözlerini kapattı, dudakları sert bir çizgiye dönüştü. Kaderine öfkeyle boyun eğdi.

Ama ben böyle bir kaderi kabul etmiyordum.

Etrafımı saran gölgeler arasında sesim alçak ve soğuk kaldı. "Ne istiyorsun, Severin?"

"İşte Rivenholt'un meşhur misafirperverliği, sonunda!"

Bu alaycı yoruma cevap vererek onu ciddiye almadım.

"Hepiniz çok tehlikeli bir oyun oynuyorsunuz, değil mi?" Kardeşime baktı, sonra tekrar bana döndü. "Vaeloran gücünün tamamını geri kazanmaya çalışmanıza müdahale etmeden izin vereceğimizi gerçekten mi sandınız?"

Bastian'ın gözleri, boğazına dayanan bıçağa rağmen, sabit ve kararlı bir şekilde bana dikilmişti. Başını çok az, neredeyse hiç kıpırdatmadı, ama mesajı oldukça açıktı.

Onu dinleme. Onun seni kontrol etmesine izin verme.

“Hizmetkarlarınızdan birkaçından yeterince faydalı bilgi almayı başardık.” Severin’in bakışları mühürlü oda kapılarına kaydı. “Yani parçaların burada olduğunu biliyoruz. Kilit altında olduklarını biliyoruz ve sizin güzel sarayınızın misafirleri olarak onları ele geçirmeye çalışıyorduk. Ama sonra kaba bir şekilde engellendik.” Bıçağı kardeşimin boğazına dayadı.

Kalp atışlarım birkaç kez düzensizleşti ama yüz ifademi korudum.

Onun seni kontrol etmesine izin verme.

"Neyse ki öyle, çünkü bu kapı etkileyici miktarda Vaeloran büyüsüyle mühürlenmiş gibi görünüyor. Yeterince zamanımız olsa, sırlarını çözebilirdik muhtemelen. Ama siz burada bizim için yapmaya hazır olduğunuz sürece neden bunu yapalım ki?"

"Demek onları almak için buraya geldiniz, öyle mi?" Kalbim her an göğsümden fırlayacakmış gibi atsa da, sesimi onunki kadar sakın tutmaya çalıştım.

“Evet,” diye yanıtladı kısaca. “Bu arada, onları bizim için bulduğunuz için de teşekkür ederiz, çünkü artık onları yok etme araçlarına sahibiz – sevgili Calista’mız Lorien’in hayatını bağışlama ve o parçaları yaratma yönünde güçlü ama şüpheli bir karar verdiğinde sahip olmadığımız bir şey. Biraz zaman aldı, ama şimdi kendi şüpheli derecede güçlü bir aracımız var, değil mi?” Son, ürpertici sözlerini söylerken gözleri Aleks’in üzerindeydi.

Aleks, benden birkaç adım geride duruyordu. Diz çökmüş, kılıcını yere dayamış, başı öne eğikti. Bu manzarayı görünce soğukkanlılığımın biraz bozulduğunu hissettim.

Derin bir nefes almaya çalıştım.

Onun seni kontrol etmesine izin verme.

Başımı hızla Severin’e doğru çevirdim. Çok hızlıydı. Maskem bir anlığına kaydı ama o bunu fark etti.

Bahsi yeni kazanmış bir kumarbaz gibi gülümsedi. "Parçaları bize teslim edin, belki bir çözüm bulabiliriz. Ve eğer dediğimizi yaparsa, belki bu sınavdan sağ çıkar. Belki hepiniz sağ çıkarsınız." Acımasızca omuz silkerek ekledi, "Ya da belki de sağ çıkamazsınız."

Boğazım düğümlendi, zorlukla yutkundum.

Önümdeki her seçenek imkansız görünüyordu.

“Onu dinleme,” diye bir ses geldi arkamdan—Aleks’ten geliyordu, ama ilk başta tanıyamadım. Garip geliyordu. Kırılmak üzereydi, parçaların yakınlığının ona yaptığı her neyse onunla mücadele etmekten belli ki

gerilmişti. Gözlerine bakmadım ama gözlerinin başımın arkasına dikildiğini hissedebiliyordum.

Bana yalvarıyor.

“Nova. Bunu yapma.”

Sonunda arkama baktığımda, daha fazla Tarikat üyesinin içeri doluştuğunu ve bu çıkmaz koridordan çıkışa giden tek yolu kapattığını gördüm.

Bundan kaçamazdı.

Bundan kaçamazdık.

“O kapıyı açarsan, sonrasında ne olacağını bilmiyorum.” Sesi kısık, gergin kalmıştı; yine de uzun bir süre boyunca farkında olduğum tek şey buydu. Kalbimin çılgınca atışından daha yüksek, nefesimin sığ hırıltısından daha acı verici, gölgelerimin soğuk okşamasından daha güçlüydü.

Severin, sanki hatırlatmaya ihtiyacım varmış gibi, "Ama açmazsanız ne olacağını zaten biliyorsunuz," diye araya girdi.

Grimnor'a ve geçici gölge kılıcına daha sıkıca sarılarak kapıya yaklaştım. Uzanıp dokunabileceğim kadar yakındım. Karşı taraftaki ruh parçacıklarının uyandığını hissedebiliyordum. Özleri bir şekilde kalın metalden sızıyor, dalga dalga bana doğru geliyor ve zehir gibi ya da güç gibi tenime işliyordu... neye benzediğine karar vermek zordu. Grimnor hevesle karşılık verdi, siyah kılıç elimde adeta titriyordu.

"Öyleyse devam edin," dedi Severin.

Kımıldamadım.

Kardeşim aniden öne atıldı, bağlarından kurtulmaya çalıştı ve neredeyse birkaç esirini de peşinden sürükleyecekti ki, onlar dengelerini yeniden sağladılar. Ancak sayıca çok azdı; onu tekrar boyun eğmeye zorladılar. Bu arbede sırasında Severin'in bıçağı Bastian'ın yüzüne saplandı ve çenesinden gözünün köşesine kadar uzanan derin bir kesik bıraktı.

Yaradan damlayan kana bakarken, odamın dışında bulduğum muhafızları düşündüm. Boğazları kıpkırmızıya boyanmış, bakışları ölü ve boştu.

Elimde tuttuğum derme çatma bıçağı sallayınca gölgeler ayrıldı ve etrafımı koruyucu bir şekilde saran gölgelerle yeniden birleşti.

Sonra elimi uzattım ve soğuk metal kapıya dayadım.

Tam o sırada aklımdan bir anı geçti. Aylardır beni rahatsız eden bir anıydı bu. Grimnor ve onun karşısı Luminor'u güvende tuttuğu zamanlarda

bu odayı nasıl açtığımın anısıydı. Lorien'i yanlışlıkla içeri almıştım. O gün benden çok şey çalmıştı ve bu, gelecek kayıpların sadece başlangıcıydı.

Ama bu sefer, karar tamamen bana ait olacak.

Böyle bir tuzağa düşecek değildim.

Önümde sadece kötü seçenekler vardı, ama belki de hangisiyle yüzleşmeyi seçeceğime karar vermenin bir gücü vardı.

"Sabırsızlanıyorum." Severin'in sözleri bir ilmek gibi etrafımı sardı, nefes almamı zorlaştırdı.

Aleks başını salladı. Bastian ve Thalia, ikisi de aynı derecede umutsuz ve meydan okuyucu ifadelerle, sessizce bana teslim olmamam için yalvarıyorlardı. Phantom'un gözleri, sanki o da kapıdan sızan zehirli gücü hissedebiliyormuş gibi, dişlerini sıkarak odanın kapısına dikilmişti.

Severin'in gülümsemesi kayboldu. Kollarını sıvadı ve bıçağını yeniden kavradı, Orin'i öldürmeden önceki aynı sakin zarafetle hareket etti.

"Unutma, bu senin seçimindi, Nova."

Bıçakla kardeşimin boğazına doğru hamle yaptı.

"BEKLEMEK!"

Son anda eli durdu.

Kılıç, Bastian'a hâlâ fazlasıyla yakın duruyordu ve ona o rahatsız edici parıltıyı veren her ne tür bir yozlaşmış büyü varsa, onun etkisiyle yanıyordu.

Gözlerimi Severin'e dikmişken parmaklarım kapının üzerinde gezindi ve kazınmış semboller buldu. İşaretler dokunuşumun altında ısındı. Kadim Vaeloran bağlantısı kısa süre sonra içimde uyanmaya başladı ve bu bağa tamamen dalmak, bu kapıya işlenmiş Vaeloran anılarının el hareketlerimi yönlendirmesine izin vermek için sadece bir anlık konsantrasyon yeterli oldu.

Severin yavaşça bıçağı yan tarafına doğru çekti.

"Ona da," diye emrettim Thalia'yı işaret ederek.

Tarikat üyesi kılıcını Thalia'nın boynundan çekene kadar bekledim, sonra elimi işaretlerin üzerine daha sıkıca bastırıp onları takip etmeye devam ettim. Bileğimden hafif gölgeler yükseldi, fazladan parmaklar gibi uzanıp dokunup bastırdılar, sonra semboller parlamaya başlayınca içine gömüldüler.

Kapılar açılmaya başlayınca koridorda metal ve taşların gıcırtısı yankılandı.

Bastian başını öne eğdi; hayatının bağışlanmasından duyduğu rahatlamadan mı yoksa kararından duyduğu hayal kırıklığından mı, bilmiyordum. Thalia öfkeli görünüyordu. Belki bana, belki de herkese. Ama onların ne düşündükleri, ne istedikleri umurumda değildi. Onları feda edemezdim.

Sevdiğim başka birinin ölmesini izleyemezdim.

Eğer onları kurtarma şansım olsaydı, hayır.

Aleks'e son bir kez daha baktım ve onu, daha önce defalarca yaptığı gibi, gözlerinde hafif bir hayranlık ifadesi ve dudaklarında ince bir gülümsemeyle beni ve gölgelerimi izlerken buldum.

Ama o ifadede başka bir şey daha vardı, tıpkı derisinin altında kıvrılan morluk rengindeki sihir kadar yanlışı bir şey.

Neredeyse bir açlık hissi.

Boğazımda oluşan yumru yüzünden konuşamıyordum. Sadece aynı kelimeleri tekrar tekrar düşünüp duruyordum, aramızdaki yıpranmış bağa rağmen bir şekilde onları duyabileceğini umuyordum.

Bana ihanet etmeyeceksin. Biliyorum, etmeyeceksin.

Kapılar önce hafifçe sallandı, sonra yavaşça açıldı.

Tarikat üyelerinden birkaçı hemen odaya girmeye çalıştı, ancak Severin elini kaldırarak hepsini durdurdu. Başını Aleks'e doğru eğdi.

"Onları alın," diye emretti.

Nefesimi tuttum.

Aleks ilk başta hiç kıpırdamadı.

Lütfen kıpırdama, diye düşündüm çaresizce.

Gözlerimi yakaladı. Ve beni gördü. Gördüğünü biliyorum. Gözlerinde, aşık olduğum o berrak, altın rengi sıcaklık vardı; Lorien onu ele geçirip bakışlarını daha karanlık, kanlı ve şiddet dolu bir şeye dönüştürdüğündeki gibi değildi.

Birkaç gergin kalp atışından sonra, gözlerindeki ifade hala değişmemişti ve hiçbir şeyin değişmediğini ummaya başladım—Tarikat bu konuda yanılmıştı. Ona ne yapmış olurlarsa olsunlar, iyileşmeyi başarmıştı. Bozucu etkilerinden kurtulmuştu. Bundan emindim.

Ayağa kalkıp ileri doğru adımlarla ilerleyene kadar, bana ikinci bir bakış bile atmadan sakince odaya girdi. Düşmanlarımız hep birlikte yol açtılar, geri çekilip tek kelime etmeden geçişini izlediler.

Şaşkın bir halde onun peşinden gittim.

Phantom da odaya sinsi sinsi girdi, kulakları başının dibine yapışmış halde Aleks ile bana bakıp, sızlanarak ve benden bir emir bekleyerek etrafa bakındı.

Verecek bir emrim yoktu.

Hâlâ konuşamıyordum. Ne diyeceğimi, ne yapacağımı bilmiyordum. Bakışlarım odanın ortasındaki kaideye, oluklu üst kısmında duran kırık parçalara kilitlenmişti.

Aleks doğruca onlara doğru yürüyordu.

Grimnor, ucuna doğru akan güçle birlikte yükseldi ve sanki benim rızamla ya da rızam olmadan müdahale etmek istiyormuş gibi beni öne doğru çekti. Düşmemek için koşmak zorunda kaldım ve koşmaya başladıktan sonra da durmadım, kendimi kaide ile Aleks arasına yerleştirdim.

Hiçbir şey söylemeden yavaşladı, elindeki kılıca bakarak sanki onu değerlendiriyor ve en iyi saldırı yöntemini düşünüyor gibiydi.

Soğuk terler döktüm.

Severin kapıdan seslendi: "Anlaşmamızdan bu kadar çabuk mu döndünüz?"

Bakışlarım, hâlâ diğer Tarikat üyeleri tarafından bağlı olan kardeşime ve Thalia'ya kaydı. "Bırakın gitsinler," diye hırladım Grimnor'u Aleks'e doğrultarak. "Önce anlaşmanın sizin tarafınızı yerine getirin."

"Yoksa ne olacak?" diye sordu Severin. "Gerçekten de ne pahasına olursa olsun onun benim emrimi yerine getirmesini engelleyecek misin?"

Soğuk, nemli ter birikmeye devam etti, avuçlarımı ve enseme ıslattı. Oda dönüyordu.

Ama ben silahımı indirmedim.

"Sözde sevdiğin adamı bıçağınla öldürmeye razı mısın?"

Bu durum, etrafındaki kalabalıktan acımasız kahkahalara neden oldu. Sesin etkisiyle gölgelerim daha da öfkелendi, etrafımda kıvrılarak Aleks'i hedef alan birkaç sivri noktaya dönüştü.

Tekrar kardeşime ve Thalia'ya baktım. "Sen onları serbest bırakana kadar kimse parçalara dokunamaz."

"Göreceğiz." Severin eliyle bir hareket yaptı. Avucunun içinde bir şey parladı, tenine karşı bir sembol ışıldadı. Herhangi bir belirgin şekil seçmeden parmaklarını hızla üzerine bastırdı ve sakladı.

Aleks omuzlarındaki gerginliği attı. Sesi acı verici derecede normal, tanıdıktı; sadece ona aitti, başkasına değil. Tek bir emir hırıldayarak verdi:

"Harekete geç."

"Aleks, bunun yapmak istediğini şey olmadığını biliyorum." Bir şekilde, duruşum ve sesim değişmedi. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

Yine, altın rengi gözleri parlak ve dikkatli bir şekilde doğrudan bana baktı. Kısa bir süre önce odamda bana güvende olmam için her şeyi vereceğini söylediği zamanki halinden hiçbir farkı yok gibiydi.

Sonra bana öyle şiddetli bir yumruk savurdu ki, zar zor kurtuldum.

Dışarıdan daha soğuk kahkahalar duydum, ardından bir boğuşma sesi geldi; sanırım kardeşim ve Thalia bir kez daha kendilerini kurtarmak için mücadele ediyorlardı.

Bunu görmezden geldim, aceleyle ayaklarımı yere sağlam bastım ve Grimnor'u tam zamanında bir savunma pozisyonuna getirerek şiddetli bir darbeyi daha engelledim. Aleks, kılıcı benimkine çarptığında geri çekilmedi; çarpışmaya doğru eğildi ve dengemi kaybedene kadar itti.

Tökezledim, güçsüz kaldım ve saldırısına doğru düzgün karşılık vermeyi düşünemeyecek kadar sersemledim.

Aleks geri çekilerek tekrar saldırmaya hazırlandı.

Phantom ona ilk ulaşan oldu, dişleri Aleks'in koluna saplandı ve onu yere sürükledi. Taş zeminde yuvarlandılar, kılıçları ve pençeleri şiddetli bir şekilde birbirine dolandı.

Aleks'in boşta kalan elinden gümüş-mor renkte ve tehlikeli derecede isabetli bir sihir fırladı. Phantom'un etrafını sardı ve hemen sıkıştırmaya, etrafını saran gölgeleri boğmaya başladı. Gölgeler yok olduktan sonra bile, sihir ipleri durmadı; sadece altındaki katılığın etrafını sardı, Phantom'un bedenine sıkışarak onu çaresizce ve beceriksizce kurtulmaya çalışarak daha küçük bir şeye dönüşmeye zorladı.

Onun çırpınışını görünce hızla ayağa kalktım. Hiç tereddüt etmeden Aleks'e saldırdım ve dikkati savuşturmaya kaydığı için büyüü dağıldı.

Phantom, etrafındaki sihir dağılırken bile hareketsiz yatıyor, inliyordu. Her acı dolu çığlık, kanıma yeni bir sıcaklık dalgası gönderiyor, beni giderek daha acımasız saldırılara sürüklüyordu.

Aleks, öfkeli darbelerime tekrar tekrar karşılık verdi; ta ki çeliklerin çarpışmasının sesi küçük alanı tamamen doldurana ve özellikle keskin bir çınlama beni kendime getirene kadar.

Saldırmaya devam ettim, ama tam güçle değil; sadece onu olabildiğince uzun süre oyalayıp, bir sonraki adımda ne yapacağımı çözene kadar oyalamaya çalışıyordum.

Fakat kısa süre sonra sadece savunma yapmak imkansız hale geldi; o gittikçe daha sert vuruyordu ve Phantom'un yanında yere serilmekten kaçınmak istiyorsam benim de aynısını yapmam gerekiyordu.

"Aleks, dur!"

Durmadı.

Avucundan daha fazla sihir fışkırdı, gölgelerimi sardı ve onları boyun eğmeye zorladı.

Bir kez daha sendeledim, büyüümün onun tarafından emilmesinin verdiği rahatsız edici hisle dengem bozuldu. Dengemi yeniden sağlamaya çalışırken, Grimnor'a olan tutuşuma doğru hamle yaptı ve beni silahsızlandırmaya çalıştı. Yana doğru sıyrıldım, ama yeterince hızlı değildim; kılıcı parmaklarımı kesti.

Kılıç elimden kaydı. Saldırısının ardından yüzüme bir dirsek darbesi indirdi, bu da silahımı bırakıp geriye doğru sendelememe neden oldu.

Ağrı dayanılmazdı.

Aleks, elimden damlayan kana soğuk ve kayıtsız bir ifadeyle baktı. Sonra arkasını dönüp uzaklaştı ve toplaması söylenen parçalara uzandı.

Kanayan elimi göğsüme bastırdım.

Kalbim boğazımda gümbür gümbür atıyordu.

İçimde kadim ve ilkel bir şey yükseldi. Bastıramadığım bir içgüdü, bana kim olduğumu, ne olduğumu hatırlattı. Ben Ölümdüm. Karanlıktım. Ne pahasına olursa olsun, kırılması mümkün olmayan bir döngünün yarısıydım.

Benden önceki adam bu döngü için bir tehditti.

Ve onu durdurmak zorunda kaldım.

İlk kırık parçayı eline aldı.

Bir sonraki anda bedenimden fışkıran sihir, daha önce çağırdığım hiçbir şeye benzemiyordu. Gölgeler odayı tamamen kapladı ve ben onların her bir dalını farkındaydım ve kontrol edebiliyordum.

Sadece karanlığı çağırmamıştım, karanlığın kendisiydim. Amacımı, gücümü tehdit eden şeye doğru kıvrılan tek ve kesin bir gölge gönderebilecek kadar farkındalığa sahip, kadim bir canavardım. O kıvrılan gölge, Aleks'in elinde tuttuğu parçayı sardı ve elinden kopardı.

Diğer parça da aynı kolaylıkla kapıldı ve ikisi de bir an sonra fiziksel ellerime düştü. Parmaklarım, anlayamadığım bir zarafet ve amaçla onları kavradı; bu da beni gittikçe daha sıkı sıkıya iten bir başka içgüdüydü.

Parçalandılar.

Yarattığım karanlığa beyaz ışık hüzmeleri girdi, göz kamaştırıcı şimşekler gölgelerin üzerinde keskin çizgiler çizdi. İlk başta birbirleriyle zıt görünüyorlardı. Ama kısa süre sonra bir bütün haline geldiler, ışık ve karanlık ayrılmaz bir bütün oldu.

Büyünün girdabı etrafımı sarıyordu, karanlık bulutlar ara sıra parlak ışıklarla parılıyordu. Her şeyin ortasında, garip bir şekilde sakin bir halde duruyordum; fırtına saçlarımı ve kıyafetlerimi savururken, tenime kalıcı bir damga vuruyormuş gibi gelen bir şiddetle çarpıyordu. Beni yeniden şekillendiriyordu.

Sonunda her şey sakinleştiğinde, tamamen yeni bir dünyaya adım atmış gibiydim. Tanrıların kaosun içinden yeni doğurduğu bir dünya. Varlığımın her zerresinde güç titreşiyordu. Tüm duyularım keskinleşmişti.

Aleks'in benden uzaklaştığını gördüm; teninde, bozulmuş ya da bozulmamış olsun, büyüsünün hiçbir izi görünmüyordu.

Ama ona uzun süre odaklanamadım.

Çünkü Lorien Blackvale tam yanında belirmişti, bedeni benimki kadar sertti.

Hayalet değil.

Bir anı değil.

Kılıcımı yerden alıp bana geri veren, gerçekten yaşayan bir varlıktı.

OTUZ DÖRT

Nova

Sersemlemiş bir halde Grimnor'u yakaladım.

Ağırlığı avucumda hissediliyordu, inkar edilemez bir gerçeklikti bu, ama yine de olanlara inanamıyordum.

Lorien konuşmadı, sadece bir an beni inceledikten sonra arkasını döndü.

Phantom ayağa kalktı, kendini iyice silkeledi. Kulakları başının üstüne yapışmış, dişlerini göstermiş bir halde etrafımızdaki tehditleri gözlemleyerek topallayarak yanıma geldi.

Lorien odanın ortasına doğru ilerledi ve ruhunun parçalarının durduğu yeri inceledi. Boş kaidenin üzerinde havada hem ışık hem de gölge parçaları kıvrılıyordu. Elini bir hareketle sallayarak onları birbirine bağladı ve sonra kendi içine çekti.

Aleks arka duvara yaslanmış, kılıcı elinde gevşekçe sallanırken, aramızda gelişen sahneyi izlerken yüzünde ürkütücü bir boşluk ifadesi vardı.

Saniyeler hızla geçiyordu. Lorien'e her baktığımda göğsüm biraz daha çöküyormuş gibi hissediyordum, kalbim garip bir şekilde ağırlaşıyor ve batıyordu. Onun kaybolmasını, birkaç gün önce odamı periliyen o hayalete dönüşmesini bekliyordum.

Ama öyle yapmadı. Sağlam ve gerçek kaldı, boynundaki ve omuzlarındaki gerginliği attı. Sanki yüzyıllarca süren bir lanetten değil de, kısa bir şekerlemeden uyanmış gibiydi.

“...İmkansız,” dedi Severin’in sesi—her zamanki küstahlığından eser kalmamıştı. Gerçekten şok olmuştu. Belki de korkmuştu. Arkasındaki kapı aralığında birkaç Tarikat üyesi daha toplanmış, neler olduğunu görmeye çalışıyorlardı.

Lorien onlara doğru baktı. Koyu renkli gözleri öldürücü bir parıltı aldı; bu bakış, bir an sonra dudaklarında beliren hafif gülümsemeyle korkutucu bir tezat oluşturunuyordu. Parmak uçlarının etrafında beyaz bir ışık toplandı, zorlukla bastırılmış bir öfkeyle çatırdıyordu.

Birkaç kişi akıllıca davranarak hızla geri çekildi, koridora doğru geri çekilirken birbirlerinin ayağına takılıp sendelediler. Hareket etmeyenler ise bir an sonra bunun bedelini ödediler; gözlerine doğru parlak ışık huzmeleri saplandı ve onları kör etti.

Severin neredeyse insanüstü bir hızla hareket ederek saldırıdan kurtuldu ve yuvarlanarak odanın içine girdi. Birkaç kişi daha ona katıldı, silahlarını çekti ve bariz korkularına rağmen savaşmaya hazırlandı.

Sonunda kendime geldim.

Hepsi Lorien'le meşgulken, ben hareket ettim, bedenlerin ve kılıçların arasından sıyrılıp, kardeşimi ve Thalia'yı esir tutanlara doğru koştum.

Kanlı elimden yayılan yakıcı acıyı görmezden gelerek, Grimnor'u güçlü ve geniş bir yay şeklinde savurdum. Gölgeler dışarı doğru fırlayarak Bastian'ı koruyan adamların boğazlarını sardı. Çok fazla baskı uygulamama gerek kalmadan geriye doğru düşmeye başladılar, karanlığı tırmalayarak saldırımı savuşturmaya çalıştılar.

Phantom benim yolumu izledi. Hafif bir topallığı olmasına rağmen, Thalia'ya doğru hızla ilerlerken hâlâ ölümcül derecede hızlıydı; kollarını tutan iki adama çarparak ikisini de yere serdi.

Bizim yardımımızla hem Thalia hem de Bastian, kendilerini esir alanlardan tamamen kurtulmayı başardılar. Ayaklarına kalkıp koşmaya başladılar, elleri hala arkadan zincirlenmiş halde, beni takip etmem için bağılıyorlardı.

Onların arkasından birkaç adım attım, ama durup kasaya doğru geriye bakmaktan kendimi alamadım.

Aleks hâlâ içerideydi.

Peki Lorien... bundan sonra ne yapacaktı acaba?

Phantom sızlandı. (Daha güvenli bir yerde yeniden bir araya gelmeliyiz.)

Tereddüt ettiğimde, inlemeleri ısrarlı hırıltılara dönüştü. Benimle kasa arasına girdi, şeklini daha büyük ve daha heybetli bir şeye dönüştürdü.

Büyü parıltıları belirip mahzenden çılgınlık yankılanırken, arkamı dönüp kaçtım. Gözlerim yaşlarla dolup taşmış, görüşümü bulanıklaştırmıştı. Nereye koştuğuma dikkat etmekte zorlanıyordum, bu yüzden kıvrımlı koridorlarda Phantom'un izini takip ettim.

Sonunda gözyaşlarımı silmeyi başardığımda, tanıdık bir figüre, Zayn'e çarpmamak için son anda başımı kaldırdım.

"İşte buradasın." Dengemi sağladıktan sonra rahat bir nefes aldım. "İyi misin?"

Kanlı elimden gözyaşlarıyla ıslanmış yanaklarıma baktı ve kaşlarını çattı. "Aynı soruyu ben de sana sorabilirim."

Thalia, bize doğru geri dönerek, "Konuşacak vaktimiz yok," dedi. Bileklerindeki zincirleri hafifçe salladı. "Bunlarla ilgilenirken saklanacak bir yere ihtiyacımız var."

"...Birkaç dakika önce kontrol ettiğimde Nova'nın ofisi boştu," dedi Zayn, zaten ofise doğru yürümeye başlamıştı bile.

Onu takip ettik ve hem ofisin hem de dışındaki koridorun hâlâ boş olduğunu gördük, bu yüzden geçici olarak kendimizi içeriye kilitlemeye karar verdik.

İçgüdülerim bana Aleks'i kurtarmak için geri dönmemi söylüyordu, ama kendimi kardeşim ve Thalia'yı bağlayan zincirlere odaklanmaya zorladım. Metal bağların etrafındaki enerjiyi görmemi sağlayan sihirli görüşü çağırana kadar hızla göz kırptım. Bir gölgeyi o enerjiye doğru yönlendirdim, ikisini birbirine doladım, sonra bağlar kopmaya başlayana kadar daha koyu olan ipliği sıktım. Nispeten ince, zayıf zincirlerdi; onları kırmak için fazla bir müdahale gerekmedi.

O ve Thalia serbest kalır kalmaz, kardeşim beni yakaladı ve kemiklerimi kıracak kadar sıkı bir şekilde kucakladı.

Sonunda geri çekilirken, "Size ulaşmaya çalıştık," dedi. "Ama bunu başaramadan Severin ve adamlarıyla karşılaştık."

"Phantom, Kaptan Voss'un da beni almak için geri dönmeye çalıştığını söyledi," dedim onlara. "Ama onu da görmedim."

Bir an sessiz kaldık, başına ne tür bir bela gelmiş olabileceğini merak ettik. En kötüsünden korkmamak zordu.

Zayn aniden doğruldu, yüzünde belirgin bir korku vardı. "Bekle—Aleks nerede?"

Gözlerine bakmaya cesaret edemedim.

Zayn, sanki tekrar dışarı çıkıp çıkmamayı düşünüyor gibi kapıya baktı, ama kardeşim omzuna elini koyarak onu durdurdu.

Bastian'ın sesi ölçülü ve dikkatlice ayarlanmıştı. "Aleks meşgul. Lorien'le ve Tarikatın geri kalanıyla meşgul."

"...Lorien?"

Titrek bir sesle kasada olanları anlattım.

"Geri mi döndü?" diye sordu Zayn. "Yani, etten kemikten, gerçek hayatta mı?"

Başımı salladım.

"Nasıl?"

Hepimiz sessizdik, hala olanları anlamaya çalışıyorduk. Sonunda kardeşim, "Zihin ve beden... şimdiye kadar topladığımız iki parça bunlar..." dedi.

"Görünüşe göre bu, Nova'nın güçleriyle birleştğinde ona hayat vermeye yetti," diye tamamladı Thalia.

Aramızda yeniden sessizlik çöktü, kimsenin sormak istemediği sorularla dolu ağır bir sessizlik.

Zayn acı bir kahrkabayla sözümü kesti. "Demek o herifi dirilttik ve kelimenin tam anlamıyla kalpsiz. Harika." Kollarını göğsünde kavuşturdu, masama yaslandı ve başını salladı. "Yani, bu senaryoda ne ters gidebilir ki?"

Thalia gözlerini bana dikti. "Açıkçası, etkileyici bir sihir gösterisiydi."

Zoraki, neşesiz bir gülümseme takındım. "Yine de, nedense, başarılarımı kutlamak istemiyorum."

"Bu durum ne kadar sürecektir, işte asıl soru bu," dedi Bastian. "Ya o ve büyü istikrarsız çıkarsa ne olacak? Bu parçaların tam olarak ne içerdiğini veya nasıl birlikte çalıştıklarını bilmiyoruz, ancak kendisinin bir parçasının hala eksik olması onu daha da tahmin edilemez hale getirecek diye düşünüyorum."

Thalia'nın ifadesi karardı. "Hem o adam, hem de Aleks'in büyüyle ilgili her neyse, bu sarayın başına gelebilecek hasar felaket olabilir."

Pencereye gittim, aşağıdaki alanda herhangi bir hareket belirtisi aradım. Phantom yanıma geldi, ağırlığını bana verdi. Beni sabitledi. Bunun onun bir alışkanlığı haline geldiğini fark etmiştim ve tanrılar biliyordu ki tam o anda buna ihtiyacım vardı.

Sonraki adımlarımızı tartışırken, Tarikatın sızmasıyla nasıl başa çıkacağımız ve kanamayı nasıl kontrol altına alacağımız konusunda en az yarım saat geçti. Bu konuları saatlerce, hatta günlerce tartışıyormuşuz gibi geldi. Dışarıda kaos hüküm sürerken, barikatlarla çevrili bir kapının ardında güvende olmak için çok uzun bir süreydi.

Kılıcımı alıp, planları bir kenara bırakarak tekrar savaşa atılmaya saniyeler kala, koridordaki bir gürültü hepimizi dondurdu.

Yavaşça kapıya doğru ilerledim, daha dikkatli dinledim.

Sonra tanıdığım bir ses duydum: Eamon'ın sesiydi.

Diğerlerini beklemeden kapıyı hızla açıp odadan dışarı fırladım.

Koridorda şiddetli bir çatışma yaşanıyordu. Eamon'un etrafını saranların çoğunun bizim tarafımızda savaşan saray muhafızları olduğunu görünce rahatladım, ancak durum kontrol altında olmaktan çok uzaktı. Daha fazla Drynland askeriyle mücadele ediyorlardı. Tarikat işaretleri taşıyan iki kadın da bu düşman askerlerine katılmıştı; dar alanda tehlikeli bir şekilde parlayan ve çatırdayan kavisli kılıçlar kullanıyorlardı.

İleriye doğru hızla ilerledim, diğerleri de hemen ardından geldi.

Bastian ve Thalia, çatışmanın dışında yere düşmüş askerlerden kılıçlar ele geçirdiler. Zayn zaten silahlıydı ve vakit kaybetmeden kılıcını ulaştığı ilk askere sapladı. Aleks için duyduğu korku, yüzeyin altında patlayıcı bir şeye dönüşmek üzere kaynıyordu; onu daha önce hiç bu kadar şiddetli hareket ederken görmemiştim.

Zaferimiz hızlı oldu.

Tarikat üyelerinden sadece biri saldırımızdan kaçmayı başardı; öfkem ve gölgelerimi dizginlemeyi başarmadan önce koridorun yarısına kadar onu takip ettim ve isteksizce gitmesine izin verdim ki dikkatimi kanlar içinde ve sarsılmış Eamon'a çevirebileyim.

Muhafızlarımızı koridorun iki ucuna yerleştirdim ve biz konuşurken onların etrafı gözetmelerini emrettim.

Eamon'ın her zamanki gibi bakımlı görünümünün bu kadar dağınık olması, güzel kıyafetlerine kırmızı lekeler bulaşmış olması ve yüzünün büyük bir bölümünü kaplayan morluk, sol gözünün şişmesi ve her zamanki parlaklığını bozması rahatsız ediciydi.

"Tahliye edildiğinizi sanıyordum," dedim.

"Evet, yaptım. Ama geri dönmeye karar verdim."

"Neden olmasın ki?" diye mırıldandı Zayn kuru bir sesle, etrafımızdaki kargaşayı işaret ederek. "Parti hâlâ tüm hızıyla devam ediyor belli ki."

Eamon ona keskin bir bakış attı ve buruşmuş gömleğinin kumaşını düzeltti. "Önce Brynn'in güvende olduğundan emin oldum. Onu Tarnath'ta kurduğumuz sığınaklardan birinde Aveline'e bıraktım."

İkisinin de güvende olduğunu bilmek beni anında rahatlattı. Ancak bu rahatlama kısa sürdü, çünkü onları güvende tutabileceğimden hiçbir şekilde emin değildim.

"Ama geri dönmek zorundaydım, olup biteni kendi gözlerimle görmek zorundaydım..." Eamon, boğazında biriken alışılmadık duyguyu atmaya çalışır gibi boğazını temizledi. Her zamanki kontrollü tavrına geri döndüğünde şöyle devam etti: "Olan biteni kendi gözlerimle görmek zorundaydım ve eğer yapabilirsem daha fazla insana yardım etmek istedim. Ve sonra, saraya dönerken... imkansız bir şey gördüm."

O daha kelimeleri bulmadan ne söyleyeceğini biliyordum.

"Lorien Blackvale." Onay beklercesine bakışlarını bana çevirdi. "Gözlerim beni yanıltmıyordu, değil mi?"

Yavaşça başımı salladım. "Hayır. Değillerdi."

Eamon elini çenesinin altına koydu, kaşları düşünceli bir şekilde çatıldı. "Güney Kapısı'nın ötesindeki ormana doğru kaçıyordu, öyle görünüyordu."

"O...kaçtı mı?"

"Sayıca azdı. Peşindekilerin üzerinde sayamayacağım kadar çok Tarikat sembolü gördüm." Duraksadı. "Ve o Tarikat üyeleri... Aleks de onların arasındaydı."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Zayn, sesi gergin bir şekilde konuştu: "Yani, Lorien kaçtı mı?"

"Şimdilik öyle görünüyor."

"Peki Aleks bundan sonra ne yaptı? Nereye gitti?"

Eamon, gördüklerinden anlam çıkaramamaktan duyduğu hayal kırıklığını belli ederek başını salladı. "Bir süre onu takip ettim, neyin peşinde olduğunu anlamaya çalıştım. Ona yaklaşmadım ama karşılaştığı herkese sorular sorduğunu, bilgi talep ettiğini gördüm..."

Gözlerini bana diktiğinde nefesimi tuttum.

"Seni arıyordu, Nova."

Sözler tenime damga gibi işledi, içimde yakıcı bir hareket ihtiyacı uyandırdı. Hangi yöne gittiğimi bile bilmiyordum ama Grimnor'u kılıfına sokup yürümeye başladım. Yerimde duramıyordum.

"Nova, bir dakika bekle," diye sert bir sesle sordu abim.

Onu görmezden gelerek daha hızlı yürümeye başladım.

Herkesin beni izlediğini, tedirgince kıpırdandığını hissedebiliyordum, ama beni yakalayıp aniden durduran Eamon oldu.

“Dikkatli olmalıyız. Garip davranıyor.”

Elini kollarından sıyırmaya çalıştım. "Biliyorum, ama bir açıklaması var, bir şansımız olabilir..."

"Onları öldürdü, Nova." Bu sözler nefessiz bir şekilde ağzından döküldü.

Onun elinden kurtulma çabasından vazgeçtim, bakışlarım onun gözlerine kilitlendi, yanlış duyduğumdan emindim.

Parmaklarını koluma sapladı. Elinin titremesini engellemeye çalışıyor gibiydi. "Nerede olduğunu bilmeyenleri ya da ona hiçbir şey söylemeyi reddedenleri... onları birer birer katlediyordu."

Oda dönmeye başladı. Boğazımda bir bulantı hissi yükseldi. Yutkunarak, Phantom bacağıma sürtünürken ve hafifçe inerken, elimi sırtına dayadım.

“Ve o... beni arıyor,” diye fısıldadım.

Kardeşim başını sallayarak öne çıktı. "Hayır, Tarikat seni arıyor. Aleks sadece onların emrettiği şeyi yapıyor. Ve sen de ona bu kadar isteyerek yaklaşmaya devam edemezsin."

Ona doğru sert bir bakış fırlattım ama bakışlarımda pek bir ateş yoktu.

Çünkü haklı olduğunu biliyordum.

Başından beri haklıymış, diye düşündüm. Aleks tehlikeliydi, her zaman tehlikeli olmuştu ve şimdi ona gitmek, bu gece zaten şahit olduğumuzdan daha da yıkıcı bir şeye yol açma ihtimali taşıyordu. Beni arıyordu çünkü sihirim vardı. Benim ne olduğum ve onun ne olduğu, neye dönüştürüldüğü yüzünden.

Beni yok etmek için yarattıkları bir canavar.

Ama eğer onu durdurmasaydım...

“Bana ulaşmak için bu sarayı yerle bir edecek.” Sesimin titrememesini sağlamaya çalışarak yutkundum. “Ne yapmam gerekiyor? Ben saklanırken başkalarının acı çekmesine izin veremem.”

Bastian itiraz etmek için ağzını açtı ama kelimeleri bulmakta zorlanıyor gibiydi. Sadece başını tekrar salladı, benimle aynı fikirde olmayı hâlâ reddediyordu.

Aylar önce onun yargısına boyun eğebilirdim. Ama değişmiştim. Belki de artık taşıdığım tacın ağırlığıydı, ya da belki de yerimde duramayacak kadar çok şey kaybetmiştim. O kadar çok kayıp ve kaosla çevriliydim ki,

tek seçenek ilerlemeye devam etmek, boğulmamak için hareket etmek gibi görünüyordu.

Çenemi yukarı kaldırdım. "Onunla yzleēeēim."

Bu açıklama, havada asılı kalmıē bir ölüm fermanı gibiydi.

Zayn ilk adımı attı, yerleēmiē olan korkuyu daēıtarak yanıma geldi. "Ben de seninle geliyorum."

Thalia yanıma geldi, göz göze geldik ve elini sessizce kalbinin üzerine koydu.

Kardeēimin yüzünde bu atıēma açıkça görülüyordu: Beni koruma isteēi ile benim çoktan kararımı vermiē olduēum ve bunu deēiētirmek için yapabileceēi hiçbir Şey olmadığı gereēi arasındaki atıēma.

Sonunda Eamon'a dönerek, "Mümkün olduēunca çok kiēiyi tahliye etmeye devam et ve dıētaki tesislerde konuēlandırđımız askerlere haber gnderildiēinden emin ol. Bu iē bitmeden takviye kuvvetlere ihtiyacımız olacak." dedi.

Eamon sert bir Şekilde baēını salladı ve bizi gözetleyen muhafızlarla birlikte oradan ayrıldı.

Derin bir nefes alan Bastian bana döndü. "nden gidin."

O akēam ikinci kez Phantom'a ve burnuna baktım. "Kaos ve birbirine karıēan kokular yüzünden zor olacaēını biliyorum, ama onu hızlıca bulabilecek biri varsa o da sensin."

Kuyruēu tek bir kez yere vurdu; belli ki övgülerden memnundu ve bu berbat koēullarda bile bunu bastıramıyordu. Bana her zamanki eleētirel homurtusunu yaptı, ardından hapēırdı, ama sonra burnunu yere dayadı ve alıēmaya baēladı.

Bu sefer ihtiyacımız olan patikayı bulmak daha uzun sürdü, ama sonunda baēardı.

Gözlerim artık yaēlarla bulanıklaēmıyordu, ama yine de sarayda önderlik eden Phantom'a odaklanmıēım. Getiēimiz Şeylere çok yakından bakmak istemiyordum. Rivenholt'un gururla dalgalanan sancakları. Noctaris'in geniē tarihini anlatan resimler ve gemiē aēlarda onları koruyan Vaeloranlılarla baēlantılı görkemli eserler... Dün gece, yeni kraliçe olarak yanlarından geçerken, kutlama sesleri hala kulaklarımda yankılanırken, bir an için normal gelen tüm bu Şeyler...

Belki de bu hikyenin bir sonraki bölümüne bu kadar kolayca geebileceēimi dēnmek her zaman imkansız bir hayaldi. Bir ta takıp

kendimi ve büyümü bu aleme adamak, böylesine kırık bir dünyayı onarmaya yetecekti.

Aynı şekilde, ben de aptalca bir hayal kurmuştum.

Ve ben henüz uyanmaya, o hayalden vazgeçmeye hazır değildim; ama antrenman sahasının kenarına geldiğimizde beni karşılayan kâbus, gözlerimi her zamankinden daha çok açtı.

Çatışmaların ve kaosun en şiddetli olduğu yer burasıydı. Ve sonunda Yüzbaşı Voss'u burada bulduk: Hala hayattaydı, ancak bitkin askerlerine emirler yağdırırken, belirgin şekilde yaralı yanını tutuyordu; askerleri ise zar zor ayakta duruyorlardı.

Kardeşim ona yardım etmek için koştu.

Ben de ileri doğru adımlarla ilerledim, etrafı tarayarak Aleks'i aradım. İçimde patlayan duyguları yatıştırmaya, kedere, öfkeye, çaresizliğe teslim olmamaya çalıştım. Eğer çok sıkıca tutunmalarına izin verirsem beni dibe çekecek şeylerdi bunlar.

Biliyordum ki Tarikat, tek amacı beni aşağı çekmek, duygusal tepki vermekten başka seçeneğim kalmamasını sağlamak için bu katliamı yaratıyordu. Cesetleri odamın dışına bıraktıkları andan itibaren beni tuzağa düşürmeye çalışıyorlardı. Tuzaktan kaçmamı imkansız hale getirmişlerdi.

Çünkü kendisini Kraliçe olarak adlandıran hiç kimse bundan kaçamazdı.

Çok sayıda ceset vardı.

Hizmetkârlarım. Askerlerim. Destekçilerim. Düşman askerleri de vardı, ama onların ölümleri bile içimde acı bir burkulma yarattı, çünkü ölümleri çok daha büyük bir şeyin ölümü gibiydi; birlik planlarımı darağacında boynun kırılması gibi paramparça etti. Umudun infazı.

En kötü yıkım ve kan izleri, tozlu antrenman sahasının tam ortasından geçiyordu.

Aleks, sırtı bana dönük, elleri titrek mor bir ışıkla çevrili olarak bu patikanın başında bekliyordu.

Bu cesetlerin kaçından bizzat sorumluydu?

Bunu nasıl yapabilmiş olabilir?

Yaklaştığımda döndü. Bakışları önce gözlerimle buluşmadı, bunun yerine tenimden duman gibi yükselmeye başlayan gölge tellerine dik dik baktı. Sonunda gözlerimle buluştuğunda, ondan sadece çok hafif bir tanıma belirtisi geldi. Sonra soğuk bir değerlendirme geldi, hepsi bu.

"Bütün bunları sen yapmadığını söyle bana," dedim sesim boğuk bir şekilde, titrekle elimle etrafımızdaki cansız bedenleri işaret ederken. "Lütfen bana bütün bunları sen yapmadığını söyle."

Hiçbir şeyi inkar etmedi. Sadece, "Benden kaçmamalıydın," dedi.

Nefesim kesildi. Gölgelerim, korkumu ve artan umutsuzluğumu hissederek daha şiddetli bir şekilde etrafımı sardı.

Aleks onların hareketlerini takip etti. Ellerin etrafındaki ışık yoğunlaştı. Hareket bile etmiyordu, neredeyse nefes almıyordu bile, ama büyümün karşısındaki çekimi, yarattığı boşluğu, o boşluğu hissedebiliyordum. İmkansız derecede soğuk ve dipsiz, sanki sadece bir baş hareketiyle hem beni hem de büyümü yutabilecekmiş gibi.

Phantom ve Thalia, o saldırmadan önce araya girdiler; ikisi de beni çevreleyen gölgelerden güç alarak onları daha büyük, daha güçlü bir şeye dönüştürdüler. Phantom'un bedeni değişti ve büyüdü, Thalia ise karanlığı kırbaç gibi kullanarak Aleks'in bacaklarına vurdu. Ona zıt yönlerden yaklaştılar, onu benden uzaklaştırdılar, en azından bir anlığına—ta ki o morumsu büyüyü gölgelerine yöneltene kadar, karanlık büyüyü parçalayıp ikisini de yere serene kadar.

Zayn ileri atıldı, kılıcı sabahın erken saatlerindeki ışıktaki parıldıyordu. Aleks de hızla kılıcını çekerek ona karşılık verdi. Birbirlerinin etrafında dönüp durdular, kılıçları tekrar tekrar çarpıştı; bu sırada Phantom ve Thalia, Aleks'in dikkatini dağıtmaya ve güç dengesini sağlamaya çalışmaya devam ettiler.

Kardeşim, arkamdaki Yüzbaşı Voss'un yanında askerleri toplamaya devam ediyordu. Etraflarında savaş giderek daha gürültülü ve ölümcül hale geliyordu.

Ve ben, depremin ortasında bir heykel gibi dimdik durdum, temellerim sarsıldı, sakinliğimde küçük çatlaklar oluşmaya başladı.

Her olası hareket tehlikeli görünüyordu.

"Sana oynadığın oyunun tehlikeli olduğunu söylemiştim," diye alçak ve memnun bir ses geldi.

Arkamı döndüğümde Severin'in bana doğru yaklaştığını gördüm.

"Bunu ona nasıl yaptınız?" Sesim alçak ve titriyordu, öfkenin bir titremesiyle doluydu. "Ne tür hileler kullanmış olursanız olun, bunlar kalıcı olmayacak. Onları alt etmenin bir yolunu bulacağız. Ve sizi de alt edeceğiz."

"Hileler." Karanlık bir şekilde kıkırdadı. "Böylesine etkileyici bir sihir yeteneğine sahip bir varlık için, sihir hakkındaki anlayışınız -ve onu bahşeden tanrılar hakkındaki anlayışınız- çok zayıf."

Dişlerimi sıktım.

"Ama yine de tökezleyerek ilerlemeye devam ediyorsunuz, değil mi? Trajik bir şekilde takdire şayan."

Grimnor'u kınından çıkardım.

Severin en ufak bir tepki bile vermedi. "Şiddet her zaman anlamaktan daha kolaydır, değil mi?"

Onun alaycı tonu, kılıcımı ona daha şiddetli bir şekilde saplama isteğimi daha da artırdı.

Acı dolu, korkunç bir çığlık, daha bir şey söyleyemeden dikkatimi dağıttı.

Thalia ve Phantom yaklaşan Drynland askerleriyle savaşırken, Zayn yerde göğsünü tutuyordu.

Aleks, Zayn'den birkaç adım ötede duruyordu, kılıcından kan damlıyordu. Tamamen hareketsizdi. Tamamen dengeliydi. Sanki az önce ne yaptığının farkında değilmiş ya da umursamıyormuş gibiydi. Sonunda yere düşmüş kuzenine baktı, kılıcını kaldırdı ve sanki Zayn'i öldürmenin zahmete değip değmeyeceğine karar vermeye çalışıyormuş gibi, gelişigüzel bir şekilde çevirdi.

"Acaba onu durdurabilir misin?" diye düşündü Severin yüksek sesle. Bu gerçek bir soru gibiydi; bir alay değil, bir test. Bir deney. Onun yarattığı oyunda sadece bir piyondum ve bundan nefret ediyordum. Ama oynamaya devam ettim çünkü başka seçeneğim yoktu, çünkü etrafımda insanlar ölürken kendimi paramparça etmeye öylece duramazdım.

Hemen Zayn'in yanına koştum ve yanına diz çöktüm. Gözleri dalgındı, nefesi hızlı ve sığıdı. Ama adımı söyledi... yani en azından beni tanıdı. Ve yara yakından bakınca daha az ciddi görünüyordu, göğsünden çok omzunu etkiliyordu.

Ayak bileğimdeki bıçağı kavrayarak gömleğinin alt kısmını yırttım, sonra da kanı silmek ve yarayı daha iyi değerlendirmek için kullandım.

"İlginiz için teşekkür ederim," diye hırıltılı bir sesle konuştu, açıkta bıraktığım tenime elini sürerek. "Ama şu an soyunmanın zamanı değil."

"Sus," diye mırıldandım, kumaşı kesiğin üzerine düzgünce yerleştirip kanamayı durdurmaya çalışırken.

Hafifçe güldü, ama bu gülüş hızla acı dolu bir inlemeye dönüştü. "Ayrıca, şimdiye kadar... şunu öğrenmiş olmam gerekirdi..."

"Neye?"

"Senin pervasızca peşinden savaşa girmeyi bırakacağım."

"Yavaş öğrenmen benim suçum değil," dedim, elini kumaşa doğru yönlendirip, rahatsızlığına rağmen sıkıca bastırmasını sağlayarak.

Bir gölge bizi sardı.

Alex.

Pozisyonumu değiştirdim, Zayn'i bedenimle korudum. Aleks'e, güneşin silüetini oluşturduğu bedenine, etrafında mor büyüün çatırdamasına bakarken... ilk defa gerçekten başka bir şeye benziyordu.

Bu durum uzun sürmedi. Doğrudan güneş ışığından uzaklaşarak bana yaklaştığında, tıpkı Aleks'e benziyordu ve hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordum.

Ona bağırmak istedim.

Onu uyandırana kadar, bizi bu dehşete bağlayan her türlü büyüün etkisinden kurtulana kadar sarsmak.

Grimnor yanımda mırıldanıyordu, kılıcı gerçek büyüyle parlıyordu. Artık Lorien'in gücüyle kirlenmemişti. Siyah çeliğe karşı hayaletimsi kıvrımlar gölgelerime sesleniyor, içimde taşıdığım kadim gücü hatırlatıyordu.

Bir an için—korkunç, nefes kesici bir an için—bu gücün yeterli olup olmayacağını merak ettim.

Eğer Aleks'i alt etmeyi başarabilirsem, ona ne olurdu? Eğer gölgelerim onun büyüünün yarattığı o korkunç boşluğu doldurmayı başarabilirse? Bir şekilde onu geri alabilirsem?

Grimnor'un sapını parmaklarımla kavradım ama bir türlü kaldıramadım.

"Kalk ayağa," dedi soğuk bir şekilde.

"Aleks, lütfen..."

"Yukarı."

Zayn'in eli, beni durdurmak istercesine bileğimi kavradı. Kavraması şaşırtıcı derecede güçlüydü. O da dik oturmayı başarmıştı ve Thalia ile Phantom da yaklaşıyorlardı; hepsi de beni geri tutmaya hazır görünüyordu.

Gözümün ucuyla kardeşimin bana doğru koştuğunu gördüm. Önünde askerler vardı, silahları hazır; çok yaklaştıkları anda Aleks hemen onlara döndü ve kanlı kılıcını zarif ve ölümcül bir hareketle kaldırdı.

“Dur!” diye bağırdım, panik içinde birkaç uzun adımla aramızdaki mesafeyi kapatarak. “Onlara bir şey yapman için sana hiçbir emir verilmedi.” Bana baktığında dengem bozuldu ama geri adım atmadım. “Benim peşindesin, değil mi?”

Yavaş ve hesaplı hareketlerle, tekrar tamamen bana doğru döndü.

“Benim peşindesin,” diye tekrarladım. “Ve ben şimdi buradayım.” Sesim sonlara doğru yumuşadı, boğazımdaki düğümü aşmak için kelimeler zorlukla çıktı.

Bir adım daha yaklaştı.

"Tam buradayım," diye fısıldadım.

Beni göremiyor musun?

Başını yana eğdi, sanki dile getirmediğim soruyu düşünüyor gibiydi.

Dünya sadece ikimizle sınırlı kaldı. Her şey arka plana karışmış gibiydi. Grimnor elimde titreşiyordu ama onu sallamadım.

Neden sallayayım ki?

Aleks her seferinde bana geri dönmek için mücadele etmişti. Lorien'in ele geçirmesine, çektiği tüm işkencelere, bizi ayırmaya çalışan tüm korkunç şeylere karşı. Tüm olumsuzluklara rağmen beni seviyordu. Beni güvende tutmak için her şeyi yapardı. Bir trajediye dönüşmemizi engellemek için.

Ama sanırım sınırları vardı.

Kaçınılmaz hale gelen sonlar, kenarlarında çok sık, çok pervasızca dans ettiğinizde sonunda çöken uçurumlar.

Bunun bizim için böyle sona ereceğini çok geçmeden anladım.

Aleks elini kaldırdı, etrafında soğuk bir sihir toplandı. Gölgelerim anında tepki verdi, derimin altında kıvranarak ona çekilmeye direnmeye çalıştılar. Sanki içten dışa doğru parçalanıyordum. Acı ölçülemezdi.

Yüzündeki memnuniyet ifadesi daha da kötüydü.

Ona bakarken, yaşamla ölüm arasında bir yerde olduğunu tahmin edebildiğim soğuk, boş bir alana doğru sürüklenmeye başladım.

O an ölüm, hayattan çok daha kolay görünüyordu.

Onun beni sahiplenmesini istedim.

Ve bunun olmamasının tek nedeni Lorien'in Aleks'ten daha hızlı hareket etmesiydi. Birdenbire ortaya çıktı, beni kollarına aldı ve kısa bir mesafedeki dalgalanan bir hava kütesine, yani bir portala doğru hızla ilerledi.

Daha çığlık atmaya fırsat bulamadan, içinden atlayıp karanlığa doğru yuvarlanıyorduk.

OTUZ BEŞ

Nova

Lorien'in kolları sıkıca bana sarılıyken Midna Sarayı'nın önündeki enkazın üzerine düştüm.

O beni kurtarmıştı.

Ama beni sevdiğim tüm insanlardan da uzaklaştırmıştı. Beni savaşın ortasında onları terk etmeye zorlamıştı ve Tanrı bilir, Tarikat hem beni hem de Lorien'i kaybetmenin intikamını nasıl alacaktı. Güvendeydim ama hissizdim. Kafam çok karışık. Kılıcım bile yoktu; Lorien beni yere serdiğinde düşürmüştüm.

Bu yanlıştı.

Tamamen yanlış.

Lorien kıpırdandı, vücudu benimkine daha da yaklaştı. Reflekslerim devreye girdi—çılgınca tekme attım, onu ittim ve kaburgalarının hemen altına bir bot darbesi indirdim. Ulaşamayacağım bir yere yuvarlandı, karnını tutarak küfretti.

Bir an gözlerini kısarak bana baktı, sonra başını sallayıp yavaşça ayağa kalktı. "Bu arada, seni kurtardığım için teşekkür ederim."

"Neden yaptın?" diye sordum. "Neden beni ondan ayırdın?"

"Onun yerine seni öldürmesine izin mi vermeliydim?"

"Beni öldürmezdi."

"Bunu gerçekten düşünüyorsan, aptalsın."

"Sen de bir alçaksın."

"Evet, öyleyim ama en azından senin gibi aptal değilim."

Göğsümde keskin bir ağrı yayıldı, sanki kalbim küçülüyor, içinde bulunduğum gerçek tehlikeyi itiraf etmek yerine saklıyordu.

Bunu itiraf etmezdim.

Ama ben de tartışmaya devam etmeye kendimi zorlayamadım.

Gözlerim bulanıklaştı. Giderek artan mide bulantımı bastırmak için başımı göğsüme doğru eğdim.

Lorien üzerime doğru eğildi. "Bir saniye daha geç kalsaydım, seni ikiye bölerdi. Kullandığı büyüünün gücünü uzaktan bile hissedebiliyordum. Seni yok etmeyi açıkça amaçlıyordu."

Başımı kaldırdım ve ona dik dik baktım, ta ki sendeleyerek ayağa kalkacak gücü bulana kadar.

Sonra ona yumruk attım, tüm gücümle yüzüne tam isabet ettirdim. Yumruğumu geri çekerken kan fışkırıyordu, Aleks'in bıraktığı yara darbeyeyle daha da kötüleşmişti.

Lorien konuşmak için ağzını açtı.

O daha bir kelime bile söyleyemeden tekrar vurdum.

Bu sefer bileğimi yakaladı, o kadar sıkı kavradı ki bir sonraki hareketinin kemiklerimi ikiye ayırmak olacağından emindim.

Diğer elini de kanlı yumruğumu örtmek için kaldırdı. Bunu yaparken bana sürekli dik dik baktı—sanki içten içe kemiklerimi kırmak istiyormuş gibi—ama avucundan yayılan sıcaklık, acıyı daha da kötüleştirmek yerine dindirdi. Ardından yumuşak bir parıltı ve karıncalanma hissi geldi.

Beni bıraktığında kanama durmuştu. Derim kendiliğinden iyileşmişti, Aleks'in yaptıklarının tek kanıtı olarak kurumuş kan ve elimin arkasında hafif bir yara izi kalmıştı.

"Kes şunu." Lorien'den bir adım uzaklaştım, tüm vücudum titriyordu. "Bana yardım etmeyi bırak artık!"

Geceki çatışmalarda aldığım diğer birkaç sıyrık ve morluğa şöyle bir göz attı, sanki sırf bana inat olsun diye onları da iyileştirmeyi düşünüyordu.

"Sana tekrar vuracağım," diye tısladım. "Bana bir daha dokunursan, tanrılar adına yemin ederim ki seni Noctaris'e geri savuracak kadar sert vuracağım."

"Pekala," dedi. "Bununla başa çıkman için sana bir dakika veriyorum." Sıkılmış yumruklarımı ve öfkeden titreyen vücudumun geri kalanını işaret etti. "Sonra bir plan yapmamız gerekiyor."

"Seninle hiçbir plan yapmıyorum."

"Hayır mı? Her şeyi zaten planlamışsın, öyle mi?"

Bir cevap vermeye çalıştım ama kelimeler boğazımda düğümlendi.

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Saraya doğru döndü, bir an inceledikten sonra içini çekti ve çatlak, dökülmüş ön basamaklardan yukarı çıktı.

Onu yakalayıp geri çektim. "Öylece oturup bekleyecek vaktimiz yok. Geri dönmeliyiz. Kardeşim, arkadaşlarım, Aleks..."

"Bazı şeyleri çözene kadar hayatta kalacaklar."

"Ya yapmazlarsa?"

"O zaman endişelenmemiz gereken şey azalır, değil mi?" Parmaklarımı kolundan ayırdı ve sinir bozucu bir sakinlikle elimi itti.

Ona öylece baktım.

"Size bir dakika veriyorum," diye tekrarladı. Sonra döndü ve merdivenleri çıkmaya devam etti.

Onun saraya doğru kayboluşunu izlerken öfkem giderek arttı. Büyüdü ve büyüdü, ta ki beni tüketene, kör edene, beni öylesine öfkeli ve çılgına çevirene kadar ki artık neye kızdığımı bile bilmiyordum. O kadar çok şeye kızıyordum ki, tek birine odaklanmam mümkün değildi.

Lorien'i takip edip beni Aşağı Dünya'ya geri götürmesini istemeyi düşündüm.

Kendim geri dönmeyi denemeyi düşündüm, oysa bunu yapacak durumda olmadığımı biliyordum. Odaklanabildiğim zaman bile boyutlar arası geçiş tehlikeliydi; mevcut durumumda felakete davetiye çıkarmak olurdu. Daha da büyük bir felakete.

Madem hiçbir şeyi nasıl düzelteceğimi bilmiyorum, geri dönmenin ne anlamı vardı ki?

Sonunda, merdivenlerde öylece yere yığıldım.

Öfkemle bir dakikadan çok daha uzun süre baş başa kaldım. O kadar uzun sürdü ki, kedere, pişmanlığa dönüştü ve nefes alamayacak kadar sıkıca sarıldı. Yine de denemeye devam ettim.

İçinde.

Dışarı.

İçinde.

Dışarı.

Sadece birkaç dakika daha dayanabildim, sonunda yıkıldım, yüzümü ellerimin arasına gömdüm ve hıçkırığa hıçkırığa bedenimi sarsmasına izin verdim. Tüm hatalarım, tüm kayıplarım acımasız dalgalar halinde üzerime çöktü, her biri bedenimi kederime biraz daha sıkıca büzüştürdü.

Aleks'in gerçekten neye karşı savaştığını anlamak için daha çok çaba gstermeliydim. Çok fazla şeyi gömdük, çok fazla zorlu konuşmadan kaçındık. Sadece yılmadan ilerlemeye devam edersem her şeyi dzeltebileceğime kendimi inandırmıştım. Onu seviyordum ve bu her şeyin başlangıcı ve sonuydu, beni bu noktaya taşıyan gerçek buydu, ama şimdi...

Artık anladım ki, sadece sevgi yeterli değil.

Ne tür yeminler etmiş olursak olalım, ne tür duygular paylaşmış olursak olalım... eylem olmadan hiçbirinin önemi yoktu. Kırılan şeyle yüzleşme cesareti olmadan, sadece inatla ileriye doğru yürümek yeterli değildi. Onu Tarikatın kontrolünden kurtaramazsam, hiçbirinin bir anlamı kalmazdı.

Eğер onu kurtaramazsam, o zaman kimi kurtarabilirim ki?

Eğер içimdeki kemirici endişe sonunda başımı kaldırmama neden olmasaydı, saatlerce orada kalıp o sorunun beni adeta komaya sokacak kadar işkence etmesine izin verebilirdim.

Burada kıvrılıp sonsuza kadar ağlayamazdım.

Noctaris'e geri dönmem gerekiyordu.

Bedenim olması gerekenden on kat daha ağırmiş gibi hissediyordum ama kendimi ayakta durmaya zorladım. Titrek ayaklarla merdivenleri tırmandım ve sarayın kalıntıları arasında yürüyerek her şeyi yeni bir gözle görmeye çalıştım. Kaırdığım şeylerin daha fazlasını anlamaya çalıştım.

Kemiklerimdeki ağırlık devam ediyordu, ama tıpkı hayatım boyunca biriktirdiğim diğер tüm ağır şeylerle yürümeyi öğrendiğim gibi, bununla da yürümeyi ğrenebilirdim.

Lorien'i, Aetherstone'un odasına giden kırık köprünün üzerinde oturmuş, uzaktaki dağlara bakarken buldum.

Ona yaklaşmadan önce tereddüt ettim.

Sonunda sakinleşip ona gerçekten bakabildim; ilk karşılaştığım canavarın tuhaf bir karışımıyla, şahit olduğum tüm farklı anıların i içe geçtiğini gördüm. Gözlerinde hâlâ inkâr edilemez derecede acımasız, hesapçı bir bakış vardı, ama artık eskisi gibi kızıl bir tonla parlamıyorlardı; doğal koyu kahverengi tonuna daha yakındılar. Dudakları neredeyse düşünceli bir şekilde yukarı kıvrılmıştı; yine de onlara baktığımda rperiyordum, o gülümsemenin ne kadar kolay vahşileşebileceğini biliyordum.

Bir zamanlar, damarlarında tanrıların kanı aktığına dair bir efsane duymuştum. Tanrılar ona Işık egemenliğini bahşetmeden önce bile, zaten

ilahi bir dokunuşa sahip olduğu için bu kadar güçlü bir Vaelora olduğunu söylüyorlardı.

Kapalı gökyüzünün altında otururken, sihrin yumuşak parıltısı bej tenini ısıtıyor, vücudunun her keskin ve güçlü hattını vurguluyordu; neredeyse rolüne uygun görünüyordu.

Ama geçmiş yüzyılların onda bıraktığı izleri de görebiliyordum. Savunmasını gevşetmeye başladığı her an yüzünde beliren o kederli ifade. Ondan yayılan güce rağmen, sanki düşmekten korkuyormuş gibi köprünün taş kenarına sıkıca tutunuyordu. Kırık kanatlarının ağırlığını nasıl taşıyacağını henüz çözmemiş düşmüş bir tanrı gibiydi.

Her ne olursa olsun, ona bakarken, sonunda, gerçekten de onun gerçek olduğunu kendime itiraf ettim, hâlâ anlamlandıramadığım bir gizem olsa bile. Ve onu bir şekilde hayata döndürmüştüm. Acaba bu yüzden mi beni kurtarmıştı? Eşitlenmek için mi?

Peki bundan sonra ne yapmayı planlıyordu acaba?

"Bir plan yapmamız gerekiyor," demişti.

Sanki gerçekten bu kadar basitmiş gibi.

Yaptığı onca şeyden sonra ona artık güvenebileceğimi mi sanıyordum?

"Seni merak etmeye başlamıştım," diye seslendi bana bakmadan.

Kendimi toparladım ve ilerledim, adımlarım durgun havada yankılandı.

"Plan yapmak istediğini söylemiştin." Elimle, kısa bir süre önce savaş alanımız olan odanın yıkık dökük girişine doğru bir hareket yaptım. "Ama oradaki taşı kontrol altına alma planlarına ne oldu?" diye sordum. "Tüm büyüsünü kontrol altına alıp Noctaris'i yok etme planına ne oldu?"

Bakışlarını uzaktaki zirvelere dikti. "Bunlar asla planlarım değildi. Sadece sizin krallığınızdan intikam almak istediğim için inandığım yalanlardı. Çünkü Tarikatın Calista'ya neler yaptığını, onu nasıl zehirlediklerini ve bizi birbirimize nasıl düşürdüklerini fark etmemiştim."

Uzun süre sessiz kaldım, açıklama yapmasını bekledim.

Yapmadı. Sanki yapamazmış gibiydi ve onu böylesine çaresiz bir durumda görmek rahatsız ediciydi.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. Söylemeyi planladığım sözleri, ondan yapmayı planladığım öfkeli talepleri yeniden düşündüm.

Sessizce, "Onu gerçekten çok seviyordun, değil mi?" dedim.

Hâlâ bana bakmadı. "Sonunda onu öldürdüm. Başka hiçbir şeyin önemi yok."

Belki de mantığımı aykırı olsa da, dikkatli bir mesafe koruyarak yanına oturdum. "O zaman beni öldürmeye çalıştın, çünkü onun mirasını taşıyorum."

"Ve Severin beni bunu yapmaya teşvik ettiği için. Başladığım işi bitirmek için. Ve yaptığım şeyin bir hata olabileceğini kendime itiraf etmekten daha kolay olduğu için—özellikle de yüzyıllarca yaptığım şeyi haklı çıkarmaya çalıştıktan sonra."

Bu sürecin en tuhaf kısmı, onun yanıldığını itiraf etmesiydi.

"Elbette, seni öldürmeyi başaramadım." Yüzünü bana doğru çevirdi, sanki hâlâ hayatta kaldığıma inanamıyormuş ve beni kendi gözleriyle görmek istiyormuş gibi. "O gece seni ve kardeşini bir şey korudu ve hâlâ ne olduğunu bilmiyorum. Sadece beni paramparça ettiğini biliyorum. Sonra Tarikat—Işık Muhafızları ya da o zamanlar taktıkları maskeler—bu parçaları alıp inşa ettikleri silaha yerleştirmeye çalıştılar."

"...Onun sizin tarafınızdan ele geçirilmesini istiyorlardı."

"Aleks'inizi maruz bıraktıkları deneylerden sadece bir diğeri."

Yüzümü tekrar ellerimin arasına gömme isteğine karşı koymaya çalıştım. Yanımda oturan adamın bir başka sinir krizi geçirmesine şahit olmasını istemediğim son kişiydi bu. Ama beni boğmakla tehdit eden umutsuzluğa teslim olmak çok cazip geliyordu.

Tüm bu ifşaatların bir an önce sona ermesini istiyordum.

Gözlerimi aşağıda, devrilmiş bir heykelin kalıntılarına diktim; tanımadığım, önemsiz bir tanrının kopmuş başıydı bu. Kendimi konuşmaya devam etmeye zorladım.

"Onun Işık Vaelora'nın gücünün bir kısmına sahip olmasının gerçek sebebi bu." Bu aslında bir soru değildi; sadece her zaman şüphelendiğim ama tam olarak inanmak istemediğim bir teoriydi.

"Bence bu, Tarikatın planlarının bir parçası değildi," dedi Lorien. "Eminim ki sadece büyümü etkisiz hale getireceğini umuyorlardı. Ama o ele geçirilme teklifini reddetti ve gücümün parçalarına tutunarak onu yönlendirmenin bir yolunu buldu. Yani, sorunuza cevap vermek gerekirse... evet. Ona sahip çünkü onu benden çaldı."

Geçtiğimiz haftalarda Aleks'in gölgelerimi nasıl yok ettiğini düşündüm.

Onları etkisiz hale mi getiriyordu yoksa topluyor muydu?

Acaba o da nihayetinde benim gücümü bana karşı kullanabilir mi?

Lorien, "Belki de sihrinizi geçici olarak dengeleyebilmişti, ama bu asla gerçek bir Vaeloran bağı olmayacaktı," dedi. "Asla sizin gerçek eşiniz

olmayacaktı."

Burun kıvırdım. "Ya sen?"

Omuz silktilti. "Beğenmek zorunda değilsin."

"Hayır."

"Eh, ikimiz de aynı fikirdeyiz. Ama tanrıların ilahi planlarına karşı gelmeyi düşünmediğiniz sürece..."

"Tanrıların canı cehenneme," diye mırıldandım.

Sessiz, buruk bir kahkaha attı. "Ve yine, bana onu hatırlattın." Bir an sessiz kaldı. "Ya da en azından başlangıçtaki halini."

Gözlerinin ardında çok acı verici bir şeyin, belli bir anının yaşandığı apaçık ortadaydı.

Olayın ne olabileceği üzerinde fazla durmadım. Bunun yerine, "Bütün bunlardan nasıl emin olabiliyorsunuz?" diye sordum. "Tarikatın involvement'ından bahsediyorum?"

"Çünkü Aleks her şeyi kendi zihninin derinliklerinde biliyordu, bilinçli olarak farkında olmasa bile. Bu yüzden son ele geçirilme sırasında ben de gördüm. Bu sefer onu çocukken olduğundan çok daha uzun süre yanımda tuttum ve o zamanki halinden çok daha fazla Tarikatın planlarını biliyordu. Çok ufuk açıcı birkaç haftaydı. Sadece bilgisi yüzünden değil, son karşılaşmamızdan beri içinde biriken gücü de hissedebiliyordum. Dürüst olmak gerekirse, ben de onun kadar kontrol için mücadele ediyordum. Ve tüm bunlardan sonra, Tarikat hakkındaki gerçeği, kendim hakkındaki gerçeği ve lanetlendiğimde kaybettiğim şeyleri ortaya çıkarmak için kazmaya devam etmekten başka ne seçeneğim vardı ki?"

"Gerçeği öğrenmek mi?" Başımı salladım. "Beni manipüle ederek bunu senin için yapmamı sağlamak demek istiyorsun herhalde."

Dudaklarında hafif bir alaycı gülümseme belirdi. "Bu arada, muhteşem bir performans sergilediniz."

Kaşlarımı çattım.

Bir süre gergin bir sessizlik içinde oturduk, sonra ben şöyle dedim: "Aleks... çok hızlı değişti. Hem de tamamen."

Lorien, avuçlarının arasında dalgın bir şekilde bir ışık topu çağırırken sözlerimi düşündü. "Son aylardaki olaylar her şeyi değiştirdi. Güçlerinizin daha tam olarak uyanması, Aetherstone üzerindeki savaşımız... tüm bunlar Tarikatı yeniden harekete geçirdi. Hızlı gibi görünüyor, ama yıllardır fırsat kolluyorlar, saldırmak için bekliyorlar. Ve sarayınıza sızdılar, değil mi? Sanırım aylardır, hatta daha uzun süredir oradalar. Ve Aleks o saraya

döndüğünde...” Sözlerini yarım bıraktı, gerisini benim tamamlamama izin verdi.

Bütün bu süre boyunca koridorlarımda gizlice dolaşıyor olabilecekleri düşüncesi tüylerimi diken diken etti. Midem bulandı. Kendimi ihlal edilmiş hissettim.

Ancak daha da kötüsü, zihnimi saran yeni ve daha da acı verici sorular oldu.

Aleks'in ne kadarı gerçekten Aleks'ti?

Geçtiğimiz haftalarda söylediklerinin ve yaptıklarının ne kadarı, Tarikatın misyonunu tamamlamak adına bana daha da yakınlaşma çabasıydı?

Yutkundum. "Onların onu nasıl kontrol altında tuttuklarını hâlâ anlamıyorum."

Lorien gözlerini bana dikti. "Vücudundaki izleri gördün."

"...Yani onun yaralarından mı bahsediyorsunuz?"

"Bunlar normal yara izleri değil. Ve size nereden kaynaklandığını söylediği yer neresi olursa olsun... neredeyse kesinlikle doğruyu söylemiyordu."

"Hayır. Bu konuda yalan söylemezdi, o—"

"Belki de kasıtlı değildi. Eminim ki ona eziyet edenler gerçek amaçlarını ondan gizlemek için ellerinden gelen her şeyi yaptılar."

Kollarımı sıkıca kendime doladım, o yara izlerini düşündüm. Birçoğunun ne kadar hassas bir şekilde oyulmuş olduğunu. Onlara her dokunduğumda midem bulanırdı, ama onları hep onun istismarcı geçmişiyle ilişkilendirmiştım; bu yüzden elbette bana yanlış gelmişlerdi.

Onların çok daha kötü bir şeyin kaynağı olabileceğini hiç düşünmemiştim.

"Her biri onun bedenine işlenmiş birer büyü. Kimileri bunlara rün diyor. Bozulmuş sihir. Bunda ilahi hiçbir şey yok. Diyarların hiçbirinde çok az insan bunların ne olduğunu anlayabilir; Tarikat üyelerinin çoğunun bile bunların ona ne yaptığını tam olarak anladığından şüpheliyim. Sadece Severin ve diğer üst düzey yetkililer, bu tür büyüler yapabilenler, bunların gerçek gücünü biliyorlar."

"Peki, bunu yapmayı nereden öğrendiler ki?"

"Tahmininiz benimki kadar doğru. Ama bu dünyada, hizmet ettiğimiz tanrılara rakip olmaya çalışan varlıkların sayısı hiç de az olmadı. Vaeloran Döngüsü'nün kaotik bir dünyaya doğduğunu ve onun kurtarıcı lütfu olması

gerektiğini ikimiz de biliyoruz. Ancak karanlık şeyler, kırık yerlerde kök salmanın bir yolunu buluyor.”

Bir dakika sessiz kaldım, bir gölge çağırdım ve parmaklarımın etrafına dolanmasını izledim. "Böyle bir dünyada herhangi bir şeyi nasıl dengeleyebilecektik ki?"

Hafifçe güldü. "Hâlâ denge ve barışı sağlamaya çalışmakla mı bu kadar meşgulsün?"

“Biz bunun için yaratılmıştık, değil mi?”

“Evet. Ve bakın bu bizi nereye getirdi.”

Buna verecek bir cevabım yoktu.

"Belki de artık güç konusunda endişelenmeyi denemenin zamanı geldi." Ayağa kalktı ve gerindi.

Gölgeyi hançer benzeri bir şekle dönüştürdüm, sözlerini düşünürken elimde kıvırdım. Bana baktığını hissedebiliyordum ama tekrar konuştuğunda gözlerine bakmadım; sadece parmaklarımın arasında keskinleşmiş gölgeyi hareket ettirmeye devam ettim.

“Aleks’in ikimizi birden yok edecek kadar güçlü olacağından şüpheliyim, eğer ikimiz birlikte tek vücut olarak karşı karşıya gelseydik. Bu yüzden Tarikat, aramızda olabildiğince fazla anlaşmazlık çıkarmaya çalıştı ve benim dirilmemi engellemek istedi. Çünkü onların küçük silahı, istedikleri kadar mükemmel değil. En azından henüz değil.”

Bunun üzerine beni bir kez daha düşüncelerimle baş başa bıraktı ve Aetherstone'un yıkılmış odasının kalıntılarına doğru yöneldi.

Gölge hançerinin yok olmasına izin verirken, etrafımdaki diğer tüm yıkımı inceledim. Çatlamış zemin. Parçalanmış bayraklar. Üzerinde oturduğum kırık köprü. Yalanlar ve manipülasyon yüzünden inanılmaz derecede yanlış giden bir dünya.

Ama o anda hiçbir şeyin kırılmadığını fark ettim.

Buraya indiğimizden beri tek bir sarsıntı bile duyulmamıştı. Gökyüzü bulutluydu, ama kül rengi gökyüzünden süzülen güneş ışığı garip bir şekilde sakinleştiriciydi. Hava berrak, neredeyse temiz kokuyordu.

Belki de barış, dediği gibi, uygulanabilir bir seçenek değildi.

Ama Nerithys'i daha önce hiç bu kadar huzurlu görmediğim gerçeğini inkar etmek mümkün değildi. Tıpkı Lorien'i gerçekten hayata döndürdüğüm gerçeğini inkar edemediğim gibi. Büyümüzün aynı bütünün iki yarısını temsil ettiğini, birbirimize bağlı olduğumuzu ve yirmi beş yıl önce beni öldürmesini engelleyen bir şey olduğunu da inkar etmek mümkün değildi.

Orada oturup her şeyi düşünürken, tüm bunların neden doğru olduğunu anladığımı fark ettim.

Anlayış, göğsümde yavaş bir ağırlık gibi yayıldı ve beni ayağa kaldırdı. Ama yine de, ileriye doğru adım atmaya, onunla gerçekten bir plan yapmaya cesaret toplamam biraz zaman aldı.

Bu tehlikeli, tahmin edilemez adamla ittifak kurmayı düşündüğüme inanamıyordum.

Kabuslarımın çoğuna musallat olan aynı kötü adam.

Çaresizdim, yardıma ihtiyacım olduğunu biliyordum. Hikâyemi böyle yazmazdım belki ama bu, olayların gidişatını değiştirmede. Büyümüz birlikte daha güçlüydü ve eğer türümüz hakkındaki efsaneler doğruysa, başaramayacağı çok az şey vardı.

Dolayısıyla yeni bir anlaşma yapmanın zamanı gelmişti.

Hiç tereddüt etmeden yanına gittim. "Eğer kalbini sana verirsem, Tarikatı alt etmeme yardım edeceğine, Aleks'i onlardan geri almamda bana yardım edeceğine yemin eder misin?"

Yavaşça bana baktı. Gözlerinde o soğuk, tehlikeli hesapçılık yeniden belirmişti. Bu bakış bana artık beni yaşayan bir varlık olarak değil, zihninde kurduğu daha büyük, daha ölümcül bir planın parçası olarak gördüğünü söylüyordu.

Hiç tepki vermedim. "Peki?"

"...Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Sorumu cevapla."

Gözleri kısıldı. Yüzündeki şüphe ifadesi çok daha tehlikeliydi; şiddetli bir reddin eşiğindeydi.

Yine de ısrar ettim. "Tarikattan intikam almak istiyorsun, değil mi? Hatalar yaptın, ama şimdi onların yaptıklarının gerçek yüzünü biliyorsun."

"Bir kısmı belli. Daha keşfedilecek çok şey var."

"Ancak ortak bir düşmanımız var. Bu inkar edilemez bir gerçek."

"Öyle, değil mi?" Başını yana eğdi, hesapçı şüpheliği biraz daha... dengesiz bir şeye dönüştü. Dudaklarının bir köşesi yukarı kıvrıldı.

"İster kabul et ister etme," dedim.

"İyi bir indirimden ne kadar hoşlandığımı biliyorsun," dedi elini uzatarak.

OTUZ ALTI

Nova

Geri döndüğümüzde Rivenholt Sarayı ve çevresinin ürkütücü derecede sessiz olduğunu gördük.

Sessizliğin ardındaki binlerce açıklama aklımdan geçti, her biri bir öncekinden daha korkunçtu.

Ya çok geç kalmış olsaydık? Ya herkes ölmüş olsaydı? Ya Aleks, ben ve sihirim bu diyarı terk ettikten sonra bile öldürmeye devam etmiş olsaydı?

"Odaklan," diye mırıldandı Lorien.

Bir şekilde kendimi zorladım, ama midemdeki o sıkıntı giderek büyüyordu.

Sarayın en uç sınırlarında ortaya çıkmıştık ve planımız daha fazla yaklaşmamaktı; kardeşimi yeterince iyi tanıyordum ve eğer elinden geliyorsa ölümüne savaşmaya devam etmeyeceğini biliyordum. Ben ortadan kaybolduktan sonra geri çekilmesi, odağını kraliyet şehrini ve oraya tahliye edilenleri korumaya kaydırması çok daha olasıydı. Dikkatli davranacak, yeniden toparlanacak ve işgal altındaki sarayımızı geri almaya çalışmadan önce takviye kuvvetlerini bekleyecekti. Ürkütücü sessizlik, olanların tam olarak bu olduğunu neredeyse kesin olarak doğruluyordu.

Ya da en azından ben öyle inanmayı tercih ediyordum.

Çevreyi hızlıca keşfettikten sonra Tarnath'a doğru yola koyulduk. Güneş bu sırada gökyüzünde oldukça yüksekteydi, ancak sokakların üzerinde kalın

bir sis vardı ve etrafımızdaki binaları görünmez kılıyordu.

Her şeyi net göremesem de, şehir gecenin kaosuun belirgin izlerini taşıyordu. Genellikle hareketli olan pazar meydanı ürkütücü derecede boştu, renkli tenteleri nemli havada sarkık duruyordu. Devrilmiş arabalar ve etrafa saçılmış eşyalar, kaçış telaşında terk edilmiş halde kaldırım taşlarını kaplamıştı.

Lorien'i ve kendimi gölgelere büründürerek sokaklarda sessizce ilerledik, böylece kendimizi gizledik. Karanlık örtü adımlarımızı da bastırdı ve gördüğümüz birkaç kişinin bize ara sıra şaşkın bakışlarından başka bir şey olmadan yanlarından geçmemizi sağladı.

İlk gittiğim yer, ana meydanın kenarındaki eski kışla binasıydı; Rivenholt'a döndüğümünden beri boş duran, ancak geçmişteki acil durumlarda mültecilere ve askerlere ev sahipliği yaptığını bildiğim büyük bir binaydı; etrafında hareketlilik görmek beni şaşırtmadı. Malzemeler içeri ve dışarı taşınıyordu. Yaralı askerler bekleyen ellere teslim ediliyordu. Küçük insan grupları kenarlarda toplanmış, kısık seslerle konuşuyor ve endişeli bakışlar etrafa atıyordu.

Girişe yaklaşırken gözlerimi Lorien'e çevirdim. "Çoğu kişi seni tanımayacak, ama yine de ben diğerlerini bulana kadar dışarıda beklemen en iyisi olur herhalde."

"Planınızın geri kalanını onlara anlatmadan önce beni de bilgilendirmeyi düşünüyor musunuz?"

"HAYIR."

"Müthiş."

"Beklerken sakın aceleci bir şey yapmayın."

"Acele et," diye yanıtladı, "yoksa gerek kalmaz."

Sözleri pek teselli edici değildi, ama onunla tartışarak vakit kaybetmedim. Kışlaya sessizce girdim, birkaç askerin yanından geçtim; askerler önce şaşkınlıkla bana baktılar, sonra aceleyle selam verdiler ve bana yol açmaya çalıştılar.

Yanımda refakatçiler olsa bile, tüm bunların üstesinden gelmek çok zordu. Telaşlı sesler, acı inlemeleri, kanla karışmış ot ve dumanın metalik kokusu... her yandan üzerime çöküyor, hafifçe başımı döndürüyordu.

Çok sayıda yaralı vardı.

Görünüşüm, en azından çoğu için hoş bir sürpriz gibiydi. Buraya gelmemin asıl sebebi bu değildi –ve gerçekten de ayıracak vaktim yoktu– ama bana uzanan elleri tutmak için durmaktan kendimi alamadım. Adımı

seslenenleri selamlamak için durdum. En perişan haldeki hayatta kalanların yanına diz çöktüm. Hala kalabalığın içinde kardeşimi ve diğerlerini arıyordum, ama sürekli başka yönlere çekiliyordum ve birkaç dakika sonra hala aradığım kimseyi bulamamıştım.

Lorien, istediğim gibi dışarıda kaldı, ama bana karşı artan sabırsızlığını hissedebildiğime yemin edebilirdim. Siniri düşüncelerime sızıyordu, zihnimde belirgin bir şekilde rahatsız edici bir dürtü vardı... ve sonra gerçekten de bunları duyduğumu ve hissettiğimi fark ettim, çünkü bunları Vaeloran bağlantımız aracılığıyla bana iletiyordu.

İzinsiz girişten rahatsız oldum, arkamı döndüm ve çıkışa doğru yürümeye başladım.

Kapıya geri dönmeden önce tanıdık bir yüz dikkatimi çekti.

"Fındık!"

İşini yarıda kesti, bir sepet dolusu bandajı boş bir yatağın üzerine fırlattı ve aceleyle bana sarıldı. Her zamanki yumuşak gül ve temiz çarşaf kokusu, dezenfektan alkolün güçlü kokusuyla bozulmuştu, ama yine de rahatlatıcıydı. Kendimi bir anlığına rahatlamaya bırakarak onun sıcaklığına gömüldüm.

"Söylentilerin doğru olmadığını biliyordum," dedi, kollarını bana daha sıkı sararak. "İnsanlar sanki sen yokmuşsun gibi konuşuyorlar..." Geriye yaslandı, yüzümü inceledi, bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. Parmakları yerinde duramıyor gibiydi. Yakamı ve saçımı düzeltmeye devam etti, hatta örgümün gevşek ucunu yeniden yaptı, bana cesaret verici bir şekilde gülümserken bile açıkça telaşlanmıştı. "Onlar benim kraliçemi benim kadar tanımıyorlar, değil mi?"

Derin bir nefes aldım, onun metanetini, bana olan sarsılmaz inancını içime çekmeye çalıştım.

Ama gözlerine bakarken aklıma gelen tek şey, bildiğim kadarıyla hâlâ sarayın girişinde ölü yatan yeğeniydi.

Bakışlarımı kaçırdım, gözümün içindeki acıyı görmesini engellemeye çalıştım.

Elini yanağıma koydu. "Sanırım kardeşinle konuşmak isteyeceksin." Nazikçe gözlerimi tekrar onun gözlerine çevirdi. "Seni onunla tanıştıtabilirim."

O kadar büyük bir rahatlama hissettim ki, bir an nefes almayı unuttum. "O... o güvende mi?"

Başını salladı, eli yanağımdan önlüğüne doğru kayd, bir mendil çıkarıp alınımdaki bir şeyi sildi. Kan mıydı, kir miydi, yoksa Tanrı bilir başka neydi. Sonra aniden buyurgan tavrına geçti, karmaşanın içinden bir yol açarak beni binadan dışarı çıkardı ve sokağın sonundaki harap bir eve işaret etti.

"Doğrudan şu soluk kırmızı kapılı eve gidin." Kaşlarını çatmamak için kendini zor tutarak, eve ve arkamızdaki kışlalara baktı. "Şimdi iyi olacaksın, değil mi?"

Bu hem bir soru hem de bir onaylamaydı, ama yine de başımı salladım. "İyiyim."

"Güzel. Birileri benim gözetimim altında kan kaybından ölmeden önce oraya geri dönmem gerekecek."

Son bir kez ellerini kavradım. Ellerimi sıkıca sıktı, dikkatli olmamı emretti ve sonra da etrafındakilere emirler vermeye geri döndü.

Gösterdiği eve doğru hızla ilerledim, Lorien de gizlice peşimden geliyordu.

Phantom, herkesten önce benim geldiğimi hissetti; havlaması çok güzel bir sestti. Bir an sonra belirdi, karanlık bir sise dönüşüp çatlak bir pencereden içeri girdi, sonra kaldırım taşlı sokağa adım attığında tanıdık köpek şekline geri döndü. Beni karşılamak için koştu, ama Lorien yanımda gölgelerden çıktığında sallanan kuyruğu yerini diken diken olmuş tüylere ve açıkta kalan dişlere bıraktı.

"Sorun yok," diye güvence verdim Phantom'a. "Açıklayabilirim."

Göğsünden bir hırıltı yükseldi. (Şüphelerim var.)

"Bunca zamandan sonra hala benden şüphe mi ediyorsunuz? Gerçekten mi?"

Bir başka hırıltı belirsiz bir inlemeye dönüştü, ama o daha bir şey söyleyemeden kapı iki muhafız tarafından açıldı ve bizi içeri aldılar. İkisi de bana eşlik eden adama şüpheyle baktılar, ama hiçbirisi ne yaptığımı sorgulamaya cesaret edemedi.

Kaptan Voss giriş holünün arka tarafında duruyordu. Beni görünce yüzü biraz aydınlandı. "Majesteleri." Başını eğdi ve kaldırdığında bakışları Lorien'e takıldı ve kısa bir an donakaldı—onu bu kadar belirsizlikten konuşamaz halde gördüğüm nadir anlardan biriydi. Yine de kim olduğunu açıkça tanıdı; muhtemelen kardeşim ona ayrıntıları anlatmıştı.

Lorien elini kaldırdı. "Bana unvan gerekmiyor."

Kaptanın dudağı kıvrıldı. "Size böyle hitap etmeyi amaçlamamıştım."

Boğazımı temizledim. "Ağabeyim burada mı?"

Lorien'e son bir kez ihtiyatlı bir bakış atan Voss, iki muhafızın daha eşlik ettiği dar bir kapıya doğru yavaşça ilerledi ve beni de takip etmem için işaret etti.

Kapının açıldığı oda, diğer taraftan tahmin ettiğimden çok daha büyüktü. İçeride en az bir düzine yüksek rütbeli asker dolaşıyor, bilgi alışverişinde bulunuyor ve alçak sesle strateji tartışıyor.

Thalia ile birbirimizi aynı anda gördük. Bir anlığına tamamen hareketsiz kaldı, inanmazlıkla gözlerini kırıştırdı, sonra telaşlı birkaç adım la odanın karşısına geçti. Kollarını bana doladığında beni şaşırttı; beni ne kadar çabuk bıraktığına bakılırsa, kendisi de şaşırmıştı.

Kendini toplamaya, her zamanki soğukkanlı tavrına geri dönmeye çalıştı. Ama gözleri duygudan parlıyordu, "Beni korkutmak için yeni ve yaratıcı yollar bulmayı bırakmanı gerçekten çok isterdim," dedi.

Ona mahcup bir gülümseme verdim.

Lorien'e bakarak, "Ve kardeşinizin sabrını sınamak için yeni, yaratıcı yollar," diye ekledi.

"Korkarım ki bu kaçınılmaz bir kötülük."

"...Hadi bakalım," dedi ve beni kenardaki daha küçük bir odaya doğru yönlendirdi; kardeşim orada birkaç danışmanıyla koyu bir sohbe te dalmıştı.

Zayn, elinde bir bira bardağıyla odanın köşesinde oturuyordu; omzu ağır bir şekilde bandajlanmış, gözleri hafifçe kapanıyordu; bardağında güçlü bir ağrı kesici olduğundan şüpheleniyordum. Beni görünce ayağa kalktı, ancak odaya kiminle girdiğimi fark edince tekrar sandalyesine çöktü.

Bu, attığımız her adımda ve aldığımız her kararda peşimizi bırakmayan karmaşık geçmişlerin acı bir hatırlatıcısıydı. Zayn'in arkasını dönüp gittiğini izlerken, her zamanki neşesi ve iyimserliğinin izi bile yüzünde kalmamışken, göğsüme bir şüphe çöktü. Planladığım şeyin, onlardan kabul etmelerini isteyeceğim şeyin ağırlığı, nefes almamı zorlaştıracak şekilde üzerime çöktü.

Ama artık geri dönme şansım yoktu.

Bastian sonunda konuşmasından başını kaldırdı, beni görünce cümlesini yarıda kesti. Aceleyle birkaç emir verdi ve sonra yanıma gelirken başını sallayarak özür diledi.

Gözleri kapı eşiğinde oyalanan Lorien'e kaydı. "Neden seni her gözümün önünden kaçırdığımda, daha fazla belayla geri dönüyorsun?"

Omuz silktim. "Artık alışkanlık oldu."

Beni gevşek bir kucaklamayla sardı, başımın tepesine bir öpücük kondurdu ve sonra çenesini oraya yaslayıp bir anlığına kendini topladı.

"Eamon kısa süre içinde gelecek," diye bilgilendirdi beni, uzaklaşırken. "Ona birkaç sorum vardı." Bakışları tekrar Lorien'e kaydı. "Ve şimdi sanırım hepimizin daha çok sorusu olacak."

Onun gelmesini beklerken, kardeşim ve Thalia bana savaşın ardından yaşananları anlattılar. Zayn sonunda bana dostça ve rahatlamış bir şekilde selam verdi, ancak ondan sonra kendi halinde kalmaya devam etti.

"Her şey göz önüne alındığında, ölü sayısı çok daha yüksek olabilirdi," dedi Thalia sessizce.

"Şu anda en endişe verici olan şey aslında sarayın ve Tarnath'ın sınırları. Calista'nın yüzyıllar önce inşa ettiği korumalar zayıflıyor gibi görünüyor. Bunun Aleksander'in tuhaf gücünün bir yan etkisi olduğunu düşünüyoruz."

Calista'nın adı geçince Lorien başını yana eğdi, ancak sönmüş şöminenin yanındaki oturduğu yerden kıpırdamadı. Yüz ifadesi özenle tarafsız kaldı.

Thalia, "Bu koğuşlar beş yüz yıldan fazla süredir ayakta," dedi. "Bir gecede yıkılacaklarını sanmıyorum."

"Aleks'in neler yapabileceğini bilmiyoruz. Eğer onu yakında durdurmazsak—"

"Yapacağım."

Bastian cevap vermeye başladı, ancak dudaklarını birbirine bastırıp burnundan derin bir nefes aldı.

"Onu durduracağım," dedim sessizce.

O ve Thalia birbirlerine yumuşak, tereddütlü bir bakış attılar, ancak Eamon gelene kadar başka hiçbir şey söylemediler.

Hepimiz küçük odada toplandıktan sonra, gizlice dinleyenlerden korunmak için bir an durduk. Zayn sonunda bize katıldı ve Lorien hariç hepimiz köşedeki sağlam masanın etrafında toplandık; Lorien ise soğuk şöminenin yanında düşüncelere dalmış bir şekilde oturmaya devam ediyordu.

Planımı anlatmakta hiç vakit kaybetmedim. Eamon'a, "Çok uzun zaman önce değil, eğitimlerimizden birinde beni Calista'nın mezarına götürmüştün," dedim.

Bakışları tereddütle Lorien'e kaydıktan sonra tekrar bana döndü. "...Yaptım."

Lorien'e doğrudan bakmadım ama yüzünden rengin çekildiğini, aniden yayılan gerginliği hissettiğime yemin edebilirdim. Şaşırtıcı değildi ve bu yüzden planımı kendime saklamıştım. Aksi takdirde buraya benimle gelmeyeceğinden korkuyordum.

Çünkü çoğu anlatıya göre Calista'nın mezarı, onu öldürdüğü yerle aynı yerdeydi.

Aynı zamanda koruyucu büyülerinin aktığı noktaydı. Kutsal bir kurban yeri ve kadim bir güç mekanıydı; ve umarım, çözmem gereken son bir sırrın da son durağıydı.

"Büyüm orada bu krallığın başka hiçbir yerinde hissetmediğim kadar güçlüydü," dedim diğerlerine. "Bu yüzden Tarikatı orada bizimle buluşmaya davet edeceğiz... ve onlara müzakereyi orada yapmak istediğimizi söyleyeceğiz."

Kardeşim doğruldu. "Pazarlık mı?"

"Onlara, Lorien'in lanetli ruhunun son parçasını—kalbini—bu diyarı huzur içinde terk etmeleri karşılığında verebileceğimizi söyleyeceğiz. Calista'nın yarattığı koruma kubbesinin varlığını sürdürmesine izin verildiği sürece, Vaeloran Döngüsünün yeniden doğuşunu takip etmeyi bırakacağımızı kabul edeceğiz."

Thalia öne eğildi. "Gerçekten onlara vermeyeceksin, değil mi?"

Onun şüpheli bakışlarına hafif bir gülümsemeyle karşılık verdim; bu noktada beni iyi tanıyordu. "Elbette hayır."

"İyi."

"Onu ona vereceğim," dedim Lorien'e doğru başımı sallayarak.

Bu açıklamanın ardından gelen sessizlik, boğulacak kadar yoğundu.

Zayn yerinde kıpırdandı. "...Bunun için oylama yapabilir miyiz?"

"Hayır," dedim kesin bir dille. "İşlerin tamamen kontrolden çıkmasını engellemek için tek şansımız bu. Lorien ve benim birlikte –ikimiz de tam gücümüzle– Aleks'in başa çıkamayacağı kadar güçlü olacağımıza güvenmeliyiz. Ve onun tehdidi etkisiz hale getirildikten sonra..." Nefesim kesildi. Bundan nefret ediyordum. Aleks'ten düşmanmış gibi bahsetmekten nefret ediyordum. Ama devam ettim. "Başka şeylere odaklanabildiğimizde...o zaman Tarikat üyelerini ortadan kaldırabiliriz. Umarım Severin'den başlayarak."

"Ya Aleks'in etkisiz hale getirilemeyecek kadar güçlü olduğu ortaya çıkarsa ne olur?" diye sordu Zayn.

Buna verecek bir cevabım yoktu.

Lorien sonunda konuştu: "Öyleyse, onların silahlarının tüm odağı üzerimizdeyken siz yine de Tarikat üyelerini etkisiz hale getireceksiniz."

Başımı salladım. "Sanıyoruz ki Aleks'i rün büyüğü kullanarak kontrol ediyorlar. Aralarındaki daha güçlü büyücülerden bazılarını öldürürsek, onların elinden kurtulmasına yardımcı olabiliriz."

Lorien onlara, "Asıl hedefiniz Severin olmalı," dedi. "Ama askerlerinize runik işaret taşıyan herkese dikkat etmelerini söyleyin. Bunlar Aleks'in üzerindeki kadar parlak parlamayabilir, ama dikkat ederseniz yine de görebilirsiniz."

Diğerleri de onay almak için bana döndüler. Derin bir nefes aldım ve başımı salladım. "Her şeyi kaybetmeden bu işi bitirmek için en iyi şansımız bu."

Oda birdenbire sessizliğe büründü.

Bir dakika geçti, sonra bir dakika daha, herkes derin düşüncelere dalmıştı. Daha fazla oturamaz hale gelince masadan kalktım. Küçük mekanda gidecek pek yer yoktu; sonunda şöminenin yanındaki duvara doğru yürüdüm, orada Rivenholt'un gümüş ağacının resminin asılı olduğu bir pankart vardı.

Kardeşim kısa süre sonra yanıma geldi, varlığı alıştığım o sakin havayı sağladı. Ancak omuzlarında ve sesinde endişesini ele veren bir gerginlik vardı.

"Kalbin nerede olduğunu gerçekten biliyor musun?" diye sordu.

Gözlerimi ağaca diktim, yayılmış, kıvrımlı dallarını inceledim. Bana yolları düşündürdü. Vermemiz gereken kararları ve bunların nasıl birbirine dolandığını. "Bu, Calista'nın mezarında sona erecek. Bundan eminim."

Uzun bir süre sessiz kaldı. Acaba özgüvenimin altında gizlenen şüpheyi okuyabiliyor muydu? Korkumu hissetmiş miydi... ve yine de bana güvenmeye karar vermiş miydi?

"Bunu başarabilirim, Bastian," diye onu temin ettim.

Başını salladı. "Öyleyse bir haberci ayarlayacağız."

SAATLER DAYANILMAZ BİR YAVAŞLIKLA GEÇİYORDU. THALIA VE BASTIAN, askerlerle birlikte hazırlıkları denetlemek üzere ayrıldılar. Biz diğerleri ise arka odada saklanarak, elçinin Tarikatın cevabını getirmesini bekledik.

Dinlenmeye, yemek yemeye ve gücümüzü tazelemeye çalıştık. Zayn hariç, kimse bunların hiçbirini doğru düzgün başaramadı; Zayn'in her koşulda uyuyabileceğine giderek daha çok ikna oluyordum. Eamon masada çalıştı, boş parşömen parçalarına notlar aldı ve arada bir kendi kendine mırıldandı. Lorien ateş yakmakla meşgul oldu, sonra ateşin önüne oturdu ve hepimizi görmezden gelmeye başladı.

Karşımdaki kişiden uzak durmaya çalışıyordum. Ama küçük oda son derece soğuktu ve alevlerin sıcaklığı çok cazip geldiği için sonunda dayanamadım ve şöminenin önündeki solmuş halının üzerinde onun karşısına oturdum.

Bakışları yine kederliydi, uzak düşüncelere dalmıştı. O lanet olası bağımızı kullanarak o düşünceleri dinleyebilir miydim diye düşündüm. Denemedim ama daha derine inmeden bile içimden bir ses bana en karanlık anılarından birini yeniden yaşadığını söylüyordu ve hangisi olduğunu tahmin etmek zor değildi.

Midna'daki anıları hakkında soru sormaktan kaçınmıştım, ama birkaç dakika yanında oturduktan sonra merakıma engel olamadım. Sanki onların hikayesinin büyük bir kısmını zaten yaşamıştım... Daha fazlasını öğrenmek istiyordum.

Özellikle de çok geçmeden tarihlerinin en kanlı kısmında yürüyecek olmam nedeniyle.

Derin bir nefes aldım. "...Olayın yaşandığı günü hatırlıyor musun?"

Lorien göz kırptı. Acı dolu bakışları sert ve soğuk bir hal aldı, gözleri cilalı taş gibi bir ifadeye büründü. Çenesinde bir kas kasıldı ama konuşmadı, birkaç saniye boyunca beni fark etmedi bile.

Kaşlarımı çattım ve dikkatimi alevlere çevirmeye başladım.

Sonra şöyle dedi: "O lanet beni mahvettikten sonra birçok şeyi unuttum. Zihin parçasını geri aldıktan sonra hepsi birden aklıma gelmeye başladı. Ama o gün..."

Sessizliğin içinde ateş çıtırdadı ve patladı.

"O günü asla unutmadım." Sözleri, alışılmış bir kayıtsızlıkla, duygusuz bir tonda çıktı. Küçük bir odun parçası alıp ateşe attı ve alevlerin onu tamamen yakmasını izledikten sonra devam etti. "O beni lanetledikten sonra bedenim sadece birkaç saat dayanabildi. Her yönden kötüleliyordum,

ama son nefeslerimi onu avlamak için kullandım. Bunca yüzyıl sonra bile, onu bulup işini bitirebildiğime hala şaşıyorum. Sanki... neredeyse bunu benden istemiş gibiydi.”

“Belki de attığı lanetin ağırlığıyla yaşamak istemedi?” diye önerdim.

Acı ve inanmaz bir kahkaha attı; belki de yüzyıllarca süren şiddetli sonları üzerine düşünmenin otomatik bir tepkisiydi bu. Ancak söylediklerimi yalanlamadı ve bakışları sonunda tekrar düşünceli bir hal aldı.

“Ölmeyi seçmesinin pratik bir nedeni olabilir,” diye araya girdi Eamon. Hala masanın başında, odanın öbür ucunda oturuyordu ama her zamanki doymak bilmez merakıyla bizi dinlemesine şaşırmadım.

"Gerçek bir ölüm mü?" dedi Zayn, köşede uyuduğu huzursuz uykusundan esneyerek uyanırken. "Bu yeni bir şey."

Eamon ısrarcıydı. “En güçlü Vaeloran büyüünde bir fedakarlık unsuru var, değil mi? Bunu Döngü'nün kendisinde görüyoruz—Vaelora'nın Dönüşüm'deki rolleri tamamlandıktan sonra ritüelistik olarak kendilerini kazığa geçirmeleri bekleniyordu. Bu yüzden Calista'nın gönüllü olarak hayatını feda etmesi mantıklı. Bu ona sarayı ve çevresini korumak için ihtiyaç duyduğu gücü vermiş olabilir. O zamandan beri süregelen bir kalkan.”

Şimdiye kadar.

Göğsüme elimi bastırdım, kalbimin düzensiz atışlarına rağmen nefes almaya çalıştım.

Yine sessizliğe büründük. Eamon'ın onu teorik bir tartışmaya dahil etme girişimlerine rağmen Lorien artık konuşmak istemiyor gibiydi, bu yüzden kalkıp Zayn'in yanına oturdum çünkü onun için endişeleniyordum; belli ki hala eskisi gibi değildi, her zamanki enerjisi hem yaralanması hem de Lorien'in varlığı yüzünden azalmıştı.

"Omuzun nasıl?" diye sordum, çünkü bu daha kolay bir konu gibi görünüyordu.

"Bir içki daha iyi gelir."

"Acıyı hafifletmeye gerçekten yardımcı oluyor, değil mi?"

"Özellikle hayır. Sadece maceramızın bu sonraki aşamasında sarhoş olmayı tercih ederim."

Gözlerimi devirdim ama zayıf bir gülümseme takındım.

Yüzünü buruşturarak hafifçe kıpırdandı. "Bu rün büyüü..." diye başladı bir an sonra. "Daha önce duymuştum. Çok kötü bir şey."

“Büyüler taşıyıcısına muazzam bir güç verebilir,” dedi Lorien. Boğazım düğümlendi, duraksadım. “Ama görünüşe göre kullanıcısından da çok şey alıyor. Zihin ve beden fedakarlıkları... tüm benliklerinin fedakarlığı.” Sadece bu kelimeleri söylemek bile midemi bulandırdı.

Aleks'in vücudundaki büyülerin artık tamamen aktif olduğundan hiç şüphe yoktu. Benim diyarıma verdiği yıkım zaten yeterince kötüydü. Peki ya kendine verdiği yıkım?

Ne kaybediyordu?

Bütün gün o anı, savaş alanında son kez karşı karşıya geldiğimiz anı, tüm canlılığıyla tekrar tekrar zihnimde canlandırıyordum. Beni neredeyse hiç tanımamış gibiydi.

Bunu sesli söylemedim ama Zayn korkumu hissetmiş gibiydi. Elini teselli edici bir şekilde elime koydu. "Sanırım en karanlık büyü bile seni onun zihninden silemez."

Koluna dolandım ve iç çekerek sağlam omzuna yaslandım. "Umarım haklısındır," diye fısıldadım.

Başını duvara yasladı. Tekrar uykuya dalacak gibiydi ki birden konuştu: "Düşünüyordum da."

"Böyle bir şey yapabileceğini bilmiyordum."

Gülümseyerek, "Gerekmedikçe yapmamaya özen gösteririm" dedi.

"Peki... ne düşünüyordun?"

Bir an durakladıktan sonra: "Küçükken onu korumak için daha çok mücadele etmeliydim. Oradaydım. Fener Muhafızlarının onu gözden uzaklaştırdığını, sözde rutin eğitim ve disiplin için derslere götürdüklerini gördüm. Ona yaptıkları hakkında hiç konuşmadı, ama işaretler ortadaydı, eğer onları görmek isteseydim."

"Tam olarak kendin gibi davranmadın," diye hatırlattım ona.

"Hayır. Ama farkındalık anlarım oldu. Lorien'in varlığı zihnimin bir köşesinde sürekli olarak var olsa bile, bazen hâlâ bendim. Daha çok çabalayabilirdim. Ve sonunda özgür kaldığımda..."

Yukarı baktım ve devam etmesi için onu teşvik ettim.

"O yıllardan pek çok şey hatırlamıyorum. Ama benim durumumda bu anıları çalanın sihir olduğunu düşünmüyorum. Bence gerçeği engelleyen kendi zihnim. Çünkü korkunç sömürüye ne kadar kolayca göz yumduğumu düşünmek istemiyorum. Sadece zor şeylerden kaçınmak için kaç kişiyi hayal kırıklığına uğrattığımı düşünmek istemiyorum. Sadece Aleks değil, diğer aile üyelerim de dahil."

“...Küçük bir kız kardeşin var, değil mi?” diye hatırladım.

“Zaten bunun bir önemi yok. Beni hatırlamayacak; ayrıldığımda çok küçüktü. Ve sanırım bir daha onunla görüşmeye çalışmayacağım. Neden kendimi zorla hayatına geri sokayım ki? Umarım bir gün onu uzaktan da olsa görebilirim, sadece iyi olduğundan emin olmak için. Kim olduğunu görmek için. Ama onu, hâlâ içimde taşıdığımı tahmin ettiğim tüm karanlığa maruz bırakmayacağım.”

Başımı omzuna yasladım ve ne söyleyeceğimi düşünmeye çalıştım.

“Zamanı geri alabilseydim, bir şeyleri değiştirebileceğimi düşünürdüm. Aleks'e daha yakından bakıp ona neler yaptıklarını görebilirdim. Bu sefer bu kadar korkak olmazdım.”

“Kendimizi korumak için yapmamız gerekeni yapıyoruz,” dedim sessizce. “Kendinizi boğarken kimseyi kurtaramazsınız.”

Vücudu derin bir iç çekişle inip kalktı. "Artık boğulmuyorum."

"Şimdi onu kurtarıyoruz," dedim.

Sessizce bir kahkaha daha attı. "Bu kadar kolaymış, değil mi?"

"İşte bu kadar kolay."

İkna olmuş gibi görünmüyordu—ben de değildim—ama sonunda vücudundaki gerginliğin bir kısmı azaldı. Sessizce oturduk, duvarlardaki gölgelerin ateş ışığıyla hareketini izledik. Ona yaslanıp uyuklamaya başlamıştım ki kapı açıldı ve beni birden uyandırdı.

Dışarıda yağmaya başlayan yağmurdan ıslanan zırhıyla kardeşim içeri girdi. Hiçbir şey söylemeden bana katlanmış bir parşömen uzattı.

Mektubu hızla taradım, odadaki herkesin gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyordum. Mektubu indirirken kimsenin bakışlarıyla karşılaşmadım. Ama kendimi zorlayarak başımı kaldırdım, özgüven maskesi taktım.

Severin benimle görüşmeyi kabul etmişti ve artık geriye kalan tek şey planımı sonuna kadar uygulamaktı.

OTUZ YEDİ

Nova

Tarnath'ın kuzey sınırının hemen ötesinde uzanan ormana doğru yürüyerek ilerledik.

Kardeşim Thalia ve Phantom yanımda yürüyorlardı. Severin daha samimi bir görüşme konusunda ısrar etmişti, bu yüzden sayımızı az tutmuştuk; Eamon ve Zayn ise geride kalmışlardı—sonunda sakatlığının onu bir avantajdan çok bir dezavantaj haline getireceğini kabul ettikten sonra.

Grubumuzu tamamlamak için en yetenekli askerlerimizden birkaçını da yanımıza almıştık ve ayrıca daha fazla yardım için işaret vermemiz durumunda çok uzakta olmayan bir mesafede bekleyecek başka askerlerimiz de vardı; Severin'in kararlaştırılan şartlara sadık kalacağına güvenmiyordum. Voss, bu ikinci alayla birlikte, bir gözünü şehre, diğer gözünü de bizim yönümüzde olup bitenlere çevirebileceği bir konumda bekliyordu.

Lorien, yüzünü gizlemek için kapüşonunu çekmiş, grubumuzun en arkasında yürüyordu. Son ana kadar gözden uzak kalacağına, gücünü gizlemek için elinden gelen her şeyi yapacağına dair anlaşıştık; Tarikat onun benimle geri döndüğünü bilemezdi. Ta ki ben onu ifşa etmeye hazır olana kadar. Ta ki ikimiz de onları alt etmek için son girişimimizi başlatmaya hazır olana kadar.

Bu yoldan en son geçtiğimde gündüzdü. Şimdi geçerken bambaşka bir manzarayla karşılaşıyordum; çok daha canlı bir manzara. Parlayan böcekler ağaçların arasında vızıldıyordu. Çalıların arasında yaratıklar koşuşturuyor, Phantom'u birkaç kez baştan çıkarıyordu. Belki de Calista'nın mezarının yakınlığı ve büyüünün yankısıydı, ya da belki de sadece hayal gücüm, ama gölgeler de her şey kadar canlı, büyüleyici bir dansla kıvrılıp bükülüyor gibiydi.

Neredeyse beni içeriye buyur ettiler.

Orman zemininde tuhaf çiçekler açmıştı; renkleri saydam yıldız ışığı gibiydi, yaprakları ne tamamen opak ne de tamamen hayaletimsiydi. Rüzgarsız bir şekilde sallanıyorlardı, hareketleri hipnotize ediciydi, yumuşak ışıltıları ormanın derinliklerine doğru uzanan bir patikayı aydınlatıyordu.

Bu yola girdiğimizde Phantom yanıma iyice sokuldu, kulakları kafatasına yapışmıştı. (Burası hâlâ ölüm kokuyor. Ama aynı zamanda hayat dolu da. Bunu sevmiyorum.)

Başını okşayarak onu teselli ettim. Ölüm ve yaşamın burada bu kadar garip bir şekilde iç içe geçmesi benim de duyularımı rahatsız etti. Bir zamanlar yeri kaplayan kanı ara sıra gördüğüme yemin edebilirdim, ancak Calista'nın yarattığı koruma büyüleri de burada en güçlü halindeydi; bu da yaşam ve ölümün bu dünyada sonsuza dek birbirine bağlı olduğunu hatırlatıyordu.

Mezarının ilk görüntüsü gözüme çarptığı anda durdum.

"Bu sonraki adımı kendi başıma halletmem gerekiyor," diye hatırlattım diğerlerine.

Kardeşim, hepimizin kararlaştırdığı planın bir parçası olmasına rağmen, yanımdan ayrılmakta tereddüt ediyordu. Önce ben gidecektim, çünkü sihirimle yapmamız gereken şeyler vardı. Kutsal topraktan almam gereken cevaplar vardı. Ben bu son parçaları toplarken ve bir sonraki adıma hazırlanırken, o ve diğerleri gözcülük yapacaklardı.

Thalia, Bastian'ın omzuna elini koydu. "Planı biliyorsun. Ondan sapmayalım." Anlamlı bir bakış attı ve arkasını dönmeden önce kalbine iki kez dokundu. Phantom isteksizce onaylayarak homurdandı ve ardından onun peşinden koştu.

Bastian bir an daha oyalandı. "Dikkatli olun," dedi sessizce. "Ve uyarı sinyalimizi dinleyin."

"Yapacağım."

Arkasını döndü ve bölüğümüze dağılıp savunma pozisyonlarını almaları için emirler vermeye başladı.

Yolun son kısmını yalnız başıma yürüdüm ve her adımla dünya daha da sessizleşti.

Calista'nın mezarı, toprağın çukurunun tam ortasında yer alıyordu; sanki toprak, burada yaşananlardan dolayı saygıyla eğilmiş ya da dehşetle geri çekilmiş gibiydi. Etrafını saran ağaçların gövdeleri doğal olmayan şekillerde kıvrılmış, pürüzsüz ve siyahtı. Yıllar içinde taşlaşmış, bükülmüş gölgeler gibiydiler adeta.

Anıtın kendisine gelince... hatırladığımdan daha küçük görünüyordu. Daha az heybetliydi. Sadece koyu renkli taşlardan oluşan bir daireydi, en geniş noktası bile yaklaşık 6 metre genişliğindeydi. Bu dairenin içindeki zemin, üzerine bastığımda ısıldayan küçük spor kümeleri saçan siyah bir yosun halısıyla kaplıydı ve etrafımdaki havayı hayaletimsi bir ışıkla parlatıyordu. Merkezde, yosunun arasından neredeyse rastgele bir şekilde bir mezar taşı yükseliyordu—beyaz taş, kaba kesilmiş, yüzeyine derinlemesine oyulmuş tek bir koyu sembol dışında süssüz.

Gölge Vaelora'nın işareti.

O işarete bakarken bir sürü duygu beni sardı: keder, saygı, şüphe, kararlılık. Büyünün kadim döngüsündeki yerimi fark ettiğimden beri yaşadığım tüm o şeyler.

Kendime, "Odaklan," dedim. "Buraya bir sebeple geldin."

Mezar taşının önünde diz çöktüm, ellerimi soğuk taşa koydum. Gözlerimi kapatarak, gölgelerime bir kez daha geçmişe uzanmaları için yalvardım.

Son aylarda, başka hiçbir şey olmasa bile, bunu iyice öğrenmiştim; huzursuz duygularıma rağmen, karanlığın taşa ve etrafındaki toprağa sızmasına, geçmişin fısıltılarını yüzeye çıkarmaya odaklanmak kolaydı. Bunu yaparken Calista'nın yüzünü hayal ettim ve özellikle ne görmem gerektiğini düşünmeye özen gösterdim.

Lütfen, diye düşündüm. Anlamam gerekiyor. Yaptığın şey konusunda haklı olup olmadığımı bilmem gerekiyor.

Bir dirençle karşılaştım—sanki ruhu beni sınıyordu—ama hızla bunun üstesinden geldim.

Dünya değişti.

Artık kendi bedenimde değildim. Farklı bir bakış açısından izliyordum, bana ait olmayan gözlerle görüyordum.

Calista'nın gözleri.

Tam bu noktada diz çökmüş, ellerini yere bastırmış, göremediğim yaralardan parmaklarının arasından kan sızıyordu. Etrafındaki orman alev alev yanıyordu—normal alevlerle değil, vahşileşmiş ve yıkıcı bir Işık büyüyle...

Lorien'in gücü, kederden beslenen öfkesiyle her şeyi paramparça ediyordu.

"Fazla zamanım yok," diye düşündü, bilinci benimkine karışırken. "Bunu bitirmeliyim. Parçaların olması gereken yerlere yerleştikten emin olmalıyım."

Büyüsü dışarı doğru yayılıyor, sarayı ve kraliyet şehrini çevreleyen o koruma kubbesini oluşturuyordu. Ama aynı zamanda, içinde başka bir büyü yumağı yükseliyor, başka bir karmaşık büyü varoluşa geçiyordu.

Zihin, bilginin uyuduğu yere. Beden, tanrılarının unuttuğu yere. Kalp...

Tereddüt etti, elleri göğsüne gitti.

Büyüsünün orada toplandığını hissettim. Gölgeler onun çağrısına cevap veriyordu. Karanlık uzantılar gibi bedeninden uzanıp gökyüzüne doğru işaret ediyorlardı. Ve sonra onu gördüm: Lorien'in parçalanmış ruhunun son parçası. Muhafızın bana göstermediği parça. Diğerleri gibi düştü—kayan bir yıldız gibi hızla aşağı doğru süzülerek—ve doğrudan Calista'nın önüne indi.

Titreyen parmaklarıyla onu yerden aldı ve göğsüne bastırdı. Tamamen elleriyle örtmeden ve daha sıkıca kendine bastırmadan önce son bir güçlü ışık patlaması yaydı. Ellerini çektiğinde ve aşağı baktığında, parça kaybolmuştu.

Tunikiinde kan lekeleri vardı. Daha önce orada olup olmadığından emin değildim, ama şimdi taze bir acı tüm bedenine, ortak bilincimize yayılıyordu. Kalbi birkaç saniye boyunca çılgıncasına hızlı ve yüksek sesle çarptı, sonra...

Hiç bir şey.

Son nefesini verirken görüşü bulanıklaştı.

Nefesim kesildi, taştan o kadar sertçe geri çekildim ki neredeyse dengemi kaybettim. Kalbim gümbür gümbür atıyordu, ellerim titriyordu ve anladım ki... teorim doğrudu.

Derin bir nefes aldım ve yoğun bir çabayla bedenime yeniden dengeyi getirmeye çalıştım.

"Bunu sana da geri vermek isteyebileceğini düşündüm," diye bir ses geldi arkamdan, kayıtsızca soğuk ve yıkıcı derecede tanıdık.

Arkamı döndüğümde Aleks'in beni izlediğini gördüm. Görebildiğim kadarıyla yalnızdı, ama Grimnor'u da elinde tutuyordu; onu ben düşürdükten sonra savaş alanından almış olmalıydı.

Ayağa fırladım. "Nasıl... nasıl yaptın..."

"Müttefiklerinin yanından mı geçeceksin?" Gözleri karanlık bir eğlenceyle parladı. "Beni hafife alıyorsun, Kaos." Omuzunun üzerinden, yükselen çatışma seslerine doğru baktı. Buranın büyüyle boğulmuş olsa da, sesler yine de apaçık ortadaydı. "En azından bir süre meşgul olacaklar."

Paniğimi belli etmemeye çalıştım. "Kılıcım," dedim sakın bir şekilde. "Ver onu."

"Onun yaptığı gibi mi demek istiyorsun?" Rahat ve yırtıcı bir zarafetle öne doğru yürüdü. "İkiniz de sarayın mahzeninde bana karşı hareket ettiğinizde mi?"

"Birlikte..." Sesimi titretmeden, Lorien'i hayata döndürdüğüm o korkutucu anları düşünmemeye çalıştım. "Sana bunu mu söylediler? Lorien ve benim sana karşı komplo kurduğumuzu mu?"

"Bana kimsenin bir şey söylemesine gerek yoktu. Vaelora bağı gayet iyi belgelenmiş durumda."

"Biliyorsun, durum bundan daha karmaşık," diye fısıldadım. "Onlar senin algını çarpıtmış olsalar bile."

Hiçbir şey söylemedi, sadece bir an beni izledi, altın rengi gözleri karanlıkta bir kurdun gözleri gibiydi.

Yutkundum. "Kılıcımı geri ver, Aleks."

Bıçağı baştan aşağı süzdü, sanki düşünüyormuş gibi, sonra başını salladı. "Daha önce yaptığın gibi, onu geri almak için müttefikini neden çağırmiyorsun?"

"Lorien ve ben müttefik değiliz. Kaderimiz tanrılar tarafından yazılmış olabilir, ama ben o yolda isteyerek yürümüyorum. Ben Calista gibi değilim."

"Gerçekten mi?" Bana doğru bir adım daha attı. Sonra bir adım daha, bir adım daha, ta ki neredeyse yüz yüze gelene kadar. Uzanıp bana dokunabilirdi ve bir an dokunabileceğini düşündüm.

Umarım öyle olur.

Bedenim, bu Aleks ile tenimin her santimini ezberlemiş olan Aleks arasında hiçbir fark göremiyordu; tüm o santimler onun dokunuşuna, güven

veren yakınlığına, sıcaklığına hasret kalmıştı.

"Onun kokusunu adeta içinize sindirdiğinizi düşünürsek, bu ifadeyi garip buluyorum," dedi sessizce.

Hareketsiz kaldım.

"Onun büyüğü imzasının her yerinde olduğunu anlayamayacağımı mı sandın?" Sonunda bana dokundu, parmaklarını boğazımın üzerinde gezdirdi —ama sadece tenimden gölgeler çekip, runelerle işlenmiş büyüsünün hızlı ve şiddetli bir gösterisiyle onları ezmek için. "Şu anda bile onun yakınlarda olduğunu anlayamayacağımı mı sandın?"

Kendimi normal nefes almaya zorladım.

"Bu kaotik planlarınız her zaman sizin sonunuz olacaktı."

Ses tonundaki, sözlerindeki aşinalık beni neredeyse dizlerimin üstüne çöktürdü. Konuşurken sesim titriyordu. "Ben senin düşmanın değilim, Aleks."

Etrafımda savunma amaçlı yükselen gölgelere, tenime zırh gibi çöken karanlığa baktı. "Gölgelerin ise aksini söylüyor."

Çatışma sesleri giderek yaklaşıyordu. Durum hızla, çok hızlı bir şekilde kötüleşiyordu ve harekete geçmem gerekiyordu.

Greve gitmem gerektiğini biliyordum.

Peki neden hareket edemiyordum?

"İnkarlarla vakit kaybetmeyelim," dedi Aleks. "Bana müzakere etmek istediğiniz söylendi. Değerli bir şeyi barış karşılığında takas etmek istiyorsunuz. Ben sadece takasın sorunsuz geçmesini sağlamak için buradayım." Bakışları arkamdaki mezara kaydı. "Peki," diye devam etti, kendi kılıcımı kaldırıp göğsüme doğrultarak, "nerede o?"

Cevap vermedim, aramızdaki bıçağa bakarken görüşüm bulanıklaştı.

"Kanını dökmemi mi sağlayacaksın?"

"Yap şunu." Kelimeler dudaklarımdan titreyerek döküldü. Gözlerim dökülmemiş gözyaşlarından daha da bulanıklaşmıştı. Ona doğru yaklaştım, ta ki Grimnor'un ucu acı verici bir şekilde kaburgalarımın batana kadar. "Sadece yap şunu," diye fısıldadım, başımı sallayarak. "Böylece daha kolay olur."

Eliyle kılıcımı daha sıkı kavradı; kafası karışmış gibiydi.

Bu kısa süreli bir tereddüttü. Pusun içinden bile, Tarikatın büyüsünün onu geri almak için içinden geçtiği anı tam olarak gördüm—göğsündeki işaretler gömleğinin altında parlamaya başlamıştı. O parıltının boynundan yukarı, yüzüne doğru yayılıp, ifadesini ham ve belirsiz bir şeyden korkunç

derecede boş bir şeye dönüştürdüğünü gördüm. Ve sonra, daha da kötüsü, soğuk farkındalık geldi.

Konuşmak için ağzını açtı—

Kavisli bir ışık huzmesi, bir baltanın bıçağı gibi açıklığı yarıp geçti, Aleks'e çarptı ve onu geriye doğru sendeledi.

Lorien, kapüşonunu geriye atmış, ağaçlık alandan gözle görülür dalgalar halinde güç yayarak çıktı ve bana öfkeli bir bakış fırlattı. "Ne bekliyorsun sen?"

Yanıtım iletilmedi.

Severin, bizi oyalayarak, açıklığa giden patikada belirdi. Ondan beklediğim o sakin, telaşsız tavırla hareket ediyordu.

Tarikat üyelerinin daha fazlası onun etrafına hücum ederek her yönden açıklığa yayıldılar.

Gölgelerim otomatik olarak yükselip hepsini karşıladı. Karanlık kurdeleler neredeyse bilinçliymiş gibi, etrafımda ve içimde olup bitenlerle başa çıkmaya çalışırken benim adıma savaşıyorlardı.

Kardeşimin emirler bağırdığını duydum, botların yere vuruşlarını hissettim ve ardından Thalia'nın büyüü benimkine karışınca havada bir yer değiştirme oldu; toplanmış gölgelerin karanlık uzantıları bana en yakın düşmanlara saldırdı.

"Büyük planınızın bir sonraki aşaması her ne olursa olsun," diye seslendi, asasını önünde savurarak etrafına koruyucu bir bariyer oluşturacak şekilde karanlığı çekti, "şimdi onu uygulamak için harika bir zaman olurdu!"

Dikkatim tekrar Aleks'e kaydı.

İnsanüstü bir hızla hareket ederek aramızdaki mesafeyi kapattı. Elinde Grimnor parıldadı ve boğazıma doğru kavis çizdi.

Ama o kılıcı çok iyi tanıyordum, bu yüzden onun tarafından kolayca alt edilemezdim. Çok az çabayla, ona doğru bir gölge akımı gönderdim, onları tanıdık enerjisine ördüm ve sonra tutuşumu sıkılaştırarak Aleks'in vuruşunu dengesizleştirdim.

O da hırslayarak karşılık verdi ve ilk başta çıplak eli gibi görünen bir şeyle gölgelerden birini yakaladı; avucunda parlayan bir rün olduğunu fark ettim. Büyümü ele geçirip ezdiğinde mor bir ışık saçtı. Artık onun gücümü emme etkisine alışmış olmalıydım ama bu sefer her zamankinden daha güçlüydü ve sanki karnıma tekme yemiş gibi hissetmeme neden oldu.

Nefes alamıyordum.

Düşünemedim.

Lorien bir sonraki anda oradaydı, ellerinin etrafında ışıklar parlıyordu. "Eğer onunla gerçekten savaşmayacaksan, o zaman defol git," diye homurdandı bana ve ardından Aleks'e doğru saf beyaz büyüden bir mızrak gönderdi.

Aleks, Grimnor ile ışığı saptırarak dağıttı.

Ama bu sapma bana uyanmak için zaman verdi. Şokumu atlattım ve sonra daha fazla gölge çağırıp Lorien'in bir sonraki saldırısına katıldım. Sanki bizden önce gelen tüm Vaelora'ların ortak hafızası tarafından yönlendiriliyormuş gibi birlikte hareket ettik. Gölgelerim nereye düşerse, onun ışığı da oraya düştü; herhangi bir rakibi alt edebilecek kusursuz bir saldırıydı bu.

Ve birkaç anlığına Aleks'i savunmada tuttuk, onu açıklığın karşısına doğru geri püskürttük.

Ama etrafımızda savaş giderek şiddetleniyordu. Kardeşim, üç farklı Tarikat üyesiyle kıyasıya bir mücadele içindeydi, kılıcı parıldayarak onları alt etmeye çalışıyordu. Thalia etrafına bir gölge çemberi çizmiş ve yaklaşan herkese karanlık mızraklar fırlatıyordu, ama yüzündeki gerginliği görebiliyordum. Phantom, devasa gölge köpek formunda düşman saflarını yarıp geçiyor, çeneleri boğazları ve uzuvları kavırıyordu, ama çok fazla düşman vardı. Ve gelmeye devam ediyorlardı.

Sayıca çok azdık.

Bastian'ın takviye kuvvetleri için çoktan işaret verdiğinden emindim; ancak bir fark yaratacak kadar zamanında geleceklerinden şüpheliydim.

Lorien ve ben ayrıldık ve Aleks'e iki taraftan da sihir akımları göndererek onu aynı anda iki yönden savunma yapmaya zorladık. Grimnor savuşturabildiği kadarını savuşturdu. Aleks'in çağırdığı güçlü boşluk geri kalanını halletti. Fırtınamızın tam ortasında çok rahat durdu, sihri bizimkini emmeye devam etti ve etrafındaki havayı bozdu.

Lorien'in bakışları kaosu ortasında benimkilerle buluştu ve bu sefer bana herhangi bir emir hırlamasa da, sözlerinin aramızdaki bağ aracılığıyla bana ulaştığını duyabiliyordum.

Buna son ver.

O finali nasıl kurgulayacağıma karar vermeye çalışırken bir an için gereğinden fazla tereddüt ettim.

Aleks aniden orada belirdi. Döndü ve Grimnor acımasız bir yukarıdan aşağıya darbe indirdi; ben de bu darbeyi katılaştırmış karanlık bir kalkanla zar

zor engelledim. Darbenin etkisiyle kollarımda şok dalgaları oluştu ve dizlerimin üzerine çöktüm.

Kılıcı bir darbe daha indirmek için kaldırdı.

Umutsuz bir odaklanmayla Grimnor'un özüne, kurduğumuz bağa uzandım. "Bana geri dön," diye emrettim ayağa kalkarak. "Sen benimsin. Onun değil."

Kılıç ellerinde titriyordu.

Aleks'in yüzünde şüphe belirdi. Kılıcın kabzasını daha sıkı kavrayarak aramızda mesafe koydu, kontrolü elinde tutmaya çalışıyordu. Ama Grimnor benim çağırma yanıt veriyordu, içindeki kadim sihir gerçek sahibini tanıyordu.

Ani bir kararlılıkla, tek bir düşünceyle onu kendime doğru çektim.

Kılıç Aleks'in ellerinden fırladı ve açıklığı aşarak tam benim avucuma düştü. Bağlantımız yeniden kurulurken içimden bir güç geçti, tıpkı yanan bir evden çıkan duman gibi hem benden hem de kılıçtan gölgeler fişkırıyordu.

Bir an için avantajı ele geçirdiğimizi sandım.

Sonra aramızdaki karanlığın içinden Aleks'in gülümsediğini gördüm ve acımasız gerçeği hatırladım: Beni yok etmek için bir silaha ihtiyacı yoktu.

Elleri o soğuk ışıkla parlamaya başladı ve ben tepki veremediğim tekrar üzerime geldi. Bir eli bileğimi kavradı, diğeri göğsüme bastırdı ve hemen hissettim—çekimi. Enerjimin tükenmesini. Grimnor elimden düştü. Gölgeler hâlâ elimden fırlayıp beni korumaya çalışıyordu, ama yeterli değillerdi.

Aleks onları adeta yuttu, sanki hava değil de hayat vaat eden birer ölüm vaadiymiş gibi bedenine çekti.

Lorien yanıma koştu ve parlak beyaz bir ışık küresi çağırarak Aleks'in göğsüne doğru itti. Aleks de karşılık olarak mor ve soğuk bir boşluk büyüü küresi çağırdı. Güçler çarpıştı ve birkaç kalp atışı boyunca hiç kıpırdamadan, hiçbirini geri adım atmadan durdu.

Grimnor gölge dalgaları yaymaya devam etti. Nefesimi toparladıktan sonra, Lorien'in sürdürdüğü saldırıya büyü katarak onun çabalarına katıldım. Vaeloran güçlerimiz ciddi anlamda birleşmeye başladı, eşi benzeri görülmemiş bir şeye dönüştü—Işık ve Gölge, Aleks'in önündeki boşluğun etrafına dolanan ve onu sıkıştıran kırılmaz bir zincir gibi birbirine bağlandı.

Artık her şey farklı geliyordu.

Belki de bu işe gerçekten son vermeye karar verdiğim içindir.

Buna son ver. Buna son ver. Buna son ver—

Her büyü dalgasıyla gözlerim yaşlarla doldu, ama kelimeler beynimde yankılanmaya devam etti ve yavaş yavaş güç dengesi değişmeye başladı.

Farklı büyülerimiz durmaksızın savaştı, büküldü, kırıldı, giderek daha parlak ve şiddetli dalgalanmalarla yeniden inşa edildi. Sanki ölen bir yıldızın kaosundan doğmaya çalışan bir dünyayı izlemek gibiydi. Işık ve karanlık, egemenlik için mücadele ediyor, sonra eşit güçlere dönüşüyorlardı; bu sırada Aleks'in komuta ettiği boşluk kapanmaya başlıyor, soğuşun kocaman ağzı giderek küçülüyordu.

Onu altüst etti.

Onu zaten bunaltmıştık.

Belki de Lorien'in kalbini geri getirmemize bile gerek kalmayacaktı. Belki de durum sandığım kadar umutsuz değildi. Aleks'in göğsündeki rünlerin, büyüleriyle birlikte solmaya başladığını görebiliyordum; acaba bu işaretleri bir şekilde arındırabilir miydik? Tıpkı Vaeloranlıların tüm diyarları yeniden yaratabildiği gibi, onu da yeniden yaratabilir miydik?

Yıpranmış, umutsuz bir beklenti beni ileriye taşıdı.

Büyüyü bir kez daha sonuna kadar kullanmak için tüm gücümü ortaya koydum.

Buna son ver. Buna son ver. Buna son ver—

Güç gittikçe arttı, basıncı o kadar yükseldi ki havanın kendisi çatlayacak gibiydi, uluması kulaklarımın kanıyormuş gibi hissetmesine neden olan bir doruk noktasına ulaştı.

Sonra gözümün ucuyla bir şey fark ettim—Severin'in yönünden gelen bir hareket parıltısı. Bu büyü, Aleks'in vücuduna kazınmış büyülerle bağlantılı olmalıydı, çünkü bir an sonra vücudundaki rünler korkunç bir parlaklıkla yeniden alevlendi.

Boşluk bir kez daha genişleyerek Vaeloran büyüünü içine çekti, onu bir anlığına titreyen ve ardından patlayan tek bir noktaya indirgedi.

Bu darbenin şiddetiyle Lorien geriye doğru savruldu.

Ayaklarımı yere sağlamca basmayı başardım, kendimi son birkaç gölge parçasıyla sabitleyerek daha yumuşak bir sona doğru yönlendirdim. Aleks ve ben bir korkunç an daha birlikte kilitli kaldık.

Sonra ikimiz de yere yığıldık, uzuvlarımız ve tükenmiş büyüümüz birbirine dolanmış halde düştük. Onun ulaşamayacağı bir yere yuvarlandım, Calista'nın mezar taşına tutundum ve kendimi tekrar doğrultmaya çalıştım.

Aleks pençeleriyle bana doğru yaklaştı, tüm ağırlığını üzerime vererek beni yere bastırdı.

Vücudum o kadar çok ağrıyordu ki, neredeyse o anda pes edecektim. Acı ve yorgunluğun sisinde, yan yana savaştığımız bir başka savaş gibi görünüyordu; o da iyi olup olmadığımın emin olmak için bana doğru sürünüyordu. Kaç kez bedenini böyle benimkine sarmış, enkazın ortasında beni korumuştum?

Neden bu da o anlardan biri olmasın?

Elimi taşa daha sıkı bastırdım, kendimi döndürmeye ve dik pozisyona geçmeye çalıştım—ta ki yanıma bir bıçak dayandığını fark edene kadar.

Sırtımı taşa dönerek, yavaş ve dikkatli hareketlerle taşa yaslandım.

Aleks de aynı tereddütle hareket ederek bıçağı göğsüme dayadı. Nefes alışverişi düzensizdi. Gözleri odaklanmakta zorlanıyordu. Bıçağı sabit tutma çabasıyla vücudu titriyordu ama bıçak yerinden oynamadı.

Bu mücadeleyi başladığımız yere geri dönmüştük; o, keskin ellerini tenime saplıyordu.

Sürekli aynı döngüde dönüp duruyor, her zaman yıkımın eşiğine geri dönüyor.

Etrafımızdaki savaş durmuştu, neredeyse herkes bizim yaydığımız büyüün gücüyle yere serilmişti. Birkaç kişi hareket etmiyor gibiydi. Kardeşimin adımı söylediğini duydum—şükürler olsun ki hayatta olduğunu anladım, ama ona bakmaya cesaret edemedim.

Lorien birkaç adım ötede diz çökmüş, nefes nefese kalmıştı. Ama hâlâ bilinci yerindeydi. Büyüsü hâlâ etrafında titreşiyordu. Bana diktiği bakışlarında hâlâ bir güç yanıyordu. Kadim ve inkâr edilemez bir güç.

Bu son başarısız girişimin acısına rağmen, artık ikimizin de tam gücümüzle yeterli olacağından emindim.

Bunun başka bir şekilde sona erdirilmesinin mümkün olmadığı ortaya çıktı.

Elimle Aleks'in bıçağı tutuşunu kavradım.

“Artık tek umudun gölgenin kurbanı...” Çok uzun zaman önce Lorien'i paramparça eden lanetin bu sözlerini, boğazımda yükselen duyguya rağmen sesim titremeden tekrarladım. “Zihin bir aleme, kalp bir diğerine kazındı...” Kollarımın arasından gölgeler yükseldi, bıçağın etrafına dolanarak ellerimizi birbirine bağladı.

Sonraki Gölge Vaelora'ya doğru.

Onun kastettiği buydu.

Lorien'in çocukken beni öldürememesinin gerçek sebebi buydu; çünkü beni yok etmek, kendisinin bir parçasını yok etmek anlamına gelirdi. Ve bu yüzden diğer iki parçayı kırdığımda onu yeniden hayata döndürebilmişim.

Çünkü bende üçüncüsü vardı.

Bu durum her zaman bende vardı.

Abim tekrar adımı seslendi ve bu sefer dehşet dolu bakışlarıyla karşılaştım. Sessizce benden kaçmamı, koşmamı, bıçağı daha da yaklaştırmaktan başka her şeyi yapmamı yalvardığını gördüm.

Ama ben çoktan kararımı vermişim.

"Bu içimde," dedim, bir an gözlerinin içine bakarak, kelimeleri duyamayacak kadar uzakta olduğunu bilmeme rağmen anlamasını sağlamaya çalıştım.

Aleks'e baktım. Çok yakındı ama beni duyup duymadığını da bilmiyordum. Belki bir daha hiç duymayacaktı. Dudaklarım hâlâ kıpırdıyordu, enkazın arasında son bir fısıltı.

"Seni seviyorum," dedim ona. "Işık ve gölgeler nasıl değişirse değişsin."

Sonra elini kendime doğru çektim ve bıçağını göğsüme sapladım.

OTUZ SEKİZ

Nova

İlk başta hissettiğim tek şey güçtü.

İçimde bir uyanış yaşıyordum, bıçağın etrafına dolanmış gölgeler çözülüyor, onları göğsümün derinliklerine çekiyordu.

Ve bu karanlık benim dışımda da toplanıyordu, mezar yerinin her yerini kaplıyordu; sanki Calista'dan geriye kalan ne varsa benim kurban edilişimle kıpırdanmış ve şimdi toprağın içinden uzanıp titreyen bedenime uzanıyordu.

Her şey göğsüme saplanmış bıçağa doğru yöneldi. Deldiği parçaya doğru—yirmi beş yıldır orada saklı olan bir parçaya. Gölgeleler çökerken, o delinmiş parça ikinci bir kalp gibi atmaya başladı.

Sonra hareket etmeye, kıvrılmaya, dönmeye ve kurtulmaya çalışmaya başladı.

Etrafımı saran kadim gücün okyanusuna daldım, parçayı dışarı çıkarmak için gölgelere güvendim.

Saniyeler sonra başardılar.

Çıkarılışını izlerken görüşüm bulanıklaştı. Ardından hızla, bembeyaz, yakıcı ve her şeyi saran bir acı geldi. Çığlık atmaya çalıştım ama sesim çıkmadı. Ağzım kanla doldu, sıcak ve bakır rengindeydi; kasılma geçirmişt看, diye düşündüm ve dilimi ısırđım. Hareket etmemeye çalışarak parmaklarımı soğuk toprağa sapladım.

Vücudumdaki titremeler devam etti, ama sonunda başımı kaldırıp neler olduğunu görebildim.

Aleks ayağa kalktı ve birkaç adım geri çekildi. Artık saldırmıyordu. Sadece dehşet ve şaşkınlık karışımı bir ifadeyle beni izliyordu.

Parça aramızda havada süzülüyordu.

Çok büyük bir çaba sarf ettim ama sonunda diz çökmüş pozisyona geçmeyi başardım, ona uzanıp anlaştığımız gibi Lorien'e teslim etmeye hazırlanıyordum.

Ama bir şeyler ters gidiyordu.

Öyle görünmemişti.

Şekli farklıydı; tıpkı gerçek bir insan kalbi gibi, grotesk ve güzel, ve bir şekilde hâlâ atıyordu. Ve ışığı... diğer parçalar gibi saf, parlak beyaz bir ışıkla parlamıyordu.

Siyah renkteydi.

Gölgeler kadar karaydım, emrettiğim kişi.

Saniyeler geçtikçe, bıçak içimde olmadan, vücudumu zayıflık dalgaları sarmaya başladı, giderek artarak dengemi kaybetmeme neden oldu. Bıçağın etimin sadece küçük bir kısmını deldiğini biliyordum, ama sanki tüm göğsüm açılmış gibiydi. Sanki her parçam dışarı fırlayıp beni tamamen boş ve anlamsız bırakacakmış gibiydi.

Eski düşmanımın kalıntısından kurtulmayı düşünmüştüm sadece; geride bırakacağı boşluğu hiç düşünmemiştim.

Anlaşılan o ki, bu durum benim yaşam enerjimle sandığımdan çok daha karmaşık bir şekilde iç içe geçmişti.

Onsuz birdenbire nefes alamaz hale geldim.

Dünya yana doğru eğildi.

Düşerken Lorien beni yakaladı, tutuşu destekleyici olmaktan çok acımasızdı ve havada süzülen parçaya bakmaya zorladı beni—sanki açıklamamı, planımın bir sonraki aşamasını anlatmamı bekliyormuş gibi.

Ama ona anlatacak hiçbir şeyim kalmamıştı.

Verecek hiçbir şey kalmadı.

Tek bildiğim şey hedeflerimin değişmediği idi: Dünyayı kurtarmak istiyordum. Büyümü. Ve o an her şeyden çok, karşımda duran adamı kurtarmak, bir şekilde yaralarını iyileştirmek istiyordum.

Seni güvende tutmak için her şeyi verirdim.

Önce onun sözleriydi. Ama şimdi, onlar benim de sözlerim olmuştu. Paylaşılan bir yemin. Beni gerçekliğe bağlayan tek şey. Savaşmaya devam etmeliydim. Nefes almaya devam etmeliydim.

Olabildiğince derin bir nefes aldım, gözlerimi kırpıştırarak odaklanmaya çalıştım.

Tam o sırada kalbin merkezinde bir kırık oluştu.

Ve sonra kırıldı, gök gürültüsü gibi yankılanan bir sesle ikiye ayrıldı.

Parçalardan biri dışarı fırlayarak Aleks'e çarptı. Parça göğsüne saplanınca geriye doğru sendeledi, boğazından boğuk bir ses çıktı. Gözleri faltaşı gibi açıldı. Vücudundaki rünler parladı... ama sonra sönmeye başladı.

Kalbin ikinci parçası bana doğru düştü, tam ulaşamayacağım bir mesafede havada asılı kaldı, yumuşak ve istikrarlı bir karanlıkla titreyordu. Ona odaklanmak zordu.

Her şeye odaklanmak giderek zorlaşıyordu.

Lorien'in elleri omuzlarımda daha sıkı kavranarak beni dik tuttu.

Yaptığımız anlaşmayı biliyordum. Artık geri dönemeyeceğimi de biliyordum; çünkü ona verilen sözü tutmasını engelleyemeyecek kadar güçsüzdüm. Ona karşı koymaya çalışmanın düşüncesi bile işkence gibiydi.

"Al şunu," diye düşündüm, görüşümün kenarları kararıyordu. "Lütfen. Buna bir son ver."

Bir an sonra sırtım yere çarptı. Lorien beni bırakmıştı. Bırak düşeyim. Parçanın kalan yarısına uzanıyordu; gözlerimi kapatıp yorgunluğun beni ele geçirmesine izin vermeden önce gördüğüm son şey onun uzanmış eli idi.

Bir süre bilinçsizce gidip geldim. Gözlerimi her açtığımda eğri büğrü siyah ağaçlar üzerimde dönüyordu. Daha da yaklaşıyorlardı. Her göz kırpışımda daha da yaklaşıyor gibiydiler. Uzun dallarını parmaklar gibi görmeye başladım, sanki Ölümün karanlık elleri beni ele geçirmek için uzanıyordu. Bunu eski bir dost gibi karşıladım.

Ardından göğsüme sert ve kasıtlı bir baskı uygulandı.

Nefes nefese kaldığımı duydum. Boğuluyordum. Ama aslında bunları hissetmedim, çünkü bedenimden kopmuş, yukarıda bir yerlerde süzülüyordum...

Ta ki o parçanın bulunduğu boşluğa muazzam bir ağırlık çökene kadar. Daha da derine indi, kırık bedenimin çatlaklarına doğru genişledi ve tüm boşluk yok oldu.

Ani bir güç dalgası beni sardı ve ne olduğunu anladım.

Kırık kalp parçası...

Lorien onu bana geri vermişti.

İçime işlemesinin acısı bıçaktan, kalbin çıkarılmasından daha kötüydü. Sanki kalbimin içine doğru kıvrılıyor, varlığımın dokusuna daha sıkı bir

şekilde işliyordu ve her şey eskisinden çok daha ağırdı.

Ama tüm bu ağırlığa rağmen, tekrar nefes alabiliyordum. Ve hareket edebiliyordum. Elimle göğsümü yokladım. Parmaklarım kısa sürede kanla kaplandı, ama altlarında, dikilmiş kalbim düzenli bir şekilde atıyordu. Yaşadığım her şeyin, atlattığım her şeyin gücüyle gürleyen güçlü, ısrarcı atışlar. Ağır ama güzel bir yük.

Birinin beni soğuk yerden kaldırdığını hissettim ve Lorien'i ya da kardeşimi görmeyi umarak gözlerimi açtım.

Bunun yerine Aleks oradaydı, yüzünde tuhaf bir ifadeyle beni izliyordu; yumuşak, meraklı bir bakış. Sanki yeni uyanmış ve hâlâ rüya görüp görmediğine karar vermeye çalışıyormuş gibiydi. Eli elimi buldu, parmaklarımızı birbirine kenetledi ve beni kendine doğru çekti.

Emin olana kadar elini sıktım: Bakışlarında tanıma ifadesi belirdi. En karanlık büyüün bile ötesinde, tenine kazınabilecek her lanetten daha parlak yanan bir şeyin kanıtıydı bu.

"Sen... beni görüyorsun." Bu sözler çatlamış, kuru dudaklarımın arasından zar zor çıktı.

Titrek bir nefes verdi. Başını salladı. "Seni görüyorum."

Dünya durdu. Hayatla ölüm arasında sıkışmış bir nefes gibiydi, her şey nefes almaya devam edip edemeyeceğimizi görmek için bekliyordu.

Bu sessizlik, çeliklerin çarpışmasının şiddetli sesiyle bozuldu.

Aleks beni kendine daha da yaklaştırdı, neler olup bittiğini anlamaya çalışırken bedenini koruyucu bir şekilde benimkinin etrafına sardı. Etrafımızı bir gölge duvarı sarmıştı, ama şimdi yavaş yavaş kaybolmaya başlıyor ve açıklıkta hâlâ devam eden kaosun tüm boyutunu ortaya çıkarıyordu.

Yüzbaşı Voss önderliğindeki takviye birlikleri her yönden geliyordu.

Tarikat üyeleri dağılıyordu; bazıları askerlerimle çatışıyordu, ancak çoğu mezarlığın kenarındaki dalgalanan bir noktaya doğru toplanıyordu; birkaç dakika önce orada olmayan bir portal. Çevresinde ve zeminde mor ve titreşen runik işaretler parlıyordu.

Aleks, dalgalanan o geçide çok uzun süre baktı.

Kolundan tutarak dikkatini tekrar bana çekmeye çalıştım. Ama Severin aynı anda portalın yanında belirdi, kaosa rağmen yüzünde zafer ifadesi vardı ve Aleks de ondan gözlerini ayıramıyor gibiydi.

Aleks sessizce, "Bu onların planlarının sonu olmayacak," dedi.

Ayağa kalktı ve beni de kendisiyle birlikte kaldırdı. Dengemizi sağlamak için birbirimize yardım ederken, pazusunda bir iz fark ettim; daha önce orada olmayan bir yara izi olduğundan emindim. Üzerinde belirgin bir şekil, derinin hemen üzerinde süzülen spiral bir sembol parlıyordu.

Diğer rünler, Severin'in bakışları bize sabitlenmişken bile zar zor parlıyordu. Ama açıkça oradaydılar. Küllerin içine gömülmüş, yanıp kül olma anını bekleyen korlar gibi.

“...Hâlâ onların çekimini hissediyorum.” Aniden bir baş ağrısına yakalanmış gibi elini şakağına bastırdı. Kendini toparlamaya çalışırken gözlerini kapattı. Sanki vücudu, manyetik kuzeye doğru çekilen bir pusula iğnesi gibi, portala doğru sallanıyordu.

Korku içimi kemirirken nefesimi tuttum.

Ardından eli göğsüne, kırık cam parçasının battığı yere doğru indi.

Gözleri birden açıldı. Severin'den uzaklaşmayı başardı, ama bana bakmadan, "Onlarla savaşmaya devam edeceğim," dedi.

Bu açıklama rahatlama getirmeliydi. Getirmedi. Bunu söylerken yumruğunu sıkmasında bir şey vardı, sanki parmaklarının arasından kayıp giden kumu tutmaya çalışıyormuş gibi. Bu bana bir sonraki söyleyeceği şeyi bildiğimi, kelimeler ağzından çıkmadan önce bile beni paramparça eden bir şeydi—

“Ama bunu burada, senin yanında yapamam,” diyerek sözlerini sessizce tamamladı.

Portalın parıltısı o kadar yoğundu ki, ne kadar çok istesem de görmezden gelmek imkansızdı.

"Bu sefer beni takip edemezsin," dedi elimi tutarak ve sonunda tekrar gözlerime bakarak. "Bunu anladın, değil mi?"

Başımı salladım ama o konuşmaya devam etti.

“Bana söz ver, Nova. Aptalca bir şey yapmayacağına söz ver. Seni tekrar bulacağıma güven, bulabildiğim zaman.”

Kelimeler boğazımda düğümlendi.

Onları dışarı çıkarmaya vakit yoktu.

Açıklığın karşısından yankılanan acı dolu bir çığlık dikkatimi dağıttı. Ona bakmaktan vazgeçer vazgeçmez, Aleks elimi çekti ve arkasına bakmadan hızla portala doğru ilerledi.

Severin, ona doğru yaklaşan adamı izlerken yüzünde yavaşça bir gülümseme belirdi.

Grimnor'u kucağıma aldım ve peşinden koştum.

Tarikat üyesi sözümü kesti ve boğucu derecede yoğun bir duman bulutu içinde patlayan bir küre fırlattı. Öksürdüm ve sendeledim, dumanı dağıtmaya çalışarak öne doğru eğildim.

Temiz havaya ulaştığımda artık çok geçti.

Aleks, portalın eşiğine ulaşmıştı.

“HAYIR!” Çığlık boğazımdan yırtıldı, acı ve çaresiz bir şekilde.

Son bir kez arkasına bakmak için durdu—

Ardından içeri girdi, Severin de yavaş ve dikkatli bir şekilde bana doğru eğilerek onu takip etti, tam o sırada portal kapandı.

OTUZ DOKUZ

Nova

Calista'nın mezarı başında yaşanan çatışmanın üzerinden neredeyse dört gün geçmişti.

Krallığım o günlerin her saniyesinde bana ihtiyaç duymuştu; kederlerinde onlara rehberlik etmek, onları teselli etmek, son kırılan parçalarımızı toplamalarına ve yeniden inşa etmeye devam etmelerine yardımcı olmak için. Ve elbette hâlâ bana ihtiyaçları vardı. Ama dördüncü günün öğleden sonrasında, kardeşim araya girip bana kısa bir süreliğine kaçma şansı vermeyi teklif etti. Nefes alma şansı.

Çünkü o da benim gibi, spot ışıklarının dışında düşünmeye, Aleks'in bana söylediği son sözleri anlamlandırmak için sessiz bir yer bulmaya ne kadar çok ihtiyacım olduğunu biliyordu.

Bu sefer beni takip edemezsin. Bunu anladın, değil mi?

Ve ben de öyle yaptım.

Ama bu, kalbimin kırılmadığı anlamına gelmiyordu. Ya da hiçbir şey değişmemiş gibi, sanki o gitmemiş gibi yoluma devam edebileceğim anlamına da gelmiyordu.

Ve bu sefer kabul edilmedi... gitmeyi seçmişti. Bu da, bunu yapmasının sebepleri ne olursa olsun, her şeyi daha da acı verici hale getirdi.

Saraydan nadiren kullanılan bir hizmetçi geçidinden gizlice çıktığımda aklımda zaten bir hedef vardı. Phantom son üç gündür beni gözünden ayırmamıştı ve bugün de bir istisna değildi; daha ben sormadan bana katılmayı ve beni taşımayı teklif etti.

Çiçeklerle dolu manzarada hızla ilerlerken, saçlarım arkamda uçuşup dururken, sırtına iyice sokuldum. Gün sıcaktı, hava bahar çiçeklerinin tatlı kokusuyla doluydu, gökyüzü berraktı.

Dün Lorien ile birlikte Aetherstone'a yaptığımız ziyaret sayesinde gökyüzü daha önce hiç görmediğim kadar parlaktı. Bu bir deneydi, bir anlamda yeniden doğmuş olan Lorien'in büyüünün ne kadar istikrarlı olabileceğini görmek için bir girişimdi. Onu, krallığıma biraz daha hayat getirmeme yardım etmeye ikna etmeyi başarmıştım; çünkü o da benim kadar, sihirsiz olarak neler yapıp yapamayacağı konusunda meraklıydı.

Hikâyemin bu sonraki bölümünde bana yardım edip etmeyeceği henüz belli değildi; yaşadığımız onca şeye rağmen onu hâlâ anlamlandıramıyordum.

Ama son birkaç gündür sarayın etrafında dolanıyor, kütüphaneyi kullanıyor ve Eamon'ın özenle arşivlediği, maceralarımızdan kalan tüm notları ve eserleri inceliyordu. Sanırım planlar yapıyordu ama bunları kendine saklıyordu. Midna Sarayı'na yaptığımız kısa gezi dışında neredeyse hiç konuşmamıştık ve buradan nereye gideceğimizi bilmiyordum.

Hem hayatımı kurtarmış hem de onu elimden almaya çalışmıştı ve şimdi ruhunun bir parçası kelimenin tam anlamıyla bedenimde yaşıyordu. Kendi büyüm onu ele geçirmiş olsa bile, başlangıçta ona ait olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Ve bana... onu saklamama izin vermişti.

İster isteyelim ister istemeyelim, kaderin dokusuna işlenmiş iplikler gibi birbirimize bağlıydık.

Phantom, Calista'nın defnedildiği ormana doğru hızla ilerledi ve ben anında havada bir değişim hissettim; kadim büyüünün o kalıcı hissi üzerimde belirdi. Başlangıçta ne kadar rahatsız edici bulsam da, şimdi bir yanımda bunu memnuniyetle karşıladı; krallığın başka hiçbir yerinde olmadığı kadar Vaeloran mirasına yakın hissetmemi sağladı. Sanki bir gün evim diyebileceğim bir yere geliyordum, henüz tamamen yerleşmemiş olsam bile.

Calista'nın mezar taşı belli ki yakın zamanda ziyaret edilmişti. Gözlerim oraya bırakılan adaklara takıldı; özenle küçük yığınlar halinde dizilmiş pürüzsüz taşlar, her biri eşsiz olan birkaç oyma ahşap hatıra eşyasıyla birlikte duruyordu. Birileri de toprağı düzenlemiş, yabani otları temizlemiş ve toprağı yumuşak kıvrımlar oluşturacak şekilde düzeltmişti.

Bütün bunların Lorien'in işi olduğunu varsaydım.

Taşın önünde diz çöktüm ve avucumu serin yüzeyine koydum. Mermer, hava koşulları ve zamanla pürüzsüzleşmişti, ama adı hâlâ net bir şekilde okunabiliyordu.

Hâlâ onunla birlikte saklı kalan çok fazla sır var.

Gerçeğin tamamını asla öğrenebilecek miyiz?

İç çekerek yakındaki yemyeşil bir çimenliğe geçtim ve düşünmeye daldım. Ellerimi başımın arkasına koydum ve Phantom'un sıcak tarafına yaslanarak yüzümü gökyüzüne çevirdim. O kara, gölgeli ağaçlar tepemde yükseliyordu, kıvrımlı dalları hâlâ Ölüm'ün elini hatırlatıyordu bana—ama gündüz vakti daha az tehditkar görünüyorlardı. Özellikle de ortalarından yükselen parlak gökyüzü çemberiyle çok daha az uğursuzdular.

O parlak daireye bakarken, haftalar önce Thalia'nın bana söylediklerini hatırladım.

Umutsuzluk okyanusunda bir damla umudun neler yapabileceğini asla hafife almayın.

Göğsümdeki kırık kalp, bu sözleri hatırladıkça, gerçek kalbimden bile daha güçlü bir şekilde atıyormuş gibiydi.

Bir umut ışığı daha.

Gözlerimi kapattım, en karanlık, en yaralı yanlarımda bile yankılanan o umut ritmine odaklandım. Bu yeterince rahatlatıcıydı, kısa süre sonra uykuya daldım, Phantom ise beni gözlemlemeye devam etti.

Bir süre sonra uyandığımda, Lorien Calista'nın mezarının yanında çömelmiş, yine mezarla ilgileniyordu. Bu sefer çiçek getirmişti; ince bir kurdeleyle bağlanmış beyaz güller ve mavi devedikenleri.

Bir an onu izledim, geleceğimizin ne olacağını anlamaya henüz hazır değildim ama gözlerimi de ondan ayıramıyordum.

Sonunda boğazımı temizleyerek, "Bana neden kalbini geri almadığını hiç söylemedin," dedim.

Taşın üzerine güllerden birini yerleştirirken birden durdu ve hareketsiz kaldı.

"Anlaşmıştık," dedim.

"Yaptık."

"Peki neden almadın?"

"Bozuktum."

"Yarım kalmış bir parça, hiç olmamasından iyidir."

"Öyle mi?" Soruyu havada asılı bırakarak işine geri döndü. Hareketleri son derece hassastı, sanki bu mezar taşını nasıl süsleyebileceğini

yüzyıllarca hayal etmiş ve şimdi de vizyonunu hakkıyla yerine getirmeye kararlıydı.

Yavaşça doğruldum ve saçlarımdaki otları elimle düzelttim.

Son gülü yerine koyarken tekrar konuştu; sanki bana değil de kendi kendine konuşuyordu. "Öyleyse buna kefareti diyelim."

"...Teşekkür ederim," dedim. "Geri verdiğiniz için."

Hemen cevap vermedi, uzun süre taşı inceledi, dengesini sağlamak için elini taşa dayadı.

Sonunda doğrulup, "Önümde tek bir hedef var," dedi. "Bizi yok edenleri bulmak. Ve inan bana, bunun için kalbe ihtiyacım olmayacak."

Bunun üzerine, arkasına bakmadan ağaçların arasına karışıp gözden kayboldu.

Onun gidişinde kesin bir şey vardı; belli ki bir sonraki planlarına ve amacına karar vermişti ve onu tekrar görmemin biraz zaman alacağını tahmin ediyordum.

Artık geriye kalan tek şey kendi planlarımla ve amacım doğrultusunda ilerlemektir.

Derin bir nefes aldım ve ayağa kalktım, Phantom yanıma okşarken bir elimi onun başına koydum.

Güneş ışığı yön değiştirdi, gözlerimi tekrar yukarıya çekti ve içimdeki kırık kalp buna karşılık uyanıp, istikrarlı ve ısrarlı bir ritimle atmaya başladı.

Ve yüzüme yayılan sıcaklıkla birlikte, o kalbin diğer yarısının da sanki bir cevap verircesine, öteki alemlerde attığını hissettiğime yemin edebilirdim.

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM